"Yürek burkacak kadar samimi."
DANA SCHWARTZ

"İnanılmaz sürükleyici."
KIRKUS

"Zarafetle kaleme alınmış bir hikâye."
JILL SANTOPOLO

ADELAIDE

GENEVIEVE WHEELER

KAİROS

Çeviren: Aydan Yalçın

Scanned with CamScanner

Yirmi altı yaşındaki Adelaide Williams, hayallerinin peşinden gitmek için Amerika'dan Londra'ya taşınmaya karar verdi. Londra'nın büyüleyici atmosferinde, hayatının aşkı olduğunu düşündüğü Rory Hughes'la tanışması ise ansızın çakan şimşek gibiydi. Rory'nin ona baktığı her an Adelaide'ın dünyası aydınlanıyor, kalbi umutla doluyordu.

Ancak zamanla Rory'nin mesafeli tavrı ve tutarsız davranışları, Adelaide'ın kendi değerini ve davranışlarını sorgulamasına yol açtı.

Beklenmedik bir trajedi Rory'nin hayatını altüst ettiğinde Adelaide onu ayakta tutmak için kendinden vazgeçmeye hazırdı. Bu süreçte gençlik yıllarında yaşadığı travmalar tekrar gün yüzüne çıkarak ruhsal sağlığını derinden etkilemeye başlayacaktı.

Genevieve Wheeler, bu etkileyici ilk romanında yas ve ruh sağlığı meselelerini, gençliğin getirdiği karmaşık duyguları, karşılıksız aşkın acısını ve arkadaşlığın iyileştirici gücünü ustalıkla işliyor. *Adelaide*, okura, sevilmenin ve kendini sevmenin anlamını sorgulatan, yürek burkan ama aynı zamanda umut dolu bir hikâye.

"Detaycı ve duygusal. Genevieve Wheeler, taze ve modern sesiyle etkileyici bir çıkış yapıyor. Büyülendim."

—SARAH ADDISON ALLEN, *Other Birds* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Derinden bağ kurulabilecek bu roman, en acı anlarda bile insana umut aşılıyor. Her sayfasını keyifle okudum."

—HANNAH ORENSTEIN, *Meant to Be Mine* kitabının yazarı

ISBN 978-625-5919-15-1

9 786255 919151

KAİROS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/KairosKitap
/kairoskitap

0900057 YVV
THG
0900057
YVV

Scanned with CamScanner

Adelaide

Genevieve Wheeler

Orijinal Adı: Adelaide

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2023, Genevieve Wheeler

Yayın Koordinatörü: Abdullah Altınay
Çeviren: Aydan Yalçın
Editör: Abdullah Altınay, Zehra Uzun
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

2. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-5919-15-1

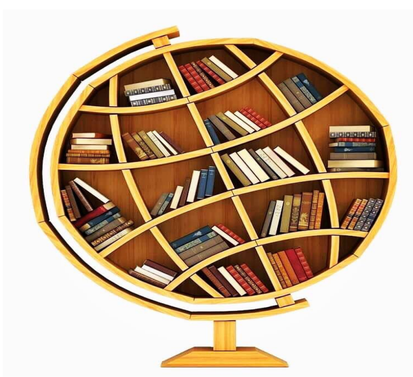
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla St. Martin's Published'den alınmıştır ve Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KAİROS KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Kairos Kitap, Olimpos Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ninova
Scanned with CamScanner

Anneme, babama, kız kardeşime
ve kırık parçalarımı bir arada tutan pek çok kadına

Duzenlemeye
Ny.ozlem

Ninova

Scanned with CamScanner

Yazar Notu

Bu bir kurmacadır ve çoğu kurmacada olduğu gibi bu hikâyenin de bazı kısımları yaşanmış olaylardan esinlenerek kaleme alınmıştır. Ancak kitapta bahsedilen karakterler, geçen diyaloglar ve olaylar bütünüyle hayal ürünüdür. Anlatılanların gerçek hayattaki olay, kuruluş ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle hiçbir bağlantısı olmadığı gibi böyle bir bağlantı kurma çabasına da girilmemelidir. Ancak kitapta işlenen aşk, keder, acı, neşe... İşte bunların hepsi gerçek, yaşayan ve sayfalarda hayat bulan duygulardır. Umarım bu duyguları sizlere en samimi şekilde aktarabilmişimdir. Benim için bu kitaba dair en gerçekçi şey –hiç şüphesiz– duygulardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

"Yaşayabilmek için kendimize hikâyeler anlatırız."
–Joan Didion, *The White Album*

"Aşk denen o arsız veledin hazır olduğumda beni bulacağını biliyorum fakat şu an yazma zamanı."
–Beck Dorey-Stein, *From the Corner of the Oval*

Ninova

Scanned with CamScanner

GİRİŞ

Dibe vurmanın en tuhaf yanı nedir biliyor musunuz? Bir kez dibi gördüğünüzde bir daha asla yüzeye çıkamıyor olmanız. O uğultu, o düşme hissi asla sona ermiyor, her aşamada, *Galiba buraya kadarmış,* diye düşünüyorsunuz

Chelsea'de bir hastane odasında yatan Adelaide ruhsal durumu, ailesinin akıl sağlığı geçmişi ve birkaç saat önce yuttuğu hapların tam sayısıyla ilgili sorulara uykulu bir hâlde cevap verirken içinde bulunduğu durumun "dibe vurmak" dedikleri o şey olup olmadığını sorguluyordu. Bir anda yerin yarılmasını, tavanın üzerine çökmesini ya da başka bir şeyin onu iyice dibe çekmesini bekliyordu. *Dibe vurmuş olamam,* diye düşündü. Hiç dibe vurmamıştı. (Gerçi *vurmaya* epey yaklaşmıştı.)

Celeste sol tarafındaki sandalyede oturuyordu, elinde atıştırmalıklarla dolu bir Tesco poşeti vardı. Hastaneye bir saat kadar önce gelmiş, Adelaide'a hiç unutamayacağı bir sevgi ve şefkatle sarılmıştı. İntihar eğiliminiz olduğu için hastaneye yatmak çok tuhaf bir şeydi, bilhassa da danışmadaki görevli kısık sesle söylediklerinizi (*İn-ti-har eğilimim var, yazabilir miyim?*) tam olarak anlayamıyorsa. Ama Adelaide, Celeste'in yanında olmasından son derece memnundu. Hastanedeki görevlilerle konuşurken bir an bile düşünmeden "Acil Durumlarda İrtibat Kurulması Gereken Kişi" bölümüne onun numarasını yazmıştı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Celeste geldiğinde Adelaide'ın boşlukları doldurmasına –yüksek sesle açıklayıp kâğıda yazarak– yardım etmişti. *Öğretmen Celeste* tuşuna bastığını söylemiş, hem bakıcı hem ilkokul öğretmeni tavrına bürünmüş, bekleme odasında Adelaide'a kraker yedirip saçlarını okşamıştı.

Dibe Vuranların ziyaretçi kabul etmesine izin veriliyor muydu?

Adelaide bu sorunun cevabını bilmese de Celeste yanında olduğu için rahattı ama bu rahatlığın ardında kötücül duygular yatıyordu. Dibe vurmanın yeni bir seviyesine ulaşmış, orada bambaşka bir karanlık keşfetmişti. Kalbi tüm zarafetiyle çarpıyor, dilinde hâlen tuzlu krakerlerin tadını alabiliyordu, yine de artık yaşamak istemiyordu. Dışarıdan bakıldığında Adelaide kusursuz bir bütünlük içindeydi –uzuvları yerli yerindeydi, hiçbir eksiği yoktu– ama içten içe, ruhen dağılmış hâldeydi. Paramparça olmuştu ve parçalarını tekrar bir araya getirebileceğini hiç sanmıyordu. Ölmek istemiyordu aslında, sadece var olmaya bir son vermek, yok olmak istiyordu. Tüm korkunçluğuna rağmen oraya giden tek yol Ölüm'dü. Avuç dolusu hap yutup üzerine bir yudum su içtikten sonra özgürlüğüne kavuşacak, dağılmış parçaları havaya karışıp başka bir yolculuğa çıkacaktı.

Adelaide o sabah uyandığında bunun son sabahı olacağını düşünmemişti. Kendine ısmarladığı latte en hafif tabirle yavandı. Pret'ten aldığı ezilmiş granola barından başka bir şey yemiş miydi onu dahi hatırlamıyordu. Hep son yemeği olacağına dair şaka yaptığı Güney usulü ziyafetten (peynirli makarna, mısır ekmeği, kızarmış yeşil domates ve bol çikolatalı kek) çok uzak bir öğündü. Ne bir not yazmış ne vasiyet bırakmış ne de hazırlık yapmıştı.

Bulutların nazikçe önünden çekilmesiyle yüzünü gösteren güneş, eylülün son günlerine inat pırıl pırıl ve sıcaktı. Adela-

Ninova

Scanned with CamScanner

ide o sabah uyumaya ve duşta şarkı söylemeye fırsat bulmuş, metroda yer kapmış ve saat on iki buçukta Massachusetts'taki evinde *Today Show*'u izleyen annesini arayıp ona mutlu yıllar dilemişti. Elbette hâlâ ayrılığın şokunu atlatamamıştı ama o gün *kötü* bir gün değildi. Dünyayı bırakıp gitmesini gerektirecek hiçbir şey yaşamamıştı. Dahası taşınma günüydü! Yeni bir şeyin başlangıcı! Ferah, heyecan verici bir şeyin!

Derken yavaş yavaş, ardından son sürat –dağılan herkes ve her şey gibi– kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Önce tek yatak odalı yeni dairesinin anahtarlarını teslim alırken kanepelerin birbirine uymadığını fark etmiş, sonra elektrik dağıtım şirketinin adını sorduğunda ev sahibi gözlerini devirmişti (*Pardon ama siz ne işle meşgulsünüz? Bunu daha önce kimseye açıklamak zorunda kalmamıştım da*). Bunlar yetmezmiş gibi nakliyeciler de gecikmişti, bugün için izin almasına rağmen onu bekleyen daha bir yığın iş vardı. *Duvarlara tablo asamayacağıma emin misiniz?* Gün bitmeden yaşadığı aksilikler onu şimdiden yormuştu.

Geriye dönüp bakıldığında –*Kanepelerin rengi uyuşmuyordu, basın stratejisi planı yazmak istemiyordum, ben de bu yüzden kendimi öldürmeye karar verdim*– gibi bir gerekçe gülünç gelebilirdi ama o, bu kararı verdiğinde içi boş bir kovuktan farksızdı. Kendini cesaretlendirecek, motive edecek ya da bu kaygının üstesinden gelebileceğini hatırlatacak mecali kalmamıştı. Dikkatini dağıtmak için Twitter'da gezinirken *onun* Londra Kitap Ödülü'nü aldığını görmüş –hep içinde olmak istediği edebiyat topluluğu tarafından takdir *topladığına* şahit olmuştu– ve o anda buna daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Ağlamaya başladığının farkına bile varmamış, birkaç dakika sonra yanaklarında bir sıcaklık hissederek aşağı baktığında tişörtünün gözyaşlarıyla ıslandığını görmüştü. İşte o anda bardağa su doldurup çantasından acil durumlar için sakladığı Xanax zulasını çıkardıktan sonra hapları leblebi gibi yutmaya başlamıştı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bu kırılma noktasına annesinin doğum gününde –tam üç yıl önce Adelaide'ın yeğeninin doğduğu gün kutlamaya başladıkları doğum gününde– varmış olması hiç de iyi olmamıştı. Şanslıydı. Bir elinde ilaç şişesi, diğerinde bir bardak suyla çarşafsız yatağa otururken –beş hapı yutmuş, geriye yirmi kadar kalmıştı– *Belki de bunları yarın içmeliyim,* diye düşünmüştü. *Belki de en sevdiğim insanların doğum günlerini intihar ederek kutlamamalıyım.* (Ruhsal çöküntü bir ya da iki gün sonra başlasa intihar girişimini durdurabilir miydi?) Adelaide intihar yardım hattını aramış, nakliyecilerle görüşmüş, Celeste'e ulaşmıştı. Ailesine ve en iyi arkadaşı Eloise'e mesaj atmış, ardından birkaç derin nefes alıp taksiyle Chelsea & Westminster Hastanesi'nin acil servisine gitmişti. Bekleme salonunda otururken o anki ruh hâlinin gerçekten de dibe vurmak mı yoksa daha da derine batmak mı olduğunu merak ediyordu.

Adınız?

Adelaide Williams. "E" ile.

Williams'ın "e"si mi var?

Hayır, Adelaide. Sonunda. A-d-e-l-a-i-d-e. "E"yi hep atlarlar.

Yaşınız?

Yirmi altı.

Uyruğunuz?

Amerikalıyım ama daimî ikametgâhım İngiltere. İhtiyacınız olursa oturma iznim var.

Gerek yok. Mesleğiniz?

İletişim müdürüyüm, bir teknoloji şirketinin halkla ilişkilerini yürütüyorum.

İlişki durumunuz?

Celeste'le bir an göz göze geldi. *Yalnız.* Boğazını temizledi. *Fazlasıyla yalnız.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Bunun üzerine hemşire durakladı, hiç konuşmadan ayrıntı vermesini bekledi. Ama Adelaide ayrıntı vermedi.

Celeste, *Yakın zamanda bir ayrılık yaşadı*, dedi. *Çok yakın zamanda. Pek de iyi sonuçlanmayan bir ayrılık.*

Hemşire başıyla onaylayıp not defterine bir şeyler karaladı. Mor önlüklü, kalın gözlüklü ve Hint aksanlı, balık etli bir kadındı. Adelaide'a göre hemşirenin aklından şunlar geçiyordu: *Ah, evet, yine kalbi kırık bir kız Juliet'i oynayarak zamanımızı ve enerjimizi boşa harcıyor.* Böyle düşündüğü için hemşireyi suçlayamazdı, belli ki kendi de aynı izlenime kapılmıştı.

Orta parmağında bir Venüs dövmesi vardı ve üzerinde FEMİNİST EDEBİYAT yazan bir koli yeni evinde açılmayı bekliyordu. Adealide aşkı en yoğun hâliyle yaşamaya meyilliydi, Richard Curtis filmlerini severdi ama asla karşılıksız aşkın girdabına kapılacak biri değildi. Ona göre erkekler aptaldı. Erkeklerden hoşlanmıyordu bile! Kadınlar daha iyi, daha zeki, daha güçlüydü! Yine de burada, hastane odasında oturmuş, ilişki durumuyla ilgili soruları alaycı bir ifadeyle *fazlasıyla yalnız* diye yanıtlıyordu. Görünüşe göre bir erkeğin onu sevmediği gerçeğiyle baş edemiyordu.

Cennette İntihar Bölümü var mıdır, diye geçirdi içinden. Memleketindeki Tex-Mex restoranının sigara salonu gözünde canlandı; kül tablaları ve kırmızı plastik tortilla cipsi sepetleriyle dolu masalarda oturan edebiyat ustaları hararetle sohbet ediyordu. Oraya gidecek olsa Virginia Woolf onunla konuşur muydu?

Daha önce herhangi bir ruh sağlığı sorunu yaşadınız mı?

Kısmen evet. Lisedeyken bana anksiyete ve depresyon teşhisi konmuştu.

İlk ayrılığından sonra annesi onu psikiyatriste götürmüştü. Adelaide neredeyse bir ay boyunca ne uyumuş ne de yemek yemişti, belinin inceldiğini görünce annesi endişelenmeye başlamıştı. Görünen o ki bu iki olay arasında ortak bir nokta vardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ayrıca bazı obsesif-kompulsif eğilimlerim var. Bugün biraz, şey... tetiklendim. Şu an bunun için daha iyi bir ifade bulamadım.

Tetiklenmek mi?

Evet, yeni evimdeki kanepeler birbiriyle uyuşmuyordu. Hemşire bunu sorgulamadı.

Herhangi bir ilaç kullanıyor musunuz?

Sadece doğum kontrol hapı, çoğunlukla rahim kisti tedavisi için. Arada sırada Xanax da alıyorum, bugün olduğu gibi.

Peki bugün kaç tane Xanax aldınız?

Sanırım altı ya da yedi miligram. Daha fazlası değil.

Hepsini tek seferde mi?

Hepsini tek seferde.

Şimdi nasıl hissediyorsunuz?

Uykulu ama sakin.

Ailenizde herhangi bir ruh sağlığı sorunu yaşayan var mı?

Evet, var. Çocukken ev telefonlarının hızlı arama listesinde psikiyatristin numarası olduğunu anımsayınca münasebetsizce kıkırdadı.

Babam hariç ailemdeki hemen hemen herkes bir çeşit ruhsal hastalıktan mustarip. Yani babamın etrafı deli kadınlarla çevrili. Daha doğrusu çevriliydi.

Ayrıntılı anlatabilir misiniz?

Elbette. Kız kardeşim Izzy'de bipolar bozukluk var. Ablam Holly'de de dikkat eksikliği. Annemse majör depresyon hastası.

Hiç intihara teşebbüsleri oldu mu?

Birkaç kez, evet. Çoğunlukla kız kardeşim, bipolar olan. Annem de ara sıra.

Peki siz geçmişte intihara teşebbüs ettiniz mi?

Hayır, etmedim. Lisedeki günlüğüme yazdığım şeyler epey kasvetliydi ama daha önce hiç teşebbüs etmedim.

Bu konuşmanın bilimsel bir profesyonellikte olmasından memnundu. Uzun uzun *hımm*lamalar ya da acı verici göz te-

Ninova

Scanned with CamScanner

masları yoktu, soru işaretleriyle değil de üç noktalarla vurgulanan, uzmanlık taslarcasına sarf edilen *Peki bu sende nasıl bir his uyandırdı?* soruları yoktu. Net cevapları olan net sorular soruluyordu, soruların kısa ve net olması onu rahatlamıştı. Bu soru-cevapta, paslaşılan voleybol topu ya da satranç metronomu gibi insanı rahatlatan bir şey vardı.

Peki sizi bugün intihara teşebbüse iten şey neydi?

Bunun cevabı rahatlatıcı ritmi bozacaktı. Kanepeler, ayrılık, iş; hepsi tetikleyici birer unsur ve uyarıcıydı. Ama Adelaide'ı bu noktaya getiren duygu birikimi ve patlaması bir akşamüstünden çok daha uzun zamana yayılıyordu ki ölçülmesi ve açıklanması epey zordu.

Kalbi bir kez değil, son bir yılda, hatta son on yılda birçok kez kırılmıştı ve ne zaman kırılan parçaları bir araya getirmeye, kalbini ve ruhunu hayalî bir yapıştırıcıyla yeniden birleştirmeye başlasa parçalar tekrar kırılıyordu. Öyle ki her bir parça gitgide küçülüyor, daha az tanınır oluyor ve her darbeyle bir daha birleşemeyecek hâle geliyordu.

Şey, dedi. *Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Uzun hikâye diyebiliriz. Birçok uzun hikâyeden oluşuyor aslında.*

Hemşire not defterini bıraktı. *Konuşmak iyi gelir mi?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Bahar

Londra

2018

Ninova

Scanned with CamScanner

BİR

Topuklarımın derisi soyuluyor, bu gece seks yapmamam daha iyi olur, değil mi?

Adelaide'ın evin içinde bağıra bağıra dile getirdiği bu tarz sorulara ev arkadaşı Madison kısa zamanda alışmak zorunda kalmıştı. Boston Üniversitesi'ndeki aynı kız öğrenci birliğine mensup bu iki arkadaş, birlik toplantıları ve diğer zorunlu etkinlikler dışında pek birlikte vakit geçirmezlerdi. Farklı bölümlerde okuyor ve kendi arkadaş gruplarıyla takılıyorlardı. Mezun olduktan birkaç yıl sonra bir akşamüstü Adelaide Facebook'tan Madison'ın da yüksek lisans için İngiltere'ye gideceğini öğrenmiş ve *Orada bir arkadaşa ihtiyacım olabilir* diye düşünmüştü. Madison'a not bırakmış ve ne yapıp edip onu üniversite yurtlarından vazgeçirerek birlikte Kuzey Londra'da ev tutmaya ikna etmişti.

Heathrow'a inmeden beş gün önce, Highgate'te Viktorya Dönemi'nden kalma muhteşem bir daire için sanal kira sözleşmesi imzalamışlardı. Kemerli pencereleri, pul pul soyulmuş boyası ve yıpranmış, antika mobilyaları olan bu evi bitpazarından aldıkları çerçeve ve peri ışıklarıyla çabucak dekore etmişlerdi. Dolapları çikolatalı bisküviler ve öğütülmüş kahveyle doldurmuş, pencere önlerine içine mum diktikleri boş şarap şişeleri dizmişlerdi. Garip bir ıslık sesi çıkaran ve her an bozulmasın-

Ninova

Scanned with CamScanner

dan korktukları buzdolabının üzerindeki çizik ve lekeleri ışıltılı elbiseler, kuyruklu göz kalemleri ve ucuz sahte kürk mantolar içindeki polaroid fotoğraflarıyla kapatmışlardı.

Yeni ev arkadaşları oradaki ilk gecelerinde tozlu deri sandalyeler ve yaşlı adamlarla dolu yerel bir barda sarhoş olmuş, köşedeki masada sebzeli burger yiyip kıkırdamaya başlamıştı. Sohbet, siyasi içerikli ideolojik tartışmalardan, *Son sınıftayken okul birliğinin partisinden sedyeyle çıkarılan kızı hatırlıyor musun? O bendim!* ve *Küçükken en sevdiğin Spice Girl hangisiydi?* konusuna gelmişti. Çok şükür ki çabucak ve kolayca kaynaşmışlardı.

Derslerin ilk haftasında Madison yeni öğrenciler için düzenlenen yoga etkinliğine katılmış ve matını –Adelaide, kaderin cilvesi olarak gördüğü bu olaya sonsuza dek minnettar kalacaktı– Boston College tişörtlü, belli belirsiz bir New England aksanı olan kızın yanına sermişti. Kızın adı Celeste'ti, Madison mesajında öyle yazmıştı. Onlardan birkaç yaş büyüktü ama yüksek lisans için Londra'ya yeni taşınmıştı (Madison'la aynı üniversitede, farklı bölümde okuyordu) ve Daha sonra bizimle bir şeyler içmek ister misin? diye sorduğunda Adelaide ona *hayır* diyememişti.

Tıpkı Madison'ı birlikte eve çıkmaya, Celeste'le onu sayısız akşam bara gitmeye (*Ders çalışmak için!* derdi sırıtarak) ikna ettiği gibi bu sefer de oda arkadaşını hafta başında çok yoğun bir ayak maskesi yapmak için kandırmıştı. Kore ürünleri satan bir internet sitesinden aldığı, korkunç derecede yoğun çamaşır suyu kokan bir şeydi bu. Şimdi, ayakları âdeta deri değiştiriyordu. İlk bakışta Adelaide'ın bacakları çok kalın ve soluk iki yılan gibi görünüyordu.

Benim de topuklarım aynı şekilde, korkunç, dedi Madison, ayaklarının tabanına baktıktan sonra Adelaide'a bir bardak kırmızı şarap uzattı (bardaklar her zamanki gibi kirliydi). *Çıktığın her erkekle seks yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide güldü. Neredeyse beş yıllık cinsel perhizden sonra yirmi iki yaşındayken kendini flört uygulamalarının ve tek gecelik ilişkilerin dünyasına atmış, her hafta başka başka adamlarla mesajlaşıp dans pistlerinde yabancılarla flört etmeye başlamıştı. Önce New York'ta, şimdi de Londra'da.

Bu geceki randevu da diğerlerinden farklı olmayacak, diye düşündü. Biriyle tanışacak ve aksanına vurulacaktı (yedi aydır Londra'da yaşamasına rağmen her şey Adelaide'a yeni geliyordu). Tanıştığı kişi Amerikan siyasetini dalgaya alacak, New York'taki hayatın *Friends* dizisine benzeyip benzemediğini soracaktı. Adelaide onun şakalarına gülecek, içkisini devirdiğindeyse adamın sakarlığını mazur görecekti. Bir noktada yalpalaya yalpalaya ikisinden birinin evine gidecek; duygusuz, vasat bir seks yapacak ve gün doğmadan ayrılacaklardı. Bu artık bir alışkanlık olmuştu.

Bir hafta önce Adelaide altı günde üç defa tek gecelik ilişki yaşamıştı. Ondan bir ay kadar önce de Shoreditch'teki pis bir barda aynı akşam iki erkekle öpüşmüştü. Bunun özsaygı eksikliğiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu, her şey kontrolle ilgiliydi. Adelaide'a göre bir yabancıyla göz göze gelmekten, dilini onun alt dudağında gezdirmekten ve gitmeye hazır olduğundaysa barı, daireyi ya da her neredeyseler orayı ansızın terk etmekten daha heyecan verici çok az şey vardı. Yirmili yaşlarında, onlu yaşlarındayken bulamadığı (aslında onlu yaşlarında çalınmış olan) bir cesaret bulmuştu ve bunu kullanmak hoşuna gidiyordu.

Herkesle yatmak zorunda değilim, öyle mi? Şarabından bir yudum alarak Madison'ın aynadaki yansımasına göz kırptı, sonra dikkatini, çektiği eyelinera verdi. *Bundan haberim yoktu!*

Madison küvetin kenarına oturmuş, Adelaide'ın uzun, koyu sarı, ince telli saçlarını düzleştirmeye çalışırken verdiği mücadeleyi kıkırdayarak izliyordu. Dönem ödevlerinden ve gelecek yaz Fransa'ya yapacakları yelken gezisinden bahsettiler, konu *Aman Tanrı'm, Marissa'yla Josh'in Miami'de nişanlandığından haberin var mı? Tanıştıkları gece Sigma Tau'da kustuğu ânı hâlâ*

Ninova

Scanned with CamScanner

*hatırlıyorum*a geldi. Sonunda Adelaide şarabının geri kalanını plastik bir şişeye boşaltıp çantasına attı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek, *İyi mi?* diye Madison'a sırıttı. *İyi,* dedi Madison başıyla onaylayarak. Ufak tefek ayaklarına bir çift çiçekli babet geçirirken buluşacağı adamın topuklarının ne hâlde olduğunu fark etmemesi için dua etti.

Adamın adı Rory Hughes'tı, Adelaide onun kendi zevkine uygun biri olup olmadığına henüz karar vermemişti. Flört uygulamasında tanışmışlardı, adamın fotoğrafları çoğunlukla odak dışı toplu çekimlerden oluşuyordu (açıklanamaz şekilde birçok erkeğin profili böyleydi), bu yüzden nasıl göründüğünü tam olarak seçememişti. Ama adam onun profiline küçük "kalpler" bırakmıştı, Spice Girls'ü seviyordu ve mesajlaşırken yaptıkları şakalaşmalar Adelaide'ı neşelendiriyordu. Hiçbir şey olmasa bile, bu akşamdan bir içki ve hoş bir sohbet çıkar diye umuyordu. Hem zaten onunla yatmamak en iyisiydi, bitirmesi gereken ödevleri ve çalışması gereken sınavları vardi. Madison'a randevunun kısa süreceğini söyleyip deri ceketini giydi.

Saat ondan önce evde olurum, dedi.

(Oysa ondan önce evde olmayacaktı.)

Eğer biri Adelaide'ın yetişkin hayatını –bir kavun gibi tam ortadan keserek– ikiye bölseydi parçalardan birini *Rory Hughes'tan Önce,* öbürünüyse *Rory Hughes'tan Sonra* diye adlandırırdı. İki yanda farklı bir Adelaide duruyor olurdu.

İlk buluşmalarına metroyla giderken fonda tekrar tekrar çalan Ginuwine'ın "Pony" şarkısı eşliğinde pet şişesinin dibinde kalan son yudumları içti. Bunun o an olduğunu; bu bedende, bu kimlikteki son anları olduğunu bilmiyordu. Bilseydi belki bir şeyleri farklı yapardı, belki de yapmazdı. (Muhtemelen yapmazdı.)

Rory, Old Vic Tiyatrosu'nun önünde buluşmayı teklif etmişti, orası Waterloo İstasyonu'ndan kısa bir yürüme mesafe-

Ninova

Scanned with CamScanner

sindeydi. Adelaide tiyatroya daha önce sadece bir kez gitmişti, o da yaklaşık üç yıl önce sahnelenen *Clarence Darrow* oyununu izlemek için.

(Sonradan öğrenecekti ki Rory de aynı gün aynı gösteri-deydi. O, balkon katından, Adelaide'sa çekilişten kazandığı biletle daha alt sıralarda bir yerden oyunu izlemişti. Adelaide o gece lobide yollarının kesişmiş, kalabalıkta ellerinin birbirine temas etmiş olma ihtimalini düşünmeyi seviyordu. Hayatlarının, kaderin çözülmez düğümüyle birbirine bağlandığını düşünmek hoşuna gidiyordu.)

Kulaklığını düzgünce sarıp çantasına attı, şimdi ne yapacağını düşünürken bir ses duydu, *Merhaba, Adelaide?*

Vücudu bir anda uyuştu.

İki buçuk yıl önce Brooklyn'deki dairesini toplayıp Highgate'e taşınmadan evvel Adelaide, hayatının en tasasız, en özgür günlerini bir dönem okumak üzere gittiği Londra'da geçirdi. Çocukluğunun birkaç yılını şehrin eteklerinde geçirdiğinden bu şehri hep çok sevmişti fakat bir metropolün insan hayatında böylesine canlı, nefes alan karakter misali var olabileceğini hiç tahmin etmezdi. En azından o güne dek. Skype üzerinden arkadaşlarına, *Ne kadar tuhaf,* derdi, *burada hissettiğim tek şey huzur. Bunun mümkün olabileceğini kim hayal ederdi?* Sorumlulukları yok denecek kadar azdı, Hyde Park ise hemen yanı başındaydı. Her şey rüyalardan fırlamışçasına kusursuzdu.

Londra'da okuduğu dönemde bir bahar günü, küçük beyaz çapalarla bezeli lacivert elbisesini giyip arkadaşlarıyla takılmak üzere Thames Nehri kıyısındaki açık hava birahanelerinden birine gitmişti. Oxford ve Cambridge arasında düzenlenen kürek yarışından gözlerini alamamış, büyük bardaklarla Pimm's kokteyllerini ve limonatalarını yudumlayarak İngiltere'de nadiren görülen o değerli şeyin, yani güneşin keyfini çıkarmıştı. O

Ninova

Scanned with CamScanner

öğleden sonra güneşten bronzlaşmış, çakırkeyif olmuş vaziyette otururken onu görmüştü.

Boynunda atkı, üzerinde mavi gömlek vardı. Adelaide gördüğü anda ona tutulmuştu. Kahverengi kıvırcık saçları ve belirgin çene hattıyla Colin Firth'ün gençliğine benziyordu. *Şu adama bakmayı keser misin?* demişti arkadaşı. *Sarhoş bir alabalık gibi görünüyorsun.* Ağzını kapayan Adelaide kendini toparlayıp barda oturan adama doğru yürümeye başlamıştı. Elinde iki boş Pimm's bardağı vardı, ayaklarıysa çıplaktı; ayakkabıları bütün gün ayaklarına vurup durmuştu.

Merhaba, demişti adamın koluna hafifçe dokunarak. *Çok özür dilerim ama... sana bunu söylemek zorundayım. Disney prensi gibi görünüyorsun.*

Ah, şey... merhaba, demişti adam. *Çok naziksin, teşekkür ederim.*

Adelaide'ın omzuna dostça dokunduktan sonra arkadaş grubuna dönmüştü. Adelaide o yüzü hiç unutmamıştı.

Bu hikâye yıllar boyunca sık sık anlattığı anılardan biri hâline geldi. Cinsel anlamda çekici olmadığından dem vurarak şaka yaptığında arkadaşları sırf nezaketen ona karşı çıkınca Adelaide bu hikâyeyi anlatırdı. *Bakın,* derdi, *ben yabancılara Disney prensi gibi göründüklerini söyleyen ve ayakkabısız dolaşan biriyim!* Bu olay hem utanç verici hem komikti ve tam da Adelaide Williams'a özgü bir davranıştı.

Adelaide, o prensi bir daha göreceğini sanmıyordu. Ama bir gün, Old Vic Tiyatrosu'nun önünde omzuna dokunarak kendini Rory diye tanıtan kişi, görmeyi hiç ummadığı o Disney prensinin ta kendisiydi.

Adelaide'ın ağzı açık kaldı. Nasıl olmuştu da bu bağlantıyı daha önce kuramamıştı? Fotoğraflarından onu nasıl tanıyamamıştı?

Ninova

Scanned with CamScanner

Ayy, merhaba, ben Adelaide, dedi. *Seninle tanışmak ne güzel! Sarılabilir miyim? Sarılacağım.*

Neyse ki Adelaide'ın bu fazla dostane tavrı Londra'da kaygı verecek bir davranış değildi, hatta Amerikan cazibesi olarak algılanıyordu. Yabancı aksanın büyüsü işte. Rory gülümseyerek sarılışına karşılık verdi, sonra derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi.

Hazır mıyız? diye sordu.

Bu da Rory'nin alışkanlıklarından biriydi. Gergin olduğunda kuş gibi göğsünü kabartır, cesur ya da kendinden emin görünmeye çalışarak *Hazır mıyız?* gibi şeyler söylerdi. Adelaide'sa onun yanında, yakınında ve onunla birlikte (birlikte!) olmaktan öyle memnundu ki her seferinde karşısında eriyordu. Hazır olmayıp da ne yapacaktı? Rory bu soruyu bir uçurumun kenarında durup aşağıdaki kayalık vadiyi işaret ederek sorsa bile Adelaide neşeyle *Hazırım!* diye cevap verirdi.

Ama şu an uçurumun kenarında değillerdi. Henüz. Bu akşam Rory onu Lower Marsh Caddesi'ndeki köhne İtalyan barına götürdü. Kavrulmuş kahve çekirdeği kokan barın bardak izleriyle kaplı ahşap masaları gıcırdıyordu. Rory buluşmadan önce Adelaide'a mesaj atıp kalabalık birahaneleri mi yoksa peri ışıklarıyla süslenmiş samimi mekânları mı tercih ettiğini sormuştu. Adelaide ikincisini seçmişti, şimdi etrafına bakınca doğru karar verdiğine emin oldu.

Ne içmek istersin? diye sordu Rory.

Ah, fark etmez! Alkollü her şeye varım, dedi Adelaide, havalı ve kolay memnun edilebilen biri gibi görünmeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

Rory ona tuhaf bir bakış atıp gitti ve birkaç dakika sonra elinde iki kocaman Aperol spritz bardağıyla geri döndü. Bardakların içinde renkli, çizgili kâğıt pipetler vardı. *Şerefe,* dedi Rory.

Adelaide onunla daha önce tanıştıklarını dile getirmemeye karar verdi. Şimdilik bu tatlı sırrı kendine saklamayı tercih ediyordu çünkü Rory'nin hatırlamadığından çok emindi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory, her şeye bir yıl ara verip tüm vaktini Güney Fransa'da bir çiftlikte geçirdiğini anlattı. Cambridge'de okumuştu. Bir süre hukuk alanında çalışmış, ardından bir yılını Alabama'da gönüllü hukuk işlerine ayırmıştı. Sonrasında Los Angeles'taki bir film akademisinde birkaç hafta geçirmişti, *sırf eğlencesine.* Bu deneyim, alanını değiştirmek için ona ilham olmuştu. Şimdilerde yeni kurulmuş bir prodüksiyon şirketinde çalışıyordu, rahatsız edici takım elbiseler yerine tişört ve kot pantolonuyla gittiği bu işte az kazansa da hayatı eskisinden çok daha güzeldi.

Rory tüm bunları anlattıktan sonra Adelaide'ı hayatı hakkında soru yağmuruna tuttu. *Amerika nasıl? Kaç kere taşındın? Paris'te geçirdiğin au pair*[1] *ayları nasıldı?* Netflix'teki favori dizilerini ve yemeyi en çok özlediği Amerikan atıştırmalıklarını sordu. Adelaide bazen rüyasında Kraft marka peynirli makarna ve yazın ateşte pişirilmiş *s'mores* gördüğünü, o gecenin sabahında çenesinde salyayla uyandığını söyleyince kıs kıs güldü.

Hiç komik değil, dedi Adelaide. *Bunu unutabilir miyiz?*

Rory aynı fikirde değildi, *Komik ve sevimli,* dedi. *Sen komik ve sevimlisin.*

İlk içkilerini bitirdiler. Sonra ikinciyi. Ardından ev yapımı bir şişe şaraba geçtiler. Adelaide daha önce hiç yabancı biriyle –hele ki masallardan fırlamış gibi görünen böyle yakışıklı biriyle– bu kadar hızlı kaynaşmamıştı.

Tuvalete gittiğinde, Yemişim soyulan ayaklarımı, diye mesaj attı ev arkadaşı Madison'a. Bu adamla yatacağım.

Tabii ki yatacaksın, diye cevap verdi Madison. Celeste'le çoktan bahse girdik bile.

O gece on bire doğru –tanışmalarının üzerinden dört buçuk saat geçmişken– bar çalışanı gelip masayı toplamak istediklerini

---

1 Yabancı ülkede bir ailenin yanında kalarak çocuk bakımına ve hafif ev işlerine yardım eden, karşılığını konaklama, yemek ve cep harçlığı olarak alan gençler için kullanılan bir terimdir. Bu programlar, kültürel değişim ve dil öğrenimi amacıyla yaygınlaşmıştır. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

kibarca dile getirdi. Şarap kadehlerini hızlıca kafaya diktiler, Rory kapıyı tutup Adelaide'ı dışarı, açık havaya çıkardı. Adelaide ürperdi.

Üşüyor musun? diye sordu Rory.

Sadece biraz, dedi Adelaide. *Ama iyiyim.*

Üzerimde bir ceket olsaydı sana verirdim, dedi Rory.

Bunun yerine kollarını Adelaide'a dolayıp kazağının ucuyla omuzlarını ovuşturdu. Adelaide'ın tüyleri diken diken olmuştu, ceketini çıkarıp Rory'nin ellerini doğrudan teninde hissedebilmeyi arzuluyordu. Rory, çam ağacı ve yeni yıkanmış çamaşır gibi kokuyordu, onun yakınında olmak Noel sabahına uyanmak gibiydi.

Gerçekten yazık, dedi Rory, kolları ona dolamış hâlde. *Bu sokak eskiden bağımsız kitabevleri ve yerel kahvecilerle doluydu. Şimdiyse Costa Coffee ve Boots şubelerinden geçilmiyor. Modern kentleşme diyorlar, değil mi?* Adelaide başını onaylarcasına salladı. *Burada yaşamaya başlayalı daha iki yıl oldu ama şimdiden o kadar çok değişti ki. Bu değişime tanık olmak üzücü. Eskiden burası emekli tontiş bir kadının işlettiği bir kafeydi. Fincanları uyumsuzdu ama her şey ev yapımıydı.* Adelaide bir kez daha başıyla onayladı. *Neden modern kentleşmeden şikâyet ediyorum ki?*

Brooklyn'de kendi mahallemde de aynı şeyi yaşadım, dedi Adelaide. *Sokakta yürürken sürekli eski günlerdeki hâlini düşünmemek zor oluyor. Kahrolsun kapitalizm.*

İkisi de gülerek sokağın sonuna vardılar. *Peki,* dedi Rory. *Sanırım sen bu yöne gidiyorsun.* Adelaide önce istasyona, sonra Rory'ye baktı. Rory onu dirseğinden tutarak kendine çekti, elini çenesinin altına yerleştirip dudaklarını dudaklarının üzerine kapadı ve dilini ağzına daldırdı. Hatırladığı kadarıyla, Adelaide o anda alev almıştı. Güneş saatler önce batmış, vakit gece yarısını geçmişti ama sokak başında öpüşürlerken gökyüzü ona hâlâ aydınlıkmış gibi geliyor, âdeta kuşlar cıvıldıyor, bulutlar dağılıyor, güneş parlıyordu. Bu inanılmaz klişe bir sahneydi

Ninova

Scanned with CamScanner

ama Rory Hughes'la ilk öpüştükleri o anda, bu küçük evrende karanlık diye bir şey yoktu.

Biliyor musun, dedi Adelaide, dudaklarını Rory'ninkilerden bir milim kadar uzaklaştırarak, *aslında o tarafa gitmek zorunda değilim.*

Rory tereddüt etti. *Bu hafta sonuna ne dersin?* dedi. *Cuma günü müsait misin?*

Günlerden çarşambaydı. Adelaide durdu, başını kaldırıp planlarını düşünmeye çalıştı. Cuma günü Madison ve Celeste'le akşam yemeği yiyecekti ama ondan sonra olabilirdi belki?

Ah hayır, sanırım cuma çok erken, dedi Rory. *Fazla mı istekli davranıyorum?*

Cuma geç saatlerde müsaitim, dedi Adelaide. *Bir şeyler planlayalım. Bana mesaj atar mısın?*

Atarım tabii ki, dedi Rory. *Bu akşam gerçekten güzeldi.*

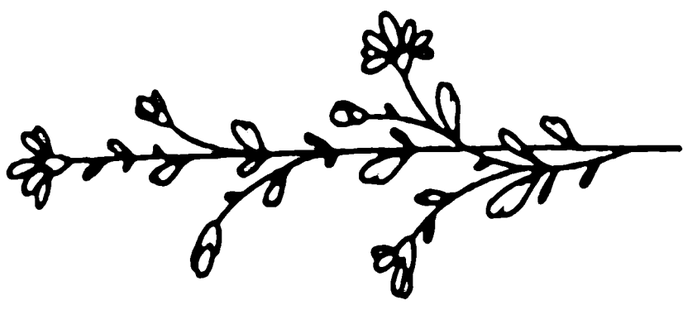
Kesinlikle öyleydi. Adelaide duraksadı. *Ama az önce sen beni... Ret mi ettin?*

Rory elini nazikçe sıktı, karşıya geçti ve bir an dönüp omzunun üzerinden Adelaide'a göz kırptı. Adelaide öylece durarak bu gecenin bir rüya olup olmadığını merak etti. Gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Bir an durdu, sonra istemsizce en yakın arkadaşını aradı ve *Eloise*, dedi, *Sanırım az önce ruh eşimle tanıştım.*

Ninova

Scanned with CamScanner

İKİ

Adelaide, Celeste ve Madison'la birlikte bir masada oturuyordu. Masa ekşi mayalı ekmek dilimleri, burrata ve kokteyl zeytin çeşitleriyle donatılmıştı. Adelaide bir gece önceki randevusunun her bir detayını başından sonuna kadar anlatmaya koyuldu: Rory'nin sorduğu soruları, anlattığı hikâyeleri, aralarındaki kozmik bağı ve gecenin sonunda gerçekleşen öpücüğü (ah, o öpücük!). Bir buçuk saat içinde Rory'yle SOHO'daki bir barda buluşmak üzere anlaşmışlardı. Hem şarabın etkisi hem de beklentinin yarattığı heyecanla içi kıpır kıpırdı.

Adelaide'in aşk hayatına! dedi Madison, bir kadeh dolusu köpüklü şarabı havaya kaldırarak. *Adelaide'in aşk hayatına!* diye tekrarladı Celeste. *Ve memelerine!*

Kıkırdayarak kadehleri tokuşturdular. Adelaide, neredeyse can yeleği işlevi görecek kadar dolgulu bir sütyen takmıştı. Böylece bir kemik torbası olmadığı izlenimi yaratacaktı. Aynen, *memelere!*

Üçü de Amerikalıydı ve yüksek lisans programlarının sonuna yaklaşmışlardı. Sohbet genel olarak tez çalışmaları, mezuniyet sonrası planları, iş görüşmeleri ve vize almanın zorlukları etrafında dönüyordu. Adelaide o günün erken saatlerinde, New York'tayken birlikte çalıştığı Sam'den bir e-posta almıştı. Sam, Adelaide'ın kariyerinde nadiren denk geldiği birkaç iyi mü-

Ninova
Scanned with CamScanner

dürden biriydi; yöneticilik vazifelerini başkalarına yüklemez, idari işlerle ya da yersiz paylamalarla çalışanları bunaltmazdı. Müdürü ona teknoloji sektöründe yeniden çalışmak ister mi diye soruyordu. Sam şu sıralar Alliance Technologies adlı bir start-up şirketinde iletişim müdürü olarak çalışıyordu ve Birleşik Krallık'ta güvenilir bir *iki numaraya*[2] ihtiyacı vardı. (Adelaide, bunun fazlasıyla talihsiz bir kelime seçimi olduğunu düşündü).

Yüklü bir maaş ve Tier 2[3] vizesi teklif ediyordu ama bu, Adelaide'ın Londra'da bulmayı hayal ettiği bir iş değildi. Yayınevlerinde editörlük ve pazarlama gibi bir bölüme kapağı atabilmek için yıl boyunca (oldukça düşük bir ücret karşılığında) yaptığı serbest zamanlı kitap incelemeleri ve içerik listeleri işlerinden epey farklıydı. Spagettisini yerken arkadaşlarıyla işin artıları ve eksileri üzerine tartıştı.

Bu, aşk mı para mı seçimi yapmak zorunda kalacağın o an, dedi Celeste. *Ama bu durumda, sanırım aşk senin için kitaplarla ilişkilendirilebilir, öyle değil mi?*

Adelaide başını onaylarcasına salladı. Bilekleri ve kalçası Sylvia Plath, Louisa May Alcott ve Emily Dickinson'ın sözlerinin dövmeleriyle kaplıydı, kaburgasının üzerinde Antoine de Saint-Exupéry'nin *Küçük Prens* kitabının çizimleri, sol kalçasında da *Adınla Çağır Beni'ye* atıfta bulunan küçük bir şeftali dövmesi vardı.

Kitaplar –aslında kelimeler– onun en sevdiği şeydi, en büyük aşkıydı. Her gün kitaplar üzerine çalışmak ve sözcüklerle iç içe olmak onu heyecanlandırıyordu. Ama en az bu kadar heyecan

---

2 *Number two* şirket hiyerarşisinde en tepedeki ikinci kişi, yani müdür yardımcısı anlamında kullanılırken aynı zamanda İngiliz argosunda dışkı anlamına da geldiği için Adelaide bunun talihsiz bir kelime seçimi olduğunu düşünüyor. –*ç.n.*

3 Ülke dışından gelip İngiltere'de özel yetenek gerektiren bir işte çalışmak istiyorsanız başvurmanız gereken vize türü. –*ç.n.*

Ninova
Scanned with CamScanner

veren bir diğer şey de garanti bir iş imkânı ve Scrooge McDuck gibi içinde yüzebileceği kadar çok para kazanma hayaliydi.

Bu konuyu enine boyuna düşünmek lazım, dedi ağzı doluyken.

Arkadaşları da benzer şekilde zor seçimlerin eşiğindeydiler. Celeste'in de Madison'ın da Amerika'da öğretmenlik işi hazırdı. Yüksek lisansa başlamadan önce ders verdikleri okullar bir yıl boyunca onlar için pozisyonlarını açık tutsa da büyülü Londra havası ikisinin de aklını çelmiş, Londra'nın en seçkin hazırlık okullarıyla görüşmek için gelecek haftaya randevu ayarlamışlardı. Atlantik'in bu tarafında iş bulma ve şehirde yaşama fikrine zamanla daha da ısınmışlardı. Londra'nın rengârenk ara sokaklarından ve kafelerinden vazgeçmeye henüz hazır değillerdi. Adelaide bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Düşünülecek çok şey vardı.

Hesabı ödeseler de oturmaya devam edip içkilerinin son yudumları eşliğinde geleceklerini etkileyecek kararlardan konuşmayı sürdürdüler. Adelaide buluşma saatine az kaldığını fark ettiğinde diğer ikisi aynı anda "Someday My Prince Will Come" şarkısını mırıldanmaya başladı.

Yağmurluğunu kapıp ayağa kalkan Adelaide gülerek, *Ah, hadi ama, kesin şunu,* dedi. Eyelinerının dağılmadığına ve dişlerine pesto bulaşmadığına dair onlardan onay aldıktan sonra yola düştü.

Celeste arkasından, *Herifin aklını başından al, Adelaide!* diye bağırdı. *Memelerin hâlâ harika görünüyor!*

Tıpkı iki gece önce olduğu gibi Adelaide yine bir binanın duvarına yaslanmış, elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâlde Rory Hughes'ı bekliyordu. Blind Pig adlı barda rezervasyon yaptırmıştı. Bu küçük, gizemli bar SOHO'nun hemen üst katındaydı. Çocuk edebiyatının klasikleriyle adlandırılmış pahalı kokteyller ve detaylı illüstrasyonlarla dolu bir menüsü vardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bar tam da Adelaide'ın sevdiği gibi kitap temalıydı ve karanlık bir atmosferi vardı, Rory'ye kendiyle ilgili biraz daha ayrıntı vermek için mükemmel bir yer gibi geliyordu.

Rory kolundan tutup, *Selam,* dedi Adelaide'ı şaşırtarak.

Ah, merhaba! dedi Adelaide. Birbirlerini iki yanaktan da öptüler. *Ne kadar Avrupai,* diye düşündü, Rory'yle içeriye geçerken.

Andy adına iki kişilik rezervasyon, dedi garsona. *Restoranlara her zaman bu adı veriyorum,* diye fısıldadı. *Telefonda 'Adelaide'i bir türlü anlayamıyorlar.* Rory hafif bir kahkaha atarak başını salladı.

Bu arada, Andy, dedi Rory. *Bu gece harika görünüyorsun.*

Bir dakika sonra bir köşeye yerleştiler. Garson menüyle ilgili soruları olup olmadığını sorunca Rory, garsondan öneri istedi. Adelaide'ın zamanla fark edeceği bir başka alışkanlıktı bu. (İlk başta Rory'nin bu davranışını, etrafındaki insanları –hatta yabancıları bile– olaya dâhil etme nezaketi olarak görmüştü. Ancak daha sonra Rory'nin karar vermekte ne kadar zorlandığının bir belirtisi olduğunu anlayacaktı.)

Adelaide bal kıvamında bir kokteyl olan *Winnie the Pooh's Hunny Pot*'u seçti. Rory'yse garsonun önerisi üzerine narenciye aromaları ve votkadan oluşan *Paddington's Lost & Found* adlı kokteyli sipariş etti. İçeceği, yanında minik bir marmelatlı sandviç ve üzerinde *Lütfen bu ayıcığı koruyup kollayın* yazılı notla servis edildi. (Adelaide, gecenin sonunda notu çantasına atarak küçük bir hatıra olarak saklamaya karar verdi.)

Paddington 2'yi izledin mi? diye sordu Rory. *Yemin ederim tam bir başyapıt.*

Bu soru favori filmleri ve kitapları hakkında uzun bir sohbetin kapısını araladı. Çocukken en sevdikleri karakterlerden bahsettiler. Normalde Adelaide bu tür sorulara klişe cevaplar verirdi; fazla hayalperest ya da modası geçmiş görünmek istemediği için en sevdiği filmlere *Ölü Ozanlar Derneği* ve *Yıldız*

Ninova

Scanned with CamScanner

Savaşları: İmparator'un Dönüşü (ki bu doğruydu) derdi ancak içten içe gönlü *Şahane Macera*, *Paris'te Bir Amerikalı* ve *Yağmur Altında* gibi klasik müzikallerden yanaydı.

Ama onun yanında –tatlı, yakışıklı ve Paddington'ı seven Rory'nin yanında– tamamen dürüst olabileceğini hissetti. Hayalperestliğini, eski usul müzikallere olan hayranlığını gizlemeye gerek yoktu.

Adelaide, beş yaşındayken Debbie Reynolds'ın "Good Morning" klibini taklit etmeye çalışarak banyoda hoplaya zıplaya şarkı söylediği geceleri anlattı. Rory gülümsedi, *Yağmur Altında*'nın annesinin favori filmi olduğunu ama diğer filmleri hiç izlemediğini belirtti.

İzlemelisin! dedi Adelaide. *Öylesine neşeli ve coşkulular ki... İnsan, ruhuna köpük banyosu yaptırıyor gibi hissediyor.*

Bir gün birlikte izlemeliyiz, dedi Rory.

Adelaide, en sevdiği kitapları sıralamaya başladığında Rory'nin gözlerinin yeniden parladığını fark etti. *Küçük Prens,* tabii ki (sayamayacağı kadar çok kez okumuştu). *Sırça Fanus, Küçük Kadınlar, Zamanda Kıvrılma, Adınla Çağır Beni, 1984, Bülbülü Öldürmek.*

Son iki kitabın favorilerinden olduğunu söylerken Rory'nin gözleri ışıl ışıldı. *Atticus Finch idolümdür,* dedi. *Tesbih Ağacının Gölgesinde'yi okudun mu? Kalbimi paramparça etmişti.*

Rory üniversitedeyken Hugo, Hemingway ve Godard'a âşık oluşunu anlattı. Altıncı sınıfta apandisit ameliyatı olduğunda *Prenses Gelin*'i defalarca izlemişti. Uyku saatini geçirip gizlice *Harry Potter* okuduğu ve çocukken abileriyle kriket oynadığı günlerden bahsetti.

Nerede büyüdün? diye sordu Adelaide, elini Rory'nin dizine koyarak. Rory başını eğdi, bir anlığına dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. *Shere'de,* dedi. *Surrey'de küçük bir köy. Harry Potter'ın yaşadığı yere yakın sayılır.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide'in zihninde Tudor tarzı saz çatılı evler canlandı. Her bahar ekilen nergislerle yeşeren dilek havuzlu ön bahçeleri ve çocukluğunun birkaç yılını geçirdiği İngiliz kasabasını düşündü.

Peki ya ailen? diye sordu. *Hâlâ orada mı yaşıyorlar?*

Şey, dedi Rory. *Abilerimle birlikte Londra ve Manchester'a dağılmış durumdayız. Ama ailem İrlandalıydı, dolayısıyla akrabalarımın çoğu Galway'de.*

İrlandalıydı, diye düşündü. Geçmiş zaman.

Peki ya sen? diye sordu Rory. *Ailen Amerika'da nerede yaşıyor?*

Çoğunlukla Boston'da, dedi Adelaide. *Hepimiz şehirde okuduk, kardeşlerim mezun olduktan sonra oradan ayrılmadılar. Annem de birkaç yıl önce yeğenime bakmak için oraya taşındı. Babam yeniden evlendi, şimdi karısı ve onun kızlarıyla birlikte New Jersey'de yaşıyor.*

Rory başını onaylarcasına salladı, hep Boston'ı görmek, özellikle *Can Dostum* filmindeki bankı ziyaret etmek istediğini söyledi (film onun favorilerinden biriydi). Adelaide, *Seni götürürüm,* demek istedi. *Sana o bankı gösteririm, kuğulu teknelere bineriz, sonra benim sorunlu ama harika ailemle tanışırsın ve her şey mükemmel olur.*

Ama bunları söylemek yerine içkisinden bir yudum aldı.

Bir dahaki sefere iş için Amerika'ya gittiğinde kesinlikle uğramalısın, dedi.

O akşam Londra bir film setini andırıyordu. Gün içinde yağmur yağmıştı –zaten Londra'da bir nisan günü öğleden sonra başka ne olurdu ki?– ve sokak lambalarının sıcak ışığı, ıslak kaldırım taşlarından yansıyarak su birikintilerini turuncumsu bir parıltıya boğuyor, mazgallardan dumanlar yükseliyordu. Rory ve Adelaide dışarı adım attığında (bar çalışanları onları bir kez daha kibarca kışkışlamıştı), yağmur yeniden çiselemeye başlamıştı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Keşke yanıma bir güncek alsaydım, dedi Rory.

İngilizlerin şemsiye için kullandığı bu kelimeyi daha yeni öğrenmiş olan Adelaide kendi kendine kıkırdadı.

Ne? diye sordu Rory. *Aksanımla dalga mı geçiyorsun?*

Hayır, dedi Adelaide. *Kendime gülüyorum çünkü aksanına hayranım.*

Rory aniden elini tutup onu ara sokağa sürükledi. Her şey o kadar ani, o kadar sinematikti ki... Adelaide'ın üzerinde trençkot vardı ve Rory'nin dili bir kere daha ağzına dalmıştı. Böyle bir durumda nasıl nefes alabilirdi? Bu ânı aklına kazımak istiyordu. Portakal ve votka karışımı tadını. Islak kaldırım kokusunu. Sırtını yasladığı tuğlanın sertliğini.

Bütün gece bunu yapmak için bekledim, diye fısıldadı Rory, burnunu burnuna değdirerek. *Adelaide, benimle eve gelmek ister misin?*

Hı hı, dedi Adelaide nefes nefese. Gerçekten de çok isterdi.

Rory, London Bridge'e yakın bir yerde, epey uzun boylu çocuklarla dolu bir evde yaşıyordu. Kapı açılır açılmaz girişteki devasa ayakkabı yığınına takılıp tökezleyen Adelaide, merdiven tırabzanına tutunarak zar zor ayakta kalabildi.

Ah, çok özür dilerim, diye fısıldadı.

Hayır, dedi Rory. *Ben özür dilerim! Resmen bir Adelaide tuzağı kurmuş gibiyim.*

Onu yukarı, kitaplarla dolu küçücük odasına götürdü. Ufak şöminenin çevresindeki boşluklar kare raflarla doluydu ve her rafa eski ciltli kitaplarla solmuş kartpostallar yerleştirilmişti. (Adelaide bu kitapların ve kartpostalların nereden –daha doğrusu kimden– geldiğini bilmiyordu. Yani henüz.) Karton kapaklı kitaplarsa yere ve baş ucuna dengesiz bir yığın hâlinde istiflenmişti. Bir tomar tiyatro bileti kapının yanındaki mantar panoya

Ninova

Scanned with CamScanner

raptiyeyle tutturulmuştu. Panonun hemen yanında, Matisse'in *İkarus'un Düşüşü* adlı eserinin bir kolajı asılıydı.

Adelaide biletlere göz atarken, *Ben de şubatta Kendrick Lamar'ı izledim,* dedi. *Ve yıllar önce Clarence Darrow'u da.*

Ah, o oyunu çok sevmiştim, dedi Rory. *Ev arkadaşımla birkaç kez izledik. Açılış gecesi bir kez, sonra iki kez daha.*

Ben de açılış gecesinde izledim! dedi Adelaide. *Bir dönemliğine Londra'da okurken ön sıradan bilet kazanmıştım. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.*

Ne kadar tuhaf, dedi Rory, arkasından ona sarılarak. *Bazen dünya inanılmaz derecede küçük geliyor.*

Adelaide bu odaya her dönüşünde, büyülü tesadüflerin daha fazlasını bulmak için biletleri inceleyecekti. Kendrick konserinde oturdukları yerler birbirine sadece iki sıra uzaklıktaydı. 2015 yılında doğum gününde *Once* müzikalini izlemişler, Sadler's Wells'deki *Muhteşem Gatsby* oyununu aynı ay içinde görmüşlerdi (her ikisi de oyunun fazla modern olduğunda hemfikirdi). İkisi de hayatlarında sadece bir kez Yankee Stadyumu'nda maç izlemiş, 2016'nın yapış yapış bir haziran akşamında aynı tribünde limonata içmişlerdi.

Hayatlarının böyle ilmek ilmek işlenmiş olması o kadar kasti görünüyordu ki... Sanki bir tanrı asırlardır hikâyelerini yazıyor, her detayı dikkatle planlıyor ve yollarını özenle birleştiriyordu. Ama Adelaide henüz bunların hiçbirini bilmiyordu. Şimdilik bildiği tek şey, Disney prensi olarak gördüğü bu adamın kollarında olduğu ve sırtında bir ürperti hissettiğiydi.

Bunu çıkarabilir miyim? diye sordu Rory, yağmurluğunu çekiştirerek. *Çıkarabilirsin,* dedi Adelaide. Ama çıkarmasına izin vereceği tek giysi bu olacaktı. Yetişkinliğe adım attığından beri ilk kez seksin özel olmasını istediğine karar verdi. Bu ilişki fiziksel bir şeye dönüşmeden önce heyecanın tadını çıkarmayı diliyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ama şey, bu gece seks yapmasak olur mu? diye sordu Adelaide. *Şu an yapamam. Bilirsin işte.*

Adelaide, birkaç ayda bir yaptırdığı iğne yüzünden neredeyse hiç regl olmuyordu ama seks yapmama kararını açıklama ihtiyacı hissetti. Eski alışkanlıklar işte.

Şaka mı yapıyorsun? dedi Rory. *Hiç sorun değil! Seni burada görmek bile beni mutlu ediyor. Ama şunu itiraf etmeliyim, memelerin harika görünüyor. Celeste haklıymış!*

Adelaide hafifçe güldü.

Off, çok kabaydı, özür dilerim. Neden öyle bir şey dedim, bilmiyorum, dedi Rory.

Aslında bütün övgüler sütyenime gitmeli, dedi Adelaide. *Memelerimin gerçek boyutu seni hayal kırıklığına uğratır diye korkuyorum.*

Seninle ilgili hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz.

Rory nane çayı yaptı, yatağın üstünde bağdaş kurup çaylarını içtiler. Çocuklar gibi fısıldaşıp gülüşüyorlardı. Öpüştüler, sarıldılar ve burunları birbirine dayanmış hâlde sohbet ettiler. Bu, Adelaide'ın erkeklerle alışık olduğu etkileşimlerden tamamen farklıydı, masum, özel bir şeydi.

Biliyor musun, dedi Rory, *gözlerine hayranım. Rüya gibi iri, ışıl ışıl ela gözler.*

Rory *Zamanda Kıvrılma* kitabından bir alıntı yaptığının farkında bile değildi. Adelaide o satırı çocukken okumuş ve "Biliyor musun rüya gibi gözlerin var" cümlesinde, *Bir gün bir çocuk bana bunu söylese ne güzel olur,* diye düşünmüştü. Rory, kalbini bir arp gibi çalıyor, hep doğru notaya basıyordu.

Adelaide nihayet saate baktığında sabahın ikisini geçtiğini fark etti. Çoktan eve dönmüş olması gerekiyordu. Pazartesi günü final sınavları başlıyordu ve hafta sonunu çalışmaya ayıracağına dair kendine söz vermişti (haftalardır erteleyip duruyordu).

Artık gitmeliyim, dedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Hayır, dedi Rory. *Burada kalabilirsin! Sana tişörtlerimden birini veririm, Parks and Rec izleriz, çok güzel olur. Ve sabah sana kahvaltı hazırlarım!* Bu, Rory'nin söylediği en güzel şeylerden biriydi.

Çok cazip bir teklif, dedi Adelaide. *Ama gerçekten eve gitmem gerekiyor.*

Gitme, dedi Rory. *Lütfen? Seni biraz daha burada tutmama izin ver.*

Adelaide, Rory'nin alt dudağını hafifçe ısırdı.

Gitmek zorundayım, dedi. *Ama söz ver, bu geceden sonra ortadan kaybolmayacaksın.*

Söz veriyorum, dedi Rory. *Sen de kaybolma, tamam mı?* Adelaide izci sözü verdi.

Rory ona şemsiyesini verip kapıya kadar eşlik etti. Ayrılmadan önce onu öpüp, *Gitmek zorunda olduğuna emin misin?* diye bir kez daha sordu. Adelaide emindi.

En azından seni metroya bıraksam? diye sordu Rory. *Ya da sana bir taksi çağırayım?*

Adelaide kendi başına gidebileceğini söyledi. *Gerçekten,* diye ısrar etti.

Eve sağ salim vardığında bana haber ver, olur mu?

Tabii ki, dedi Adelaide. *Şemsiye, çay ve bu harika akşam için tekrar teşekkür ederim.*

Sokağın köşesini döner dönmez bir kez daha Eloise'i aradı.

Neler oluyor, Adelaide? dedi Eloise. *Her şey yolunda mı? Şu anda orada gece yarısı değil mi?*

Her şey yolunda, dedi Adelaide. *Hatta fazlasıyla yolunda. Evet, geç oldu ama... Eloise, bu adam hakkında sana daha fazla ayrıntı anlatmam gerek. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.*

Adelaide aylar, hatta yıllar sonra bile o geceyi sık sık hatırlayacaktı. Rory'nin Calvin O'Keefe'den alıntı yaptığı, saçlarını

Ninova

Scanned with CamScanner

okşadığı ve yağmur altında onu öptüğü anları hayal edecekti. Eloise'le konuşurken elini kalbinin üzerine koyduğu, göğsündeki ritmi ve *İşte bu,* diye düşündüğü ânı tekrar tekrar gözünün önünde canlandıracaktı. *İşte beklediğin şey bu. Karanlık tünelin sonundaki ışık.*

Adelaide, Rory Hughes yüzünden bu hâle gelmemişti. Onun karakterini şekillendiren şey Rory değildi, bunu Adelaide kendi kendine yapmıştı. Ama o gecenin hayatını değiştirmediğini söylemek düpedüz yanlış olurdu. Eğer *Bugün Aslında Dündü*'deki gibi bir olay yaşayacak olursa tekrar tekrar yaşayacağı gün kesinlikle o gün olurdu. Çünkü o güne ait bütün anıları –ne kadar acı verici olursa olsun– unutmak istemeyeceği şeylerdi.

Adelaide, ne kadar karanlık ve tehlikeli olursa olsun er geç o aşk gölüne atlayacaktı; yüzeyin parıltısı onu öyle büyülemişti ki durup düşünmeye gerek duymamıştı. Rory Hughes'a âşık olmayacağı bir evren yoktu. Atlamak onun tek seçeneğiydi.

Ninova

Scanned with CamScanner

ÜÇ

Ders çalışmak imkânsızdı. Adelaide kucağında dizüstü bilgisayarı, yanında buzlu kahvesiyle Ulusal Kütüphane'nin zeminine oturmuştu. (Tüm masalar doluydu.) Boş bir Word belgesine bakıyordu; gören ders notları hazırladığını sanırdı ama aslında not falan hazırlamıyordu. Yorgundu, aklı başından gitmişti ve dün geceyi zihninde tekrar tekrar yaşıyordu. O öpücüğü. Onun ardından gelen öpücüğü. Gözlerini. Gülümsemesini. Geceyi Adelaide'la geçirmek istemesini. Adelaide'ı ne kadar istediğini. Sonuna kadar.

Bu, onun için öylesine yabancı bir duyguydu ki.

Buzlu kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ovuşturduktan sonra gözlerini kısarak ekrana baktı. *Bir şey yaz,* dedi kendi kendine. *Herhangi bir şey.*

Kişisel Verilerin Korunması Kanunu, kişisel verilerin işlenmesi hususunda uyulması gereken altı ilkeyi tanımlar. Bu ilkeler arasında...

Adelaide, pazarlama ve iletişim üzerine yüksek lisansını tamamlamaya çalışıyordu. Bu da veri kanunlarını, istatistik analizlerini ve sıfır tabanlı bütçeleme tekniklerini öğrenmesi gerektiği –ki tüm bunlar hiç hoşuna gitmiyordu– anlamına

Ninova

Scanned with CamScanner

geliyordu. London School of Economics'te küresel medya ya da University College London'da karşılaştırmalı edebiyat okumayı reddetmiş, bunun yerine adını kimsenin önemsemediği küçük bir işletme okuluna gitmeyi tercih etmişti. Okul, eğitim ücretinde %25 indirim yaptığında Adelaide bunun her şeye değeceğini düşünmüştü ancak hiç de öyle olmamıştı.

(Aylar sonra Adelaide nerede okuduğunu her söylediğinde, Rory hızla *Ama University College London'a da kabul edilmişti! Çok zeki bir kızdır,* diye ekleyecekti. Bu bir nezaket ya da gururlanma gibi görünse de Adelaide'ın içini burkuyordu.) Adelaide, KVKK ilkelerini sırasıyla listeledi, önce dizüstü bilgisayarına sonra da rengârenk jel kalemlerle kartlara yazdı. Pazarlama bütçelerini ve dönüşüm oranlarını analiz ederek hesap kitap yaptı, yanlış sonuçlara ulaştığındaysa sessizce kendine küfretti. Shannon-Weaver iletişim modelinin temel prensiplerini yüksek sesle okuyarak üniversiteden sonra ihmal ettiği zihninin raflarındaki hayalî tozları sildi.

Arada bir beş dakika mola verip ellerine bakıyor, Rory'nin saçlarını okşamanın ya da parmaklarını çenesinin kıvrımlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyordu.

İlahi bir işaret gibi o anda telefonunun ekranı aydınlandı.

Rory'den gelen mesajda, Biraz moral olsun diye, yazıyordu. Küçük, tüylü bir pomeranianın fotoğrafını eklemişti. (Amerika'daki köpeği Puff'a benziyordu. *Bunu nasıl bilmiş olabilir?* diye düşündü.) Bu arada, diye devam etti Rory. İlgini çekmezse hayır diyebilirsin ama cuma günü Globe'a gitmek ister misin? As You Like It oynuyor ve hava harika olacakmış. Ne dersin? x

Adelaide'ın çocukluğu, ablası Holly'yi sahnede izleyerek geçmişti; çoğunlukla lise oyunlarında ve yerel tiyatro yapımlarında rol alırdı Holly. *Grease*'de Sandy'yi, *How to Succeed in Business Without Really Trying*'de Rosemary'yi ve *As You Like It*'in yaz kampında geçen versiyonunda Rosalind'i canlandırmıştı. Adelaide küçükken geceleri uyuyamadığında (ki bu sık

Ninova

Scanned with CamScanner

sık olurdu) –ya da kız kardeşleri Izzy şiddetli bir atak geçirdiğinde– Holly, Shakespeare'den *Charles ve Mary Lamb'in On Öykü*'sünü okur, öyküleri ninni tonunda anlatırken Adelaide'ın saçlarını okşardı.

Ortaokuldayken Edebiyat dersinde Shakespeare'i ele alan bir üniteye başladıklarında Adelaide öğretmeninin ilk derste sorduğu her sorunun cevabını söylemişti. *Aranızda Shakespeare oyunlarının en çok hangi üç türde kategorize edildiğini söyleyebilecek biri var mı? Ya da yazdığı iddia edilen sonelerin sayısını? Peki ya Londra'daki tiyatrosunun adını?*

Trajedi, komedi, tarih. Yüz elli dört. The Globe.

The Globe mu? diye mesaj attı. Daha önce o tiyatroya yapılan turlara katılmış ve geçmişi hakkında pek çok şey okumuştu ama orada gösteri izleme şansı olmamıştı. Hiç kimse de birlikte gitmeyi teklif etmemişti. Hayatım boyunca orada bir gösteri izlemek istedim ve As You Like It en sevdiklerimden biridir. Yani evet, çok isterim. Hem de çok! (Bu arada bu tüylü motivasyon kaynağı için de çok teşekkür ederim!)

Biletleri ayırtıyorum. x

Adelaide kalbinin kısa devre yaptığını hissetti.

Sonraki birkaç gün bilgi kartları, espresso shotları ve eski iş arkadaşı Sam'le yaptığı telefon görüşmeleriyle geçti. Sam gelecek hafta Londra'da olacaktı ve *Bir şeyler içip iş fırsatlarını konuşuruz, olur mu?* diyordu. Beş sınavı on günlük bir zaman dilimine yayılmış, en kısa ve en zor olanı son güne kalmıştı. Cuma öğleden sonraya kadar üç sınava girmiş, diğerleri için saatlerce çalışmış, uykusuzluktan canı çıkmıştı.

Adelaide öğlen birde pencereleri açtı ve yatağına uzanıp yorganı omuzlarına çekerek gözlerini kapadı. Bir saate kadar kalkacağından emindi ama ne olur ne olmaz diye alarmı 16.00'ya kurdu. Rory'yle altı buçukta Globe'da buluşacaklardı, saçlarını

Ninova

Scanned with CamScanner

düzleştirmek, sonra yeniden düzleştirmek için yeterince vakti olsun istiyordu ve...

Gözlerini tam 17.30'da, yani buluşmaya yetişmesi gereken saatten on beş dakika önce açtı. *Siktir.* Alarmı yanlışlıkla sabah 04.00'e kurmuştu. *Siktir, siktir, siktir, siktir.*

Yüzüne soğuk su çarpıp hafif bir makyaj yaptı, göz kalemini tek seferde kedi gözü şeklinde çekince derin bir nefes aldı. Saçlarını ensesinde atkuyruğu yaptıktan sonra kabaran ve kıvrılan saçlarını uçlarından düzleştiriciyle geçerek düzeltti. Adelaide'ı saçlarının kendiliğinden kabarmasından daha çok üzen pek az şey vardı (obsesif kompülsifliğinin bir belirtisi olduğunu varsayıyordu) ama bu akşam öyle bir şey olmayacaktı. Atkuyruğuna son bir dokunuşla kadife kurdele bağladı.

Üstünü değiştirdi, yeni giydiği iç çamaşırları birbiriyle uyumlu olsa da takım değildi. (Bununla *bu geceyi düşünerek hazırlanmadım aslında* gibi bir izlenim vermeyi umuyordu. *Seks mi? Biz mi? Bu gece mi? Aklımın ucundan bile geçmedi!*)

Hay-aksi-uyuyakalmışım-Rory'yle-buluşmaya-gidiyorum-muhtemelen-bu-gece-eve-dönmeyeceğim-bana-şans-dile-seni-seviyorum-hoşça-kal diye bağırdı omzunun üzerinden.

İyi şanslar, diye karşılık verdi Madison. *Şeytanın bacağını kır! Ya da öyle bir şey, bilmiyorum! Seni seviyorum, hoşça kal!*

Rory işinin uzadığını ve on dakika kadar gecikeceğini belirten bir mesaj attı. Adelaide bardan ikisine de birer kutu elma şarabı alırken onunla ilk kez tamamen ayık olarak buluşacağını fark etti. Bunu hemen içmeli miydi? *Hayır,* dedi kendi kendine. Yakışıklı bir adamla sohbet etmek için kafayı bulmasına gerek yoktu. (Değil mi?)

Rıhtımdaki demir korkuluklara yaslanmış, güneşin ufuk çizgisinden süzülerek Thames Nehri'ne karışmasını izliyordu. Her iki elinde de birer kutu soğuk elma şarabı vardı. Nefesini

Ninova

Scanned with CamScanner

verdi. Klişe gibi gelebilirdi ama Adelaide'ın etrafına bakıp *Vay canına* diye düşündüğü anlar da oluyordu. Londra'da yaşıyor ve yüksek lisansını burada yapıyordu, birazdan da Globe'da tatlı bir çocukla buluşacaktı. Bu bir dostun sırrını saklamakla ya da bir sözü yerine getirmekle aynı hissiyatı veriyordu.

Telefonu titredi. Mesajda, Ana girişte bekliyorum, yazıyordu. Adelaide yavaşça soluk aldı –mantığını bir kenara bırakıp duygusal düşünmeye devam etmek için kendine otuz saniye daha tanıdı– ve tekrar soluğunu verdi.

Rory'yle girişte buluşup ona içkisini uzattı.

Hafta sonuna, dedi Rory. *Ve sınavların bitişine.*

Neredeyse bitişine, dedi Adelaide. Teneke kutularını tokuşturduklarında bir çınlama sesi çıktı.

Bu arada, dedi Rory, *kurdeleni beğendim.* Atkuyruğunu okşadığında Adelaide istemsizce ürperdi.

Biletlerini alıp içeri girdiler. Adelaide başını kaldırıp etrafına bakınca tüyleri diken diken oldu.

Ayakta durulan bölümden bilet almışlardı –ki bu Adelaide'ın genelde en sevmediği şeydi, ayakta durmak yerine pis kaldırımlara ve metronun platformlarına oturmayı tercih ederdi– ama bu gece pek de umurunda değildi. Geçen hafta neler yaptıklarını konuştular, Rory birkaç gündür yaz nezlesi yüzünden evde olduğunu söyledi.

Keşke söyleseydin, dedi Adelaide. *Çorba falan gönderirdim!*

Çok tatlısın, dedi Rory. Yeterince çorba ve Inigo Montoya içmişti ama yine de Adelaide'a teşekkür etti.

Sonra gösteri başladı.

Adelaide, Shakespeare'i en son okuduğundan bu yana epey zaman geçtiğini fark etti. Bazı diyaloglar aklından uçup gitmişti ama ara verildiğinde Rory'ye konuyu anlatacak kadarını hatırlıyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Burada olmana sevindim, dedi Rory.

Oyun bittiğinde hava kararmıştı, Rory nehrin aşağısındaki barda bir iki kadeh atmayı teklif etti. Cin tonik içerek akşam serinliğinde oturdular, tepelerinde bir avuç yıldız ışıldıyordu. Rory ona Londra'da gitmekten hoşlandığı yerleri sorduğunda Adelaide dürüstçe cevap vermek yerine (Hackney'deki çatılar, Highgate Hill'deki Duke's Head, Dalston'daki Motown gecelerinin yapıldığı pis dans salonları gibi) sosyetik bir İngiliz'e hitap edeceğini düşündüğü yerleri sıraladı. Rory'yi etkilemek ve kendine bir şeyleri ispatlamak için rol yapma gereği duymuştu.

Ah, dedi. *Bilirsin işte, Mayfair ve Chelsea falan.*

(Bu, *kadınların vücudu saran elbiseler, bilekten bantlı topuklu ayakkabılar giydiği ve su katılmış yirmi çeşit votka kokteylinin servis edildiği herhangi bir yer* demekle aynı anlama geliyordu! Ayrıca Liberal Demokratlar'a oy veren ve King's School'da aldığı eğitimi içine sindiremeyen Rory Hughes'a verilecek en yanlış cevaptı. *Evet,* derdi başını sallayarak. *İşte bu çok kötü.)*

Hımm, dedi Rory. *Senin Mayfair'de takılacak biri olabileceğini tahmin etmezdim.*

Adelaide, Thames'in bir dil gibi şaklayarak kıyıya vuran sularına baktı ve hızla konuyu değiştirdi.

Hiç nehirde yüzmeyi düşündün mü? diye sordu.

Ah, hayır, dedi Rory. *O suda kim bilir neler vardır.*

Duyduğuma göre buradaki yılan balıkları kokain etkisindeymiş, dedi Adelaide. *Gözleri deli deli bakıyor.*

Gözleri deli deli bakmayan çok yılan balığı tanıyor musun?

Üçüncü buluşmaları Adelaide'a ilginç gelmişti çünkü sohbet tuhaf bir belirsizlik içinde ilerliyordu. Karşınızdakinin hayatıyla ilgili temel bilgileri –memleketini, işini, en sevdiği içkiyi– bilseniz de yüzeysel konuları atlayıp karakterinin en ince ayrıntılarına inmek için henüz çok erkendi. Önceki sohbetleri kızarmış ekmek üzerine tereyağı sürmek kadar kolay olmuştu. Bu akşamki sohbet ise daha engebeli, daha çetrefilliydi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Peki ya sen? Thames Nehri'nde yüzer miydin?

Sadece yılan balıklarına bir bakıp çıkmak için, dedi Adelaide.

Rory hafifçe güldü.

Yılan balıklarıyla yüzmediysen, yaptığın en çılgın üç şey neydi? diye sordu sonra. *En ilginç hikâyelerini anlatmanı istiyorum.*

Adelaide yüreğinin hopladığını hissetti. *Önce sen,* dedi. Rory ona, arkadaşıyla –yani dile getirmek istemediği *eski kız arkadaşı*yla– üniversitelerindeki nikah salonunun önünden geçerken pencereden içeride bir kutlama yapıldığını gördüklerini ve çat kapı girmeye karar verdiklerini anlattı. Birbirlerine bakıp otuz dakika sonra şık kıyafetler içinde geri dönmek için anlaştıklarından bahsetti. Konuklar kuşkulanmaya başlamadan önce bir saat kadar orada takılmayı başarmışlardı, çok eğlenceliydi.

Şimdi sıra sende, dedi Rory.

Hımm, dedi Adelaide, Rory'nin eski kız arkadaşından bahsetmesini görmezden gelerek. *Benimki pek düğün baskını gibi değil ama... Yıllar önce öğrenci değişimiyle buraya geldiğimde Oxford-Cambridge arası kürek yarışını izlemeye gittim. Epey bir Pimm's içtim, çok eğleniyordum. Neyse, sonra çok ama çok yakışıklı bir yabancı gördüm. Doğrudan yanına gidip dedim ki...* Yüreğinin ağzında attığını hissediyordu. *Dedim ki, "Sana bunu söylemek zorundayım, Disney prensi gibi görünüyorsun."*

Rory'nin gözleri kocaman açıldı ama tek kelime etmedi.

Beni kalesinde sonsuza dek mutlu yaşamaya davet etmedi, diye devam etti Adelaide, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. *İnanabiliyor musun?*

Ben, dedi Rory. *Şey...*

Adelaide içkisinden bir yudum aldı ve bardağın üzerinden ona göz kırptı. Tüm vücudunun titremeye başladığını hissetse de ellerini sabit tutmaya çalıştı. Tamamen sakinmiş, her şeyin kontrolü elindeymiş gibi görünmek istiyordu.

Bunca zamandır biliyor muydun? diye sordu Rory. *En başından beri?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Hımm, dedi Adelaide. *Belki.*

Bir reality programında falan mıyız?

Adelaide gülmeye başladı. *Ne çılgınca bir tesadüf, değil mi?*

Gerçekten çok çılgınca, diye onayladı Rory.

Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var, dedi Rory. *Birer tane daha sipariş verelim mi? Ya da istersen bana gidelim, evde şarap var.*

Evde şarap harika olur, dedi Adelaide.

Evine doğru yürürken Rory en az on kez *Ne çılgınca bir tesadüf ama!* diye bağırmış olmalıydı. Adelaide kıkırdamadan duramıyordu.

Bir noktada, Adelaide kolları olmayan bir heykelle ilgili şaka yaptı. Rory onu kucaklayıp öptü.

Kol kopmasından bahsetmemden mi etkilendin? diye sordu Adelaide.

Hımm, aynen öyle, bebeğim. Rory onu bir kez daha öptü. "Bebeğim" kelimesi Adelaide'ın zihninin dehlizlerinde yankılandı. *Sadece şu bahsettiğin Disney prensi arketipine uygun davranmaya çalışıyorum.*

Rory'nin evinde dört erkek daha kalıyordu ve sadece bir banyoları vardı, bu durum Adelaide için pek iç açıcı olmamıştı. Sıkışınca fark etti ki sekiz saattir tuvalete gitmemişti (üstelik üç içki içmişti). Rory onu merdivenden yukarı taşıyıp yavaşça yatağına bıraktı ve... *Eyvah,* diye düşündü, *altıma yapacağım.*

Diğer çılgın hikâyelerimden biri de, diye başladı Adelaide, *New York'ta bir Pepsi şişesine işemiş olmam. Hem de metro platformunda.*

Bu iğrenç, dedi Rory, Adelaide'ın alt dudağını emerken.

Şey, acaba ev arkadaşın duşta daha ne kadar kalacak?

Rory aşağı inip kontrol etti. Ev arkadaşının –adı Bubs'tı– yalnızca beş dakika daha duşta kalacağını söyledi ve dudak-

Ninova

Scanned with CamScanner

larını tekrar Adelaide'inkilerin üzerine kapadı. (*Bubs mı?* diye düşündü Adelaide. Ama sormadı.)

Duştan gelen ses kesilince hızla banyoya koştu (Rory'nin ev arkadaşının havluyla koridora çıktığını görünce adamın karın kaslarına kısacık göz attığını itiraf etmeliydi), ardından nihayet tuvaletini yapıp ellerini yıkadı ve ev sahiplerinin Listerine'inden bir yudum çaldı. Adelaide, bu tür durumlar için cebinde taşıdığı küçük parfümü –Selfridges'te Viktor & Rolf standından kaptığı bir testerdı– bacaklarının arasına, koltuk altlarına ve ensesine sıktı. Saçlarını öne eğip biraz daha yukarıdan tekrar topladı. Merdivenden hızla çıkarken atkuyruğu sağa sola savruluyordu.

Merhaba, dedi Rory'nin kapısını kapatarak.

Ah, merhaba, dedi Rory. Komodininde iki kadeh şarap vardı. *İçki ister misin?*

Aslında bir şey merak ediyordum, dedi Adelaide, yatağın ucuna otururken. Rory'nin dudaklarını, çenesini, boynunu öptü ve dilini kulağının memesinde gezdirdi. Fısıldayarak, *Benimle sevişmek ister misin, Rory?* diye sordu.

Adelaide son yıllarda seksi eğlenceli ama oldukça rutin bir eylem olarak görmeye başlamıştı. Elbette bundan zevk alıyordu ama yattığı erkeklere pek bağlanamıyordu. En azından gerçek anlamda bir bağ kuramıyordu. Doğru hareketleri yapıyor, doğru sesleri çıkarıyordu. Sonunda adam boşalıyor ve Adelaide da kendini satışını yapmış, memnuniyetle vardiyasını tamamlayan bir mağaza çalışanı gibi hissediyordu.

Ama bu kez farklıydı. Rory Hughes'la seks, burnuna, şakağına, omuzlarına öpücükler kondurulması demekti. Gelişigüzel zevk dalgaları yerine *Bunca zamandır neredeydin?* diye fısıldanan sözler, sevgi dolu mırıldanmalar ve dolu dolu cümleler demekti.

Bu o lanet olasıca Adınla Çağır Beni şeftalisi mi? diye sordu Rory, elleri Adelaide'ın kalçasındayken.

Ninova

Scanned with CamScanner

Hı hı, dedi Adelaide. Rory'nin bağlantıyı kurmuş olmasına hayran kalmıştı.

Çok seksi, dedi Rory. Sol kalçasındaki küçük meyveyi öptü. *Çok seksisin.*

Adelaide orgazm olmadı (hiçbir zaman olmazdı) ama bitirdiklerinde vücudu durmaksızın titriyordu. Üşümüyordu, sadece heyecanlıydı. Kendini canlanmış gibi hissediyordu.

Bunca zamandır neredeydin? diye tekrar sordu Rory. *Ortadan yok olacağımı düşündüğüne inanamıyorum. Bu geceden sonra nasıl çekip gidebilirim?* Adelaide, Rory'yi öpüp geceyi orada, onun kolları arasında geçirmeyi kabul etti. Üzerine Rory'nin tişörtünü geçirdi ve baştan uyardı, sabah pek de sevimli bir Adelaide'la karşılaşmayacaktı.

Bunun kararını ben veririm, dedi Rory.

Adelaide kısa aralıklarla uyandı, her uyanışında nerede olduğunu ve yanındaki kişiyi hatırlayıp gülümsemekten kendini alamadı. Sabah dört beş sularında birbirlerine döndüler ve bir kez daha, uykulu ama harika bir ritimde seviştiler. Bacakları hâlâ birbirine dolanmış hâlde, ağır nefesler eşliğinde, pencerelerden süzülen günün ilk ışıkları altında tekrar uykuya daldılar.

Güneş doğduğunda Rory'nin yattığı taraf boştu. Adelaide çantasından bir sakız çıkardı ve sonra gözlerindeki maskarayı sildi. Bir saniye sonra Rory, kollarında tabaklar ve çay fincanlarıyla odanın kapısını açtı.

Eskiden garsondum, dedi, ona bir fincan çay uzatıp alnına bir öpücük kondurdu. *Çayını nasıl sevdiğini bilemedim, o yüzden kendi sevdiğim şekilde yaptım.*

Harika, dedi Adelaide, sakızını yutarak.

Teşekkür ederim. Bu arada günaydın, dedi Rory. *Çok güzel görünüyorsun.*

Yalancısın ama iltifatını kabul ediyorum.

Üçgen şeklinde kesilmiş kızarmış ekmeklere tereyağı sürüp yediler ve çay içtiler (Adelaide ilk yudumda dilini yaksa da

Ninova

Scanned with CamScanner

küfrederek âni mahvetmemek için kendini tuttu). Hafta sonu planlarından bahsettiler –Adelaide yatıp kalkıp ders çalışacaktı, Rory ise bir arkadaşının taşınmasına yardım edecekti– ve Disney prensi tesadüfüne tekrar güldüler. Rory, dizüstü bilgisayarından *Graham Norton Show*'un dün geceki bölümünü izlemek isteyip istemediğini sordu (*Graham Norton'u çok seviyorum. Bunu nereden bildin?*) ama Adelaide gitmesi gerektiğini söyledi. *Fazla uzun kalıp misafirliğin tadını kaçırmaktansa erken ayrılmak daha iyidir,* diye düşündü.

Hemen mi? diye sordu Rory.

Taşınma işinden önce sana cumartesi sabahı keyfi yapman için fırsat veriyorum, dedi Adelaide, kot pantolonunu üzerine geçirip saçını topuz yaparken. *Taşınma işinin nasıl gittiğini bana haber ver, olur mu? Umarım güneşli bir gün olur.*

Tabağını ve fincanını Rory'ninkilerin altına koydu ve elini kıvırcık saçlarına daldırarak onu öptü.

Sözün hâlâ geçerli mi? Kaybolmayacaksın, değil mi? diye sordu.

Öyle bir şeyi asla yapmam, dedi Rory.

Teşekkür ederim, dedi Adelaide. *Her şey için. İyi hafta sonları.*

Taşınma işinin nasıl geçtiğini hiç öğrenemedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Önce

St. Marys, Georgia ve
Cambridge, İngiltere

2009-2010

Ninova

Scanned with CamScanner

DÖRT

On altı yaşındaki Adelaide Williams, hem öğretmenlerin sınıflarında görmek istediği hem de korktuğu o öğrencilerden biriydi. Zeki ve meraklıydı, sınıf münazaralarına katılmayı ve arkadaşlarının doğum günleri için kapkek pişirmeyi pek severdi (üzeri peynir kremalı ve genellikle pembe renkli olurdu). Ama yanlışlara karşı sesini yükseltmekten de asla korkmazdı.

Öğretmenlerinden biri Irak ve Afganistan'daki savaşları birbirine benzettiğinde, sivil haklar hareketinin 1964'te sona erdiğini ima ettiğinde ya da "feminizm" kelimesinin anlamını yanlış ifade ettiğinde hemen elini kaldırır, öğretmeninin hatalarını düzeltirdi. Öğretmenlerin onun bu hâllerine bayıldığını sanmıyordu.

Tıpkı öğretmenlerin ona neden hayranlık (ve bazen öfke) duyduğunu bilmediği gibi erkeklerin de neden iltifatlarına ve aşkına karşılık vermediklerini anlamıyordu. Sevimli ve neşeli bir kızdı evet ama ergen oğlanların sevdiği pek çok şeye de şiddetle karşıydı: Ev partileri. Ucuz esrar (hangi türünden olursa olsun). Küfretmek. Seks. İçki yarışı... Ve bazen –yani her zaman– bu durum mezuniyet balosuna tek başına gitmekle sonuçlanıyordu. Bu berbat bir şeydi ama Adelaide anlayışla karşılıyordu.

Sonra, Nisan 2009'da Emory Evans'la tanıştı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Aptalca bir ismi, çarpık gülümsemesi ve arkadaşlarının bahçesinde yalın ayak bağdaş kurarak çaldığı bir ukulelesi vardı. İlk kez bu şekilde tanıştılar: Emory bir doğum günü partisinde "Say Anything" şarkısını tıngırdatırken Adelaide'ın dikkatini çekmiş, "Senin için cehenneme yürürüm" sözleri kör olasıca ruhunun derinliklerine işlemişti.

Komikti –ironik bile sayılabilirdi– çünkü çocuk cehennemden farksızdı. Kızıl saçlı, sırım gibi bir gencin bedenine bürünmüş, elinde yabası olan bir cehennem zebanisiydi. Hayatının sonuna dek Adelaide'ın peşini bırakmayacak bir zebani. Ama o anda, o doğum günü partisinde asıl önemli olan, onun Adelaide'ı gerçek anlamda fark eden ilk erkek olmasıydı. Ona dönüp bir daha bakan ilk erkek.

"*Bırak ayaklarım yansın,*" demişti. Adelaide'sa gülümseyerek şarkının sözleriyle, "*Bu tabanlar sensiz bir işe yaramaz,*" diye karşılık vermişti.

Her şey sinemada el ele tutuşmalarıyla, hafta içi arabaya atlayıp dondurma yemeye gitmeleriyle, arabada içtikleri kahveli *milkshake*lerle başlamıştı. Akşam yemeğine ilk gelişinde annesine çiçek getirmiş, marketten aldığı birkaç laleyle ikisinin de kalbini eritmeyi başarmıştı. Adelaide yaklaşık dört yıl önce, anne ve babasının boşanmasının ardından ablası üniversiteye, kız kardeşiyse yatılı okula başladıktan uzun süre sonra annesiyle Georgia'nın sakin bir kasabasına taşınmıştı. Anne kız hayatlarına yabancı birini almaktan hep imtina etmiş ancak Emory'yle tanıştıkları an onu evlerine buyur edip misafir odasının kapısını açmışlardı. (*Yol uzun, çok da geç oldu, üstelik bu kasabada yeterince trafik ışığı yok. Neden bu gece alt kattaki boş odada kalmıyorsun? Böylece aklım sende kalmaz.*)

Emory o yaz haftada iki ya da üç akşam kalmak üzere neredeyse evlerine taşınmıştı. O ve Adelaide geceleri gizlice

Ninova

Scanned with CamScanner

dışarı çıkıp karanlığın çökmesiyle siyah bir mürekkebi andıran havuzda yüzüyor, ay ışığında sessizce birbirlerine su sıçratıyorlardı. Havlulara sarınıp misafir odasının halısına su damlatıyor, köpeği Puff'ın horultuları eşliğinde fısıldaşarak saatlerce sohbet ediyor, üniversiteden, Noel'den ve pek çok şeyden konuşuyorlardı. *Versay Sarayı'nda on sekizinci yüzyıla kadar tuvalet olmadığını biliyor muydun? Bunu İleri Düzey Avrupa Tarihi dersinde öğrenmiştik.*

Zaman geçip gidiyor, onları birlikte hayal ettikleri geleceğe her geçen dakika daha da yaklaştırıyordu. Bir gece, ellerini Adelaide'ın ıslak saçlarında gezdiren Emory, *Bir gün seninle evlenecek kişi olmasam bile umarım o şanslı adamla tanışabilirim,* diye fısıldadı. Bu sözler üzerine Adelaide içinin ısındığını hissetti.

Yıllarca zihninde dönüp duran görüntüler bunlardı. Çünkü Adelaide onun, başparmağıyla avucunun içinde daireler çizmesini ya da ellerini nemli bukleleri arasında gezdirmesini, asla tutmayacağı sözler vermesini hatırlamayı tercih ediyordu. Diğer şeyleri zihni engelliyordu. Görüntüleri kurcalasa da oynat tuşuna basmayı reddediyordu.

İlişkilerini Facebook'ta resmî olarak duyurmalarından yaklaşık beş ay sonra Adelaide panik ataklar geçirmeye başladı. Bunu geçmişte de yaşamıştı; bazen uçuşlardan önce, kız kardeşinin atakları sırasında ya da –komik olacak ama– bir keresinde *High School Musical* konserinde. Ancak bu seferkiler farklıydı. Nasıl başladığını gerçekten hiç hatırlamıyordu. Panik atağı sona erene kadar ne olduğunu bile fark etmiyor, her seferinde kendini yerde yatmış hıçkıra hıçkıra ağlarken buluyordu.

Beyni her şeyi birbirine karıştırıyor, bazı anıları rüya gibi bir buğunun içine (gece yüzmeleri, fısıldaşmalar, Barnes & Noble'da öpüşmeler), diğerlerini ise (bu paniği tetikleyen her neyse onları) bir sis perdesinin arkasına saklıyordu. Üstelik bu öyle bir perdeydi ki yıllarca aralanmayacaktı.

Ninova

Scanned with CamScanner

(Nihayetinde her şey bedenini boğan dalgalar hâlinde geri geliyordu. Genellikle gecenin geç saatlerinde, bilinçle rüya arasındaki o boşlukta anılar gün yüzüne çıkıp Adelaide'ın ruhuna sızıyor, bunları kavramak ve görmezden gelmek imkânsız bir hâl alıyordu. Anıları gözden geçirmeye ve ne zaman değiştiklerini anlamaya çalışıyordu. İlişkilerinin tam olarak ne zaman tatlı, şefkatli bir ilk aşktan şiddet dolu, baskıcı bir şeye dönüştüğünü de... Büyük bir baskıydı bu. Hiçbir zaman mantıklı gelmeyen bu baskıyı her açıdan hissediyordu.)

Ama tabii o zamanlar Adelaide gençti ve âşıktı, erkek arkadaşı ara sıra hıyarlık ediyorsa da ne çıkardı?

Aylar geçti, yaz yerini sonbahara bıraktı. Adelaide ve Emory farklı liselere başlamıştı: Emory özel bir okula gitmek için ilçenin öbür ucuna giderken Adelaide İleri Düzey Avrupa Tarihi dersleri veren hemen köşebaşındaki okula gidiyordu. (Emory'ye sık sık derslerin nispeten ne kadar az zekâ gerektirdiğini hatırlatıyordu). Üçüncü sınıfın başlarında Emory, San Francisco'dan gelen yeni bir kızla arkadaş oldu. Kızın adı Brianna'ydı ve fizik dersinde hemen arkasında oturuyordu. Emory o öğleden sonra bir tweet atarak, *Vay canına, kuantum mekaniğinden anlayan kızlar çok seksi oluyormuş,* diye yazmıştı.

Adelaide okuldaki ilk gününden sonra eve dönmüş, saçlarını atkuyruğu yapıp üzerine bir uyku şortu çekmiş ve kendine çilekli *smoothie* hazırlamıştı.

Sırf eğlence olsun diye Twitter'ı kontrol ettiğindeyse boğazına kaçan pembe içeceğiyle boğulacak gibi olmuştu.

Ne bu şimdi? diye mesaj atmıştı ona. (Adelaide on altı yaşındayken çok daha sade bir dil kullanırdı.) Ne güzel bir okula dönüş sürprizi! Erkek arkadaşım internette başka kızlara yürüyor!

Sadece şakaydı, Adelaide, diye yanıtlamıştı Emory. Bu kadar kasıntı olma. Hiç çekici değil.

Ninova

Scanned with CamScanner

Çok geçmeden Adelaide her şeye *tamam* deyip gülümsemeyi öğrenmişti. Emory ve arkadaşları sinema gecesine davet edildiklerinde Brianna'nın evine taptaze kapkekler götürmüştü. Brianna –yani Bri, Emory ona öyle diyordu– Emory'yi kollarına atılarak karşıladığındaysa dilini kanatacak kadar sert ısırmıştı. Bir metre ötede durup ağzında kan tadıyla kendini sakinleştirmeye çalışırken Brianna bacaklarını Emory'nin beline dolamıştı.

Bu kadar kasıntı olma, demişti kendi kendine. *Hiç çekici değil.*

O gece eve dönüş yolunda, Emory arabayı çimenlik bir alana park edip kamyonetin kasasına uzanmayı önermişti. *Yıldızlara bakmak için.* Bunu söylerken bir kolunu Adelaide'ın omzuna atıp elini tutmuştu. Diğer eliniyse Adelaide'ın pantolonunun içine sokmuştu.

Lütfen dur, demişti Adelaide, serbest eliyle Emory'nin bileğini tutarak. *Bu konuda kendimi pek rahat hissetmediğimi biliyorsun.*

Var ya, Adelaide, demişti Emory. Bir dakika sessiz kalmış, ardından kamyoneti çalıştırmıştı. *Nazik ve romantik olmaya çalışıyorum. Ama sen... Aseksüel falan mısın? Yoksa lanet olasıca bir denizyıldızı mısın nesin, anlamıyorum ki!*

Birkaç hafta sonra Brianna San Francisco'ya geri taşınmış, Emory hafta sonları evlerindeki boş odada kalmaya geri dönmüş ve Adelaide iç çamaşırının içinde gezinen ellerle uyanmaya başlamıştı. (Rüya mı görüyordu?)

Sonra, bir pazar sabahı –annesi donut almaya gittiğinde– Adelaide duştan çıkar çıkmaz kendini yerde bulmuştu, Emory üzerindeydi, parmaklarını içine sokmuştu. Bunun üzerine Adelaide'ın zihni büsbütün kararmıştı.

Adelaide? Alt kattan seslenen Eloise'di. Yedek anahtarın yerini biliyordu ve sık sık, ne şanslıydı ki, Adelaide'ın evine girebiliyordu. *Evde misin? Hindistan cevizli soğuk kahve getirdim!*

Ninova

Scanned with CamScanner

Emory hemen kalkmış ve Adelaide, üzerinde havluyla Eloise'i kapıda karşılamıştı. Az önce olanları sorgulamıştı. *Bu yaşananlar gerçek miydi? Banyodaki fayans yanağında iz yapmış mıydı?*

Eloise kahveyi tezgâha koyarak, *İyi misin?* diye sormuştu. *Yüzün biraz kızarmış gibi.*

Sanırım duşta hararet bastı, demişti Adelaide.

Eloise'e gerçeği söyleyemeyecek kadar utanıyordu. Bu utançtan kurtulması yıllarını alacaktı.

O aralık ayı Adelaide'ın kız kardeşleri, Noel'i hep birlikte kutlamak için Boston'dan kalkıp gelmişlerdi. Holly yeni nişanlanmıştı ve Eyalet Meclisi'nde çalışıyordu; Izzy'yse UMass'taki psikoloji eğitiminin son senesindeydi. Ergenliği, sorunlu kızların gittiği yatılı okullarda geçmişti. Ancak son zamanlarda yıllardır olduğundan daha iyi durumdaydı.

Ama tabii ki (*tabii ki!*) Williams kadınlarının olaysız bir biçimde toplanması görülmüş şey değildi.

Adelaide olayın nasıl olduğundan emin değildi; sadece Izzy'nin iyi uyuyamadığını, eczanenin ilaçlarını yazmasının uzun sürdüğünü ve akşam yemeğinde garsonun ona kaba davrandığını biliyordu. Sonra birden Izzy oturma odasında ayaklarını yere vura vura kimsenin onu anlamadığını haykırmaya başlamıştı. Kendini oracıkta öldürmek istediğini söylüyordu: Kimse onun kafasında ne fırtınalar koptuğunu bilmiyordu.

Derin derin nefes al, demişti annesi. *Derin nefesler al,* diye tekrarlamıştı Holly. Adelaide her zamanki gibi sessiz kalmıştı. (Izzy'yi nasıl yatıştıracağını hiçbir zaman öğrenememişti, sadece ayak altından çekilmeyi biliyordu.)

Emory'ye mesaj atıp onu almaya gelebilir mi diye sormuştu. Birkaç saatliğine arabayla gezdirebilir miydi? O da arkadaşı Misha'da tarih sınavına çalıştığını ama Adelaide'la bir iki saat takılabileceğini söylemişti.

Ninova

Scanned with CamScanner

Sorun değil, diye cevap yazmıştı Adelaide. Sadece evden çıkmam gerekiyor. Lütfen.

Emory on beş dakika sonra arabayı evin önüne park etmiş, Adelaide da yan kapıdan gizlice sıvışıp kamyonete binmişti.

Daha sonra o gece olanları hatırlayacaktı. Ağlayışını, ona sarılışını. Emory'nin onu "bebeğim" diyerek susturduktan sonra pantolonunun düğmesini açışını, Adelaide'ın elini fermuarının arasından geçirip ufacık avucunu aletinde aşağı yukarı kaydırmaya zorlayışını. Kız kardeşi içeride feryat figan ederken, Adelaide araba yolunda oturmuş bunları yapıyordu.

İyi misin, tatlım? diye sormuştu Holly, o gece Adelaide'ın yanına uzanarak. Izzy'yi bir saat kadar önce sakinleştirip Xanax almaya ve bir fincan sıcak çay içmeye ikna edebilmişlerdi.

İyiyim, demişti. *Benim için endişelenme.*

(Peki ama gerçekten iyi miydi? Aslında hiç de iyi değildi.)

Emory, Adelaide'a AIM'de[4] onu sevdiğini söylemiş, her gece yatmadan önce bunu tekrarlamıştı. Bir futbol maçında patates kızartmasının yanına ketçap almadığı için Adelaide'a kaltak demişti. Ona doğum gününde Sea-Monkeys ve Sevgililer Günü'nde de büyük bir buket sarı çiçek almıştı. Bir öğleden sonra Adelaide sessizce uzanmışken ona dokunmuş, sonra da memelerinin ergenlik çağındaki tombul bir erkek çocuğununkiler gibi olduğunu söylemişti. Kız kardeşiyle birlikte arka bahçelerinde boyadıkları tişörtleri Adelaide'a hediye etmiş, arkadaşlarına keşke eski sevgilileri gibi Adelaide da ağda yaptırsa demişti. Onu üvey kardeşinin Clearwater Plajı'ndaki düğününe davet etmiş, düğünden kaçıp kuma uzanmışlar ve parmak uçlarıyla

---

4 AOL Instant Messenger (AIM) 1990'lar ile 2000'lerin başlarında popüler olan, insanların internet üzerinden metin tabanlı sohbetler yapmasını sağlayan, o dönemin oldukça yaygın iletişim aracı. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

gökyüzündeki takım yıldızlarını takip etmişlerdi. Bir gün sırf keyfi öyle istedi diye, araba kullanan Adelaide'ın üzerine *milk-shake* dökmüştü. Annesinin ön kapıyı yeniden boyamasına ve bahçeye ortanca fideleri dikmesine yardım etmişti. Aylarca *Seni iyi hissettirmek için her şeyi yaparım ama sen aynı şeyi yapmazsın* diye söylendikten sonra onu sakso çekmeye ikna etmiş ve Adelaide'ın başını tutup boğarcasına kendine bastırarak gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden olmuştu.

Adelaide'ı baloya, gün doğumunda Cumberland Adası'na, büyükannesi, büyükbabası ve verandalarının altında bulduk-ları yavru kedilerle tanıştırmaya götürmüştü. Sonra bir gece Adelaide'ın kanepesinde –sehpanın üzerinde bir kutu Ben & Jerry erirken– şortunu indirip prezervatifsiz, sorgusuz sualsiz, rızası olmadan içine girmişti. Adelaide'ın zihni yine kapkaranlık olmuştu.

Az önce şey mi yaptın, diye sormaya çalışmıştı. *Az önce yaptık mı?*

Her şeyi büyütmek zorunda değilsin, Adelaide, demişti.

Bunu yaptığı için ve bundan neredeyse zevk aldığı için kendinden nefret etmişti. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?* diye sorgulamıştı. Emory bekâretini –on yedi yaşındayken iyilik ve saflık timsali olarak gördüğü benliğinin bu tuhaf parçasını– ondan nasıl bu kadar çabuk çalmıştı? Bu kadar umursamazca?

Ertesi gün yatak odasının zemininde ve ondan sonraki gün, güpegündüz havuzda bu olay tekrarlandığında Adelaide ağla-mıştı. Yanağını klozet kapağına dayamış, tüm bunları –paniği, kirlenmişliği, kendinden nefreti– bedeninden temizleyebilece-ğini umarak kendini kusmaya zorlamıştı. Her gece yatağında, gözleri açık ve şiş bir vaziyette, bu utancı sonsuza dek taşıyıp taşıyamayacağını sorgulayarak ağlamıştı. Adelaide sevginin ödün vermekten geçtiğine ve aslında tüm bunların da birer ödün olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı: Öyleydi değil mi? Tecavüz değildi, asla tecavüz değildi. Sadece ödün vermekti.

Ninova

Scanned with CamScanner

Son sınıfa başlamadan bir hafta önce, Adelaide lakros takımındaki bir kızdan telefon almıştı: *Buluşup bir kahve içsek mi?* Şehir merkezinde bir kafede buluşmuşlardı. *Bunu söylemenin kolay bir yolu yok,* diye açıklamıştı kız, geçen hafta okuldan ders programını almaya gitmiş ve Emory'yi otoparkta Misha Stojanovic'le görmüştü.

Öyle mi, demişti Adelaide. *Evet, olabilir. Üçümüz yakın arkadaşız. Hatta Emory'yle geçen yıl Misha'nın doğum günü partisinde tanıştım.*

Hayır, demişti. *Öyle bir şey değil. Yaptıkları sadece takılmak değildi, Adelaide.*

Nasıl yani? diye sormuştu Adelaide.

Şey... Seks mi yapıyorlardı yoksa arabada öpüşüyorlar mıydı bilmiyorum ama–

Adelaide'ın nefesi daralmış, görüşü bulanıklaşmıştı.

O gün, kendine onun kız arkadaşı dediği son gün olmuştu ama Emory Evans yıllarca peşini bırakmayacaktı.

Ninova

Scanned with CamScanner

BEŞ

Atlantik'in öte yakasında, eylül ayının serin bir öğleden sonrası Cambridge'deki Downing College'a gelen Rory Hughes, iPod'unda çalan Red Hot Chili Peppers'ın "Under the Bridge" şarkısı eşliğinde eski kazaklarını ve yeni hukuk kitaplarını yerleştiriyordu. Yüksek sesle mırıldanarak, ara verdiği yıldan kalma posterleri ve fotoğrafları açtı, gelişigüzel duvara yapıştırdı: New York'taki bir sergiden aldığı Keith Haring baskısını, Côte d'Azur yolculuğunda çektiği polaroidleri ve St. Pancras'taki her daim egzotik görünen Hatchards kitapçısından aldığı Penguin baskısı parlak turuncu kapaklı *1984*'ü.

Güzel poster, dedi biri. Arkasını döndüğünde iki genç kızın, kapıda dikildiğini gördü. İkisi de renkli Converseler giyiyordu ve gülümsemeleri de bir o kadar renkliydi. *Orwell'i severim,* diye devam etti kız. *Edebiyat okuduğum anlaşılıyordur sanırım.*

Kızın adı Nathalie Alban'dı, yanındaki de Diana'ydı, koridorun sonundaki odaya yeni taşınmışlardı. Rory kendini tanıttı, iki kızın da elini sıktı ve elbette onlarla birer bira içmeye hayır diyemeyeceğini söyledi, *Sorduğunuz için teşekkürler.* Anahtarlarını kaptığı gibi kızların peşinden gitti.

Birkaç kat merdiven indikten sonra Butterfield'a gidip deri bir kanepeye oturdular, bira içip yeni gelen diğer öğrencilerle

Ninova

Scanned with CamScanner

kaynaştılar. Kanepede sıkışık vaziyette otururken Rory'nin eli Nathalie'ninkine değdi.

Özür dilerim, diye mırıldandı.

Sorun değil, diyerek gülümsedi kız.

Rory yanaklarının kızardığını hissetti. Nathalie'nin bunu fark etmemiş olmasını umuyordu. (Fark etmişti.)

Sonraki birkaç ay böyle anlarla geçip gitti; kaçamak bakışlar, temas eden parmaklar, kızaran yanaklar. Rory, Nathalie'nin ders programını çaktırmadan ezberlemişti, çay molalarını onunkine göre ayarlıyordu. Nathalie de çay içmek için ortak mutfağa inmeden önce fazladan maskara ve allık sürmeye, Rory'nin okumaktan hoşlanacağını düşündüğü kitapları çantasına tıkıştırmaya başlamıştı ama bunu onun için yaptığını kabul etmiyordu. Noel'de, *The Orwell Diaries*'in yeni bir kopyasını kurdeleyle sararak hediye etmişti. En sevdiği kitaplardan biriydi, Rory'nin de tatilde okumaktan keyif alabileceğini düşünmüştü.

Rory teşekkür etmiş, karşılığında ona bir hediye veremediği için utanmış ve ciltsiz kitabı büyükannesiyle büyükbabasının Galway'deki evine götürmüştü. Kitap, yatağının baş ucunda duruyor, kurdelesi sabırla çözülmeyi bekliyordu. Birkaç kez İrlandalı sevimli kızlarla yatmış –bir gece sarışın, ertesi gece kızıl saçlı biriyle– ve George Orwell'in raftaki yerinden onu... yargıladığını hissetmişti. Yoksa kuruntu mu ediyordu? Kapağını görmezse suçluluk duygusunun hafifleyeceğini umarak kitabı çekmesine tıkmıştı. (Ama hafiflememişti.)

Noel arifesinde –yemekten çakırkeyif dönmüş ve büyükannesiyle büyükbabasının izlediği sağcı haber programlarından kurtulma hevesiyle– kurdeleyi çözüp kitabı okumaya başladığında kalbi alev almıştı. Belki alkoldendi, belki Noel ruhundan, belki de mutfakta Nathalie'nin yüzündeki çilleri ezberleyerek geçirdiği saatlerden. Ama o anda –sarhoş ve kalbi heyecanla

Ninova

Scanned with CamScanner

çarpar vaziyette George Orwell'in hayatını okurken– âşık oluyormuş gibi hissetti.

Gece bir sularında Nathalie'ye, Harika bir sömestr ve bu hediye kitap için teşekkürler, diye mesaj attı. Mutlu Noeller. xx

Noel günü sabah yedi civarında uyanan Nathalie de aynı şekilde akşamdan kalma ve heyecanla çarpan bir kalple mesajını okuyup Sana da mutlu Noeller diye karşılık verdi, o anda o da âşık oluyormuş gibi hissetti.

Eğitim yılının sonuna kadar Rory ve Nathalie –Nat diyordu ona– gerçek bir ilişkinin kıyısında dolanıp durdular. Saatlerce mutfakta oturup derslerinden, memleketlerinden ve *Charles Dickens'ın bu kadar cinsiyetçi olması utanç verici değil mi?* gibi konulardan konuştular. Life ve Cindies gibi öğrenci barlarına gidip boktan cin tonikler içtiler ve çekingenliği bir kenara bırakıp doksanların sonlarından kalma şarkılar eşliğinde kalçalarını salladılar. Bazen birbirlerinin yataklarında çıplak ve akşamdan kalma uyanıyor, her nasılsa hâlâ bir önceki gecenin ışıltısıyla parlıyorlardı.

Ama ilişkileri hiçbir zaman resmiyet kazanmadı. Çok gençtiler, çok toydular, bir hayat kurmadan önce dışarıda başka neler olduğunu görmek istiyorlardı.

Sonra Mayıs Haftası geldi.

Büyük partiler ve balo kıyafetleri pek Rory ve Nathalie'ye göre değildi ama bu hafta farklıydı. Mayıs Haftası demek şaşaa ve tantana, gösterişli ve şık elbiseler demekti. Bu haftanın geleneği sınavları geçmek, başları dönene ve güneş doğana kadar içmekti. Ayrıca Rory bu haftayı Nathalie'den başka biriyle geçirmek istemiyordu.

Nathalie'yi Downing'in Mayıs Balosu'na davet etti. O da evet dedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Konsept Olimpos'tu, mekân şatafatlı ve çok renkliydi. Nathalie'nin elbisesi altın ve beyazdan bir girdabı andırıyordu, saçları gevşek bukleler ve sıkı örgülerle yarıya kadar toplanmıştı, göz makyajını altın ve siyah tonlarında yapmıştı.

Bir Yunan tanrıçası gibi görünüyorsun, dedi Rory, Nathalie'ye bir kadeh prosecco uzatarak.

Amaç da bu ya, dedi göz kırparak.

Kaldır kıçını, Cambridge! diye bağırdı solist. *Madem ısrar ediyorsun,* diye fısıldadı Rory, Nathalie'nin kulağına. Elini tutup onu neredeyse boş sayılabilecek dans pistine çekti. İçkisi elbisesine dökülse de kız buna aldırmadı. Saçlarını savurarak Rory'nin kolları arasında dönüp dururken elbisesinin eteği uçuşuyordu. "*Gökyüzünde bazı örüntüler mi görüyorum?*" diye şarkı söylüyordu solist. "*Yoksa bu örüntüler ona bakan gözlerimizden mi kaynaklı?*"

Rory tam o esnada Nathalie'nin deniz köpüğü yeşili benekli koyu mavi gözlerine baktı, ansızın dans pistinde, aşk ve dostluk arasındaki sarkaç sallanmayı bıraktı. Nathalie gülümseyip kalçasını sağa sola salladığında Rory'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Bu kıza âşık olmuştu. *Sana âşığım,* dedi.

Proseccoyu fazla mı kaçırdın, Rory? diye sordu Nathalie gülerek. *Gece daha yeni başlıyor, arkadaşım.*

Prosecco yüzünden değil, diye ısrar etti. *Sana âşığım, Nat Alban.*

Şey, ben... Rory kızın cümlesini bitirmesine izin vermedi. Onu öncekilerden daha şiddetli öptü. *Hadi,* dedi, iki elini birden tutarak. Nathalie ne olduğunu tam olarak bilmese de onu takip etti. Rory Hughes'ı hep takip ederdi.

Onu bahçeye, panayır alanına çıkardı. Orada karnaval araçlarının yanı sıra eski filmlerin oynatıldığı bir dev ekran vardı. Hatta yakınlarda bir yerde bir jakuzinin şıpırtılarını, sıçrayan su seslerini ve kıkırdamaları duyabiliyorlardı.

Yani, dedi Nathalie. *Beni seviyorsun, öyle mi?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Seni seviyorum, dedi yeniden. Sarhoş değildi (en azından henüz değil) ama bir şey kalbini, zihnini, görüşünü bulandırıyordu. Lunaparklardaki yansımayı bozan aynalara bakıyormuş ya da şampanyayı birkaç kadeh fazla kaçırmış gibi Nat'ten başka bir şeye odaklanamıyordu. Güzel, mükemmel, altın sarısı, beyaz ve ay ışığıyla bezenmiş Nat'e.

(Bir gün onu tam da böyle hatırlayacaktı. O gün geldiğinde.)

Peki, şimdi benim erkek arkadaşım mısın? diye sordu Nathalie.

Beni kabul edersen, dedi. *Sanırım evet.*

Beni kabul edersen, dedi. *Sanırım evet.* Papağan gibi onu taklit ederek gözlerini devirdi. Ama kahretsin, *Kahretsin. Ben de seni seviyorum, Rory Hughes,* diye ekledi.

Gecenin geri kalanını, parlak ışıklar, beyaz kravatlar ve hoparlörlerden yükselen bangır bangır müzik hüzmesi içinde geçirdiler. Uyanık kalmak için üst üste cin shotı atıp bu da kesmeyince espresso shotlarına ve kendilerini tokatlamaya geçtiler. Her şey gereğinden fazla gösterişli ve görkemliydi ama ne Rory ne de Nathalie bunun bitmesini istiyordu.

Lady Gaga şarkılarının kötü coverlarıyla dans edip sabahın dördünde salondaki arkadaşlarıyla bir tekneye atlayarak oradan ayrıldılar. Cam Nehri'nde ilerlerken Rory kollarını Nat'e doladı.

Yoksa siz? Elinde bir şişe prosecco olan Diana diğer eliyle onları işaret etti. *Gerçekten mi? Artık birlikte misiniz?*

Görünüşe göre öyle, dedi Nat, güneş doğarken Rory'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Görünüşe göre öyle, diye tekrarladı Rory.

Dönem neredeyse bitmek üzereydi, artık dışarıda başka neler olduğunu görmek isteyen o toy çocuklar değillerdi. Hayır, artık âşıklardı. Rory ve Nathalie âşıktı. Ve her şey değişmek üzereydi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bahar

Londra

2018

Ninova

Scanned with CamScanner

ALTI

Adelaide'la Rory seks yapalı beş gün (beş! gün!) olmuştu. Adelaide onun yatağında uyanalı, Rory ona ekmek kızartıp alnından öpeli ve bunca zamandır nerede olduğunu sorduktan sonra asla ortadan kaybolmayacağına –*nasıl kaybolabilirdi ki*– söz vereli beş gün olmuştu. Ama yine de nasıl olduysa ortadan kaybolmuştu. Adelaide o zamandan beri ondan hiç haber almamıştı.

Bu işi nasıl berbat edebildim? diye merak etti.

Cumartesi günü eve döndüğünde ona mesaj atarak gerçekten *güzel vakit geçirdiği* için tekrar teşekkür etmiş ve gelecek cuma müsait olup olmadığını sormuştu. O güne dek bütün sınavlarını bitirmiş olacaktı ve biraz kutlama yapmak hiç de fena olmazdı. Rory cevap vermemişti.

Kendini av gibi hissediyordu. Vücudu artık Rory'ye aitti, ona olan ilgisi ayyuka çıkmış, kovalamacanın heyecanı sona ermiş ve Rory onu yutup artıklarını bir kenara atmıştı. Paramparça olmuş bir kızdan başka bir şey değildi artık.

İlk birkaç gün aklı karışmış, kendini paranoyak gibi hissetmişti. Her on dakikada bir telefonunu kontrol ediyor, *Bir dahaki bakışımda ondan mesaj geleceğine eminim,* diye düşünüyordu. Birkaç saat geçip de mesaj gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamıştı. Belki mesajları ona ulaşmıyordu, belki de

Ninova

Scanned with CamScanner

telefonunu kaybetmişti. *Ya yaz nezlesi şiddetlenmiş de yataktan çıkamaz hâle gelmişse?*

Ya şu anda bir hastanede yatıyorsa ve sen de burada oturmuş, bencil bencil neden arayıp bir randevu planlamadığını merak ediyorsan? diye sordu kendine. *Bu kadar benmerkezci olmayı kes, Adelaide.*

WhatsApp mesajlarını tekrar açıp Rory'nin adının ve fotoğrafının altında "Çevrimiçi" yazısını gördüğünde bu teorileri çürümüştü. Fotoğrafta çocuk yaştaki Rory üzerinde gök mavisi bir kazakla, yemyeşil bir arazide bağdaş kurmuş oturuyordu. Adelaide bu fotoğrafın Galway ya da Shere'de bir parkta ya da bahçede çekildiğini tahmin ediyordu. Görüntü net olmasa da Rory'nin coşkuyla gülümsediği seçiliyordu. Hatta kahkaha atıyordu. Rory sanki onunla alay ediyordu.

Ders çalışması gerekiyordu, bu yüzden mesaj geldiğinde duyabilmek için sesi sonuna kadar açıp telefonu masasından uzağa, yatağının üzerine fırlatmıştı. Telefona defalarca mesaj bildirimi gelmişti; ailesinden, sınıf arkadaşlarından, Tesco'dan tuvalet kâğıdı ya da Cadbury çikolata alıp almaması gerektiğini soran Madison'dan. Gelen her mesaj sesi âdeta Adelaide'la kafa buluyor gibiydi.

Üçüncü gün, metro istasyonundan çıkıp parktaki bir banka oturmuş ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Sessiz ya da gizliden gizliye değil, hayır, hüngür hüngür ağlamıştı. Çevredekiler onun bir yakınını ya da arkadaşını falan kaybettiğini düşünmüş olmalıydı; birinin trajik ve beklenmedik biçimde öldüğünü... Adelaide, hepi topu üç kez buluştuğu bir adam için hıçkıra hıçkıra ağlamanın çok yersiz olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Ağlamaya devam etti.

Beşinci gün, yani çarşamba günü son sınavını verdikten sonra telefonunu açtı. Rory'den gelen tek bir mesaj bile olmadığını görünce fiziksel olarak boşluğa düşmüş gibi hissetti. Sınavlarını bitirmenin huzurunu, başarmanın gururunu ya da

Ninova

Scanned with CamScanner

amacına ulaşmış olmanın sevincini falan hissetmiyordu. Sadece boşluk hissediyordu. Kesin bir boşluk.

Kampüsün hemen köşesindeki Little Waitrose'a girip soğuk şarap şişelerine bakarken gözleri yaşardı. Sonunda kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verip, Hey, diye mesaj attı. Her zamanki gibi aşırı alınganlık yapıp olayları yanlış yorumluyor olabilirim ama yattıktan sonra beni görmezden gelmeye başladın gibi hissediyorum. Ki bu pek de iyi bir his değil.

Bir an sonra telefona mesaj bildirimi geldi.

Merhaba, diyordu. Üzgünüm, hayır, öyle bir şey yok. Sadece işler yoğundu. Umarım sınavların iyi geçmiştir. Cuma günü hâlâ buluşuyor muyuz?

Adelaide ne hissettiğini tam olarak anlamlandıramadığından uzun uzun ekrana baktı. Bu his rahatlama kadar iyi değildi ama hayal kırıklığı kadar ağır ya da kesin de değildi. Bu duygu, ikisinin ortasında bir yerde, duygusal bir tahterevallinin merkezinde duruyordu. Cuma günü Celeste ve Madison'la plan yapmıştı –çünkü Rory Hughes'tan bir daha haber alamayacağından emindi– ve şimdi iki arada bir derede kalmış gibi hissediyordu. Hayatını bu adama (ya da herhangi bir adama) adamış gibi arkadaşlarıyla planlarını iptal etmek istemiyordu. Ama diğer yandan bu sözde daveti reddedip Rory Hughes'ı görme fırsatını teperse içten içe yıkılacağını da biliyordu.

Öğrendiğim iyi oldu, dedi Adelaide. İşlerin yoğun olduğu için üzüldüm, o hissi bilirim. Umarım şimdi biraz rahatlamışsındır. Meşgul olduğunu tahmin ettiğimden cuma günü için plan yapmıştım ama müsaitsen akşamüstü bir şeyler ayarlayabiliriz?

Adelaide, gösteri yapan bir köpek gibi resmen takla atıyordu. Bu yüzden içten içe kendinden nefret etti. Yine de Rory'yi tekrar görmek zorunda olduğunu biliyordu.

Rory cumartesi günü boş olup olmadığını sordu, Soho Tiyatrosu'ndaki bir komedi gösterisi için bileti vardı ve belki

Ninova

Scanned with CamScanner

ona katılmak isterdi? Kabul etti, bir şişe Côtes de Provence aldı ve metroyla eve döndü.

Metroda otururken kendini rahatlamayla hayal kırıklığı arasında bir boşlukta hissetti. Endişesi yatışmış ama tam olarak geçmemişti, içinde ne huzur ne de sıcaklık kalmıştı. O boşluğu doldurmaya, rahatlamaya ve buluşma için heyecanlanmaya çalıştı. Ne giyeceğini, kırmızı rujun bir komedi gösterisi için abartılı olup olmayacağını düşünmeye başladı.

Eve gelir gelmez şarabını açıp bir kadeh doldurdu. Öğleden sonra saat dörttü, *içmeye başlamak için çok erken diye bir şey yoktur,* diye mırıldandı.

Kendine mutlu olduğunu, her şeyin düzeldiğini söyledi. (Düzelmişti, değil mi?)

Adelaide kalabalık bir tapas barında yüksek bir sandalyeye oturdu. Akşamın sekiziydi, Sam'in gelmesini beklerken telefonunda geziniyordu.

Birbirlerini görmeyeli... Bir buçuk yıl mı olmuştu? İki yıl mı? Sam'in, Adelaide'ın kariyerine başladığı ve Sam'in de ona hem müdürlük hem de akıl hocalığı yaptığı halkla ilişkiler şirketi Endelman & Sloan'daki son gününden beri. O zamanlar Sam, Adelaide'a bir nevi Yahudi peri annelik de yapar, arada sırada ona erişteli kugel getirip, *Kendine iyi bak, Adelaide. Son günlerde bir deri bir kemik kaldın!* derdi.

Şirket; yirmili yaşlarında, zeki ve düşük maaşlar altında haftada altmış saat çalışmaya razı on beş kadından oluşuyordu. Teknoloji ve finans alanında faaliyet gösteren şirketler adına kurumlar arası iletişim konusunda uzmanlaşan Endelman & Sloan'daki kadınlar, günlerini Silikon Vadisi ve FiDi'deki yöneticilerin yerine bültenler yazıp sunumlar yaparak geçiriyorlardı. Akşamları ofiste yere çökerek tekila içtikleri, tuzlu Çin yemeği yedikleri ve genellikle gece saat sekize kadar kalıp basın

Ninova

Scanned with CamScanner

planları hazırladıkları oluyordu. Adelaide'ın iş arkadaşlarından biri Endelman & Sloan'u "Şeytanın Kız Öğrenci Yurdu" olarak tanımlıyordu (Haksız da sayılmazdı.)

Hiçbir açıdan tatmin edici bir iş değildi. Adelaide üniversitedeyken gördüğü tüm stajlarda metin yazarlığı, yayıncılık ve yeni çıkan edebiyat dergileri için yaptığı işler arasında koşturup durmuş, H&M'den aldığı mini siyah elbiseler içinde ter dökmüş ve adını bir kitabın künyesinde ya da bir yazarın teşekkür yazısında görmeyi hayal etmişti. Endelman & Sloan bu hayallerinden çok uzaktı. Ama iş işti, basınla ilişki kurmak için iyi bir fırsattı. Peki ya iş arkadaşları? Adelaide istifa edip Londra'ya taşınmadan yaklaşık altı ay önce Sam, Williamsburg'da yeni kurulan bir finansal teknoloji şirketinde çalışmak üzere şirketten ayrılmıştı. Birkaç margarita içtikten sonra Adelaide'ın elini sıkıp üstüne basa basa ona, *Zeki ve akıllı olduğundan asla şüphe etme. Çünkü öylesin. Sen özel birisin, Adelaide,* demişti. Bu sözler Adelaide'ın aklından hiç çıkmamıştı.

Sam içeri girip Adelaide'a sarıldı. Üzerinde kobalt mavisi bir ceket vardı, yıllar önce onunla tokalaşırken kullandığı elindeyse pırlanta tek taş ve yeni bir nikâh yüzüğü... Hemen garsonu çağırıp masaya bir şişe sangria sipariş etti.

Seni tekrar görmek çok güzel, dedi Adelaide. Sam de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Düğünlerden, freelance çalışmaktan ve Sam'in hemen köşe başındaki butik otelinden söz ettiler. Endelman & Sloan'dan ayrıldıktan sonra irtibatta kaldıkları kadınlardan (ki bunların sayısı çoktu) ve bir daha asla konuşmayı planlamadıkları kadınlardan (bunların sayısıysa epey azdı) konuştular. Sam Londra'da biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu sorunca Adelaide yanaklarının kızardığını hissederek, *Şey, bir adam var. Daha yeni çıkmaya başladık ama...* dedi.

Pan con tomate ve *queso de cabra*larını yerken bir ara Sam, Adelaide'a teknoloji şirketi Alliance için iş teklifini yineledi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Sam'in katıldığı günden bu yana şirket, start-up statüsünü aşmış; İngiltere, Fransa ve İsviçre'de ofisler açmıştı. Uluslararası iletişim faaliyetlerini Londra'dan yürütecek birine ihtiyacı vardı; *Amerikanvari tarzımızı Avrupai bir zihniyetle dengeleyecek birine,* diye açıkladı bir yandan lokmasını yerken. Bu iş için aklına gelen ilk kişi Adelaide olmuştu.

Çok yaratıcı olmadığını biliyorum, dedi. *Kurumsal ve teknik bir iş olduğunun da farkındayım ama sana yüklü miktarda para öderim, hem seyahat de edersin, bu gerçekten harika olabilir.*

Adelaide iş ilanlarında yayınevlerinin sunduğu iç karartıcı başlangıç seviyesindeki maaş tekliflerini hatırladı. Doldurduğu sayısız başvuruya cevap alamadığını, mülakatların stresini, çalışma vizesi almanın zorluklarını ve tüm bunların belirsizliğini düşündü. Sam'e baktı ve her gün insana bu kadar inanan biriyle çalışmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Cevabı içten, kendinden emin ve istekli oldu.

Tamam, dedi. *Varım.*

Ciddi misin? diye sordu Sam. *Kabul ediyor musun? Bunun için daha çok uğraşmam gerekecek sanıyordum!*

Ah, dedi Adelaide. *Haklısın. Hadi rakamları konuşalım. O konuda seni zorlarım, olur mu?*

Gülüşüp tatlı sipariş ettiler. Sam hesabı ödedi ve Adelaide onu Charlotte Caddesi'ndeki oteline bıraktı. Sarılıp vedalaştılar ve birbirlerine irtibatta kalacaklarına dair söz verdiler. Sam birkaç gün içinde, New York'a döndüğünde ona daha ayrıntılı bilgiler içeren bir mesaj atacaktı.

Adelaide, Goodge Caddesi'nden metroya bindi. Bu heyecan verici haberi Rory'ye mesaj atmayı aklından geçirdi ama sonra kendi kendine bunu yüz yüze paylaşmasının daha iyi olacağını söyleyerek vazgeçti. Gerçi mesaj atsa da cevap vereceğini pek sanmıyordu ama şu anda bunu düşünecek durumda değildi. Ailesi, Madison, Celeste ve Eloise'le olan sohbet grubuna mesaj attı. Konfeti ve şampanya emojileriyle karşılık verdiler.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide o hafta ilk kez gerçek anlamda gülümsediğini hissetti.

Günlerden cumaydı, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ilk tur içkileri Celeste ısmarlamıştı. Her birinin bardağı ağzına kadar köpük doluydu, hatta köpükler taşarak masaya ve kot pantolonlarına dökülüyordu. Adelaide'ın favori birahanesindeydiler; duvarlarında eski tabloların asılı olduğu, trüf yağında kızartılmış peynirli tostların servis edildiği, mart ayında yağmurlu bir cumartesi günü tesadüfen keşfettikleri Bethnal Green'deydiler. Burada her zaman tuhaf tipte insanlar, randevuya çıkmış çiftler, rugby maçları hakkında tartışan ihtiyar İrlandalı adamlar olurdu. Adelaide, Guinness'i bir tutam *crème de cassis*le birlikte sipariş ettiğinde barmenler onunla alay ederlerdi. Ama o buna bayılırdı.

Nasıl hissediyorsun, Adelaide? diye sordu Celeste.

İyi, dedi Adelaide. *Gerçekten iyiyim. Hayret verici, değil mi?*

Hep birlikte başlarıyla onayladılar.

"Hayret verici" bu durumu tanımlamak için en basit ifade gibi geldi ona. Sınavlarını bitirmiş ve iş bulmuştu. Bir adamla tanışmıştı. Neşeli ve iyimser hissediyor, minnet duyuyordu. Ama bunların ötesinde, özgüven, emniyet ve teselli gibi duyguların yokluğunu da hissediyordu.

Seneler sonra Adelaide'ın iş arkadaşlarından biri hak ettiği terfiyi alacak ve bunu kutlamak için ofis mutfağında prosecco içeceklerdi. İş arkadaşı, *hedefine ulaştığında ya da bir hayalin gerçekleştiğinde ama buna gerçekten inanmadığında hissedilen o duyguyu bilirsin,* diye fısıldayacaktı. *Hani biri çıkıp her şeyin bir hata olduğunu söyleyecekmiş gibi beklersin ya. Sanki bunu kazara başarmışsın gibi?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Evet, diyecekti Adelaide. Kesinlikle bu duyguyu biliyordu; o cuma akşamı birahanede içerken damarlarında dolaşan şey tam da buydu.

Tamam, tamam, dedi Madison, *bu Rory denen herifin günlerce ortalıklarda görünmemesinden nefret ettiğimi belirtmeliyim ama bunun bir daha asla yaşanmayacağını varsayıyorum. Sence...* durdu, içkisinden bir yudum aldı. *Zengin ve nüfuzlu olduğunda ve Rory'yle nişanlandığında İngiltere'de bir sarayda mı evlenecek-sin? Ya da New York'taki bir plazada mı?*

Adelaide bir sürü nedenden dolayı bu sözlere güldü. *Tabii ki ikisini de yapacağım,* dedi. Biraz daha gülüp içkisinden bir yudum aldı.

Çok komik, diye devam etti. *Çocukken hiç düğünümün hayalini kurmazdım. Daha çok cenazemi düşlerdim.*

Seni kaçık, hep böyle söylüyorsun, dedi Madison. *O zaman cenazende erkekler siyah yerine gri takım elbise giymeli. Ayrıca sen sarı çiçek seversin. Ve balondan harfler.*

Bu doğru! dedi Adelaide. *Hatırlamana sevindim. Aklımda artık bir fikir var.*

Gerçekten de cenazesini hayal ederdi. Çocukken Georgia'da yaşadığı kasabada her birkaç ayda bir başka bir gencin yası tutuluyor gibiydi; alkollü sürücü kazaları, aşırı dozlar, ağaçlara çarpan motosikletler. Adelaide'ın hayatına daha yakından bakılacak olursa, çok sayıda uzak akrabasını ve arkadaşını intihar ya da kötü huylu tümörler yüzünden kaybetmişti. Tüm bunların sonucunda da ölüm kavramıyla şaşırtıcı derecede barışık hâle gelmişti.

Uyuşturucunun herhangi bir türünü kullanmıyor ya da ekstrem sporlar yapmıyordu, bisiklete binmeyi bile bilmiyordu. Ama şayet ölüm gelip Adelaide'ı bulacaksa bunun kontrolünü bir nebze de olsun elinde tutmak istiyordu. Telefonunda ve dizüstü bilgisayarında kayıtlı, ÖLÜM İHTİMALİNE KARŞI başlıklı notlar vardı. Cenaze töreninde, Madison'ın dediği gibi

Ninova

Scanned with CamScanner

gri takım elbiseli adamlar (çünkü siyah renk okul balolarını anımsatırdı), sarı çiçek demetleri ve metalik balon harflerle yazılmış SEVGİ YALNIZCA BÜTÜN OLARAK GELİR yazısı istiyordu. Yumurta salatası ve Chipwich servis edilmesini, arka planda "Drops of Jupiter" ve "Pony" gibi şarkıların çalmasını istiyordu. Bu garip uğurlamanın, değer verdiği insanlar üzerinde son bir etki bırakmasını umuyordu; insanlara musallat olup, *Beni tam olarak böyle hatırlamanızı istiyorum,* demek istiyordu. *Aynen bu şekilde.*

Adelaide vaktiyle bir medyumla tanışmıştı –hem de Jersey sahilinde– ve medyum onun ellerini tutup şöyle demişti: *Neden bu kadar genç öleceğini düşündüğünü bilmiyorum. Uçurumdan falan atlamayacaksın, tatlım.*

Yine de Adelaide, Ölüm'ü beklemişti; hatta buna hazırdı. Ama bu olanları beklemiyordu. Hayatındaki parçaların nasıl bu kadar kusursuz biçimde bir araya geldiğini anlamakta güçlük çekiyordu: İş, aşk, yağmurla ıslanmış mükemmel bir şehir... Tüm bunları yaşayacak kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Bu şansın elinden kayıp gitmesinden de ölesiye korkuyordu.

Düzenlemeye
Ny.ozlem

Ninova

Scanned with CamScanner

YEDİ

Adelaide uyandığında biraz akşamdan kalmaydı ve canı akçaağaç şurubu çekiyordu. Mahalledeki fırından kahvaltı sipariş etti –üzerine pantolon geçirip on dakika yol yürümek istememişti– ve oturma odasındaki koltuklardan birine uzandı. Soluk gri renkte, süet benzeri bir kumaşla kaplanmıştı. Bir kutu Fransız tostunu ve buzlu, espresso shotlı chai lattesini kolçağın üzerine koydu.

Çok geçmeden Madison odasından çıkıp masadan bir bademli kruvasan aldı (Adelaide arkadaşının en sevdiği şeyin bu olduğunu biliyordu), birkaç saat boyunca Love Island'ın tekrarlarını izlediler. Sonra Adelaide kalkıp duşa girdi, saçına sinmiş yer mantarı ve şerbetçiotu kokularından arındı. Eşofman altını ve eski kız öğrenci birliği tişörtünü giyip saçlarını kurutmak üzere salondaki yerine döndü, aylardır ilk kez yapacak hiçbir şeyi olmadığına mutluydu.

Adelaide geçen yıl boyunca dersleri ve serbest işleri bir arada yürütmüş, Twitter'da hayran olduğu editörleri takibe almıştı. Dizüstü bilgisayarını nadiren yanından ayırıyor ve çoğu zaman sabahın ikisine üçüne kadar yatağında oturup ekrana bakıyor; okul ödevlerini, üniversitede staj yaptığı edebiyat dergileri için düşük ücretli eleştiri yazılarını, Hustle ya da The Fix adlı internet siteleri için yazdığı kitap özetlerini hazırlıyordu. (Adelaide'ın

Ninova

Scanned with CamScanner

kadınların yaşam tarzına yönelik yayın organları olarak tanımladığı, profesörlerininse zaman kaybı olarak nitelendirdiği şeyler.) Her hafta ortalama yirmi saatini derse, otuz saatini serbest işlere, beş ila on saatini de grup çalışmalarına ve gönüllülük projelerine ayırıyordu. Yazmayı çok severdi. (*Unutma,* derdi kendi kendine, ekrana bakmaktan sulanmış gözlerle. *Yazmayı seviyorsun!*) Ama tek kelimeyle artık *tükenmiş*ti. Ayrıca şu koltuğa gömüldüğü için de müthiş rahatlamıştı; ne tamamlaması gereken ödevleri, ne de üstüne üstüne gelen, düzelti yapması gereken Google Dokümanlar dosyaları vardı.

O akşamki komedi gösterisi sekiz buçukta başlayacaktı, Rory bir saat önceden bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu. Adelaide saçlarını düzleştirip kırmızı rujunu sürdü, sonra sildi; çok çabalıyormuş gibi görünmekten korkuyordu. Rory Hughes'ı etkilemek istiyordu ama bunu onu etkilemek istiyormuş gibi görünmeden başarmak istiyordu. Dudaklarına krem sürdü, saçlarına Flowerbomb sıktı. Saat altı kırk beşte su şişesine biraz şarap doldurup evden çıktı. İlk birkaç buluşmalarından daha farklı bir gerginlik hissediyordu. Alkolün bu gerginliği yatıştıracağını umuyordu ama öyle olmadı.

Adelaide, Soho Tiyatrosu'na girdiğinde Rory iki kadeh şarapla bir masada oturuyordu. Masaya yaklaştığında gülümsemesinde hiçbir gerginlik olmadığını fark etti, bu hoş bir sürpriz oldu. (Suçlayıcı mesajlarına, yersiz gibi görünen paranoyasına kızacağından korkmuştu.)

Çok güzel kokuyorsun, dedi Rory usulca, yanağından öperek. Sanki büyü yapmış gibi Adelaide'ın içindeki tüm endişeler bir anda *puff* diye yok oldu.

Sana bir kadeh Chardonnay söyledim, dedi. *Umarım sorun olmaz.*

Mükemmel, dedi Adelaide. *Teşekkür ederim.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Geçen haftalardan, işten ve sınavlardan konuştular. Adelaide, Sam'den aldığı ayaküstü iş teklifini anlattığında Rory elini masaya vurup kutlamak için en kaliteli şampanyalarını isteyeceğini söyledi. Adelaide başını iki yana sallayıp kıkırdadı. *Uğursuzluk getirmek istemiyorum,* dedi.

Rory, ona daha önce Soho Tiyatrosu'na hiç gelip gelmediğini sorduğunda yine başını iki yana sallayarak çok fazla komedi gösterisi izlemediğini, sadece New York'taki UCB'de ara sıra prova gösterilerine gittiğini itiraf etti.

Fleabag burada başladı, dedi Rory.

Fleabag mı? diye sordu Adelaide. *Bir komedi grubu mu?*

(O akşamdan sonraki yaz, Waterstones'un önündeki kuyrukta saatlerce ter içinde bekleyip elleriyle kendini yelpazeleyecekti. Phoebe Waller-Bridge içeride *Fleabag: The Scriptures*'ın kopyalarını imzalayacak, yoğun talep nedeniyle kişi başına bir imza sınırı olacaktı. *Rory'ye imzalayabilir misiniz?* diye soracaktı Adelaide.)

Sekizi çeyrek geçe merdivenden inip tiyatroya girdiler, küçük sahnenin önüne plastik sandalyeler dizilmişti. Perde yoktu, sadece tepelerinde birkaç ışık vardı. Ortama mavimsi bir parıltı yayıyorlardı.

Rory? dedi bir ses. *Rory Hughes?*

Rory, *Diana Abrams,* diyerek ayağa kalkıp kıvırcık sarı saçlı, kısa boylu kadını selamladı. Adelaide'ın oturduğu yer sıranın en sonundaydı ve bu yabancıyla Rory'nin arasında kalıyordu. Rory'nin önünden çekilmek için ayağa kalktı ama yeniden otursa mı oturmasa mı bilemedi. Oturmadı.

Bubs da buradaymış, dedi Rory kendisinden çok daha uzun boylu bir adamın elini sıkarken. *Burada olacağını tahmin etmemiştim, dostum.*

(*Ev arkadaşına da Bubs dememiş miydi?* diye düşündü Adelaide. *Hayatındaki bütün erkeklere böyle mi hitap ediyor yoksa?*)

Ninova
Scanned with CamScanner

Adelaide gülümsedi, bir elini arkasına atıp saçlarının ucunu parmaklarıyla düzeltti, başka ne yapacağını bilemiyordu. Diana'nın kırmızı ruj sürdüğünü fark etti. Adelaide, kadının bu ruju sürerken ne kadar düşündüğünü merak etti. Rory herkesi tanıştırdı –*Bubs, pardon, Brennan ve Diana, Adelaide; Adelaide, Brennan ve Diana*– ve el sıkıştılar. Rory, Diana'yla üniversiteden tanıştıklarını, ardından tesadüfen aynı hukuk bürosunda yeniden yollarının kesiştiğini anlattı; o sırada Brennan da orada kıdemli avukattı. Brennan (Bubs?), birkaç aylığına Rory'nin dairesinde bir oda kiraladığını söyledikten sonra *Angel'da kendi evimi satın almak için para biriktiriyorum da* dedi. Adelaide gülümsemeye devam ederek kafasını salladı.

Rory ve Brennan bir kenarda ayaküstü sohbete başlayınca Diana Adelaide'a döndü, Amerikalı olup olmadığını, ne kadar zamandır İngiltere'de yaşadığını ve ne okuduğunu sordu. Adelaide da karşılığında ona sorular sormaya çalıştı. (Peki İngiltere'nin neresindensin? Cambridge'de mi doğup büyüdün? Orada büyümek çok güzel olmalı!) Adelaide, Brennan'ın kendisine kısa bir bakış attığını fark edince Rory'nin ona ne söylediğini merak etti.

O zaman sen Rory'nin kız arkadaşı mısın? diye sordu Diana.

Hayır, dedi Adelaide. *Öyle sayılmaz.*

Çok yazık, dedi Diana, sesi fısıltıya dönüşmüştü. *Rory Hughes gibisi yoktur.* Adelaide kızardı.

Peki sen ve Brennan? diye sordu Adelaide.

Bubs mı? dedi Diana. *Yok, yok, bizimki öyle bir şey değil. Buraya sadece iş arkadaşı olarak geldik. Arkadaş olarak.*

Işıklar karardı ve herkes yerine oturdu. *İkiniz de ona Bubs mı diyorsunuz?* diye sordu Adelaide. Rory, Bubs'ın adının Brennan Uralla-Burke olduğunu fısıldadı. *B-U-B,* dedi. *Bir gün biri ona Bubs demeye başlayınca öyle kaldı sanırım.* Adelaide tekrar gülümsedi, Rory'nin beklenmedik bir anda Londra'da bir oda

Ninova

Scanned with CamScanner

tiyatrosunda ev arkadaşı ve eski bir iş arkadaşıyla karşılaşmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Gösteri başladı. İsveçli şapşal rock ikililerini ve sahnede dans eden bir kediyi konu alan skeçler vardı. Gösterinin yarısında ikisi kahkahalarla gülerken Rory uzanıp Adelaide'ın elini tuttu ve sıktı. Perde arasında Adelaide'ın saçlarını geriye doğru tarayıp şakağına bir öpücük kondurdu. Bu tavrı sanki Adelaide'ın tüm yaralarına merhem sürmüştü.

Tiyatrodan çıktıklarında Adelaide hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. Rory aniden Nando's'a gitmek isteyip istemediğini sorunca gülmeye devam etti.

Nando's mu? dedi İngiliz aksanını taklit ederek.

Evet, Mary Poppins, dedi. *Nando's.*

Patates kızartması ve salata sipariş ettiğinde, Rory bir tavukçuda tavuk yemediği için onunla alay etti.

Ben aslında vejetaryenim, dedi, neredeyse utanarak.

Öyle mi, dedi Rory. *Söyleseydin keşke. Başka bir yere giderdik.*

Hayır, burası mükemmel. Ve bu konuda çok samimiydi.

Rory ona et yemeyi ne zaman ve nasıl bıraktığını sordu. Adelaide hep yaptığı gibi, bunun etik bir karardan çok sağlığıyla ilgili olduğunu anlattı. Aslında kansızlık sınırındaydı –et yemesi gerekiyordu– ama kalbi atan şeyleri yemeye gönlü el vermiyordu.

Yine de bunu yüksek sesle söylemek diğer insanları rahatsız ettiğinden konuyu değiştirip Rory'nin okul günlerine dair hikâyeler dinlemek istedi. Rory'nin Canterbury'yi, engebeli tepelerini ve taş binalarını anlatışı hoşuna gitmişti. Yatılı okulda birlikte okuduğu çocuklarla ne kadar yakın olduğundan, çoraplarının çamaşırhanede nasıl karıştığından ve her bahar dönemi sonunda hep birlikte Stour Nehri'ne atladıklarından bahsetti.

Hepsi erkekti, değil mi? diye sordu Adelaide.

Ninova

Scanned with CamScanner

Karmaydı, dedi Rory çatalıyla bir lokma alarak. Çiğnedi ve yuttu. *Kızlar arasında epey popülerdim tabii, sorduğun buysa.*

Adelaide gülüp hafifçe kızardı. Bunun yönlendirici bir soru olmasını amaçlamamıştı. *Öyle mi?* dedi.

Sadece şaka yapıyorum. Gerçi altıncı sınıftayken Amerikalı bir kız arkadaşım vardı. Ivy. Çoğu zaman İngiliz aksanıyla konuşurdu.

Amerikalı mı? Bir dakika, yoksa şu anda ben de mi aksanlı konuşmalıyım?

Aksanını bu hâliyle seviyorum, dedi Rory. Aşağı baktı. *Çok seksi.* Adelaide biraz daha kızardı.

Rory ona lisedeki erkek arkadaşıyla ilgili bir şey sormadığı için çok rahatladı.

Yine birlikte Rory'nin evine gittiler ama bu kez kapısının önündeki ayakkabılara takılmamaya dikkat etti. Rory, Adelaide'ın ceketini çıkarıp bluzunun düğmelerini açarken yavaşça göğsünü, göğüs kafesini, karnını öptü. Adelaide dudaklarının sıcaklığını teninde hissetti ve dünyada bundan daha iyi bir his olup olmadığını merak etti. Yanıtın evet olduğunu anlayana dek yıllar geçecekti.

Bu kez doğru düzgün bir kahvaltı için kalacağına söz veriyor musun? diye sordu Rory, taytını indirirken. Dudakları kalça kemiğinin üzerinde gezindi. *Beş gün boyunca ortadan kaybolmayacağına söz veriyor musun?* diye düşündü Adelaide.

Madem ısrar ediyorsun, dedi.

Ertesi sabah Rory duş alırken Adelaide da yatağı toplayıp saçlarını zarif bir topuz yapmaya çalıştı. Güneş ışığı pencereden içeri doluyordu, Rory'nin radyoda çalan Little Mix'in bir şarkısına eşlik ettiğini duyunca gülümsedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory birkaç dakika sonra havluya sarınmış hâlde, ıslak ve sıcak su yüzünden kızarmış teniyle kapıyı açtı. Arkasında durup başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra kollarını beline doladığında Adelaide kulağından aşağı küçük su damlacıklarının süzüldüğünü hissetti. Elini tutup dudaklarına götürdü, alt dudağını Rory'nin ön kolunun iç kısmında gezdirdi, dilini başparmağının etrafında dolaştırdı. Sırtı Rory'ye dönüktü ama onun yavaşça, memnuniyetle nefes verdiğini duyuyordu. Gözlerini kapadığını hayal etti.

Ona dönerek, *Biliyor musun,* dedi, *henüz duş almadım.*

Ne demek istiyorsun? diye sordu Rory.

Öyle işte. Önce dudaklarını, sonra kulak memesini öptü. Ellerini tişörtünün altına soktu. *Üzerime boşalmak istersen, herhangi bir yerime, biraz daha kirlenmenin sakıncası olmaz.*

Adelaide bu tür şeyleri söyleyebilmek için kendini eğitmişti. Daha doğrusu eğitilmişti. Bazen böyle şeyler söylediğinde ataerkil baskılara boyun eğip eğmediğini merak ediyordu; kelimenin tam anlamıyla her şeyi sineye çekiyor ve sırtüstü uzanıp bacak açıyordu. Bazen de kendi kendine bunun bir güç gösterisi, feminizm dışı bir eylem, seks-pozitif hareketin pişmanlık duymadan benimsenmesi olduğunu söylüyordu. Gerçekse ikisinin arasında bir yerde duruyordu: Bunu üzerine boşalmasından hoşlandığı için söylemiyordu, söylediklerinin yarattığı tepkiden hoşlandığı için söylüyordu. Bu ona kontrolün elinde olduğunu hissettiriyordu.

İnanamıyorum, Adelaide. Rory'nin dudaklarından adını duymak hoşuna gidiyordu. *Sen cidden müthiş bir kadınsın.*

Hemen köşebaşındaki kafenin önüne atılmış masalardan birinde oturuyorlardı, ikisi de güneş gözlüğünü takmış, ılık sabah havasının tadını çıkarıyordu. Adelaide duştan sonra saçlarını yandan örmüştü, köprücük kemiğine değen saçları nemli ve serindi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ee, dedi Rory. *Bana şu iş hakkında biraz daha bilgi ver.*

Adelaide, Sam'le yıllar önce Endelman & Sloan'da çalıştığı sırada tanıştığını anlattı. Bu işi bizzat deneyimlememiş biriyle konuşurken şirketin tarikatvari yapısını anlatmak hep zor olurdu ama bu durum gerçek tarikatlar için de geçerli değil miydi zaten? Adelaide'ın hayatının en iyi ve en kötü günleri o ofiste geçmişti, aynı ortamda hem aydınlığın hem de karanlığın nasıl var olabildiğini açıklamak güçtü.

İlk hedefinin yayıncılıkta bir iş bulmak olduğunu söyledi, editörlük ya da pazarlama alanında bir iş olabilirdi. Bu sözler üzerine Rory'nin başı aniden kalktı.

Adelaide tepkisi karşısında meraklanarak, *O çevreden birilerini tanıyor musun?* diye sordu.

Eskiden tanırdım, dedi Rory. *Ama artık pek değil.*

Her neyse. Bir işi olduğu için mutlu, Sam'le yeniden çalışacağı içinse heyecanlıydı. Alliance, bankalar ve finans şirketleri için teknoloji ürünleri geliştiriyordu –*Aslında tutkuyla yapmak istediğim iş değil,* dedi– ama çok sevdiği bir şeyi iş hâline getirme konusunda temkinliydi. Serbest çalışırken, son teslim tarihleri ve katı SEO kuralları eklendiğinde yazma zevkinin kaçtığını öğrenmişti. Aynı şeyin kitap editörlüğü ve pazarlama işi için de geçerli olabileceğinden korkuyordu.

İnsanın hoşuna giden işte çalışması gerektiğine inanıyorum, dedi. *Ama ille de âşık olduğumuz bir işi yapmak zorunda değiliz.*

Yani finansal teknoloji işinden hoşlanıyor musun?

Ben stratejik iletişimi seviyorum. Teknoloji şirketleriyle çalışmayı seviyorum, Sam'le çalışmayı seviyorum. Kredilerimi ödeyecek kadar para kazanmayı ve akşam yemeğinde haşlanmış yumurtadan fazlasını yemeyi seviyorum. Üstelik bu işi yaparken de yazmaya devam edeceğim. Sadece bu yazılar kitaplar hakkında olmayacak.

Rory başıyla onaylayıp kahvesini yudumladı. Adelaide'ın aklına, bu konuyu önemli bir hukuk firmasından ayrılıp sevdiği işi yapmak için sinema alanında çalışan biriyle konuştuğu geldi.

Ninova
Scanned with CamScanner

Gerçekten. Vize alabilmem ve bu ülkede yaşayabilmem için iyi bir fırsat olacak. Amacım hep buydu, işin sevdiğim kısmı da bu. Londra'da kalabileceksem baca temizlemeye bile razıyım.

Baca temizleyicisi olacaksan önce argonu geliştirmen gerekecek.

Değil mi?.. Bana ders verir misin? Bu iş yatarsa yani?

Rory ona bazı ifadelerin anlamlarını öğretti, bu gibi argo kelimelerin Londralılarca değil, muhtemelen İrlandalı liman işçilerince icat edildiğini açıkladı. Garson (elbette Rory bu kafeye en az on iki kez gelmiş olmasına rağmen yine garsondan öneri istemişti) avokadolu tost ve patatesli lahanalı mücver siparişlerini getirirken Adelaide aksan alıştırması yaptı. Daha sonra Rory onu metro istasyonuna bıraktı, parmağını ıslak örgüsüne dolayarak veda öpücüğü verdi.

Bu hafta bir şeyler yapalım mı? diye sordu. Adelaide başını evet anlamında sallayıp dudağını büktü ve Rory'nin mesajlara geç cevap vermesiyle ilgili küçümseyici bir yorum yapma dürtüsünü bastırdı.

Yapalım, dedi. *Hafta sonuna doğru değil de daha erken bir zamanda bir şeyler planlayabilir miyiz?*

Olur, dedi Rory ve onu bir kez daha öptü.

Adelaide eve dönerken yol üstünde kahve aldı. Kapıyı açtığında Madison bir koltuğa kıvrılmış *Love Island*'ı izliyordu. Yani hâlâ Adelaide'ın onu bıraktığı yerdeydi.

Bunca zamandır bunu mu izliyordun? diye sordu, Madison'a lattesini uzatarak. *Şimdi de ben çok geride kaldım!*

Endişelenme. Bu özet bölümü. Seni bekliyordum, bütün gün Friends'i izledim.

Tanrı'ya şükür, dedi Adelaide.

Rahat yatar koltuğa uzanırken kahvesi tişörtüne sıçradı. Üzerini peçeteyle silmekle yetindi. Aslında kalkıp üstünü değiştirmesi, e-postalarını kontrol etmesi, birkaç tanıtım yazısı

Ninova

Scanned with CamScanner

yazması, tez danışmanının sınavlardan önce gönderdiği öneriyle ilgili notları olup olmadığına bakması gerektiğini biliyordu. Ama güneşli bir pazar sabahıydı, pencereler açıktı ve gitmesi gereken başka bir yer de yoktu.

Sonra parka gidelim mi, Mads? diye sordu. *Belki ufak bir piknik yaparız?*

Madison başıyla onayladı. *Sıradaki bölümden sonra,* dedi. *Bana randevunu da anlatacaksın.*

Öğleden sonrayı Waterlow Parkı'nda, akşamı da Duke's Head'de geçirdiler. Adelaide üst üste beş gecedir içtiğini fark etti, *ama sikerler,* diye düşündü, tatilde sayılırdı. İrlanda viskilerini fondip yapıp yağlı, peynirli patates kızartması sipariş ettiler. Rory Hughes'la geçirdiği günden ne kadar keyif aldığını (uygunsuz sayılabilecek ayrıntılarıyla birlikte) anlattı.

Yalan söylemeyeceğim, dedi Madison. *Bütün hafta seni görmezden gelmiş olması hiç hoşuma gitmiyor, özellikle de seninle yattıktan sonra.*

Benim de hoşuma gitmiyor, dedi Adelaide. *Garip bir durum.* Evet, yeni tanışmışlardı ama sağlam bir ilişkinin tüm gereklerini yerine getiriyorlardı: iyi iletişim, iyi seks, ortak ilgi alanları. İkisi de hırslıydı, ikisi de eski Robin Williams filmlerine düşkündü, ikisi de birbirlerine pofuduk köpek yavrusu fotoğrafları göndermekten büyük zevk alıyordu.

Adelaide, *bir yanım onun başka bir şeye odaklanmış olabileceğini düşünüyor,* dedi. *Ya da başka birine.*

Madison, *bu biraz abartılı bir tahmin oldu,* dedi. *Belki de gerçekten işle meşguldür, bilirsin işte. Sosyal medya hesaplarına göz atabiliriz.*

Rory'yi olabilecek her sosyal medya platformunda araştırmıştı ama hiçbir şey bulamamıştı, sadece basit bir Facebook profili ve fotoğrafı olmayan, güncelliğini yitirmiş bir LinkedIn hesabı vardı. Dijital anlamda münzevi biriydi, Adelaide da ona eski ilişkilerini açıkça soramayacak kadar korkuyordu.

Ninova
Scanned with CamScanner

Belki de daha fazla zamana ihtiyacı vardır, dedi Adelaide. İkisi de omuz silkti.

Biralarını bitirip gece yarısına doğru eve döndüler.

Adelaide yatağa girdiğinde telefonunun titrediğini duydu. Sam'den bir mesaj vardı.

Hey! yazıyordu. Cuma gecesi gönderdiğim e-postayı gördün mü diye sormak istedim. Geç haber verdiğim için özür dilerim ama yarın sabah ofise gelmeye hazır mısın diye kontrol edeyim dedim. Değilsen planları kaydırmaya çalışabilirim!

Adelaide'ın yüreği ağzına geldi, doğruldu ve hızla dizüstü bilgisayarını açtı. Aralarındaki konuşmadan yola çıkarak tezini tamamlayıp mezun olduktan sonra Alliance'ta çalışmaya başlayacağını varsaymıştı. Yani ağustos sonu, eylül başı gibi. Ama Sam'in e-postasında belirttiği üzere *bir an önce işe koyulmasını* bekliyorlardı. Adelaide'dan pazartesi sabahı (yani yarın sabah) uluslararası pazarlama ekibinin başındaki Djibril'le görüşmeye gelmesini istiyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca şehir dışında olacağından sabah onda onunla görüşmek için vakit ayırmıştı.

Aman Tanrım, diye mesaj attı Adelaide. Çok özür dilerim! Bu hafta sonu maillerimi kontrol etmemiştim. Yarın sabah gelebilirim elbette.

Bir bardak su içti ve birkaç ibuprofen aldı, Google'da Djibril'in adının doğru telaffuzunu arattı (*Cii-briil, cii-briil, cii-briil,* diye ezberledi). Ertesi sabah ofise ne kadar sürede gideceğini hesapladıktan sonra yedi kırk beş, sekiz ve sekiz on beşe alarm kurdu.

İç geçirdi. Tıpkı tanımadığı insanlara Disney prensine benzediğini söylemek gibi, zil zurna sarhoşken ertesi sabah mülakata katılmayı kabul etmek de ne yazık ki tam olarak Adelaide Williams'ın Yapacağı Şeyler'den biriydi.

Ninova

Scanned with CamScanner

SEKİZ

Adelaide mülakatı mucize eseri geçmeyi başardı. Tam vaktinde orada oldu, istediği izlenimi verdi ve bunu beklenmedik biçimde biraz İngilizce, biraz Fransızca konuşarak yaptı. (Djibril görüşmenin ortasında dil değiştirdiğinde, *Jesuis rouillée*, demişti Adelaide. *Mais je peux l'essayer.* Paslanmışım ama deneyebilirim.) Djibril'in elini sıkıp resepsiyon görevlisine veda ederek Tottenham Court Road'a doğru yürüdü. Ve sonra (sonra!) çantasından buruşuk bir Tesco poşeti çıkarıp içine kustu. Oracıkta. Sokağın ortasında.

Bunun için bir madalyayı hak ediyorum, diye düşündü çenesindeki kusmuğu silerken... Haklıydı, bunun için bir madalyayı hak etmişti.

Birkaç ay sonra, sözleşmeler imzalanıp aralarındaki samimiyet ilerlediğinde, iş çıkışı –yapışkan, kareli zemini ve ahşap panelleri olan– Fitzroy Tavern'de bir masada oturmuş içkilerini yudumlarken Adelaide Djibril'e tüm hikâyeyi, gece geç saatlerde Sam'den gelen mesajı, Tottenham Court Road'da kusmasını, Fransızca konuşması bir yana, sorularına cevap verebildiği için bile ne kadar şanslı olduğunu anlattı. Adam güldü (aslında kahkaha attı) ve içkisini onunkiyle tokuşturdu. *İşte buna içilir, canım!*

Ninova

Scanned with CamScanner

Nijerya asıllı bir Fransız olan Djibril'in özenle biçimlendirilmiş sakalı ve içkisinden aldığı her yudumda daha da ağırlaşan Paris aksanı vardı. O da Adelaide'a mülakattan birkaç gün önce uzun süredir birlikte olduğu Louis'den ayrıldığını anlattı.

İçeri girdiğinde sende bir parıltı, bir ışık olduğunu fark ettim, dedi, *ve ekibimde bu ışığa ihtiyacım vardı!*

Sanırım o parıltı akşamdan kalmalığın etkisiyle oluşan terdi, Djibril, dedi Adelaide gülümsemeye çalışarak. *Ama yine de çok naziksin. Louis'yle ayrılmanıza üzüldüm, bir şampiyonu kaybetti.*

Djibril'e şimdi nasıl olduğunu sordu. Adam omuz silkip öne doğru eğildi. *İyiyim,* dedi. *Şimdi, söyle bana. Görüştüğün biri var mı?*

Adelaide iç çekti. Bu soruya nasıl cevap vereceğinden hâlâ tam olarak emin değildi.

Görüştüğü biri var mıydı? Biriyle yatıyor muydu? Uyanık olduğu saatlerin çoğunu, hormonlarla beslenen bir rüya âleminde o kişiyi düşleyerek mi geçiriyordu? Kesinlikle öyleydi. Ama o kişinin mesajlara cevap vermemeye, bir ya da iki gün öncesine kadar onunla plan yapmamaya, huysuz bir çocuk gibi Adelaide'ı çileden çıkarmaya meyilli bir yapısı vardı.

Görüştüğüm biri var. Sanırım yani? dedi sonunda. *2008'de olsaydık Facebook durumumda "Karmaşık" yazardı.*

Hımm, dedi Djibril, bilmiş bilmiş başını sallayarak. *Biraz daha anlat.*

Adının Rory olduğunu söyledi. Onun çok yakışıklı ve belki de ruh ikizi olduğunu, aynı zamanda ondan nefret ettiğini de... Yaklaşık üç aydır çıkıyorlardı ama Rory her seferinde dört beş gün ortadan kayboluyor, mesajlarına cevap vermiyor, planlarını erteliyordu.

Ama bazen elinde *dim sum* paketiyle çıkageliyor, Adelaide kapıyı açtığındaysa sadece, *Hey, sen,* diyordu. Adelaide'ı alnından ve burnunun ucundan öpüyor, yatakta film izlerken ürkütücü sahnelerde onun gözlerini kapıyor ve yorganın altından elini

Ninova

Scanned with CamScanner

tutuyordu. (Bir de seks vardı tabii. *Tanrım*, seks. Adelaide ömründe ilk kez gerçekten orgazm oluyordu.)

Djibril'e Rory'nin birkaç hafta önce gönderdiği bir fotoğrafı gösterdi. Bir hafta sonu abileriyle Göller Bölgesi'ne gitmiş ve dört kardeş, en küçükleri Rory'yi üzeri tamamen giyinik hâlde suya atmışlardı. Fotoğraf yaz kataloglarından fırlamış gibiydi: Saçları sırılsıklamdı, gömleği karın kaslarına yapışmış, sırıtışı yüzüne yayılmıştı. Fotoğrafa bakmak ağzının kurumasına neden oldu. Rory Hughes'ın sadece görüntüsü bile onu susatıyordu. Bu çok saçmaydı.

Mon Dieu, Adelaide, dedi Djibril. *Onun bir Disney prensine benzediğini söylememiştin.*

Şey, dedi gülümseyerek. *Bu çok komik bir hikâye.*

Akşam sekiz sularında dairesine dönen Adelaide, telefonunu havluluğun üzerine koyup Hall & Oates'un bir şarkısı eşliğinde duşa girdi. Yüzünü keseleyip saçlarını şampuanlarken yeni mesaj var mı diye ara ara telefonuna bakıyordu.

Artık düzeni biliyordu. Pazartesiden perşembeye kadar, yani salı ve çarşambaları sessiz günlerdi. Cuma akşamlarıysa South Bank'te dondurma yemeye ya da sinemada yeni *Star Wars* filmini izlemeye davet edilirdi. Bunlar galeri açılışlarına, ucuz West End matinelerine ve ertesi sabah brunch rezervasyonlarına bağlanırdı. (*The Ivy Chelsea Garden? Yarın on birde?*) En azından son dokuz on haftadır her cuma böyle olmuştu. Ama elinde telefonuyla uyuyakaldığı o gece yeni mesajlarla uyanmadı.

Mutlu cumartesiler, diye mesaj attı öğlen saatlerinde. Yarın öğle yemeğine çıkmak ya da gelecek hafta bir gün bir şeyler içmek ister misin?

Cevap gelmedi. Pazar günü de cevap yoktu. Acınası ya da mantıklı bir şekilde (ya da her ikisi birden) kalbi sızlamaya başladı; bu korkunç bir dejavu hâliydi.

Ninova
Scanned with CamScanner

Şu herkesin yanlışlıkla Shakespeare'e atfettiği sözü biliyor musun? diye sordu Madison.

Yağmuru sevdiğini söyleyip yine de şemsiye taşımakla ilgili olan mı? diye karşılık verdi Adelaide.

Hayır, dedi Madison. *Beni bir kez kandırırsan sen utan. Sana ikinci kez kanarsam ben utanayım.*

Adelaide omuz silkip gözlerini hafifçe devirdi. Bu kez aptallık ettiğini biliyordu. Sorun şu ki umurunda değildi. Acınası, zavallıca ve evet, ahmakçaydı ama tek istediği Rory'den bir haber almaktı. Bir onay, bir soru, bir söz, hatta herhangi bir şey.

Adelaide, Rory Hughes'la tanışmadan birkaç ay önce metroda *Adınla Çağır Beni*'yi okurken birden kafasına dank etmişti: Elio ve Oliver'ınki gibi bir aşkı hiç tatmamıştı; öylesine doludizgin, koşulsuz, romantik, duygusal bir şeyi hiç yaşamamıştı. O öğleden sonra metroda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış, gözyaşları bir türlü durmamıştı. *Ya kalbim kırıksa,* diye düşünmüştü. *Ya gençken kırılmışsa ve artık karşımdaki insanda sevgi, şefkat uyandıramıyorsa?*

Ya kalbi –ya da bir insanın içinde var olan ve onu sevgiye layık kılan şey her neyse– geri dönülmez biçimde yara aldıysa? Yabancıları etkileyebiliyor, onlarla yatabiliyor, neşeli ve ilgisiz davranabiliyordu. Ama ya ilk buluşmaların hiçbir zaman ikinci buluşmaya dönüşmemesinin nedeni buysa? Tek gecelik ilişkiler kurduğu adamların ona soyadını bile sormamasının sebebi buysa?

Mart ayının ilk iki haftası gözyaşları içinde bu soruları düşündü. Derse giremeyeceği ya da işe odaklanamayacağı kadar, sel gibi inen gözyaşları içinde. O zamanlar buna bir cevap ya da çözüm bulamamış olsa da Shoreditch'te vücuduna küçük şeftali dövmesi yapacak bir dövmeci bulmuştu. Bu dövme ona aslında yeniden büyüyebileceğini hatırlatacaktı. Elio ve Oliver'ınki

Ninova

Scanned with CamScanner

gibi bir aşkı hatırlatacaktı. Ama son zamanlarda sadece Rory Hughes'la ilk yattığı zamanı hatırlatıyordu.

Lanet olası Rory Hughes. Adelaide'ın çocukluk fantezilerinin şeklini alan bir serap gibiydi: Uzun boylu ve İngiliz... Yakışıklı ve kültürlü... Kalçasındaki küçük şeftaliyi öpüp kırık dökük ruhunu sevebilecek bir insanın olabileceğine onu inandıran biri.

Hoşlandığı erkek ortadan kaybolduğunda incinmesi normaldi, bunu biliyordu. Daha önce de yaşamıştı. Fakat bu seferki farklıydı; bu terk edilme hissi iliklerine işlemişti. *Gerçekten de onarılamayacak kadar hasar gördüğümün bir kanıtı bu,* diye düşündü. Beş günlük sessizlik altı, yedi, sekiz güne çıkınca inancını gitgide kaybetmeye başladı.

Perşembe günü geldiğinde Rory'den son haber alışının üzerinden on bir gün geçtiğini ve fiziksel olarak kendini iyi hissetmemeye başladığını fark etti. Başını metrodaki direğe yaslamış, tekrar tekrar Sufjan Stevens'ın "Mystery of Love" şarkısını dinliyordu ki adını duyar gibi oldu. Kafasını kaldırdığında direk yerine uzun boylu, belli belirsiz tanıdık bir adama yaslanıyor olduğunu gördü. Dalgalı kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı. Adelaide kulaklıklarını çıkardı.

Adelaide'dı, değil mi? diye sordu adam. *Rory'nin arkadaşı olan? Sanırım Soho Tiyatrosu'nda tanışmıştık.*

Ah! Boodle'dı ya da Bobsy veya... *Bubs?* dedi Adelaide. Rory'nin eski iş arkadaşı ve şimdiki ev arkadaşı. Adelaide adamın ona Rory'nin arkadaşı demesini düzeltmedi. (Uygun sıfatın ne olacağını Tanrı bilirdi zaten. Adama "arkadaşı değilim, hayır!" diyemezdi. Görünüşe göre arada sırada seks yapmaktan hoşlandığı kişiydi!)

Yani Brennan, dedi. *Az önce sana yaslandığım için çok özür dilerim. Nasılsın?*

Bubs diyebilirsin, dedi. *İyiyim. Sen iyi misin peki? Biraz solgun görünüyordun. Endişelenmeye başlamıştım ki kim olduğunu fark ettim.* Adelaide adamın aksanının farklı olduğunu hissetti.

Ninova

Scanned with CamScanner

İyiyim, dedi. *Sadece biraz başım dönüyor. Ve kişisel alan denen şeyi bilmiyorum belli ki. Ama sorduğun için teşekkürler. Ayrıca, sen... İngiliz değil misin?*

Bubs güldü. İngiliz değildi, en azından tam olarak değildi. İrlanda, İngiltere ve Avustralya'da büyüdüğünü, annesinin çocukluğunun Torres Boğazı Adaları'nda geçtiğini anlattı. Aslında birkaç yıl Adelaide'ın şehrinde yaşamıştı, bu da üç pasaportu ve ayırt edilmesi güç bir aksanı olduğu anlamına geliyordu.

İnsanlara tam olarak nereli olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, dedi.

Ben de, dedi Adelaide. *Ben sadece hangi eyaletten olduğumdan emin değilim. Seninse anavatanın sayılabilecek üç ülke var.* Bubs tekrar güldü.

Tottenham Court Road'da indiler (Bubs'ın ofisi –yani Rory'nin eskiden çalıştığı avukatlık bürosu– Adelaide'ın şirketinden sadece birkaç blok ötedeydi) ve Bubs ona Mini Pret'ten bir içecek ısmarlamak için ısrar etti.

Bunu yapmak zorunda değilsin, gerçekten, dedi Adelaide.

İçimi rahatlatmak için, dedi ona bir şişe limonata uzatarak. *Daha iyi hissediyorsun, değil mi? O zaman iyi günler, Adelaide. Umarım seni buralarda tekrar görürüm.*

Adam gittikten sonra Adelaide bir süre öylece durdu, limonatanın buğusu avucundan aşağı damlıyordu. *İçimi rahatlatmak için,* diye yüksek sesle tekrarladı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi çantasına atıp serin elini ensesine bastırdı. Gün bitmeden Rory'yi aramayı aklına not ederek istasyondan çıktı. *İçimi rahatlatmak için,* dedi kendi kendine. Hiç değilse bunun için.

O akşam, yarım bir Xanax'tan ve birkaç derin nefesten sonra dudağını ısırarak Rory'nin numarasını çevirdi. Telefon çalarken kalbi küt küt atıyordu.

Merhaba, Adelaide? diye açtı Rory. *Her şey yolunda mı?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Selam, evet, dedi. *Sadece . . . Sende her şey yolunda mı? Suçluyormuş gibi algılamanı istemem ama ortadan kaybolmanın bir nedeni var mı?*

Hattın diğer ucunda nefesini verdiğini duydu. *Şey,* diye başladı Rory. İş yerinde birkaç büyük proje üzerinde çalışıyorlardı –yaz her zaman yoğun bir dönemdi– ama başka bir şey daha vardı. Yaklaşık altı yıl süren bir ilişkisi olduğunu, bunun iki yıl kadar önce sona erdiğini ve artık bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğinden pek emin olmadığını anlattı. Adelaide'dan hoşlanıyordu. *Gerçekten,* dedi. *Naziksin, güzelsin ve inanılmaz derecede zekisin ama ilişki yürütmekte zorlanıyorum.* Bu onu geriyor, kaçmaya meylediyordu. *Ürkmüş bir ceylan gibi,* dedi.

Adelaide onu dinlerken bir yandan da tırnaklarını kemirerek yatak odasında volta atıyordu. İlk kez eski sevgilileri hakkında konuşuyorlardı. Bu konuşmadan ne bekliyordu tam olarak emin değildi ama böyle bir şey beklemediği kesindi. Tam olarak böyle bir şey değildi umduğu.

Ben seni görmek için heyecanlanıyorum, dedi Adelaide. *Keşke sen de beni görmek için heyecanlansaydın.*

Ama ben uzun zamandır kimse için heyecanlanmadım. Bu sözlerden sonra Adelaide kalbinin üzerine asit dökülmüş gibi hissetti.

Mesele şu ki, dedi Adelaide. Aslında onun da kendince sorunlu bir ilişki geçmişi vardı. Ayrıntılara girmek istemiyordu, gerçekten –henüz değil– ama sıcak ve soğuk tavırlarla uzun süre boğuşmuştu. Bu davranışlar onun için tetikleyiciydi. Sağlıksızdı.

Lüks şeylere ve hafta sonu kaçamaklarına ihtiyacım yok, dedi. *Her gün konuşmaya da ihtiyacım yok. Ama mesajlarıma cevap vermene ve yirmi dört saatten fazla bir süre öncesinden plan yapmana ihtiyacım var. Bir de aklından neler geçtiğini bilmeme izin ver. En azından birazına.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory ona anlayış gösterip özür diledi. *Yarın St. James Park'a pikniğe gitmeye ne dersin?* diye sordu. *Bir şişe magnum rosé getiririm, gönlünü almaya çalışırım.*

Telefonu kapattıktan birkaç saat sonra Adelaide seyahat odaklı flört uygulamasının kurucusu olan eski bir Endelman & Sloan müşterisinden e-posta aldı. (Adelaide gazetecilere, *Tinder ve Expedia'nın bir çocuğu olduğunu hayal edin*, diyecekti.) Y kuşağı çiftlerin düşük bütçeyle lüks tatiller planlamasına yardımcı olmak üzere tasarlanmış –ya da buna benzer absürt bir şey işte– yeni bir hizmetten bahsediyor ve bu konuda ondan bir yazı istiyordu.

E-postada bunun uygunsuz bir adım olup olmadığından emin olmadıkları yazıyordu. *Ancak serbest çalıştığınızı biliyoruz ve markamızı tanıyan biri olarak metin yazarlığı becerilerinizi kullanabiliriz. Özellikle, önümüzdeki ay Palma, Mallorca'daki bir butik otelde konaklayacak çiftler adına yazacak birine ihtiyacımız var. Bir hafta sonu sevgilinizle yapacağınız ücretsiz bir kaçamak karşılığında bize bu konuda yardımcı olur musunuz?*

Siktir, diye düşündü Adelaide.

Ertesi akşam saat yedide Adelaide onu aradığında Rory, Duck Island'daki kulübenin önünde –iki elinde de bir şişe Côtes de Provence şarabıyla– büyük bir piknik battaniyesinin üzerinde oturuyordu. Gömleği, Adelaide'ın kendisini tekne yarışında ilk gördüğü zaman giydiğine benziyordu. *Acaba aynı gömlek mi, bilerek mi giydi?* diye düşündü.

Dükkânda hiç büyük şişe kalmamış, dedi Adelaide'ın yanağını öperek. *Ama iki şişe ve birkaç ekstra uzun pipet iş görür diye düşündüm.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Sırt çantasından bir şişe açacağı çıkarıp Adelaide'a kırmızı beyaz çizgili bir tirbuşon uzattı. Kadeh kaldırıp şişelerini yudumladılar. Adelaide öğleden sonra pişirdiği çikolatalı kurabiyelerden getirmişti. Rory tadına baktığında *şimdiye dek tattığım en güzel şey* deyince Adelaide gereğinden fazla heyecanlandı.

Senin dışında, diye ekledi göz kırparak.

Gölette yüzen yavru ördeklere isim verdiler –birine Tom dediler çünkü Tom'a benziyordu– ve ördeklerin doğalarında iyilik mi kötütülük mü olduğunu tartıştılar. (Şeytani bir kötülük taşıdıklarına hükmettiler.) Margaret Thatcher'ın ardında bıraktığı karmaşadan, Barack Obama'yı ne kadar özlediklerinden, en sevdikleri Fransız şaraplarından, peynir çeşitlerinden bahsettiler. Adelaide ona Bubs'la tesadüfen karşılaşmasını anlattı. (*Biliyor musun, benim Disney prensi olduğuma karar verdiğin gün de oradaydı,* dedi Rory. *Öyle mi?* dedi Adelaide. *Dünya gerçekten de küçükmüş.*) Önceki gece yaptıkları konuşma gündeme gelmediği gibi Adelaide aldığı iki kişilik bedava tatil teklifinden de söz etmedi.

Tepelerinde ansızın fırtına bulutları toplandı. Birkaç dakika sonra Adelaide, Rory ve yarısını içtikleri şarap şişelerinin üzerine yağmur yağmaya başladı. *Sence bu gitmemiz için bir işaret mi?* diye sordu Rory.

Adelaide başıyla onayladı. Kurabiye dolu kabı ve kareli battaniyeyi topladı. Rory metroya binmeyi önerdi. *Ya da,* dedi. *Boş ver, zaten sırılsıklam olduk, yağmurda benim eve yürüyebiliriz?*

Adelaide gülerek etrafına bakındı. *Biz bir Richard Curtis filminde miyiz?* dedi.

Şşş, dedi Rory. *Dördüncü duvarı yıkma.*[5]

---

5 Tiyatroda, oyuncuların sahnede performans sergiledikleri alanla izleyiciler arasında hayali bir duvar olduğu düşünülür. Bu hayali duvar izleyicilerin hikâyeyi dışarıdan izlediği, sahneye müdahale edemediği kuralını temsil eder. *–ç.n.*

Ninova
Scanned with CamScanner

Yağmur altında Rory'nin evine doğru yürüdüler; Westminster Abbey'nin peşi sıra Boadicea heykelinin önünden ve Shrek's Adventure!'dan geçerlerken kâğıt pipetleri eriyip dağıldı.

Bekle, dedi Rory. *Bu şimdiye kadar yaptığım en İngilizvari olmayan şey olabilir ama...*

Cebinden telefonunu çıkarıp "The Piña Colada Song"u açtı ve abartılı bir falsettoyla şarkıya eşlik etti. Adelaide sarhoş bir hâlde nakaratta ona katılarak, "*Gece yarısı sevişmeyi seviyorsan / Cape'deki kum tepelerinde*" diye avazı çıktığı kadar ve hiç umursamadan haykırdı. Nehir boyunca gitar çalıyormuş gibi yapıp ıslak saçlarını köpekler gibi savurdular. Büyüleyiciydi.

Evine vardıklarında Rory'nin onu öpüşünde, kucağına alıp poposunu ve saçlarını tutuşunda bir telaş vardı. Yatak odasının camları buğulanmıştı, ıslak giysileri radyatörün üzerine atılmıştı. *Bu görüntü de bir filmden fırlamış gibi,* diye düşündü Adelaide, müstehcen, duygusal ve gözle görülür derecede şehvetli.

Keşke bunları daha önce açsaydım, dedi Rory. Yatağının üstündeki pencereleri açtıktan sonra Adelaide'a döndü. Dilini köprücük kemiğinde, alt dudağında gezdirdi. *Yine de seni terletmek hoşuma gidiyor.*

Adelaide daha önce hiç uyuşturucu kullanmamış olsa da bu ânın, şimdiye dek yaşadığı ve yaşayacağı kafayı bulmaya en yakın şey olduğunu düşündü. Onun her parçasını tanımak istiyordu: Dilindeki her tadı, vücudundaki her çili, Cambridge'de eğitim görmüş, film takıntılı, meraklı zihninin her köşesini.

Bana bir sır ver, diye fısıldadı Adelaide. Yorganın altından kayarak ona doğru döndü, beyni hâlâ oksitosin hormonunun ve şarabın etkisindeydi.

Seksle ilgili bir sır mı? diye sordu.

Hayır. Ya da bilmiyorum. Hayatına dair bir sır. Seninle ilgili bilmediğim bir şey var mı?

Rory sırtüstü dönüp düşüncelere dalarak tavana baktı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Birkaç dakika sonra, *Ben kimsesizim,* dedi. Adelaide nefesini verdi. Hiçbir şey söylemeyip parmaklarını onunkilere dolamakla yetindi.

Rory derin nefesler alarak anne babasının o on yaşındayken bir araba kazası geçirdiklerini anlattı. Bir gece yemekten dönerken lastikleri patlamış ve bagajda yedek lastik olmadığını fark etmişler. O saatte Shere civarında pek taksi yokmuş, bu yüzden Rory'nin "amcası" Trevor'ı –yani babasının en yakın arkadaşını– arayıp onları almasını istemişler. Sonradan öğrendiklerine göre Trevor alkollüymüş, yine de onları evde bekleyen oğullarına götürebileceğini ve sabah da yedek lastik alabileceğini söylemiş. Hiç sorun değilmiş.

Yoldan çıkıp bir hendeğe girmiş. Araba takla atmış. Oğlanlara anne ve babalarının oracıkta öldüğü söylenmiş ama amcaları ufak tefek sıyrıklar ve bir iki kırık dışında kazadan sağ salim kurtulmuş. Yaşadığı suçluluktan ötürü yıllarca rehabilitasyon merkezlerine ve akıl hastanelerine girip çıkmış. Ama şimdi daha iyiymiş. En azından alkolden arınmış.

Kahretsin, dedi Adelaide. Anlamlı bir söz söyleme yeteneğini kaybetmişti ve ne söyleyeceğinden pek emin değildi. *Bunun tuhaf bir soru olduğunu biliyorum ama şimdi nasıl hissediyorsun? Bunun kolayca anlatılabilecek bir hikâye olduğunu sanmıyorum.*

Evet, dedi Rory. *Gerçekten hiç kolay olmuyor. Ama geçti. Artık iyiyim.*

Gözlerini kırpıştırınca birkaç damla yaş süzüldü. Adelaide parmaklarıyla o yaşları silip yanağındaki ıslak noktayı öptü.

Başına gelenler için çok üzgünüm, dedi. Rory başını sallayıp derin bir nefes daha aldı.

Peki ya sen? diye sordu. *İçinde sakladığın gizli travma var mı?*

Sanırım herkesin gizli bir travması vardır, değil mi? dedi. *Seninkiyle kıyaslanamaz bile çünkü ben ailemi kaybetmedim. Ama ailemi kaybetmeye çok yaklaştım. Hem de korkutucu derecede.*

Ninova
Scanned with CamScanner

Adelaide kız kardeşi Izzy'nin ataklarını anlattı: Büyürken şahit olduğu çığlıkları, hıçkırıkları, bıçaklı kavgaları. (Rory gibi o da ergenlik çağının büyük kısmını psikiyatri servislerinin görüş salonlarında geçirmişti.) Ona anne babasının boşanmasını, annesini intiharın kıyısından çekip almak zorunda kaldığı zamanları anlattı. Ama Emory Evans'tan bilerek bahsetmedi.

Adelaide bir noktadan sonra konuşmayı gasp ettiğini, Rory'nin kalp kırıklığını kendi kalp kırıklığının altına gömdüğünü hissetmeye başladı. Rory'nin kendi gibi hissetmediğini, yaşadıkları zorlukların birbirinden ne denli farklı olduğunu anladığını onun da bildiğini umdu.

Her neyse, dedi. *Olanlardan sonra seni ne teselli etti?*

Abilerim, dedi. *Ve abilerimin okul arkadaşları, on bir yaşındaki bu çocuğun neden bir gün kendi yurtlarında yaşamaya başladığını sorgulamadılar. Helen teyzem, Trevor'ın karısı. Ah... ve tabii ki diğer yetim dostlarım Harry Potter ve Oliver Twist. Eski dostlarımız.*

Adelaide hafifçe güldü. Tekrar yanağından öpüp dudaklarını çene hattında gezdirdi.

Bunu söylemek doğru mu bilmiyorum ama, dedi. *Seni tanıdığıma memnunum.*

Ben de seni tanıdığıma memnunum, Adelaide, dedi.

Sonrasında aklından geçen –kesinlikle dile getirmediği– şey, seni seviyorum oldu.

Adelaide yavaş yavaş, dikkatle ya da bilinçli bir şekilde âşık olmamıştı. Markette reyon aralarına yerleştirilen uyarı tabelalarına rağmen kayıp düşmek gibi gerçekleşmişti; hızla, kazara ve içine düştüğü karmaşanın fazlasıyla farkında olarak. Ama vaziyetin farkında olmanın bir önemi yoktu. Rory Hughes'a karşı duyduğu aşk, ilk andan itibaren tüm benliğini saran, algılarını altüst eden ve mantıklı açıklaması olmayan büyüleyici bir tutkuydu. Rory'de tarif edilemeyecek kadar özel

Ninova

Scanned with CamScanner

bir şey vardı. Onu bir daha hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin incitmesini istemiyordu. Asla.

Adelaide bunu yüksek sesle dile getirmedi. Sadece diş macununu ve kuru bir tişörtünü ödünç almak istediğini söyledi. Uyumaya giderken, *Bu insana âşık olduğum için şanslı mıyım yoksa şanssız mı?* diye düşündü. Cevabı hiçbir zaman tam olarak bilemeyecekti.

Adelaide, Rory'nin odasında uyandığında terlemiş, ağzı kurumuştu. Üzerinde büyük bir Garfield tişörtü ve iç çamaşırı vardı, şort giymemişti. Çantasına uzanıp bir TicTac çıkardı ve su şişesinden bir yudum aldı. Rory yatağın ortasına uzanmıştı, yastığı başının altındaydı, diğeri de Adelaide'la birlikte yerdeydi. Oraya nasıl düştüğünden emin değildi ama uzanıp uyuşuk hâlde telefonundan bir şeyler okudu ve Rory'nin uyanmasını bekledi.

Birkaç dakika sonra uyuyakaldı ve Rory bacaklarının üzerinden geçerken yeniden uyandı. Rory eğilip onu alnından öptü.

Günaydın, dedi. *Yer için özür dilerim. Uykunda debelenip durdun. Seni buraya yatırırsam ikimiz de daha iyi uyuruz diye düşündüm.*

Odadan çıkıp iki fincan çayla geri döndü. Birini Adelaide'a uzattı ve yanına oturdu. Yatağının kenarına yaslanıp sessizce çaylarını içtiler, dışarıda cıvıldayan kuşları dinlediler. Yine yağmur yağmaya başlamıştı.

Bütün hafta yağmur yağacakmış, dedi. *Londra yazı böyledir, değil mi?*

Adelaide ne diyeceğini bilemeyecek kadar akşamdan kalmaydı.

Mallorca'da iki kişilik bedava tatil teklifi aldım, dedi. *Eğer tatil yapmak istiyorsan.*

Ne? diye sordu Rory.

Ninova

Scanned with CamScanner

Eski bir müşterimin Palma'daki bir butik otelle ilgili tanıtım yazısı yazacak birine ihtiyacı var. Yazı karşılığında beni ve bir kişiyi daha bu otele göndermeyi teklif ettiler. Tüm masraflar dâhil.

Seninle tatile gelmemi mi istiyorsun?

Evet, sanırım öyle, dedi. *Ama istemezsen yanıma alacak başka bir İngiliz erkeği bulabilirim.*

Rory boynunu çıtlatıp mahcup mahcup gülümsedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Önce

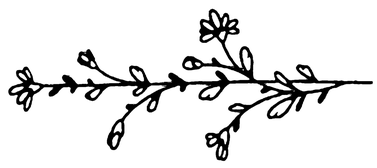
New York ve Londra

2015-2016

Ninova

Scanned with CamScanner

DOKUZ

Yirmi iki yaşındaki Adelaide Williams tam bir faciaydı.

İlk bakışta değil tabii ki. İlk bakışta, tartışılabilir ölçüde derli toplu biriydi. Saçları düz, gözleri sürmeli, gömleği ütülü ve suni deri cüzdanındaki kartvizitleri gıcır gıcırdı. Ama biraz daha dikkatli baktığınızda gözlerinin altındaki koyu halkaları, ceketinin cebindeki makyaj lekeli mendili ve çantasındaki bir şişe Xanax'ı görebilirdiniz. (Kendi reçetesini yazdırmadan önce üniversitedeyken sık sık annesinin ya da kız kardeşinin haplarını ödünç alırdı. Tanrı Xanax'ı korusun.)

Ofiste yerde bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarını önündeki sehpanın üzerine koymuş, bir yandan günün bitmesini, diğer yandan saatlerin uzamasını diliyordu. Bunların hiçbiri bir perşembe akşamı için olağan dışı değildi.

O sıralar muhasebe müdürü olan Sam, aylar önce (Adelaide'ın ofis tuvaletinde ilk kez kustuğunu ve hıçkıra hıçkıra ağladığını gördükten hemen sonra) Endelman & Sloan hakkında bilinmesi gereken iki şey olduğunu açıklamıştı. *Her zaman yapılacak daha tonla iş vardır,* demişti. *Ve her zaman yarın da vardır.*

Bu doğruydu. Yine de Adelaide aylardır ilk kez yapılacaklar listesini tamamlamak için saatlerce uğraşmak istemiyordu. Yorgun düşmüştü, hâlsizdi ve o gece planladığı randevu için hiç havasında değildi. Altı yıldan uzun bir süre sonra ilk gerçek

Ninova
Scanned with CamScanner

randevusuydu bu; yani Emory Evans'tan sonraki ilk gerçek randevusu. Deli gibi korkuyordu.

Adelaide üniversiteyi kayda değer bir yara almadan atlatmıştı. Peaches isimli pofuduk kedisiyle birlikte yaşıyor ve her ne pahasına olursa olsun erkeklerden, seksten ve alkolden uzak duruyordu. (Tamam, son sınıfta bir partiden sedyeyle çıkarıldığı o gece hariç. Ama genel olarak uzak duruyordu!) Sonra Londra'ya yurt dışı eğitimine gitti, ardından Fransa'ya taşındı, daha sonra Brooklyn'e döndü. Bu süreçte, bir noktada hanım hanımcık Sandra Dee havasından sıyrılıp deri pantolon giyen, sigara içen Grease'teki Sandy'ye dönüşmeye başladı. Yine de henüz kimseye Sandy gibi "yakışıklım" diyecek seviyeye gelmemişti.

Bir yabancıya Disney prensine benzediğini söylemek dışında liseden beri erkeklerle –herhangi bir erkekle– nadiren iletişim kurmuştu. Hâlâ erkeklerden ve seksten korkuyordu. Ama son zamanlarda bu korku yerini meraka bırakmaya başlamıştı.

Bir gece Eloise'e, *Flört uygulaması indirmeyi düşünüyorum,* dedi, yatağının üzerine yayılmış paket servis yemek kaplarının arasında.

Adelaide Williams flört uygulaması mı indirecek? dedi Eloise, *lomein*inden bir lokma aldı. *Kriz falan mı geçiriyorsun?*

Hayır, geçirmiyordu.

Mesele bu işte, dedi Adelaide. *Sen ve Nico'ya bakıyorum. Cuma akşamları buluşmaya hazırlanan meslektaşlarıma bakıyorum. Bilemiyorum. Belki ben de aynı şeyi yapabilirim diye düşünüyorum.*

Eloise başını yana eğdi. Adelaide'ın Clinton Hill'deki stüdyosundan bir saat kadar uzakta, Lincoln Center'da yaşıyordu. Farklı üniversitelere gitmişlerdi –Eloise Florida Üniversitesi'ne gitmiş, Adelaide'sa Boston Üniversitesi'ne gitmek için doğu yakasına taşınmıştı– ama hiçbir zaman irtibatı koparmamış,

Ninova

Scanned with CamScanner

aralarındaki bağı yitirmemişlerdi. Şimdiyse Eloise, Fordham'da hukuk fakültesindeki ilk yılına hazırlanıyor ve altı yıldır Nico adında bir çocukla ilişki yaşıyordu.

Lise son sınıftan beri çıkıyorlardı; neredeyse Adelaide'la arkadaş oldukları kadar uzun zamandır bu ilişkiyi yürütüyorlardı. Aslen Mikonoslu olan Nico değişim öğrencisiydi, Georgia'daki konuk ailesi Eloise'in hemen bitişiğinde oturuyordu. Daimî bir bronzluğu, bağa gözlüğü ve kahve falına bakabilme yeteneği vardı; ki Adelaide birbirlerini her gördüklerinde Nico'dan falına bakmasını isterdi. (*Dikkatli ol,* demişti son seferinde. *Önümüzdeki birkaç yıl erkekler belan olacak!*) Nico'nun batıl inançları vardı, ilk görüşte aşka inanırdı; mezuniyet balosunda Eloise'e onunla evlenmeyi planladığını söylemişti. Adelaide onun bu sözünü tutacağından hiç şüphe etmemişti.

Her neyse.

Adelaide o gece flört uygulamasını indirip potansiyel adayları gözden geçirdi ve Tyler adında biriyle sohbet etmeye karar verdi. Park Slope'ta yaşıyordu, reklam sektöründe çalışıyordu ve *hayır, Mad Men gibi bir şey değil,* demişti ona. Adelaide'a önümüzdeki perşembe bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu; Adelaide da kabul etti.

Saat altı buçuktu, sekizde buluşacaklardı.

Bana bir iyilik yapmak ister misin? diye mesaj attı Eloise'e.

Eloise her zamanki gibi ânında cevap verdi.

Bu geceki randevuma benimle gelmek ister misin?

Ciddi misin? diye sordu Eloise.

Tamamen, dedi. Nico'yla yakındaki bir masaya oturursunuz ve randevum yarım saat içinde kaçınılmaz olarak mahvolduğunda hep birlikte geç bir akşam yemeği yeriz. Olur mu?

Pekâlâ, dedi Eloise. Anlaştık. 8'de Lucky Strike'ta, değil mi?

8'de Lucky Strike'ta.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide işini bitirip yeni bir kat maskara sürdükten sonra Lucky Strike'a gitti.

Randevulaştığı Tyler uzun boylu, mavi gözlü, sarı saçlı, sırım gibi bir oğlandı ve buralı olmadığını hissettiren bir aksanı vardı. (Buralı değildi.) Peachtree City'de büyümüştü, Atlanta'dan pek de uzakta değildi, Adelaide'ın yaşadığı yerden de uzakta değildi. Ona ne içmek istediğini sordu, oturması için sandalyesini çekti; Tyler'da hem tanıdık hem de yabancı gelen bir şeyler vardı, tıpkı yeni bir şehre indiğinizde ya da modern ve gösterişli bir restoranda büyükannenizin yaptığına benzer bir tatlı yediğinizde hissettiğiniz şey gibi. Aynı anda hem teselli edici hem de şaşırtıcıydı.

Adam çok tatlı, diye mesaj attı Eloise. Lütfen bunun yarım saat içinde bitmesine izin verme. Adelaide gülümsedi.

Sanki romantik bir casus komedisi izliyormuş gibi, diye düşündü, gözetlendiklerini hissedebiliyordu. Sadece Eloise ve Nico tarafından değil; barmen, garson ve sağlarındaki çift tarafından da. Tyler'ın manyetik bir enerjisi vardı, etrafındaki herkesi bir iki santim yakınına çekiyordu. Adelaide bunu fiziksel olarak hissedebiliyordu.

Patates kızartmasıyla birlikte ikinci içkilerini sipariş ettiler. Tyler, arkadaşının caddenin karşısındaki bir barda çalıştığını ve onlara bedava içki ısmarlayabileceğini söyledi, *eğer bir tane daha içmek istersen?* Adelaide gerçekten de istiyordu.

Ayrılırken Eloise ve Nico'ya göz kırptı. Ay parlak ve ışıl ışıldı. *Tanrım*, gece bir rüya gibiydi.

Çok uzunsun, dedi Adelaide. *Hiç kapılardan geçemediğin oldu mu?*

Hiç uzun boylu biriyle tanışmadın galiba?

Tyler'ın barmen arkadaşı onlara birer kadeh burbon doldurdu. Adelaide içkinin yarısını elbisesine döktü çünkü o Adelaide'dı. Gerçi bu durum Tyler'a çekici gelmiş olmalıydı. Kollarını Adelaide'ın beline dolayıp insanların ancak birkaç kadeh içtikten

Ninova

Scanned with CamScanner

sonra yaptıkları gibi gülerek kulağına, *Daha sonra bu elbiseyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum,* diye fısıldadı.

Ağır ol kovboy, dedi Adelaide. Sıcak bastığını hissetti. Tyler dudaklarını ısırıyordu.

Seni öpebilir miyim, Adelaide? diye sordu. *Öpebilirsin,* dedi. Tyler'ın tadı bal ve burbon gibiydi. Kirli sakalı çenesini gıdıkladı. Üzerlerinde daha fazla göz olduğunu hissedebiliyordu ama umurunda bile değildi, Tyler'ın cazibesi onu bütünüyle etkilemişti. Tyler duraklayıp Adelaide'ın alt dudağını ısırdı. *Bize bir taksi çağırayım mı?*

Hayır, dedi Adelaide. *Eve C treniyle gideceğim.*

Eve C treniyle gitmek zorunda olduğuna emin misin?

Evet, dedi. (Hâlâ seks konusunda biraz temkinliydi ama bundan da öte, iyi bir uyku çekip yarın sabah ofise temiz kıyafetlerle gitmek istiyordu. Üstelik üzerinde hiç de çekici olmayan bir iç çamaşırı vardı).

Yarın görüşebilir miyiz? diye sordu adam.

Sanırım ayarlayabiliriz, dedi Adelaide.

Adelaide o gece Eloise'e mesajla ayrıntıları anlatırken, ertesi gün de bir müşteri toplantısına gittikleri sırada aynı şeyleri Sam'le paylaşırken heyecandan başı dönüyordu. Onlara Tyler'la nereye gitmeyi planladıklarından, ne giymeyi düşündüğünden, Tyler'ın sesinin yumuşaklığından bahsetti.

Onunla saat tam yedide Lafayette Caddesi'ndeki Ship'te buluştu. İçerisi karanlık ve kalabalıktı. Masanın altında dizleri birbirine değiyordu ve Tyler ona yanaklarının kızarmasına neden olacak şekilde gülümsüyordu.

O gülümseme de ne öyle? diye sordu Adelaide.

Sadece düşünüyorum, dedi. Adelaide'ın elini tutup avucunun içini öptü. *Şu anda sana yapmak istediğim şeyleri düşünüyorum.*

(Aman Tanrım.)

Ninova

Scanned with CamScanner

SoHo ve Alphabet City sokaklarında dolaşıp Mr. Purple'da koktcyl içtiler, sonra geri dönüp Katz's Delicatessen'den sandviç aldılar. Bir taksi tutup arka koltukta sandviçlerini yediler, Manhattan Köprüsü'nden geçerken parmaklarındaki sosu yaladılar. *Lefferts Place ve Grand Avenue'ye,* dedi Adelaide. Evine. Kapısına. Yatağına.

Kontrol bendeyken seks bambaşkaymış, diye düşündü. Puantiyeli pijama şortu giyen, suçluluk ve korku dolu on yedi yaşındaki bir çocuk olmadığında. Adelaide, Tyler'ın ellerini vücudunda, saçlarında hissetmekten hoşlanıyordu. Tyler'ın *Bu iyi mi?* ya da *Bu iyi hissettiriyor mu?* diye sormasını seviyordu. Evet. İlk defa cevabı evetti.

Ertesi gün de iyi hissettirdi. Yatakta bagel yiyip şehirde dolaştılar, metro platformunda el ele tutuştular. Adelaide'a en sevdiği filmin Indiana Jones olduğunu, Audre Lorde'un şiirlerini sevdiğini, on beş yaşına kadar bisiklete binmeyi öğrenemediğini söyledi. (Adelaide şimdi bile öğrenmiş değildi.) Yeşil soğanlı krem peynirini ve spontane karaoke gecelerini seviyordu. "Rocket Man"in en sevdiği şarkı olduğunu söylemişti.

Adelaide bir erkek arkadaş istemiyordu, zaten bunun için vakti de yoktu. Ama Tyler'ı ve ilgisini istiyordu. Karlı günlerde, tatil günlerinde ve sonsuza dek. Üstelik bu yakışıklı yabancıya âşık olduğunu da biliyordu.

Tyler pazar günü öğleden sonra evine, Park Slope'taki dairesine döndü.

Eve sağ salim döndüğünde bana haber ver, dedi Adelaide.

Elbette, dedi. (Ama vermedi.)

Tyler'dan Samson'a, Davy'ye ve Jess'e geçti. Bazen kaçamaklar bir gece sürüyor, bazense bir ya da iki hafta devam ediyordu. En fazla üç hafta. Daima sona eriyorlardı, daima hayal kırıklığı ve ortadan kaybolmalarla son buluyorlardı. Eloise'le yaptığı

Ninova

Scanned with CamScanner

ağlamaklı telefon konuşmalarından birinde arkadaşı ona, *Tabii ki yıkılmadın, bebeğim. En rahat eşofmanını giy. 30 dakika içinde mendil, şarap ve dondurmayla geliyorum,* demişti.

Meslektaşları ve arkadaşları çiçekler, evlenme teklifleri, alyanslar alıyordu. Adelaide'sa sürekli görmezden geliniyordu. Başta canı yanmıştı, özellikle Tyler'da. Ama çok geçmeden bu acı uyuşmaya başladı, tıpkı varlığının uyuştuğu gibi. Erkeklere soyadını ya da gerçek adını söylemeyi bıraktı (*Bana Andy deyin,* derdi); onlara çocukluğundan ya da iş hayatından bahsetmeyi de; en sevdikleri filmleri, bagel çeşitlerini ve arkadaşlarını sormayı da. Adelaide onlardan önce ortadan kaybolmayı, onlar farkına bile varmadan gecenin köründe evlerinden sıvışmayı öğrendi. Onlardan önce davranmayı huy edindi.

Sınırlarını yeniden belirledi; el ele tutuşmak yok, sarılmak yok, yastık sohbeti yok. Sadece anlamsız randevular, yüzeysel sohbetler ve seks. Üstelik bu işe yarıyordu da.

Ta ki iki yıl sonra o Disney prensiyle tekrar karşılaşana kadar: Rory Hughes. (Ve aniden, doyumsuzca bağlanmayı arzuladı.)

Ninova

Scanned with CamScanner

ON

Atlantik'in öte yakasında, Rory ve Nathalie İrlanda'da uçaktan iniyorlardı.

Yaklaşık beş yıl boyunca –üniversite, hukuk sınavları, Londra'ya taşınma, iş görüşmeleri ve Amalfi Sahili'nde geçirilen tatiller– Rory ve Nathalie ayrılmaz ikili olmuşlardı. Downing'inki gibi bahçe partilerinde ya da balolarda sabahın beşine kadar uyumayıp süslü elbiseler içinde, güneş doğarken nehirde kayıkla gezdikleri geceler geçirmişlerdi. Final sınavlarının bitişini Tesco'dan aldıkları şaraplarla kutlamışlardı (Nathalie birincilikle mezun olmuştu, Rory ikincilikle ki bu konuda her zaman biraz buruktu). Sonbahar öğleden sonraları Battersea Parkı'ndan South Bank'e kadar yürür, bilinçaltlarında birbirlerinin kokularını, avuç içlerinin desenlerini, gözlerinde beliren kırışıklıkları ve gülümsemelerini ezberlerlerdi. Birlikte polaroid fotoğraflar çekmiş, kartpostallar toplamış, kitap takas etmişlerdi.

Şimdiyse Rory, Nathalie'yi Galway'e götürüyordu.

Nathalie'yi büyükannesi ve büyükbabasıyla, büyük teyzeleri ve dayılarıyla tanıştırdı, abileri ona tüm içtenlikleriyle sarıldılar. Nathalie yanında kurabiye ve İngiliz lavantası getirmişti. Onlar da Natalie'yi, İrlandalı Katolik ailelerine seve seve kabul ettiler. *Buraya bayıldım,* dedi Rory'ye.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ben de seni burada görmeye bayıldım, dedi Rory. *Yaşayan diğer tüm sevdiklerimle bir arada olmana.*

Çimenli bir tepede oturup bir şişe Jameson içtiler. Suya, sarmaşıklarla kaplı Menlo Kalesi'ne baktılar.

Bir gün evlenebileceğimizi düşünüyor musun? diye sordu Nathalie. Viski içini ısıtıyor, zihnini bulanıklaştırıyor ve ağzının filtresini bozuyordu.

Düşünüyorum, dedi Rory. Bir papatya koparıp sapını kızın yüzük parmağına doladı. *Tam şurada,* dedi. Kaleyi işaret ediyordu. *Bir gün seninle orada evleneceğim, Nat Alban. Söz veriyorum.*

Nathalie onu öpüp parmağındaki çiçeğe baktı. Kendini beyaz dantelli bir elbise içinde, elinde tıpkı bunun gibi ayçiçekleri ve papatyalardan oluşan bir buketle, babasının kolunda Rory'ye doğru mihraba yürürken hayal etti. Belki Rolling Stones'tan "Wild Horses" çalardı. Belki Rory onu gelinlikle gördüğünde ağlardı. Belki çocukları olurdu –iki kız, bir oğlan– ve bir de adını Winston koydukları İrlanda tazıları. Dolu dolu bir hayatları, mutlu bir yuvaları olabilirdi.

Rory yıllar sonra bu ânı ve gelecek ihtimallerini düşünmemek için kendini zor tutacaktı. *Ya şöyle olsaydı, ya böyle olsaydı, ya, ya, ya...* Hiçbirinin anlamı yoktu.

Rory'nin Nathalie'nin doğum gününü tamamen unuttuğu, sonra da iş arkadaşı Joseph ona kendi elleriyle pasta yaptığı için Nathalie'ye çıkıştığı günler de yaşadılar. (*Bu onun hobisi,* demişti Nathalie. *Pasta yapmak onun hobisi. Madem bu kadar kıskançsın, belki de pastamı kendin yapmalıydın!*) Rory Lizbon'da tatildeyken Nathalie bir gece onu aramış ve arka planda bir sürü kadının kıkırdadığını duyar gibi olmuştu. Rory bazı günler sessizliğe gömülüyor, onun mesajlarını hiçbir neden yokken, sırf meşgul bir avukat olduğu ve bunu yapabildiği için görmezden geliyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Nathalie okul biter bitmez *The Times*'ta hayalindeki işi bulmuş, kısa sürede kadrolu yazarlıktan yardımcı editörlüğe, oradan da editörlüğe yükselmişti. Rory'yse Tottenham Court Road'da ruhunu sıkan bir hukuk bürosunda çalışmaya başlamıştı ve çoğu zaman kendini çıkmazda hissediyordu. Yerinde sayıyormuş gibiydi. Nathalie'nin işine duyduğu aşkı ve yükselme becerisini fena hâlde kıskanıyordu.

Bilirsin, derdi Nathalie, *istersen sen de tutkuyla yapacağın bir iş bulabilirsin.* Rory gözlerini devirirdi.

Nathalie ona bir danışmanla görüşmesini tavsiye ettiğinde, *Kahretsin Nat, bana ne yapacağımı söylemeden önce nasıl hissettiğimi anlamam için bir dakika verebilir misin?* diye çıkışmıştı. Nathalie onu ücretsiz işler yapmaya, Amerika'ya gitmeye, seyahat etmeye ve sinema okulunu denemeye teşvik etti. Sonra Rory bütün bir yılını Birmingham, Alabama'da, Tinder'da gezinerek geçirmeyi seçip *Belki de biraz ara versek daha iyi olur? Sadece bir süreliğine, ben Amerika'dayken,* dediğinde istemeyerek de olsa bunu kabul etti.

Galway'e yaptıkları geziden altı ay sonra, yani Menlo Kalesi'nde evlilik sözü verdikten altı ay sonra Rory Amerika'ya gitti. Nathalie onun ilişkilerine, yatak odasına ve mezun olduktan sonra kurdukları Londra'daki konforlu hayatlarına döneceğine inanıyordu. Ne de olsa birer mıknatıs gibiydiler. Birbirlerine çekilirler, uzun süre ayrı kalamazlardı. (Öyle değiller miydi?)

Rory 2016 yılının Haziran ayında, yağmurlu bir öğleden sonra geri döndü. Bedeni ve zihni jetlag ve ağır valizler yüzünden yorgun düşmüştü. Nathalie onu Heathrow'da karşılamayı teklif etmişti ama Rory, *Sorun değil,* demişti. *Seninle buluşmadan önce abime gidip duş almayı ve biraz dinlenmeyi tercih ederim.* Uçaktan indiğinde attığı mesajdan sonra otuz altı saat boyunca tek bir yanıt bile vermemişti. *Gecikme için üzgünüm,* dedi sonradan. *Sadece iklime ve zaman dilimine yeniden alışmaya çalışıyorum.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Sorun değil, diye karşılık verdi Nathalie. Zaten hiç sorun olmazdı. Bu öğleden sonra gelmek ister misin? Yeni bir kahve demliği aldım, sana seve seve kahve yaparım.

Belki yarın.

Ertesi gün buluşacaklar ve bir sonraki gün de yıllardır sürdürdükleri düzenlerine geri döneceklerdi. Rory, Nathalie'ye Birmingham'daki en sevdiği küçük barbekü restoranını ve karavan parkında sokak köpekleri tarafından kovalanırken onları kot ceketiyle çaylak bir matador gibi savuşturduğunu anlatacaktı. Nathalie ona yeni kahve demliğinde kahve yapacak, Rory'ye o yokken yaptırdığı dövmeyi gösterecekti: Ön kolunda Magritte'in piposunun bir çizimi vardı, hemen altında da "*Ceci n'est pas une pipe*" yazıyordu.

Ne kadar olağanüstü, dedi Rory kaşlarını kaldırarak. Nathalie gözlerini devirip eliyle dirseğine vurdu. *Kes şunu. Bu yalnızca bir anımsatıcı, gerçekten. Kelimeler, imgeler, varlıklar. Hiçbir şey göründüğü kadar basit olmayabilir.* Rory başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı.

Bir hafta kadar sonra Rory dev valizini sırtlayıp Nathalie'nin stüdyo dairesine geldi, kendini evsiz gibi hissederek bir süreliğine yanına taşınmıştı. Akşam yemeklerini Nathalie hazırlıyor, kirayı o ödüyordu. Bazen Rory'den bulaşıkları yıkamasını ya da çöpü çıkarmasını istiyordu. Bu da Rory'ye kendini ev işi yapması buyurulan bir çocuk gibi hissettiriyordu.

Sonunda kendine yaşayacak yeni bir yer ve bağımsız filmler çeken küçük bir stüdyoda yeni bir iş buldu, nihayet sevdiği şeyi yapmaya başlamıştı. Bunun sorunu çözeceğini, kalbindeki acıyı dindireceğini düşündü. Ama düşündüğü gibi olmadı. *Sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Adını koyamadığım bir şey var.* Bunu yalnızca abilerine, ev arkadaşlarına söylerdi. Abileri ve ev arkadaşları ona ne diyeceklerini bilemediklerinden omuzlarını silkmekle yetinirdi. Rory'de bir hâller vardı ama kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Ninova
Scanned with CamScanner

Nathalie de bunun farkındaydı, Rory Alabama'ya gittiğinde olduğu gibi aralarındaki uçurum genişliyordu. Yeniden öğrencilik zamanlarına dönmek istiyordu; geç saatlere kadar oturup sabahın köründe kalktıkları, boktan öğrenci mutfağında bir demlik çay içtikleri zamana. Oysa birlikte geçirdikleri anlar giderek daha boş, daha sessiz olmaya başlamıştı. Yan yana rahattılar –şimdi de eskiden de– ama işler eskisi gibi yolunda gitmiyordu. Sohbetleri zorlama, ilişkileri yapmacıktı.

Belki de artık beraber olmamız doğru değil, diye düşünmeye başladı Rory. Yıldızlar yanlış hizalanmıştı. Planları iptal etmeye, mesajları görmezden gelmeye başladı. Nathalie elinde çay, çörek ve iş yerinden yürüttüğü ciltli kitap kopyalarıyla dairesine geldiğinde, minnettar olmak yerine öfkelendi. *Bana bir hafta müsaade eder misin, Nat?* diye sordu.

Tabii ki, dedi. *Elbette. Off, rahatsız ettiğim için özür dilerim, Rory.*

Böyle yapma, dedi Rory.

Ne yapmayayım? diye karşılık verdi Natalie. *Gösterdiğim çabayı takdir etmemeni görmezden mi geleyim?*

Kavga etmek istemiyorum.

Zaten son günlerde hemen hemen hiçbir şey yapmak istemiyor gibisin.

Bir hafta konuşmadılar, sonra tıpkı okul günlerindeki gibi soluğu birbirlerinin evlerinde, yorganlarının altında aldılar. Her şey yeniden normale dönmüş, sohbetleri yeniden canlanmıştı. Ama Rory bir şeylerin yanlış olduğu duygusundan kurtulamıyordu.

Hayatını, özellikle de Nat'le olan hayatını sevmek istiyordu ancak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yapbozun esrarengiz bir parçasının eksik olduğunu düşünüyordu. Nisan ayında bir öğleden sonra Nat, kira kontratı bittiğinde Waterloo'da bir oda bir salon ev *–buzdolabı da olsun–* aramak isteyip istemeyeceğini sordu. *Ve yatak odasının düzgün bir kapısı. Ve belki bir şömine!* Şey... Rory kesin olarak *hayır* demedi. Ama evet de demedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Sadece başını sallayarak, *hmm,* demekle yetindi ve konuyu değiştirmek için ona bir fincan çay isteyip istemediğini sordu.

Earl Grey, lütfen, dedi Nathalie. Rory su ısıtıcısını açtı.

İş deli gibi yoğundu. *Gerçekten,* dedi Rory. *Deli gibi.* Bu yüzden ev arayışına pek yardımcı olmamış, Nat'in Addington Caddesi'ndeki evi ve Chaplin Close'daki apartman dairesini görme davetlerini geri çevirmişti. Nat her evi kendi başına geziyor, WhatsApp'tan fotoğraflarını ve videolarını gönderiyor, evlerde yerden tavana pencereler ya da ankastre bulaşık makinesi ve kurutucu olmasından (!) Rory'nin neden rahatsız olduğunu hiç sorgulamıyordu. Sonra bir akşam iş çıkışı Rory içkisini yudumlarken Natalie'den, Marigold Alley'de *Mükemmel bir yer bulduğunu* söyleyen bir telefon geldi.

Nehir manzaralı ve parke zeminli, diyordu hattın diğer ucunda hızlı hızlı konuşurken. *Ne yazık ki şöminesi yok. Ama gömme kitap rafları, yeni mobilyaları var ve muhteşem görünüyor. Ayrıca çok ucuz, Rory! Gönderdiğim videoyu izledin mi?* (Hayır, izlememişti.) *Bir dakikanı ayırıp izle ve teklif verip vermemem gerektiğini söyle. Bunu kaçırmanı istemiyorum.*

Rory bir elinde birası, talimatlara uyarak videoyu izledi. Nathalie haklıydı (tabii ki haklıydı): Daire muhteşemdi, konumu harikaydı ve –aylık bin altı yüz sterlin gibi bir meblağla– gerçek olamayacak kadar ucuzdu. Yine de Rory heyecanlanmadı ya da kendini şanslı hissetmedi. Sanki midesinde bir çukur oluşmuştu. Tatmin olmak yerine bir boşluk duyuyordu. Evet demek istemediğinden değil, sadece... Ne olduğunu o da bilmiyordu. Olması gereken evet demekti, değil mi? (Öyleyse neden evet demek istemiyordu?)

İçkisinden bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. Hiç durma, diye mesaj attı. Teklif ver. Hadi bakalım.

Ninova
Scanned with CamScanner

Yaşasın! diye cevap verdi Natalie. Seni gelişmelerden haberdar ederim!

Teklif bir saat içinde kabul edildi ve Nathalie, Rory o gece evine geldiğinde onu bir şişe köpüklü proseccoyla kucaklayarak ve çığlıklar atarak karşıladı.

Yeni bir ev ve yeni bir sayfa için kadeh kaldıralım, dedi. Rory kadehini onunkiyle tokuşturdu ve zoraki bir gülümseme takındı. Ancak tek kelime etmedi.

Aylık kiralamak mümkün mü? diye sordu Rory. Uzun zaman sonra ilk kez güneşli bir gün geçiriyorlardı, Londra'nın merkezindeki emlak ofisinin pencerelerinden içeri ışık doluyordu. Güneş yüzünden Rory'ye hararet basmıştı, rahatsız bir tavırla yakasını çekiştirdi.

Maalesef olmaz, dedi emlakçı. *Minimum kira süresi on iki aydır. Bu sizin için sorun olur mu?*

Nathalie Rory'ye baktı, ifadesini okumaya, bu soruyu neden sorduğunu anlamaya çalışıyordu. Emlakçıya dönüp, *On iki ay sorun olmaz,* dedi. *Ama şimdi aklıma bir şey geldi. Endişelenecek bir şey değil ama biraz dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?*

Hiç sakıncası yok, dedi adam. *Aslında ben çıkıp sizi yalnız bırakayım. Hazır kalkmışken size bir içecek ikram edebilir miyim?* Nathalie, *Hayır, teşekkür ederim,* derken, Rory aynı anda, *Su lütfen,* dedi. Emlakçı gülüp başıyla onayladı ve sonra koridora çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Aklına yatmayan bir şey mi var, canım? diye sordu Nathalie, Rory'ye bakarak. Duyarlı ve anlayışlı görünmeye çalışıyordu.

Tabii ki hayır, dedi Rory. Göz teması kurmadı. *Sadece, ya yeni bir işe başlarsam? Ya da sen yeni bir işe başlarsan? Ya ikimizden birine, bilmiyorum, Liverpool'dan falan inanılmaz bir iş teklifi gelirse?*

Liverpool'a taşınmayı mı düşünüyorsun?

Ninova

Scanned with CamScanner

Hayır, dedi sinirli bir şekilde. *Sadece... önemli değil, sadece sormak istedim. Ben bir avukatım, değil mi? Tüm seçenekleri görmek, tüm yasal boşlukları öğrenmek istiyorum.*

Doğru, dedi Nathalie. *Haklısın.* (Ama neden yasal boşluklar arıyordu ki?)

Emlakçı bir süre sonra geri döndü ve Rory'ye karton bardakta buz gibi suyunu uzattı. Rory tek yudumda içti, soğuktan başı zonklamıştı. *Pekâlâ,* dedi, bir kalem alarak. *İmzalayalım mı?*

Taşınırken bütün yorucu işlerin üstesinden geldiler: Tesco'dan koli toplamak, tabak çanağı eski gazete kâğıtlarına sarmak, Butterfield'daki üniversiteden çaldıkları kırık dökük bardakların saklanmaya değer olup olmadığını düşünmek. (*Evet,* diye karar verdi Nathalie. *Kesinlikle saklıyoruz.*) Çizgili tişörtler, çiçekli elbiseler ve eskimiş kot ceketlerden oluşan yığınla kıyafeti spor çantalara doldurdu; Rory'yse kendi dairesindeki tüm eşyaları (biraz büyükçe olsa da) tek bir valize sığdırmayı başarmıştı.

Taşınacakları cumartesi günü Nathalie'nin son anda bir işi çıkmıştı, *Nakliyecileri karşılarsın, değil mi canım?* diye sordu. Rory başıyla onaylayarak, *Elbette,* dedi.

Harika. Saat bir gibi yeni dairede buluşuruz.

Nathalie'nin alarmı o sabah sekizde çaldı, saat dokuzda kapıdaydı. Rory'yse kendi alarmını bir kez erteledi. Sonra tekrar. Sonra üçüncü kez. Öğleye doğru nakliyeciler Nathalie'nin dairesinin kapısını çaldığında, uyku sersemliğinden sıyrılarak paniğe kapıldı.

Nat'i seviyordu, gerçekten. *Sen bir tanesin,* derdi ona. Çok uzun zamandır birlikteydiler (çok ama çok uzun zamandır!). Şimdiye kadar hayatını birlikte geçireceği kadının, birlikte yuva kuracağı kişinin o olup olmadığını anlaması gerekmez miydi? *Bunu çoktan bilmem gerekmez miydi?* diye sordu kendine.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory nakliyecilere kapıyı açıp onları içeri buyur etti ve birer bardak su ikram etmek istedi (kibarca reddettiler).

Planlarda küçük bir değişiklik oldu, dedi onlara, nakliyecilerden birine yepyeni, gıcır gıcır anahtarlarını uzatırken kalbi küt küt atıyordu. *Acil bir işim çıktı. Ama her şeyi yeni eve götürebilirsiniz. Kız arkadaşım Nathalie, saat bir gibi sizinle orada buluşacak.*

Taşımacılar hafif bir şaşkınlıkla başlarını sallayıp kamyoneti yüklemeye başladılar. Rory devasa valizini Nathalie'nin binasının halı kaplı basamaklarından aşağı indirdi –*Bunu kendim götürürüm,* dedi nakliyecilere– ve karşısına çıkan ilk siyah taksiye bindi.

Clapham SW4 0AA'ya, lütfen, dedi şoföre (abisinin posta kodunu söyleyerek).

Lütfen, lütfen, lütfen. Marigold Alley dışında herhangi bir yere; Nat'le geleceği dışında herhangi bir yere.

Kayıtlara geçilsin: Nathalie Alban aptal değildi. Rory'nin yeniden uzaklaştığını hissediyor, gelecekle ilgili her konuşmalarında daha da sessizleştiğini görebiliyordu. Onu aldatmıyordu elbette –*Rory asla aldatmaz,* derdi arkadaşlarına– ama bir terslik vardı, o kadarını biliyordu.

Sadece bunu hiç beklemiyordu.

Birlikte kiraladıkları daireye vardığında –döşemeler yeni cilalanmış, koliler köşeye yığılmıştı, pencerelerden görünen nehir pırıl pırıldı– orada onu karşılayacak bir Rory Hughes bulamayacağını hiç tahmin etmemişti. Belki de yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı? Ya da tuvalet kâğıdı? Belki de ona sürpriz yapıp çiçek ve bir şişe şarapla yeni evlerinin şerefine kadeh kaldırmayı planlıyordu?

Hayır, diye düşündü. İçinden bir ses ona hayır diyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Nakliyeciler neredeyse kolileri boşaltmayı bitirmişlerdi; birinin dirseğine dokunarak, *Affedersiniz,* dedi. *Çok özür dilerim, erkek arkadaşım Rory'yi gördünüz mü? Nereye kayboldu bu adam bilmiyorum.*

Sanırım acil bir işi çıkmış, diye mırıldandı adam. *Size söylemedi mi?*

Hayır, dedi Nathalie. *Haber verdiğiniz için teşekkür ederim!*

Nakliyecilere bahşiş verip tekrar teşekkür etti ve kafası karışmış hâlde kaşlarını çattı. Acil bir iş mi? Cumartesi günü mü? Hem de şu sıralar film çekmeyen bir yapım şirketinde?

Nathalie onu sadece bir kez aradı. Tamam, iki kez. Her ikisinde de çaldı, sonunda hiç kontrol etmediğini bildiği sesli mesaja düştü. Yine de bip sesinden sonra mesaj bıraktı. *Selam,* dedi. *Benim. Şu anda yeni dairemdeyim ve tüm eşyalarımız burada. Sadece senin nerede olduğunu merak ettim.*

Aynı şeyi mesajla da gönderdi ve bir saat sonra birkaç soru işareti daha ekledi. Cevap gelmedi. *İyi mi?* diye merak etti. *Bir şey mi oldu acaba?*

Saat beşte abisi Daniel'ı aradı, neyse ki o hemen telefonunu açtı.

Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Daniel, dedi. Sadece... *Rory'yi gördün mü? Benimle yeni dairemizde buluşacaktı ama ondan hiç ses seda çıkmayınca biraz paniğe kapıldım. Nerede olduğunu biliyor musun, yoksa?..*

Selam Nat, dedi Daniel, rahat davranmaya çalışarak. *Nasılsın? Rory benimle, evet. Kötü bir migren ağrısı çekiyor. Daha önce haber vermediğim için özür dilerim. Şu anda uyuyor ama ben onu...*

Uyandığında beni arayabilir mi? diye böldü Nat, göğsündeki öfke yükseliyordu. *Evet, harika. Teşekkürler, Dan.*

Acil bir iş. Migren. Ne bir telefon ne bir mesaj ne de bir özür. Ne haltlar dönüyordu?

Ninova

Scanned with CamScanner

Nathalie evin içinde volta attı, ellerini kanepelerin yumuşak kumaşında, mutfaktaki mermer tezgâhta, yeni yatağını kaplayan muşambanın üzerinde gezdirdi. Yatağa oturdu; altındaki muşambadan gıcırtılı bir ses çıktı. Başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Böyle olmaması gerekiyordu, değil mi?

Birkaç gün sonra King's Cross İstasyonu'ndaki bir barda buluşmak için plan yaptılar. Rory o hafta ortadan kaybolduğu için Nathalie'ye bir açıklama borçluydu. (Aslında bu açıklamayı Nathalie ondan istemişti.) Beş yıl, Rory, diye mesaj attı. Ve sonunda birlikte bir kira kontratı imzaladık. Beni Tinder'da tanıştığın bir yabancı gibi öylece görmezden gelemezsin.

Nathalie erkenden gelip bir köşede yüksek bir masa kaptı. Bu bara daha önce birkaç kez gelmişlerdi. Cambridge'de öğrenciyken Londra'ya yaptıkları gezileri sonlandırdıkları yerdi burası; tren yolculuklarından önce ya da sonra bir şişe şarap, bir kupa Pimm's ve bol köpüklü biralardan içtikleri yer. *Bir gün,* derlerdi kendi aralarında. *Bir gün burada yaşayacağız. Londra'da. Birlikte.*

Bir kadeh kırmızı şarap sipariş ederek o günleri zihninden atmaya çalıştı. Deliye dönmüştü. Kafası karışmıştı. İncinmişti, hayal kırıklığı yaşıyordu ve biraz da korkmuştu. Üstelik Rory Hughes'ı gördüğünde tüm bu hisleri unutmak istemiyordu, Nathalie ona bir kez olsun (bir kez olsun!) yaptığı her şeyin bir sonucu olduğunu hatırlatmak istiyordu. İlgisiz davranışlarının acı verici olabileceğini de.

Rory on beş dakika sonra üzerinde kot ceketi ve gözünde güneş gözlüğüyle içeri girdi. O kadar sinir bozucu derecede yakışıklı görünüyordu ki Nathalie dudağını ısırdı.

Merhaba, dedi Rory.

Ninova

Scanned with CamScanner

Merhaba, dedi Nathalie. Gözyaşları şimdiden sinir bozucu biçimde gözlerini yakmaya başlamıştı.

Mesele şu ki, Rory o anda her şeyi yeniden onarabilirdi. Kollarını Nat'e dolayıp af dileyebilir ve ona hak ettiği nezaketi göstereceğine söz verebilirdi. Onun güvenini yeniden kazanmak için çabalayabilirdi, bunu ikisi de biliyordu.

Ama bunun yerine her şeyin parçalanmasına izin verdi.

Rory ellerini masanın üzerinde birleştirdi. *Özür dilerim, Nat,* dedi. *Bence birlikte yaşamamalıyız. Bu artık doğru gelmiyor. Bu. Sadece. Artık hiçbir şey doğru gelmiyor.*

Nathalie ne olduğunu bile anlamadı, birden gözyaşlarına boğuldu.

Bana söz vermiştin, dedi. Ayağa kalkıp ellerini Rory'nin omuzlarına koydu; yarı eğilerek, yarı göğsüne vurarak. Gözyaşları Rory'nin gömleğine aktı, rimeli siyah izler bıraktı. *Bu sonsuza dek sürecek bir ilişki olmalıydı. Ben her şeyi doğru yapmıştım, değil mi? Her şeyi.* Galway'e yaptıkları geziyi, yüzük parmağına bağladığı papatyayı düşündü. *Söz vermiştin.*

Sözümü tutamadım, dedi Rory, Nathalie'yi tutmaya çalışırken gözleri dolmuştu. *Sözümü tutmadığım için çok üzgünüm. Ama bunu yapamam. Yapamam.*

Ninova
Scanned with CamScanner

Yaz

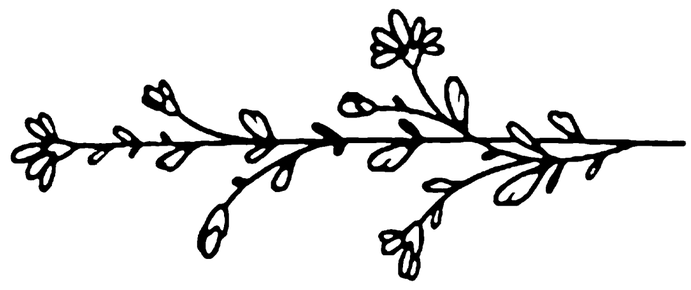
Londra

2018

Ninova

Scanned with CamScanner

ON BİR

Seyahatlerini temmuzun üçüncü haftasına ayarlamışlardı. Adelaide, Palma'ya Rory'den yaklaşık on saat önce, sabahın köründe uçmuştu. Cuma günleri Alliance'a gitmediği için süitlerinin balkonunda tezi üzerinde çalışmayı planlıyordu. Ama onun yerine bir şişe ikram Veuve Clicquot açıp şezlonga uzandı ve dört kişilik bir peynir tabağını tek başına mideye indirdi.

Rory akşam 21.00 sularında mesaj attı. Çok açım. Oda servisi menüsünde dişe dokunur bir şey var mı?

MacDo'yla gelirsem dehşete düşer misin?

Kesinlikle havaalanından MacDo getiriyorum. Bir şey istiyorsan birkaç dakika içinde mesaj at.

Tamam, şimdi otele geliyorum. Umarım oradasındır, sadece telefonundan uzaksındır.

Rory'ye otuz dakika sonra odası gösterildi. İçeri girdiğinde Adelaide'ı mayosuyla kanepeye yayılmış, horlarken buldu. Sehpanın üzerinde boş bir Veuve şişesi vardı, *Kendine Ait Bir Oda*'nın iyice eskimiş bir kopyası göğsüne yayılmış duruyordu. Rory kendi kendine güldü.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide? dedi, saçlarını hafifçe karıştırarak. *Adelaide, benim, Rory. Uyan bakalım.*

Sessizce, nazikçe konuşsa da bu Adelaide'ı ürküttü. Birden yerinden sıçradı. (Rory'yi bu şekilde karşılamayı planlamıyordu ama sarhoş kafayla bunu önemseyecek durumda değildi.)

Merhaba, Mallorca'ya hoş geldin! dedi. *Burası acayip güneşli!*

Görebiliyorum, dedi Rory. Gülerek kollarını Adelaide'ın beline doladı. *Epey bronzlaşmışsın, inanılmaz güzel görünüyorsun. Ve şampanyanın keyfini çıkarıyor gibisin?*

Evet, keyfini çıkarmıştı. Adelaide ikinci şişeyi açarken mantarı odanın içinde uçtu, Rory'ye bir bardak doldurdu. *Salud,* dedi Rory.

Ertesi sabah altıda uyanan Adelaide, ağzındaki ekşimiş şampanya tadından kurtulmak için gizlice banyoya gitti. Saçındaki iki örgüyü çözüp uçlarını düzleştiriciyle düzeltti ve gözlerinin altındaki koyu renk halkalara kapatıcı sürdü. Yatağa geri dönüp Rory'ye sokuldu, vücudunu onunkine doladı. Hâlâ temiz çamaşır ve çam ağacı kokuyordu. Burada bile –temmuz sonunda, bu yabancı, güneşli ülkede bile– Adelaide kendini Noel sabahına uyanmış gibi hissediyordu.

Saçların kıvırcık, dedi Rory birkaç saat sonra parmaklarını onun buklelerinde gezdirirken.

Hı hı, dedi Adelaide. *Bu benim nemli tatil saçım.*

Bu saçı yanına katıp tatile mi çıkarıyorsun? diye sordu. *Banyo malzemeleri çantasına atıp falan?*

Adelaide gülünce Rory onun burnunun ucunu öptü. Çok iyi bir espri değildi ama Adelaide'ı güldürmeyi başarmıştı. Adelaide o sabah bunları günlüğüne, otelin yatak takımları ve duştaki şampuanla ilgili ayrıntılarla birlikte yazdı.

Kahvaltıda hollandez soslu poşe yumurta, Sóller portakalı, yöresel bir tür çörek olan ensaïmada yiyip köpüğü taşan

Ninova

Scanned with CamScanner

*cappuccino*lar içtiler. (Rory yemeğin krallara layık olduğunu söyleyince Adelaide peçetesini küçük bir taç şeklinde katlayıp onun başına yerleştirdi. *Duruma uygun olsun diye,* dedi). Rory garsondan günü nasıl geçirecekleriyle ilgili tasviyeler aldı; adam rıhtımda yürüyüşe çıkabileceklerini, belki Jet Ski'ye binebileceklerini ya da gün batımında yelken açabileceklerini söyledi. Onları denize götürecek bir sürü kaptan olduğunu söyledi. Adelaide bunu da günlüğüne yazdı.

Adelaide yassı göğsünü dolgun gösteren kırmızı çiçek desenli daracık bir bikini giydi. (İlk komple vücut ağdasını bir hafta önce yaptırmıştı. O sırada da lanet olasıca erkekler diye bağırıp çağırmıştı.)

Birkaç form ve taahhütname imzaladıktan sonra sadece İspanyolca konuşan bir adam onları Jet Ski iskelesine götürdü. Kıyıdan yaklaşık yarım mil uzaktaydı.

Adelaide, *Burada ölürsem...* diyecek oldu.

Jet Ski'yle ölmeyeceksin, Adelaide, dedi Rory.

Doğru. Ama ölürsem ne yaparsın? Önce kız kardeşimi aramalısın. Izzy'yi değil, Holly'yi. O mantıklıdır. Olanları annemlere o açıklayabilir.

Anlaşıldı. Artık ölümün hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?

Başıyla onayladı. Jet Ski'ye bindiler.

Adelaide, basmakalıp cinsiyet normlarını tersine çevirmeye veya altüst etmeye yürekten inanan ama çoğu zaman bu normlara bizzat uyan tuhaf bir feministti. Örneğin mayıs ayında bir gece, Madison'ın evde olmadığı bir anda duşta çok büyük bir örümcek görünce panik içinde Rory'yi aramıştı. (Rory, sırf bir örümceği öldürmek için ta Highgate'e gelmesinin mantıklı olmadığını açıklamıştı. *Onu öldürmeni istemiyorum,* demişti Adelaide. *Sadece banyodan çıkar. Lütfen. Sana dondurma ve oral seksle teşekkür edebilirim, hem de çok oral seksle!* Sonunda Rory kabul etmişti.) Şu anda Jet Ski'yi kullanmaktan da aynı şekilde korkuyordu, Rory kullanırken onun arkasında otur-

Ninova

Scanned with CamScanner

mayı tercih etmişti. Ama Rory denemesi için ısrar etti –*Sadece birkaç dakikalığına,* dedi– ve öne geçtiğinde kulağına motive edici sözler söyledi, dalgaların üzerinde inişli çıkışlı sekiz şekli çizerek dönüp durdular.

En sonunda Jet Ski'yi iskeleye geri götürüp suya atladılar. Su berrak, sıcak ve topaz gibi masmaviydi. Yaz güneşinin altında neredeyse yanardöner görünüyordu. Adelaide can yeleğinin kayışını çözerek okyanusun yüzeyine uzandı. Rory, yeleğini çıkarmadan, Adelaide'ın o sıralar henüz fark edemediği birtakım sorunları sırtında taşır hâlde, güneş ışığı altında sırıtan bir ıstakoz şamandırası gibi sallanıyordu.

Burayı sevdim, dedi Rory. Adelaide da mırıldanarak onayladı.

O akşamki yemek Adelaide'ın en sevdiği olmuştu.

Adelaide'ın iş arkadaşı Djibril'in tavsiye ettiği, yüksek arkalıklı sandalyeleri ve içinde safran bulunan kokteylleriyle bir tapas bara gittiler. Gösterişli, sofistike bir yerdi; Rory ve Adelaide'sa hiç öyle bir havada değillerdi. Bir yığın meze sipariş edip parmaklarına bulaşan brava sosunu yaladılar, kendilerine ve garsonlara yerel bir içki olan guardiente shotları ısmarladılar. (İlk tur Adelaide'dan, ikinciyse ücretsizdi.) Rory, çikolatalı mus, churros ve crema catalanadan oluşan tatlı menüsünü yapay bir Güneyli edasıyla telaffuz etti. Yemekler, içkiler, gırgır şamata ve kahkahalar midesini ağrıtsa da bu geceye bayılmıştı.

Hesabı ödedikten sonra otel odasında baş başa bir dans partisi yapmaya karar verdiler. Adelaide ritmik bir şekilde sallanarak Çarliston dansı yaparken Rory de kalçasını ve kollarını ters yönlerde bir o yana bir bu yana oynatıyordu. (*Havalı olmaya çalışıyorsun!* dedi Adelaide coşkuyla.) Spice Girls'ten "Wannabe" şarkısını açıp yüksek sesle söylediler. Rory onu kucağına alıp etrafında döndürdü, siyah elbisesinin eteği müzik kutusunda dönen bir balerininki gibi dalgalanıyordu. Bu hareket Adela-

Ninova

Scanned with CamScanner

ide'ın midesini bulandırmış ama aynı zamanda çok ama çok âşık hissettirmişti. Dudaklarını Rory'ninkilere bastırıp diliyle aralarken likör, çikolata ve biraz da tuzlu su tadı aldı. Bunu da günlüğüne yazdı: Rory'nin tadının nasıl olduğunu. Acı, tatlı, tuzlu; lezzetli ve acımasız.

Gece yarısına doğru Adelaide elbisesini çıkarıp attığında göbeğinin şişkinliğinden biraz utandı. Üzerine GELECEK KADINLARINDIR yazan bir atlet ve pamuklu bir şort giydi. Rory yatağa girerken atletini işaret ederek, *İyi şanslar*, dedi. *Sizin için işleri epey karıştırdık.* Adelaide gözlerini devirip şakacı bir tavırla orta parmağını kaldırdı.

Adelaide'ın dizüstü bilgisayarında *RuPaul's Drag Race*'in tekrarını izleyerek uykuya daldılar, Adelaide başını onun boynunun kıvrımına sokmuştu. O gece rüyasında Rory Hughes'ın çilli kollarında uyuduğunu gördü.

Rory bir sanat müzesine gitmeyi önerdi. *Biraz kültürleniriz,* dedi kahvaltıda. *Bir iki sanat eserine bakarız. Ama akıllıca bir seçim yapmalıyız.* Adelaide kıkırdadı, bu fikir hoşuna gitmişti.

Otelin yakınlarında bulunan çağdaş sanat müzesi Es Baluard'ı seçtiler. Ortam eklektikti; geniş ışıklandırma armatürleri, metal heykeller, Miró ve Braque'ın tablolarıyla doluydu. Rory bir seramik tabağı işaret etti. Üzerine siyah ve yeşil renklerle yüz çizilmişti, Picasso'nun eseriydi.

Böyle bir sanat eseri yapmak isterdim, dedi.

Adelaide, *Bir güvercin yapmak için önce boynunu kırmak gerekir,* dedi.

O da nereden çıktı şimdi? diye sordu Rory.

Bunu Picasso söylemiş, dedi. *Çok boktan bir adammış.*

Adelaide, Diana Coca'nın neredeyse otoportre sayılabilecek birkaç fotoğrafını buldu. Siyah-beyaz baskıların altındaki plakette, *Kareler ilerledikçe onu hem nesne hem de özne olarak*

Ninova

Scanned with CamScanner

parçalanmış, yarı çıplak bir beden tasviriyle görüyoruz. Kendini deney ve başkaldırı alanı olarak kullanarak saklı olanın yarattığı gerilimi dönüştürme arzusunu ifade ediyor... yazıyordu.

Bu, dedi Adelaide. *İşte ben bunun gibi bir sanat eseri yapmak isterdim.*

Müzenin üst katında, Akdeniz'e nazır bir teras vardı. Burada limonata içtikleri bir bar ve kalenin küçük taş kulelerinin denize baktığı boş bir çatı bulunuyordu. (Adelaide ve Rory bunlardan birinde seviştiler tabii ki. Rory, Adelaide'ın ağzına boşaldı). Adelaide yazlık elbisesini düzeltti, sonra da müzeden ayrıldılar.

Şuraya uğrayabilir miyiz? diye sordu Adelaide, La Seu Katedrali'ni işaret ederek. Devasa, gotik bir katedraldi; Avrupa'nın her yerinde rastlanabilen ama yine de her nasılsa dikkat çekmeyi başaran bir katedral. Türünün tek örneği.

İçeri girmemizde sorun olmaz mı? diye sordu Rory.

Ne? dedi. *Ağzımda menin var diye mi? Bence Tanrı seks konusunda düşündüğümüz kadar rahatsızlık duymuyor. Ama olur da cayır cayır yanarsam unutma, önce Holly'yi arayacaksın.* Rory yine başıyla onayladı ve güldü. Fotoğraf çekmek için uğrayan diğer turistleri ve ikindi duasına gelen teyzeleri takip ederek iki ayin arasında içeri girdiler. Bir sıraya oturduklarında Adelaide başını kaldırıp tavana baktı. Tavan, bir kavun dilimini ya da bir örümceğin bacaklarını andıran ince sütunlarla desteklenmişti ve vitraylar arasından süzülen güneş ışığı mekânı gökkuşağı rengiyle aydınlatıyordu. Adelaide pek dindar biri değildi ama Tanrı'nın evlerinde büyülü bir şey olduğunu düşünüyordu.

Estetik tartışmasını biliyor musun? diye fısıldadı Rory.

Sanırım, dedi. *Platon muydu?*

Platon, evet, dedi. *Ve daha yakın bir zamanda da Richard Swinburne adında bir İngiliz bilim insanı tarafından ortaya atıldı. Bir keresinde onu bir koniferansta izlemiştim.*

Tanrı'nın güzellik aracılığıyla konuştuğu fikri, diye açıklamıştı Rory, ister doğal ister yapay olsun, güzelliğin kendisi daha

Ninova

Scanned with CamScanner

yüce bir gücün, bizimkinin ötesinde bir düzlemin kanıtıydı. Senfoniler ve suluboya resimler. Deniz manzaraları ve yıldızlı gökyüzü. Fizik kanunları. Kiliseler. Camiler. Hepsi daha büyük, muhteşem bir şeyin kanıtıydı. Aslında kendi başına bir din biçimiydi.

Sanırım benim için önemli olan da bu, dedi Adelaide, hâlâ gözlerini tavandan ayırmamıştı. *İnancımı artıran şey, tüm bunların güzelliği.* Buna inanıyordu: Güzelliğe, zarafete ve büyüye. Kendinden daha büyük bir güce. Rory'ye baktı; parlak gözlerine, çenesinin köşeli yapısına, alnının hemen üstüne sarkan bukleye. Tanrı'nın özel tasarımı olarak hemen yanı başında oturuyordu. Yanağına bir öpücük kondurdu. (Rory ateistti ama bu düşünceyi sevdiğini söyledi.)

Adelaide oradan ayrılırken bağış kutusuna birkaç avro bıraktı ve bir adak mumu yaktı.

Mumun kimin için olduğunu sorabilir miyim? dedi Rory.

Belirli biri için değil. Büyük kiliselerde mum yakmayı hep sevmişimdir. Şükür niyetine.

Bu, Rory'nin kiliseye son adım atışıydı. Ta ki o gün gelip çatıncaya dek...

McDonald's'ın önünde oturmuş, uçuş kapılarının açılmasını bekliyorlardı. Adelaide etsiz, turşusuz bir Big Mac sipariş etmişti. Ekmek ve Mac sosu arasına patates kızartması doldurmuştu. (*Ben buna fryburger diyorum,* demişti Rory'ye. *Sanırım sizin ülkede buna ekmek arası patates deniyor.* Rory ona hayranlık ve biraz da dehşetle bakmıştı.)

Geldiğine memnun musun? diye sordu Adelaide. Rory sorusunu cevaplandırmadan önce bir süre düşündü, bu da Adelaide'ın midesini bulandırdı.

Evet. Sen geldiğime memnun musun?

Ninova
Scanned with CamScanner

Çok memnunum. Gerçi sen olsan da olmasan da gelirdim. Bu sözlerle umursamaz görünmeye çalışmıştı ama sesli söylediğinde kulağa çok zalimce gelmişti.

Sağ ol ya.

Ama gerçekten, dedi Adelaide. *Geldiğin için çok teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim.* Masanın üzerinden uzanıp elini sıktı.

Uçuş kapısına kadar yürüyüp uçağa bindiler ve son sıradaki yerlerini aldılar. Uçuş boyunca elleri bir an olsun birbirinden ayrılmadan tek kulaklığı paylaşarak Stephen Fry tarafından seslendirilen *Harry Potter ve Azkaban Tutsağı*'nı dinlediler. Stansted'de ininceye dek de birbirlerini bırakmadılar. Rory İngiliz vatandaşları için ayrılan sıraya girdi, Adelaide'sa diğer yolcularla birlikte gümrükte bir buçuk saat bekledi.

Londra'ya giden son ekspres trene yetişmeye çalışacağım, diye mesaj attı Rory. Bu güzel seyahat için tekrar teşekkür ederim. Sen bir tanesin. xx

Adelaide Baker Sokağı'na giden otobüse atladı ve oradan da taksiyle eve döndü; uykuluydu, güneşten bronzlaşmıştı ve aşk sarhoşuydu.

Ninova

Scanned with CamScanner

ON İKİ

İki pizza, sarımsaklı ekmek, bir şişe sauvignon blanc ve biraz elma dilimi. Bu onlar için artık bir gece ritüeli hâline gelmişti.

Adelaide'la Madison sabah sekiz gibi uyanır, Celeste de bir iki saat sonra yanlarına gelirdi. Saçlarını dağınık topuz yapıp Highgate'teki bir masada oturarak birer fincan kahve içer, Ariana Grande dinler, kafein almış yirmili yaşlardaki üç gencin son teslim tarihine yetişme telaşıyla yazar da yazarlardı. Her birinin tezinin bitmesine sadece iki hafta ve on bin kelime kalmıştı.

Yedi civarında akşam yemeği siparişi verirlerdi. Celeste pizzacıyı arayarak, *Her zamankinden,* derdi. Dokuza kadar ders kitaplarını karıştırmaya ve yağlı parmakları, eksik konsantrasyonları ve sulanmış gözleriyle dizüstü bilgisayarlarında tıkır tıkır yazmaya devam ederlerdi. Dokuz daima delirmenin eşiğine geldikleri, parke zeminde break dans yapar gibi görünmeye ve Bayan Grande'ye hayran mektupları yazmaya başladıkları andı. (*Hayran mektubu değil,* derdi Madison. *Sadece yeni mektup arkadaşından gelen bir mektup gibi. Üslubu neşeli olmalı. Samimi!*) Alliance'taki pazartesi, çarşamba ve perşembe günlerini ya da serbest çalışarak geçirdiği pazar günleri sayılmazsa ağustos ayının tamamı boyunca tüm bunlar Adelaide'ın rutini hâline gelmişti.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ay başında kızlar kira kontratlarını yeniden imzalamış ve Birleşik Krallık'ta kalma planlarını hayata geçirmişlerdi. Adelaide 10 Eylül'de tam zamanlı iletişim müdürü olarak işe başlayacaktı, Alliance'ın sponsor lisansı çoktan işleme alınmıştı. Celeste'yle Madison da Notting Hill ve Westminster'daki seçkin okullarda birinci ve üçüncü sınıflara öğretmenlik yapmayı kabul etmişlerdi. Londra'daki ortak gelecekleriyle aralarındaki tek engel tezlerini tamamlamaktı. Bu nedenle, günde on iki saat odaklandıkları tek şey buydu.

Adelaide'ın tezi, genç kadın girişimcilerin ve influencerların iletişim stratejileri, sosyal medyanın nasıl pazarlama ortamına dönüştüğü üzerineydi. Mallorca'dayken bronzlaşan teni kendi rengine dönerken eski Love Island yarışmacısı Emily Weiss ve Caroline Calloway'in maceralarına öyle bir dalmıştı ki Rory Hughes'dan günlerdir haber alamadığını fark etmemişti bile. Ta ki o gece saat on buçukta Rory ona mesaj atana kadar.

Mesajda, Aniden ortadan kaybolduğum için özür dilerim, yazıyordu. Seni endişelendirmek istemezdim ancak birkaç gündür hastanedeyim. Mide ülserinden kaynaklanan bir iç kanama geçirdim ama anlaşılan şu an her şey yolunda.

Adelaide neredeyse ağzına attığı elma dilimiyle boğuluyordu. *Sanırım Rory ölüyor,* dedi.

Ne? diye bağırdı kızlar. *Aman Tanrım, bir şey mi oldu?*

Tamam, tamam, dedi Adelaide. *Ölmüyor. Ama iç kanama mı geçirmiş? Ülseri de varmış? Hastanedeymiş? Bunları neden soru sorar gibi söylediğimi bilmiyorum ama soru değiller! Bunların hepsi gerçekten olmuş.*

Adelaide parmaklarındaki tuzlu sarımsağı yalayıp cevap yazmaya başladı. Hemen şimdi yanında kabarık battaniyeler, ülser dostu atıştırmalıklar ve Wi-Fi'ın kötü olma ihtimaline karşı DVD sürücüsü olan bir dizüstü bilgisayara eski usul CD takarak film izlemek üzere hastaneye gelebileceğini söyledi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Başka bir şeye ihtiyacı var mıydı? Sıcak bir sweatshirte ya da Yorkshire çayına?

Rory yanıt verdiğinde Adelaide çoktan çantasını hazırlamaya başlamıştı. Hiç gerek yok, dedi Rory. Hasta olduğumda biraz yalnız kalmayı severim. Ama teşekkür ederim, çok tatlısın. Adelaide mesajı omuzları çökmüş hâlde yüksek sesle okudu.

Bak, dedi Madison. *Tüm bildiğimiz şu anda kan kusuyor ve altına sıçıyor olduğu. Ben de kız arkadaşımın ya da onun her nesiysen, beni öyle görmesini istemezdim.*

Doğru, dedi Adelaide. *Haklısın.*

Bencillik ettiğinin farkındaydı ama bu konuda canını yakan bir şey vardı. Rory'nin yalnızlık arzusunu anlıyordu (özellikle de kan kusuyorsa) ama asıl anlamadığı, *birkaç gündür* hastanede olduğu hâlde Adelaide'ın bunu şu anda duyuyor olmasıydı.

Bu akşama dek ilişkilerinde (ya da kendi deyimiyle aralarındaki bir *durum*da) yeni bir seviyeye ulaştıklarını sanıyordu. Rory'nin ünvanlar ve formalite sözlerle ilgili hassas olduğunu biliyordu ama Adelaide onun ağladığına şahit olmuş, gözyaşlarını silmişti. Sarhoşken kendini kaybetmiş hâlde dans edişine tanıklık etmiş, Jet Ski'de beline sarılmış ve onun odasında, onun kollarında birçok kez uyumuştu. Belki de hastanede olduğunu kimseye söylememişti? *Ya da belki de,* diye korkuya kapıldı, zihninde o kadar küçük bir yer işgal ediyordu ki ona haber vermek aklına bile gelmemişti.

Sanırım kötü bir düşünce sarmalına giriyorsun, Adelaide, dedi Celeste. *Muhtemelen ailesi dışında kimseye neler olup bittiğini anlatmadığı için kendini çok kötü hissediyordur. Belki de tüm bu olanlar yüzünden kendini aciz hissetmiştir. Ya da seni gerçekten üzmek istememiştir. Kim bilir? Ama kontrol edebileceğin şeylere odaklanmaya çalış. Çünkü elinden gelen tek şey bu.*

Haklısın, dedi Adelaide. *Kesinlikle haklısın.* Celeste'e sıkıca sarılıp veda ederken şu anda asıl önemli olanın Rory'yle, ar-

Ninova

Scanned with CamScanner

kadaşlarıyla ve teziyle ilgilenmek olduğunu kendine hatırlattı. Yaralı bir egoyu beslemek değil.

Adelaide perşembe günü işten sonra kitapçıları, Waitrose'u ve tamamen organik sağlıklı yaşam ürünleri satan mağazaları dolaşarak Rory'nin hastanede ihtiyaç duyabileceği şeyleri topladı. Alliance'tan yumuşak gri bir kapüşonlu *sweatshirt* aşırmıştı (fintech şirketleri dünyanın en rahat giysilerini kullanıyordu, bunu öğrenmişti) ve onu bir kâğıt tomarı gibi sararak içinde probiyotik atıştırmalıklar, rahatlatıcı çaylar ve *The New Yorker*'ın bir nüshasının olduğu hediye çantasına tıkıştırdı.

Sevgili Rory, diye yazdı Pomeranian kâğıdına (tabii ki Pomeranian kâğıdı bulunduruyordu). *Umarım bu küçük hediyeler kendini biraz olsun iyi hissetmene yardımcı olur. Moral verici bir konuşmaya ya da probiyotiğe (ya da her ikisine birden!) ihtiyacın olursa telefon açman yeter!*

Adelaide adının yanına bir x işareti koyarak notu hediye çantasına attı ve Waterloo İstasyonu'ndan çıkıp St. Thomas Hastanesi'ne yürüdü. Planı çantayı resepsiyona bırakmaktı; Rory'yle hiçbir iletişim kurmayacak, onu yalnız bırakacaktı.

Bu plan hastane personelinin onu bir bombacı sanmasıyla suya düştü.

Hayır, dedi Adelaide. *Bunlar sadece Rory Hughes adında bir hastaya. Onu hemen arayabilir ve ben çıkar çıkmaz gelip almasını sağlayabilirim.*

Neden paketi ona kendiniz vermiyorsunuz, hanımefendi? diye sordu resepsiyonist.

Harika bir soru, dedi Adelaide. *Anlayacağınız, henüz kısa zamandır birlikteyiz ve sanırım epey hastaymış, ben de onu rahatsız etmek istemedim.* Hemşire parmağını kaldırdı. Rory'nin odasını arıyordu. Adelaide, *kahretsin*, diye mırıldandı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Lobide bir ileri bir geri volta atmaya başladı, kendini küçük düşmüş, bencil ve fena hâlde huzursuz hissediyordu ki asansörün kapıları açıldı ve Rory çıktı. Biraz solgun ve dağınık görünüyordu –yüzü tıraşsızdı, kıvırcık saçları keçeleşmişti– ama gözlerinde hâlâ çizgi filmlerdeki prenslerin ışıltısı vardı. Adelaide'ın dizleri hafifçe titredi.

Adelaide, dedi Rory. *Bu ne sürpriz!*

Çok ama çok üzgünüm, dedi Adelaide. *Ben sadece bunu bırakmak istemiştim ama sanırım resepsiyonist seni öldürmeye çalıştığımı falan düşündü. Her neyse, senin için küçük bir bakım çantası hazırladım. Al bakalım. Ben seni yalnız bırakayım, tamam mı?*

Bekle, dedi Rory.

Eline uzandı. Adelaide bir anlığına Rory'nin onu odasına davet edeceğini sandı. Yatağının yanında bir sandalyeye kıvrılıp saçlarını okşayabileceğini, şakağına öpücükler kondurabileceğini, acı çektiğinde elini tutabileceğini sandı. Bunun yerine, Rory ona biraz lobide oturabilir miyiz diye sordu.

Apar topar gitmen kabalık olur, dedi (sanki yapmasını istediği tam da buymuş gibi bir tonlamayla). *Söyle bakalım. Bu hafta neler yaptın?*

Ah, dedi Adelaide. *Tezim üzerine çalıştım. Neredeyse bitti. Bitmeye çok çok az kaldı. Ama asıl sen nasılsın?* Rory biraz daha iyi hissettiğini söyledi. En geç pazar günü hastaneden taburcu olacaktı.

Bu harika bir haber, dedi Adelaide. *Bunu duyduğuma çok sevindim. O zaman ben kalkayım da sen iyileşmeye devam et. Umarım yakında görüşürüz?*

Rory ona şefkatle sarıldıktan sonra Adelaide dışarı çıktı ve yolda Rory'nin ev arkadaşı Bubs'la karşılaştı. Birbirlerine başlarıyla selam verdiler. İçinden bir ses, *Yemişim yalnız kalmak istiyorumunu,* diye bağırdı. Ama Adelaide bu sesi susturdu.

Ninova

Scanned with CamScanner

On üç gün, dokuz bin kelime ve sayısız kahve sonra Adelaide tezini bitirmişti. 30 Ağustos'ta teslim süresinin dolmasına sadece on beş dakika kala kan ter içinde basılı nüshayı teslim etti. Madison tezini ertesi sabah teslim edecekti, bu yüzden Adelaide gece yarısına kadar editörlük yapmak üzere eve koştu, Celeste bir taksiye atlayıp onlara geldi ve hep beraber Eloise'in kuryeyle gönderdiği bir şişe şampanyayı patlatıp Ariana Grande'nin (başka kim olabilirdi ki?) "Successful" şarkısını son ses açtılar. Başarmışlardı! Diplomalarını almalarına ramak kalmıştı.

Rory bir haftadan uzun süredir evindeydi ama Adelaide hastaneye uğradığından beri onu görmemişti. (Adelaide'ın yapacak tonla işi vardı, bu yüzden Rory'yle arasına mesafe koyması gerekiyordu.) Gelecek hafta okul döneminin bitişini kutlayacaklardı. Adelaide, Madison ve Celeste'in yanı sıra Rory ve Anurak –Madison'ın bölümden arkadaş olduğu ve çıkmaya niyeti olmadığına dair söylenip durduğu (*Sormayı kesin artık!)* çocuk– da katılacaktı. Rory, Adelaide'ın arkadaşlarıyla ilk kez doğru düzgün tanışmış olacaktı çünkü o geldiğinde Madison genelde uyuyor ya da şehir dışında oluyordu. Rory zaman zaman Madison'ın gerçek biri olmadığını, Adelaide'ınsa utanç verici servetini ve statüsünü gizlemek üzere başka bir kızla yaşıyormuş gibi davranan bir mirasyedi olduğunu söyleyip onunla şakalaşıyordu. (*Ruhumu görüyorsun,* derdi Rory'ye gülerek. *Ben sadece normal bir kız olmak istiyorum!)*

O gece kızlar, sınavlar ve edebiyat incelemeleriyle geçen bir yılın bitişini kutlayıp Londra'da yeni ve tam zamanlı bir çalışma hayatının başlangıcına kadeh kaldırdılar. Tanrı biliyor ya, bu çok güzel bir histi. Yere oturup şampanya şişesini elden ele gezdirerek doğrudan şişeden yudumladılar.

Bunun epey basmakalıp bir soru olduğunu biliyorum ama, dedi Adelaide. *Beş yıl sonra nerelerde olacağınızı düşünüyorsunuz? Veya kiminle olmayı düşünüyorsunuz?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Beş yıl sonra biriyle birlikte olmak istediğimi sanmıyorum, dedi Madison. *Seyahate çıkmak, dünyayı gezmeye devam etmek, kendi işimi yapmak istiyorum. Belki Güney Amerika'da ya da Asya'da öğretmenlik yaparım. Birine ya da bir şeye bağlı kalmak istemiyorum.*

Ben de seyahat etmek istiyorum, dedi Celeste. *Ama bunu bir partnerle yapabilirim sanırım, anlıyor musunuz? Bu demek değil ki illa biriyle evleneceğim ya da ilişki yaşayacağım. Biriyle olmak illa bağlanmak anlamına gelmez.*

Kızlar başlarını onaylarcasına sallayıp şampanyadan birkaç yudum daha aldılar. *Peki ya sen, Adelaide?*

Gerçekten bilmiyorum, dedi tavana bakarak.

Beş yıl sonra Adelaide otuz yaşında olacaktı ki eskiden o yaşa geldiğinde çoktan evlenmiş, çocuk evlat edinmiş, bir evi ve Fitz ya da Willoughby isimli Cavalier King Charles Spaniel cinsi bir köpeği olacağını varsayardı. Ama son zamanlarda gelecek onun için belirsizlikten ibaretti. Bilinmezdi. Kendini İngiltere'de, Paris'te ya da eski yuvası Brooklyn'de, Clinton Hill'de taş bir evde yaşarken hayal edebiliyordu. Teknoloji sektöründe, yayıncılıkta ya da bir politikacı için çalıştığını düşünebiliyordu; günlerini basın bültenleri hazırlayarak, Alliance ya da yazarlar ve başkan adayları için konuşma metinleri düzenleyerek geçirdiğini de. Saçlarını uzun ve düz mü bırakır yoksa modern, hacimli bir küt kesim mi yaptırırdı bilmiyordu. (Dürüst olması gerekirse içinden bir ses otuz yaşına kadar yaşayıp yaşamayacağını da sorguluyordu.)

Hayatındaki tek net ve belirgin şey Rory Hughes'tı. Mesafeli ve bağlanmaya isteksiz olabilirdi ama Adelaide'ın içinde bir şey, Rory'nin *o* adam olduğunu söylüyordu. Oydu. Başlangıcı ve bitişi; alfası, omegası ya da ruh eşi. Adelaide bundan neredeyse emindi. Hayatı ne kadar kısa olursa olsun, saçı nė şekilde olursa olsun tüm günlerini Rory'le yaşaması gerektiğine inanıyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide, sohbetin odağını kaybetmişti ama Celeste ertesi akşam katılacakları kitap imza gününden bahsedince tekrar dikkat kesildi. Kızlar, Waterstones'un bodrum katında Wetherly May-Lewis'le yapılacak bir soru-cevap etkinliğine gitmeyi planlıyordu. Wetherly, Adelaide'ın en sevdiği yazarlardan biriydi. Barack Obama'nın başkanlık kampanyalarında edindiği deneyimi ve sosyal medyanın gücünü anlatan, hem anılarını hem de iş dünyasına dair içgörülerini paylaştığı bir kitap yazmıştı. Markaların ve siyasi figürlerin sosyal medyayı nasıl da misyonlarını yaymak için kullandıklarını ve kullanmaya devam ettiklerini masaya yatırıyordu. Kızlar bu kitabı sözde kitap kulüplerinde birlikte okumuşlardı. Adelaide tezinde o kitaptan bolca referans kullanmıştı ve yazarın Avrupa turunun tam da yüksek lisans programının bitişine denk gelmesi mükemmel bir tesadüftü.

Pekâlâ hanımlar, dedi Adelaide. *Saat gecenin ikisi ve yarın Wetherly'yle tanışmadan önce biraz güzellik uykusuna ihtiyacım var. Ama sizi seviyorum ve umarım beş yıl sonra da hâlâ sabaha kadar oturup bir şişe şampanya paylaşarak geleceğimiz hakkında konuşuyor oluruz.*

İşte buna içilir, dedi kızlar. *İyi geceler.*

Adelaide Williams'ın bir teorisi vardı. Aslında pek çok teorisi vardı ama bunların en önemlisi, insanların hayatımıza en çok ihtiyaç duyduğumuz anda girdiğine dair inancıydı. En azından gerçekten önemli olanların. Celeste, Madison, Sam ve Eloise gibi insanların...

Ona göre kitaplar için de aynı şey geçerliydi. Orwell, Plath ve Louisa May Alcott'ın yazdıkları, onun en çok okumaya ihtiyacı olduğu zaman ders programına dâhil olmuştu. Bundan emindi. Ve yine çok doğru bir zamanda ablası Holly ona Wetherly May-Lewis'in *A Modern Empire* adlı kitabını –bu akşam imzalatmaya götürdüğü, vişne kırmızısı kapaklı kitabı– önermişti. Tezinin

Ninova

Scanned with CamScanner

konusuna ilham vermiş, iletişim dünyasına duyduğu tutkuyu yeniden alevlendirmişti.

Soru-cevap sırasında Adelaide elini kaldırıp –bu sırada utanç verici şekilde kitabını yere düşürdü– Wetherly'ye kendini ve sesini bulmakta, yolunu çizmekte zorlanan genç kadınlara ne gibi tavsiyeler verebileceğini sordu.

Kalbinizi alev alev yakan şeyi yapın, dedi Wetherly. *Benim için o şey yazmaktı. Yıllarca, her sabah dörtte kalkıp yazdım. Bu kitap, o saatlerin, o adanmışlığın bir ürünü. Yazmak benim içimi tutuşturan şeydi ve artık bunu tam zamanlı yapabiliyorum.* Adelaide büyük bir gülümsemeyle minnettarlığını gösterircesine başıyla onayladı. Bu sözleri daha sonra günlüğüne yazmayı aklının bir köşesine not etti.

Adelaide *A Modern Empire*'ı imzalatmak için sıraya girerken –kitabıyla uyumlu olması için vişne kırmızısı bir şeyler giymişti– bir yabancıyla çarpıştı ve kitabını bir kez daha yere düşürdü.

Ah, Tanrım, dedi kadın. *Çok özür dilerim.* Hemen eğilip kitabı yerden alarak Adelaide'a uzattı. Adelaide öylece kadına bakakaldı.

Küçükken, İngiltere kırsalında yaşayan bir kızla ilgili bir hikâye okumuştu. Ne kızın adını ne de hikâyenin ismini hatırlıyordu ama kızın tasvirini kusursuz bir şekilde anımsıyordu: *Küçük, düğme bir burun, pembe yanaklar, derin gamzeler... Simsiyah bukleler ve tıpkı iki akuamarin gibi parlayan mavi gözlerin altına serpiştirilmiş çiller.* Adelaide bu tasvire, bu renk tonlarına saplantılı bir hayranlık duymuştu. Tam olarak o kız gibi görünmek istiyordu.

Adelaide'ı tarif etmenin en kolay yolu "sevimli" demekti. Belki günündeyse "güzel" de olabilirdi. Minyon ve inceydi, vücut hatları belirgin değildi. Saçları mevsime göre koyu sarıyla açık kahverengi arasında değişirdi. Gözleri büyüktü, bazen içinde küçük yeşil ışıltılar belirse de çoğunlukla açık kahverengiydi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Değerli taşlar gibi parlamazlardı. Burnu, *düğme burun* denilemeyecek kadar büyüktü, yanaklarıysa tombul, yumuşak ve dikkat çekmezdi. Gülümsediğinde sol yanağında küçük bir gamze belirirdi ama sadece sol yanağında, sağında asla çıkmazdı.

Kitabını yerden alıp uzatan kadına bakarken Adelaide, onda olan her şeyin kendisinde de olmasını diledi. Düğme burun, pembe yanaklar, gülümserken her iki yanağında da beliren derin gamzeler. Simsiyah bukleler ve tıpkı iki akuamarin gibi parlayan mavi gözlerinin altına serpiştirilmiş çiller. Kadın çizgili bir üst, çiçek desenli mini etek ve Doc Martens giymişti. Kolunda Magritte'in ünlü piposunun dövmesi vardı "*Ceci n'est pas une pipe.*" Benzersiz bir güzellikteydi; aynı anda hem havalı hem çekici hem de tatlı görünüyordu. Adelaide ona hem hayranlık duydu hem de onu içten içe kıskandı.

Aman Tanrım, dedi Adelaide. *Hayır, asıl ben özür dilerim! Tamamen benim hatamdı.*

Hiç önemli değil, dedi kadın, Adelaide'ın koluna hafifçe dokunarak. *Bu arada elbisenize bayıldım. Az önceki çarpışma için tekrar kusura bakmayın, iyi akşamlar!*

Güzel yabancı uzaklaşırken Adelaide tuhaf bir hisse kapıldı. Aşağı baktığında yerde küçük bir kartvizit olduğunu gördü, muhtemelen o karmaşa sırasında kadının çantasından düşmüştü. Eğilip aldı, elinde çevirdi. Kartın bir yüzünde *The Times*'ın logosu vardı. Diğer yüzündeyse e-posta adresi ve telefon numarası bulunuyordu. Ve bunların hemen üzerinde NATHALIE ALBAN, KIDEMLİ EDİTÖR yazıyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

ON ÜÇ

Adelaide lise birinci sınıfta Edebiyat dersine girdiğinde, çiçekli bir saç bandı takan kısa kıvırcık saçlı kızın oturduğu sıraya âdeta çekildiğini hissetmişti. *Ben Adelaide,* demişti, sırt çantasını sandalyenin altındaki bölmeye koyarak. Kız elini sallamış, *Eloise,* demişti. İşte en yakın arkadaşıyla bu şekilde tanışmıştı. Kozmik bir çekim sayesinde. Evrenin ona verdiği sessiz bir emir gibi.

Waterstones'tan çıktığında elinde bir editörün kartviziti ve *A Modern Empire* kitabının imzalı kopyası vardı. (*Tezini bana gönder!* demişti Wetherly, Adelaide'a e-posta adresini vererek.) Adelaide, Eloise'le tanıştığında hissettiği çekimi yine hissetti. Hem Wetherly'yle hem de Nathalie'yle aralarında sanki derin bir bağ vardı. *Çılgınca gelebilir ama bu kader gibi,* dedi Madison'la Celeste'e dönerek.

Wetherly'yle tanışman mı? diye sordu Madison.

Evet, dedi Adelaide. *Ve o* Times *editörüyle. Sanki bir gün bir projede birlikte çalışacakmışız gibi hissediyorum. Belki de kendimi dev aynasında görüyorum, bilemiyorum ama içimde garip bir his var. Birbirimize tesadüfen rastlamış olmamız, Wetherly'nin kitabını okumam bile kader gibi geliyor.*

Adelaide, bu kadınlarla Eloise gibi yakın arkadaş olacağını ummuyordu elbette ama gözünde Wetherly'ye e-posta yazdığını,

Ninova

Scanned with CamScanner

Nathalie'yle bir kafede buluşup kahve içtiğini canlandırabiliyordu. Kendini onlardan medya, yayıncılık veya siyaset hakkında tavsiyeler alırken hayal edebiliyordu. *Belki bir gün Nathalie benim yazdığım bir kitabın eleştirisini yapar; belki Wetherly ön söz yazar,* diye düşündü. Highgate'e dönmek üzere metroya yürürlerken aklından onlara e-postalar yazıyordu. *Merhaba! E-posta kutunuzun dolup taştığını biliyorum ama...*

Ertesi sabah Adelaide neredeyse hiçbir şeye odaklanamaz hâldeydi. Dizini sallıyor, vakti geçmiş jel tırnaklarını kemiriyordu. Şahsi e-posta kutusunu her birkaç dakikada bir yeniliyor, heyecandan ve meraktan çatlıyordu.

Önceki geceyi Nathalie'nin *The Times*'taki yazılarını okuyarak geçirmiş, imzasını attığı her makale ve eleştiriyi satır satır incelemişti. Adelaide, Nathalie'nin yazım tarzındaki kesinlik ve güzelliğe, eleştirilerine kattığı zarafet ve özene hayran kalmıştı. *Neden onun yazılarını daha önce hiç okumadım ki?* diye düşündü. Bir yıldan fazladır kitaplar hakkında yazıyordu ve hiç *The Times*'ın eleştirilerine bakmayı akıl etmemişti. Bu nasıl olabilirdi? Ama artık keşfetmiş ve tamamen büyülenmişti.

Merhaba Nathalie! diye yazdı. *Ben Adelaide Williams, geçen akşam Wetherly May-Lewis'in etkinliğinde karşılaşmıştık? (Kelimenin tam anlamıyla çarpıştık!) Neyse. Kartvizitini düşürdüğünü fark ettim, bu yüzden seninle iletişime geçmek istedim...* E-postasına devam ederek serbest çalışan bir yazar olduğunu, sık sık kitaplar hakkında yazdığını açıkladı. *Programının çok yoğun olduğunu biliyorum ama önümüzdeki haftalarda sana kahve ya da bir içki ısmarlamam mümkün olur mu? Sana birkaç şey danışmak isterim.*

Bir yanıt var mı? diye sordu Eloise, Londra saatiyle akşam beş civarında mesaj atarak.

Henüz değil, dedi Adelaide. Offf!..

Ninova

Scanned with CamScanner

Spinning dersine gitti, sonra metroyla eve dönüp duşa girdi. Pijamalarını giymiş, başını öne eğmiş hâlde upuzun saçlarını havluyla kuruturken telefonu öttü. Yeni bir e-posta gelmişti.

Vay canına! diye bağırdı.

Ne oldu?! diye sordu Madison, kapı aralığında belirerek. *Her şey yolunda mı?*

Nathalie! dedi Adelaide. *Geçen akşam karşılaştığım şu* Times *editörü var ya? E-postama dönüş yapmış!*

Aman Tanrım, dedi Madison. *Ne yazmış?*

"*Merhaba Adelaide,*" diye yüksek sesle okudu, sesi normalden birkaç ton daha tizdi. "*Benimle iletişime geçtiğin için teşekkürler! Yeni bir yazar ve kitap tutkunuyla tanışmak çok güzel. Zamanlaman mükemmel.*" Adelaide birkaç yüzeysel nefes aldı. "*Holborn civarında akşam altı gibi kahve içmek istersen takvimim yarın boş? Bu kadar geç haber verdiğim için kusura bakma ama hafta içi nadiren müsait oluyorum. Bana haber verirsin!*"

Aman Tanrım! dedi Madison yine. *Tüylerim diken diken oldu!*

Benim de, benim de!

Adelaide havluyu yatağına fırlatıp telefonunu iki eliyle tuttu. *Cevabın için çok teşekkür ederim,* diye yazdı. Sildi. Yeniden yazdı. *Nathalie, bu kadar hızlı döndüğün için çok teşekkürler! Yarın birlikte kahve içmeyi çok isterim. The Hoxton uygun olur mu? Seninle tanışmayı ve sohbet etmeyi dört gözle bekliyorum! Tekrar teşekkürler!*

Adelaide e-postanın sonuna adını yazıp *Gönder* tuşuna bastıktan sonra kendini ıslak havlunun üzerine bıraktı. *Vay canına,* dedi tekrar. Bugün Rory Hughes'tan haber almış mıydı ya da işte en azından biraz bile üretken olmuş muydu? Hayır, hiç de değil. Ama ertesi akşam *The Times*'tan büyüleyici ve muhteşem bir editörle randevusu vardı. Bu sanki kader gibi geliyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide, ertesi akşam Hoxton'da oturmuş, dizini sallayıp tırnaklarını kemirerek Nathalie'yi bekliyordu. Garsona, sipariş vermeden önce birkaç dakika bekleyeceğini söyledi. *Misafirim birazdan burada olur,* dedi.

Nathalie saat altıyı biraz geçe geldi. Kıvırcık saçları kimono desenli bir tokayla yarı toplanmıştı. Siyah bir elbise ve külotlu çorap giymişti, geçen akşam giydiği Doc Martensleri de ayağındaydı. *Adelaide?* dedi, masaya yaklaşarak.

Adelaide ayağa kalkıp elini uzattı. *Evet, merhaba!* dedi. *Seninle bu sefer doğru düzgün tanışmak çok güzel.*

Ah, el sıkışmaya gerek yok, dedi Nathalie, Adelaide'ı iki yanağından öperek. *Benim için büyük bir zevk, canım.*

Yerlerine oturdular. Adelaide soğuk kahve sipariş etti, Nathalie'yse sıcak bir Americano. Yazarlar, kitaplar ve edebiyat üzerine konuştular. *"Arkadaşlarla Sohbetler"i sevdiysen bir de "Normal İnsanlar"ı oku. Tek oturuşta bitirmiştim!* dedi Nathalie heyecanla. Fikir alışverişinde bulunması, ona görüşünü sorması Adelaide'da sanki uzun zamandır tanıdığı biriyle sohbet ediyormuş hissi uyandırmıştı. Nathalie hoş mizaçlı, açık sözlü, sıcakkanlı ve ne konuştuğunu bilen biriydi. Feminist duruşu güçlüydü. Brexit'e tamamen karşıydı ve her yıl kendine yalnızca iki heteroseksüel beyaz erkek yazarın kitabını okuma izni veriyordu. (Ama Orwell'i seviyordu. *Kim sevmez ki?)*

Eğer sohbet bu kadar koyu ve doğal olmasaydı Adelaide daha genel sorular sormaya başlayabilirdi. *Nerede büyüdün? Hangi üniversiteye gittin?* gibi... Eğer konuşacak bu kadar çok şeyleri olmasaydı Nathalie'nin Cambridge'deki Downing College'dan mezun olduğunu öğrendiğinde onun için sakıncası olmayan şu sözleri söylerdi: *Vay canına! Görüştüğüm çocuk da orada okumuş. Hangi yıl mezun oldun? Rory Hughes'ı tanıyor musun?*

Ama sohbet hiç o noktaya gelmedi. İki kadın aralarındaki bağlantının aslında ne kadar derin ve karmaşık olduğunu henüz bilmiyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Saat sekize yaklaştığında gökyüzü şeftali ve safir tonlarına bürünmüştü. *Yarın sabaha teslim etmem gereken bir kitap eleştirisi var,* dedi Nathalie. *Sanırım artık gitmeliyim.* Adelaide ne kadar itiraz etse de hesabı Nathalie ödedi. Ayrılırken bir kez daha onu yanağından öptü.

Bana her zaman e-posta atabilirsin, dedi Nathalie. *Seninle konuşmak çok güzeldi, Adelaide.*

Benim için de öyle, dedi Adelaide. *Gerçekten çok teşekkür ederim. Gerçek bir zevkti.*

Gerçek bir zevkti. Gerçekten.

Ertesi sabah Adelaide, Rory Hughes'tan mesaj aldı. Yine ortadan kaybolduğu için özür diliyordu. Son günlerde kendimi pek iyi hissetmiyorum, diye yazmıştı. Ama yarın akşamı dört gözle bekliyorum. Rory sonunda Madison ve Celeste'le tanışacaktı. *Sonunda!* dedi Madison. *Bu gizemli adamı tepeden tırnağa değerlendirebileceğiz!* Dalston'daki bir barda masa ayırtmışlardı.

Otobüsle oraya giderlerken Celeste iç çekip, *Hâlâ onu sevip sevmediğimi anlayamıyorum,* dedi. *Ben de öyle,* diye lafa girdi Madison.

Sanırım bu akşam kesin bir yargıya varacaksınız, değil mi? dedi Adelaide. *Ama lütfen nazik olun, tamam mı?* İkisi de başlarıyla onayladı.

Madison ve Celeste, Adelaide'ın hafif dramatik bir kişiliği olduğunu biliyordu. Bazen olayları fazla büyütürdü. Mesela bir sınavdan kaldığı düşüncesiyle bir haftayı uykusuz geçirir, sonraki pazartesiyse en yüksek notlardan birini aldığını söylerdi. Bu yüzden Rory'nin, Adelaide'ın anlattığı kadar büyüleyici mi yoksa mesafeli mi olduğunu anlamak zordu.

Ama şunu da biliyorlardı ki Adelaide muhteşem biriydi. Gerçek bir hazineydi. Ancak Rory Hughes'ın onu hak ettiği şekilde sevip sevmediğinden pek emin değillerdi. Rory bazen

Ninova

Scanned with CamScanner

mesajlara yanıt vermeyi unutuyor, günlerce sesi sedası çıkmıyordu ve hâlâ Adelaide'la resmî olarak sevgili değillerdi. (Celeste'in deyişiyle, *Gençler bu durumu bugünlerde nasıl adlandırıyorsa artık!*)

O gece her şeyin netleşmesi gerekiyordu. Her iki taraf için de.

Rory, Kingsland isimli bara Adelaide'dan önce gelmişti. Adelaide içeri girer girmez onu kucaklayıp öptü. *Tebrikler, tezini teslim etmişsin!* dedi Rory. *Eminim harika yazmışsındır ve jüri çok beğenecektir.* Adelaide ona ışıl ışıl gülümsedi.

Rory, dedi. *Bak, Madison ve Celeste. İnanabiliyor musun? Onlar gerçek insanlar!*

Rory kızlarla kucaklaştı. *Tanıştığımıza çok memnun oldum,* dedi. *Adelaide sık sık sizden bahseder.*

Bize de senden, dedi ikisi birden.

Ne içersiniz? diye sordu Rory. Kızlar, *Lütfen birer cin tonik,* dediler. Adelaide'sa Rory'yle birlikte bara yöneldi. Madison ve Celeste, Rory'nin arkasını döndüğü an iki baş parmaklarını kaldırarak *Çok tatlı!* diye fısıldadılar. Adelaide gülümsemekten kendini alamadı.

Şimdi nasılsın? diye sordu Rory'ye.

İyiyim. Ama bu gece sadece kola içeceğim, sorun olmaz değil mi?

Tabii ki olmaz. Geldiğin için çok mutluyum.

Barda içkilerini alırken Adelaide ona imza gününden ve Wetherly'nin, tezini okumayı teklif ettiğinden bahsetti. Birkaç hafta içinde notunu aldıktan sonra tezi ona göndermeyi planlıyordu.

Sonra ne oldu! Tam çıkarken "The Times"tan bir editörle de tanıştım. Yani çarpıştım desek daha doğru. İşte o anda onunla kanka olmaya karar verdim. Bu hafta birlikte kahve içtik. Şu an ona tam anlamıyla hayranım.

Editör mü? diye sordu Rory, iki içkiyi eline alırken. *"The Times"tan mı?*

Evet, dedi Adelaide. *Kitap editörü. Nathalie Alban.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory elindeki bardakları yere düşürdü.

İyi misin, dostum? diye sordu Adelaide. Barmene dönerek özür diledi ve bir avuç peçete kapıp dökülen cin toniği ve buzları temizlemeye çalıştı. Adelaide normalde *dostum* kelimesini kullanmazdı, hatta hiç kullanmazdı. Ama şu an başka ne diyeceğini bilememişti.

Bana az önce dostum mu dedin? diye sordu Rory.

Sen de az önce iki bardağı birden yere mi düşürdün? dedi Adelaide. *Ne oldu öyle?*

Bardan birkaç çalışan cam kırıklarını süpürüp çöpe attı. Adelaide bir özür mırıldanıp iyi bir bahşiş bırakacağına söz verdi.

Nathalie Alban, dedi Rory. *O benim eski sevgilim.*

Ah, dedi Adelaide. Lanet olsun. *Beş yıldan uzun süre birlikte olduğun eski sevgilin mi?*

Evet, dedi Rory. *Ta kendisi.*

Anladım.

Adelaide hesabı ödedikten sonra iki yeni cin toniği dikkatle taşıyarak masaya döndü. Rory barda bekleyip diğer içkilerin yeniden hazırlanmasını izledi.

Sakın tepki vermeyin, dedi Adelaide, bardakları masaya bırakırken. *Ama tanıştığım şu editör var ya? Meğer Rory'nin eski sevgilisiymiş. Dışarı çıkınca bunu detaylıca konuşuruz. Anlaştık mı?* Kızlar başlarıyla onaylayıp hafifçe yerlerinde kıpırdandılar.

Adelaide, dedi Madison. *Bu da Anurak.*

O âna dek Adelaide masada oturan adamı fark etmemişti bile. Bir anlığına kendini inanılmaz kaba hissetti.

Aman Tanrım, dedi. Eğilip Anurak'a sarıldı. *Özür dilerim! Merhaba, seninle tanışmak harika. Sana bir içki ısmarlamamı ister misin?* Anurak gülümseyip dostça omzuna dokundu.

Aslında ben de tam bir rom ve kola almak üzereydim.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rom ve kola mı? dedi Adelaide. *Ben hemen getireyim! Sen otur, rahatına bak. Gerçekten seninle tanışmak harika, hayatını dinlemek için sabırsızlanıyorum. Hemen geliyorum.*

Çok teşekkürler, dedi Anurak, hafifçe gülerek. Adelaide Madison'ın fısıldadığını duydu: *Bu Adelaide işte. O gerçekten... nevi şahsına münhasırdır.* Adelaide bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi.

Bara, Rory'nin yanına geri gitti, sonra içkilerle birlikte masaya döndüler. (*Gidelim mi?* diye sormuştu Rory. Nathalie'nin ismini duyduğu için belli ki hâlâ kendine gelememişti, yine de soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.) Akşam boyunca tezlerinden, yeni işlerinden, Rory'nin yapımcılığını üstlendiği filmlerden ve yaklaşan Los Angeles seyahatinden konuştular. Anurak, Bangkok'tan Londra'ya taşınalı bir yıl olduğundan bahsetti. Eğitim politikası ve uluslararası kalkınma alanında yüksek lisans yapıyordu, tıpkı Madison gibi. Yeni bir eğitim teknolojisi danışmanlık şirketiyle bir yıllık anlaşma imzaladığını söyledi. Anlaşması bittiğinde Tayland'a dönmeyi planlıyordu.

Adelaide ve kızlar, o yaz Menton'a yaptıkları seyahatten bahsettiler: Kaldıkları yelkenli, kaptanla içtikleri shotlar, Monaco Limanı'nda izledikleri havai fişekler... Anurak ve Rory de yelkenle ilgili anılarını paylaştılar. Andaman Denizi'ndeki en sevdiği adaları anlattılar, yıldızların gece nasıl suya dökülüyormuş gibi göründüğünü, okyanusun nasıl beyaz ışıkla parladığını konuştular. *(Adelaide, Anurak'ın konuşurken elini Madison'ın dizine koyduğunu fark etti. O sırada Madison'a çaktırmadan göz kırptı.)*

Gülüşüp kadeh kaldırdılar, barmenlerle şakalaştılar. Akşamın devamında kimse Nathalie Alban'dan bahsetmedi, en azından sesli olarak.

Tanrım o kadının Rory'nin eski sevgilisi olduğuna inanamıyorum!

Celeste, taksinin kapısını kapatır kapatmaz bu cümleyi tek bir

Ninova

Scanned with CamScanner

nefeste söylemişti. Rory hâlâ bitkin hissettiğini söyleyerek eve tek başına dönmüştü. Madison, *İlgimi hiç çekmiyor!* demesine rağmen Anurak'la gitmişti. Celeste'se Adelaide'ın peşinden Highgate'e gelmişti. *Konuşmamız gereken çok şey var,* demişti. (Ne tatlı kızdı!)

Ayrıca Rory çok hoşmuş, Anurak da öyle. Bir nefes daha aldı.

Biliyorum, dedi Adelaide. *Biliyorum. Bütün akşam beynim bu konuyla meşguldü.*

Ama neyse, dedi Celeste. *Sen ondan daha güzelsin. Ve güçlü bir kadınsın. Ama yani, cidden. Vay be.*

Birincisi, dedi Adelaide. *Ben kendime güçlü kadın der miyim bilmiyorum. İkincisi, Nathalie çok güzel kadın ama mesele bu değil. Mesele onunla boy ölçüştürmek de değil. Sadece... durumun kendisi çılgınca. Kozmik bir olay gibi. Hâlâ aklım almıyor.*

Adelaide farklı bir insan olsaydı –tesadüflere inanan, olayların derin anlam taşımadan kendiliğinden geliştiğini kabul eden biri olsaydı– belki bu durum karşısında omuz silker, unutur giderdi. Ama böyle biri değildi. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyordu ve son birkaç gecede olanları mantıklı bir nedene bağlayamıyordu. Şimdilik.

Neden bu kadına hemen kanı kaynamıştı? Neden o gece çarpışmışlar, neden kahve içmek için buluşmuşlar ve ânında birbirlerine bağlanmışlardı? Bu başarılı, güzel kadın neden gidip Rory'nin eski sevgilisi çıkmıştı? Neden Rory'nin Adelaide'a âşık olmasına engel olan kişi o kadın olmak zorundaydı? Neden, neden, neden?

O gece saatlerce Nathalie Alban hakkında araştırma yaptı. Kızlar onun sosyal medya hesaplarını karıştırıp eski fotoğraflarına baktılar, fotoğrafların altındaki açıklamaları ve yorumları okudular, ekran görüntüleri alıp Eloise'e gönderdiler. Bir fotoğrafta Nathalie ve Rory metroda sarhoş vaziyette gülüşüyordu. Bir diğerinde Cornwall'daki bir şöminenin önünde birbirlerine sokulmuşlardı. Küçük köpek yavrusu Jem'i kucaklamışlardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

(Onu birlikte mi sahiplenmişlerdi? Rory hâlâ bu köpeği ziyaret ediyor muydu?) Adelaide içlerinden bir fotoğrafı tanıdı, aynı fotoğraf Rory'nin flört uygulaması profilinde de vardı. Ellerinde çilek ve krema dolu kâseler ve biralarla Nathalie, Rory ve arkadaş grupları.

(Bu ona Oxford-Cambridge tekne yarışında ayakkabısız hâlde Rory'yle karşılaştığı günü hatırlattı. Acaba Rory, Nathalie'ye bu hikâyeyi anlatmış mıydı? Ayakkabısız bir kızın ona Disney prensi deyip sonra yalpalaya yalpalaya oradan ayrıldığından bahsetmiş miydi? Acaba Nathalie de o gün orada mıydı? Haftalarca bunu alay konusu yapıp gülüşmüşler miydi?)

Bu çok delice, dedi Madison, ertesi sabah eve döndüğünde. (Adelaide, Madison'ın Anurak'ın tişörtüyle geldiğini görünce ıslık çaldı.) *Tişörtümü bırakıp Rory Hughes'ın kadınlarda belirli bir tipten hoşlandığı gerçeğine odaklanabilir miyiz?*

Belki de bu yüzden bağlanmaktan çekiniyordur, dedi Madison. Belki de Adelaide'a baktığında Nathalie'den izler görüyordu. *İstediğin kadar inkâr et. Ama sen de güzelsin, kitaplara düşkünsün ve hırslısın, Adelaide.* Belki Nathalie'ye takıntılı değildi ama Adelaide'da onun güçlü ve zayıf yanlarını görüp korkmuştu.

Belki öyledir, dedi Adelaide. Belki.

Pazartesi, Adelaide'ın Alliance'taki tam zamanlı işinde ilk günüydü. Bu özel gün için pespembe ayakkabılar giymişti ancak diğer günlerden pek de farklı gelmiyordu. Mutfağa gidip kendine latte yaptı, e-postalarına baktı ve CEO adına bir açıklama taslağı yazmaya başladı. Öğle saatlerinde Sam'e mesaj attı. Öğleden sonraki bire bir toplantımızdan önce birkaç dakikan var mı? Hafta sonuyla ilgili anlatmam gereken çok çılgın bir olay var.

Senin için her zaman vaktim var, dedi Sam. Sabırsızlanıyorum.

Adelaide, toplantı odasında telefonunun hoparlörüne eğilerek Sam'e olanları anlattı; kitap imza gününü, Nathalie'yle

Ninova

Scanned with CamScanner

karşılaşmasını, kahve randevusunu... Ve sonra konuyu Nathalie Alban'ın, Rory'nin eski sevgilisi çıkmasına getirdi. *İster inan ister inanma ama öyleymiş.*

Şaka yapıyorsun! dedi Sam. Her heceyi vurgulayarak. *Şa-ka ya-pı-yor-sun!*

Sürekli bu durumun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum, dedi Adelaide.

Ne anlama geldiği mi? diye sordu Sam.

Evet, dedi Adelaide. *Yani neden böyle bir şey oldu? Bunun arkasında ilahi bir anlam olmalı.*

Belki de bu, o çizgi filmlerden fırlamış prensle kader tarafından birbirinize bağlı olduğunuzun bir diğer işaretidir, dedi Sam. *Kader, Tanrı ya da her kimse artık onun tarafından.*

Adelaide başını hafifçe yana eğdi. Bu açıklama hoşuna gitmişti.

(Aylar sonra, Sam bu ânı Adelaide'a hatırlatacak ve elleri Adelaide'ın omuzlarında, *Belki de sebebi buydu,* diyecekti. *Belki de Nathalie'yle karşılaşman gerekiyordu. Onu tanıman, gerçeği anlaman gerekiyordu.*

Adelaide gözleri dolarak başını sallayacak ve *Ya öyleyse? Ya öyleyse? Ya öyleyse?* diye tekrarlayacaktı.)

Rory Hughes üç haftalığına Los Angeles'a gidiyordu. Ayrılmadan önce Adelaide'a, *Amerika'dan sana getirmemi istediğin bir şey var mı?* diye sormuştu. *Hazır peynirli makarna? Graham krakeri? O berbat Hershey çikolatası?* Adelaide. *Hayır, teşekkürler. Ama sorduğun için sağ ol,* demişti.

Aslında tek bir şey var, diye eklemişti. *Orada başka Amerikalı kadınların aklını çelmeyeceğine söz verir misin?*

Ben sadece bir Amerikalının aklını çekmekle ilgileniyorum ve sanırım ikimiz de onun kim olduğunu biliyoruz, dedi Rory. Eğilip Adelaide'ın kulağını hafifçe ısırdı ve fısıldayarak, *Tabii*

Ninova

Scanned with CamScanner

ki uzaktayken çıplak birkaç fotoğrafını görmekten de şikâyetçi olmam, dedi.

Adelaide cevap vermedi. Sadece onu öpüp hafifçe alt dudağını ısırdı.

Bir düşün, dedi Rory. *Benim için?*

Düşüneceğim, dedi Adelaide.

Adelaide daha önce hiçbir erkeğe fotoğraf göndermemişti, ne çıplak ne de başka türlü. Bu ona fazla kontrolü bırakıyormuş, fazla teslim oluyormuş gibi geliyordu. Ama aynı zamanda Rory Hughes'ın ondan istediği her şeyi yapmaya razı olacağını da biliyordu. *Benim için?* Onun için okyanusları aşar, dağları tırmanır, cehenneme bile yürürdü. Rory Hughes, bir sihirbazın kaşığı büktüğü gibi Adelaide'ın iradesini büküyordu.

Tamam, diye mesaj attı ertesi gün. Onun havalimanında olduğunu biliyordu, güvenlikten geçmiş, uçuş kapısında bekliyordu. Kurallar şunlar: Bu fotoğraflar sadece sana özel. Ayrıca bir gün siyasete atılırsam başım derde girmesin diye yüzümü sanatsal biçimde kırpacağım! Anlaştık mı?

Anlaştık, dedi Rory. Adelaide dört fotoğraf gönderdi. Birkaçında siyah dantel bir gecelik giymişti, birkaçındaysa hiçbir şey. Bu, ilişkilerinde yeni bir dönemin başlangıcıydı. Aslında ortada bir ilişki de yoktu; daha çok *durumları* vardı.

Kısa süre içinde her saat başı birbirlerine cesur mesajlar atar olmuşlardı. Kısa süre içinde Rory Hughes ona neredeyse ânında yanıt verir hâle gelmişti. Adelaide daha fazla bağ kurmayı, Rory'nin ilgisini, aralarındaki yeni gerilimi seviyordu. Ama bir yandan da aklında hep aynı soru vardı: Nathalie'yle de birbirlerine böyle mesajlar atmışlar mıydı? Beni onunla kıyaslıyor muydu? Onun fotoğraflarını hâlâ telefonunda saklıyor muydu? Sıkıldığında dönüp dönüp onlara bakıyor muydu?

Ama bunlar asla cevabını alamayacağı sorulardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Kış

Londra

2018-2019

Ninova

Scanned with CamScanner

ON DÖRT

Londra'da Noel zamanı, bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Sokak direklerine devasa süsler asılmıştı, şerit ışıklarla yapılan melek figürleri gökyüzüyle kaldırımlar arasında âdeta süzülüyordu.

Adelaide hayatında ilk kez Noel'i vatanından uzakta geçiriyordu. Ama dürüst olması gerekirse bundan pek de şikâyetçi değildi.

Madison, Celeste ve Adelaide hâlâ Tier 2 vizelerinin onaylanmasını bekliyorlar, bu yüzden ülkeyi terk edemiyorlardı. Noel arifesinde bir birahanede otururken –Bethnal Green'deki favori mekânlarında, her zaman trüf mantarı ve dökülmüş Guinness kokan o birahanede– el ele tutuşup birbirlerine birkaç hafta içinde tekrar buluşacaklarına dair söz verdiler. *Bir dahaki sefere çalışma vizelerimizle, yeni göçmenlik statümüzü kutlamak için burada olacağız!* dediler. (Birkaç gün sonra vizelerinin 3 Ocak'ta onaylanacağını öğrendiler.)

Kendimi kan yemini ediyormuşuz gibi hissediyorum, dedi Madison.

Onu sonra yaparız, dedi Celeste.

Adelaide'la Madison'ın evine döndüklerinde, üçü birlikte kanepelere kıvrılıp *Love, Actually* izlediler (bu tamamen Adelaide'ın ısrarı üzerineydi). Ellerinde sıcak çikolatalar, önlerinde

Ninova

Scanned with CamScanner

gün içinde yaptıkları şekilsiz kurabiyeler vardı. Oturma odasının köşesinde parıldayan altın süsleri, tepesindeki yıldızıyla küçük bir Noel ağacı duruyordu; Adelaide bu yıldıza Beyoncé'nin fotoğrafını iliştirmişti (*Ona Treeyoncé diyeceğim*, dedi gülerek). Evet, bu Adelaide'ın evinden uzakta geçirdiği ilk Noel'di ancak Celeste ve Madison'a baktığında –örgü battaniyelere sarılmış hâlde yan yana oturuyorlardı– tatili ailesiyle geçiriyormuş gibi hissetmek ona huzur veriyordu.

Ertesi sabah pijamalarını çıkarmadan hediyeleri açtılar ve biraz daha Noel filmi izlediler. Ardından on kişilik bir ziyafet hazırladılar. Adelaide ailesi, kız kardeşleri, sevimli küçük yeğeni ve Pomeranian cinsi köpeği Puff'la FaceTime üzerinden konuştu. Annesi onlara içinde Noel şakaları olan geleneksel kurabiyelerden göndermişti; kızlar, köpüklü elma şarabı eşliğinde bunları kırdılar. İçlerinden çıkan kötü esprileri sırayla yüksek sesle okudular: *Noel Baba'nın ördeğine ne denir? Noeldek!* Karınları patlayana kadar yediler. Kalan yemekleri de alüminyum kaplara koyup kaldırdılar.

Rory, iki gün sonra Galway'den döndü. Adelaide onunla dairesinde buluştu; yanında Noel'den kalan yemekler ve hediyelerle dolu çantalar vardı. Rory'nin *Bir Noel Şarkısı* hayranı olduğunu biliyordu, bu yüzden ona geçmişin, şimdinin ve geleceğin Noel hayaletlerinden esinlenerek hediyeler almıştı. Taşıması epey zor olmuştu.

Aylar önce Adelaide ona sıradan bir soru sormuştu: *Çocukken aldığın en güzel Noel hediyesi neydi?* Rory, ailesinin ona birlikte geçirdikleri son Noel'de Roald Dahl'ın *Koca Sevimli Dev* kitabını ve filminin video kasetini verdiklerini söylemişti. Çocukken ona bu kitabı okumuş ve artık kendine ait bir kopyası olması gerektiğini belirtmişlerdi. Rory, yatılı okuldayken

Ninova

Scanned with CamScanner

hem kitabı hem de kaseti kaybetmiş, dikkatsizliğinden dolayı kendine kızmış ve günlerce ağlamıştı.

Adelaide bir hesap yapmıştı. Rory ailesi vefat ettiğinde on yaşındaydı, şimdi yirmi sekiz yaşındaydı. 2000 yılında basılan *Koca Sevimli Dev* kopyalarını ve aynı yıl çıkan çizgi filmin video kasetlerini bulmak için eBay'ın altını üstüne getirdi. Bulduklarını kırmızı beyaz çizgili hediyelik kâğıtlara sarıp kurdeleyle bağladı ve üzerine şu etiketi yapıştırdı: *Geçmişinin Noel Hayaleti'nden.*

Şimdinin Noel Hayaleti'nden, yeşil bir örgü kazak ve Kanye West'in "My Beautiful Dark Twisted Fantasy" albümünün plağı (Rory tartışmalı bir şekilde Kanye hayranıydı; *Onun varlığı bugündür,* diye yazdı Adelaide hediye etiketine). Geleceğinin Noel Hayaleti'nden, baharda Tate Modern'de sergilenecek Pierre Bonnard'ın *The Colour of Memory* adlı sergisine ait biletler.

(Adelaide'ın kendiyle gurur duyduğu çok az şey vardı ve hediye seçme konusundaki yeteneği bunlardan biriydi.)

Rory hediyeleri ters sırayla açtı. Gelecekten başlayıp geçmişe doğru ilerledi. *Koca Sevimli Dev*'i açtığında gözleri doldu; Adelaide'ın böyle bir şey bulmasına inanamıyordu. Adelaide, Rory'nin gözünden süzülen yaşı görünce dudağını ısırarak (bir ara da istemsizce gülümseyerek) onu izledi. Rory de ona birkaç hediye verdi: peluş bir Pomeranian (*Puff uzaklardayken sarılacak bir şey*), Ruth Bader Ginsburg'ün biyografisi ve The Wolseley'de iki kişilik bir ikindi çayı davetiyesi.

O gece seviştiler –sıcak, neşeli, tam bir Noel gecesi sevişmesiydi– ta ki... Ta ki Rory, Adelaide'ın ağzına boşalmaya başlayıp elini onun atkuyruğuna dolayarak başını kendine bastırana kadar.

Adelaide bir anda yine on yedi yaşına dönmüştü. Evindeki yatak odasındaydı ve Emory onu hırpalıyordu. *Sana kendini iyi hissettirmek için her şeyi yaparım,* diyordu. Adelaide şu anda bile sesini duyabiliyordu. *Sen neden aynısını yapmıyorsun? Neden bana direniyorsun?*

Ninova
Scanned with CamScanner

Adelaide yutkunup ağzını sildi. Sonra ağlamaya başladı.

Üzgünüm, dedi hıçkırarak. *Gerçekten çok üzgünüm. Bu çok utanç verici.* Rory nazikçe kollarına aldığı Adelaide'a sımsıkı sarıldı.

Şşşt, sorun değil, dedi usulca. *Ben buradayım, tamam mı? Her şey yolunda.*

Birkaç dakika sonra Rory sessizliği bozarak ne olduğunu sordu. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Adelaide başını iki yana sallayarak, *Hayır,* dedi. Yani aslında yapmıştı. *Lisedeyken biriyle çıkmıştım,* dedi Emory Evans hakkındaki gerçekleri anlatmaya başlayarak ama sonra kendini durdurdu. Onunla ilgili her şeyi anlatmaya hazır hissetmiyordu.

İlk ciddi erkek arkadaşımdı, dedi sonunda. *Biraz, şey... sorunluydu. Fiziksel olarak değil, bana vurmazdı ya da öyle bir şey yapmazdı ama duygusal olarak ve bazen de cinsel olarak bana zarar verirdi. Başımı bastırdığında bir anda o âna geri döndüm.*

Çok üzgünüm, dedi Rory. *Bu senin için gerçekten zor olmalı.*

Adelaide dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı.

Rory onu kucağına çekip sıkı sıkı sarıldı. *Başına böyle bir şeyin gelmesine o kadar üzüldüm ki,* dedi tekrar.

Sonra bir an duraksadı. *Biliyorum, kulağa biraz aptalca gelebilir ama sana bir şiir okuyabilir miyim?*

Adelaide gözyaşlarını silerken hafifçe gülümsedi. *Tabii.* Rory raftan *The Poetry Pharmacy*'yi aldı ve köşesi kıvrılmış bir sayfayı açtı. (Sonraları Adelaide, bu kitabın Nathalie'nin hediyesi olup olmadığını merak edecekti. Acaba Nathalie en sevdiği şiirleri Rory için mi işaretlemişti? Ama o an bunu düşünmüyordu.)

Başını Rory'nin boynunun kıvrımına yasladı.

"Everything Is Going to Be All Right[6]*"* dedi Rory ve Derek Mahon'un şiirini okumaya başladı.

---

6 (İng.) Her şey yoluna girecek. –*ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Yılbaşı gecesiydi, Londra ışıl ışıldı ve dans pistinde yalnız olan tek kişi Adelaide Williams'tı.

Celeste ve Rory'ye evde sakin bir gece geçireceklerine dair söz vermişti, *Belki sokağın aşağısındaki birahaneye uğrarız,* demişti. *Çılgınca bir şey yapmak yok.* Ama sonra bir DJ belirmiş, eski bir Robbie Williams şarkısı çalmaya başlamıştı ve Adelaide bir anda birkaç shot ucuz viskiyi kafaya diktiğini fark etmişti.

Üzerinde pembe bir elbise ve parıltılı topuklu ayakkabılar vardı, ânında ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarıyla kayarak sprinkler ve Çarliston dansları yaptı. Celeste'le Rory, onu yakındaki bir masadan izleyip kahkahalarla gülüyorlardı. Adelaide onlara doğru hayalî bir olta atıp makarayı sarmaya çalıştı.

Hedef sensin, dedi Celeste, Rory'ye dönerek. *Sence de Madison ve Anurak'in arkadaşlarının partisinden birine kaçmak için çok mu geç?*

Ah, hayır, dedi Rory. *Şimdi gidemezsin, asıl hedefi sensin.* Adelaide, başka bir masada oturan bir kadını yakalamıştı. *Zaten tahminen beş dans hareketi var,* diye devam etti Rory. *Ve üçünü çoktan kullandı. Orada daha fazla dayanamaz.*

Ama yanılıyordu. "Wannabe" çalmaya başladığında, Adelaide Rory'yi dans pistine çekti ve döndürüp durdu, elleriyle yüzünü kavrayıp şarkının sözlerini ona bakarak söyledi. Rory de gülümseyerek ona eşlik etti. Adelaide onlara ikinci bir tur viski shot ısmarladı, sonra üçüncü, dördüncü derken... Gece yarısına beş kala Rory onu omzuna atıp Waterlow Parkı'na götürdü. Havai fişekler geceyi aydınlatırken *Mutlu Yıllar!* diye bağırdılar, Londra morumsu bir sisle kaplanmıştı.

Mutlu yıllar, dedi Adelaide, Rory'ye dönerek.

Sana da mutlu yıllar, dedi Rory. Öpüştüler, Celeste'se havai fişekleri izlemekle yetindi.

Adelaide daha sonra ailesini aradı, ayıkmış gibi davranarak onlara Massachusetts'te sabahın erken saatlerinde mutlu yıllar

Ninova
Scanned with CamScanner

diledi. İki yaşındaki yeğeni, *Ben bir aslanım, kükrüyorum!* dedi. Rory ona karşılık olarak kükredi.

Duyduğum... kükreyen kişi, şu adı var kendi yok Rory mi yoksa? diye sordu annesi.

Aynen öyle, dedi Adelaide gülerek.

Rory gece iki gibi Adelaide'ı yatağa taşıyıp alnına bir öpücük kondurdu.

Şimdi sevgilim mi oldun? diye sordu Adelaide.

Ben... dedi Rory. *Bak, bu yıl benim için mide sorunları ve diğer şeylerle gerçekten berbat bir yıl oldu. Ama sen, canımın içi, bana ışık oldun. Hayatıma güneş gibi doğdun.*

Soruma cevap vermedin, dedi Adelaide.

Hâlâ ilişkilere pek güvenim yok, dedi Rory. *Artık bu işlerde iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum. Uzun zaman geçti, anlıyorsun değil mi? Ama ben de sana ışık olmaya çalışacağım.*

Rory, Adelaide'ı yatağa yerleştirip ışığı kapadı.

Benimle uyumayacak mısın, ışığım? diye sordu Adelaide. Ağustosta hastaneye yatışından bu yana Rory nadiren geceyi Adelaide'la geçiriyordu. Bazen garip şekilde, gecenin birinde ikisinde, *Rahat bir uyku çekmek istiyorum*, diyerek onu evine yollardı. Adelaide bu gecenin farklı olacağını, viski ve yılbaşı neşesinin Rory'yi yanına uzanmaya ikna edeceğini umuyordu. Rory bir kez daha alnına öpücük kondurdu.

Bu gece değil, dedi. *İyi uykular, Adelaide. 2019 senin için mutlu bir yıl olsun.*

(Ah bir bilseydi.)

Sabah beşte Adelaide'ın telefonu çaldı, sanki eski model bir telefonun sesini andırıyordu. Dördüncü çalışta telefonu açtı.

Alo? dedi, sesi uykulu ve kısıktı.

ADELAIDE! diye bağırdı bir ses. *Hemen FaceTime yapmamız lazım!*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide doğrulup ışığı açtı. Birkaç saniye sonra Eloise'in yüzü ekranında belirdi. Sol elini kaldırdı. Görüntü karanlık ve bulanıktı ama Adelaide yüzük parmağında parlak beyaz bir tek taş olduğunu görebiliyordu.

İnanmıyorum! diye bağırdı, artık tamamen uyanmıştı. *Nişanlandınız mı? Tebrikler, bu harika bir haber! Nasıl hissediyorsun? Nico nasıl? Bu nasıl oldu? Bana her şeyi anlat!*

Eloise tüm hikâyeyi anlattı: şampanyalarını alıp Brooklyn Köprüsü'ne gitmelerini, soğuk havayı, paltolara ve atkılara sarınmış hâllerini. Gökyüzünde patlayan ve süzülen havai fişekleri. Nico'nun gece yarısından hemen sonra diz çöküp ona evlenme teklif ettiği o ânı.

Ne romantizm ama, dedi Adelaide.

Telefonu kapattıklarında güneş yeni doğmaya başlamıştı. Yepyeni bir sabah, yepyeni bir yıl. Aniden gözyaşlarına boğuldu. Hem mutlu hem üzgün hem yorgun hem de yılbaşı sonrası akşamdan kalma ve yoğun duyguların etkisi altındaydı.

Mutluydu, elbette mutluydu. En yakın arkadaşı, hayatının aşkıyla –on yılı aşkın bir süredir onu tanıyan ve seven bir adamla– evleniyordu. O adam, Eloise'i utangaç ve erken olgunlaşmış bir ergenden inanılmaz derecede tutkulu, hırslı bir kadına dönüşürken izlemiş ve onun her aşamasına hayran olmuştu. Sevgileri okyanusları ve denizleri aşmıştı. Adelaide, Eloise ve Nico kadar birbirine uygun bir çift tanımıyordu; espri anlayışları, macera düşkünlükleri, *Jeopardy!* yarışmasına olan sevgileri ortaktı. (Nico sık sık İngilizceyi yarışmanın sunucusu Alex Trebek'ten öğrendiğini söylerdi). Ama Adelaide'ın yüreği sevgiyle kabarırken aynı zamanda acıyla burkuluyordu.

Korkuyordu. Eloise'in, *bir eş* olduktan sonra arkadaşlık ilişkilerinin değişmesinden, aralarına uçurumların girmesinden korkuyordu. Ayrıca içten içe, bencilce, kimsenin –hatta Rory

Ninova

Scanned with CamScanner

Hughes'ın bile– Brooklyn Köprüsü'nde ya da başka bir yerde diz çöküp onunla bir ömür geçirmek isteyip istemeyeceğini sormayacağından korkuyordu. *(Neden sorsunlar ki?* diye düşündü.)

Adelaide bu düşünceyi zihninin derinliklerine gömdü. Eloise'in evine, Nico'nun en sevdiği uzodan bir şişe ve son derece büyük bir çiçek buketi gönderdi. Ne olur ne olmaz diye bukete birkaç unutmabeni çiçeği eklenmesini de özellikle rica etti.

Birkaç gün sonra Adelaide'in kapısına bir buket geldi, içinde *Küçük Kadınlar* romanının sayfalarından esinlenilmiş çiçekler vardı.

Benim kendi Jo March'ıma, diyordu not. *Liseden beri beni bir kardeş gibi seven ve benimle ilgilenen kadına, benim için harika bir konuşma yazacağına güvendiğim tek kişiye. Nedimem olur musun? (Bu sorunun yalnızca bir cevabı var bu arada.) Sevgilerimle, Eloise.*

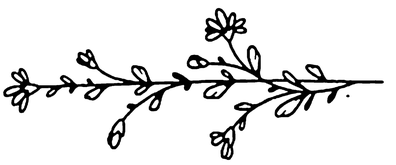
Not: Ağustos ayında hem New York'ta hem de Mikonos'ta evleniyoruz – şimdiden daha iyi bir zaman olamaz diyorlar!

Eloise haklıydı. Bu sorunun yalnızca bir cevabı vardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

ON BEŞ

Adelaide ve Rory, üç yıl altı gün arayla doğmuşlardı. Rory 27 Ocak'ta yirmi dokuz yaşına basacaktı, Adelaide'sa 2 Şubat'ta yirmi altı yaşına.

(Çok geçmeden Adelaide II. Wilhelm'in de Ocak'ın 27'sinde doğduğunu öğrenecekti; Rory, dünyayı savaşa ve kaosa sürükleyen bir adamla aynı günde doğmuştu, Adelaide'sa *Rich in Love* adlı eseriyle tanınan Josephine Humphreys'le aynı günde. Ne tesadüf!)

Yirmi yedisinde, gece yarısından sonra saat birde Adelaide un ve limon suyu içinde mutfakta dikiliyordu çünkü Rory, en sevdiği şeyin limonlu kek olduğunu söylemişti. Daha önce hiç böyle bir kek pişirmemişti, ilk iki denemesi de biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Ya çok acı ya çok tatlıydı ya da kıvamı çok yoğundu. Şimdiyse mutfak limon kabuğu rendesine bulanmış, tezgâhta minik sarı çiçekler açmış gibiydi. Beyaz tişörtü leke içindeydi. Adelaide üstü başı ve mutfağın batması pahasına Rory Hughes'ın seveceği bir kek yapmakta kararlıydı.

Üçüncü denemesinden sonra fikrini değiştirip kapkekte karar kıldı: Tarife ufak bir ekleme yaparak (limonlu puding karışımı ilavesiyle) ortaya on iki tane kapkek çıkarmıştı. *Pudingle yaptığım karışım kazandı,* diye düşündü. Keklerin yarısına çatal yardımıyla delikler açıp üzerine limonlu sos döktü. Kalan

Ninova
Scanned with CamScanner

altısını da sabah limonlu kremayla süslemeyi, üzerlerine *doğum günü* mumları koymayı planladı. Kekleri ve hediyelerini öğle yemeği molasında Rory'ye götürecekti. Her şeyi mükemmelen halletmek için epey zamanı vardı. *Şükürler olsun,* diye mırıldandı kendi kendine.

Adelaide Williams doğum günlerini çok severdi. Hem de hepsini. Bunun kısmen kapitalizmin bir oyunu olduğunu biliyordu elbette. Ama hediyeler ve balonlardan çok bir insanın dünyaya geldiği günü kutlama fikrine bayılıyordu. *Ne kadar harika bir şey bu,* diye düşündü. Yılda bir kez sevdiğimiz insanlara bakıp, *Burada olduğun için çok mutluyum. Bu dünyada, tam da şu anda,* deme fırsatı buluyorduk.

Adelaide için doğum günleri demek kutlama, hediyeler ve o kişiyle ilgili söyleyebileceğiniz en güzel şeyleri söyleme zamanıydı. Ve o gün, 27 Ocak günü, Adelaide Rory Hughes'a ona âşık olduğunu söyleyecekti.

Yani neredeyse öyle olduğunu.

Rory'yle dokuz aydır "çıkıyorlardı". Henüz Rory'nin arkadaşları ya da abileriyle tanışmamıştı, resmî olarak adı konulmuş bir ilişki yaşamak veya onu tamamen kendisine âşık etmek için de bir girişimde bulunmamıştı. *Ama bu durum bugün değişecek,* diye düşündü. Rory'nin abileri Manchester'daydı ama bu akşam arkadaşlarıyla bir barda buluşup Rory'ye hayatındaki en mükemmel yirmi dokuzuncu doğum gününü yaşatırsa sevgili Disney prensinin ona dönüp, *Sensin, Adelaide. O kişi sensin,* diyeceğinden emindi.

Rory'ye, filmini bildiği ama henüz okumadığı *Adınla Çağır Beni*'nin kitabını hediye etmeyi planlıyordu. Kitap, üzerine aldığı notlarla, altını çizdiği ve işaretlediği özel alıntılarla doluydu, her bir alıntı ve cümlenin ne kadar özel olduğunu gösteren izlerdi

Ninova

Scanned with CamScanner

bunlar. Rory gibi kitap da Adelaide için çok özeldi. Kitabın 165. sayfasının arkasına Rory için şöyle bir not yazmıştı:

Rory, diye başlıyordu.

Ne zaman ya da nasıl bu sayfaya denk geleceğini bilmiyorum ama varlığının benim için ne anlama geldiğini en doğru bu şekilde anlatabilirim gibi hissettim. Bunu yüzüne söylemeye cesaret edemezsem burada yazıyor işte. Kısaca söylemek gerekirse: Rory Hughes, sana ilk gördüğüm anda âşık oldum. (Ciddiyim, 2018 yılının nisan ve mayıs ayına ait günlük sayfalarımı bir okusan aklını kaçırırsın!) Şimdi, 2019 yılının ocak ayında bu satırları yazarken, sana körkütük ve tamamen, Richard Curtis filmlerinde gördüğümüz türden âşığım.

Köşeli çenene ve alnının hemen üstündeki bukleye âşığım. Gözlerinin parlayışına, omuzlarının belli belirsiz kıpırdanışına ve özellikle heyecanlandığında sesinin (hafifçe) çatlamasına. Bir şeyler anlatırken hissettiğin mutluluğa, rahatlığa ve özleme âşığım. Espri anlayışına ve zekâna. Bitmek bilmeyen coşkuna. Şefkatine. Nezaketine. Okuduğun kitaplara düştüğün notlara, parmaklarını saçlarımın arasından geçirmene âşığım.

Tekrar söylemem gerekirse, notumu ne zaman veya nasıl okursun bilmiyorum ama bu gezegendeki otuzuncu yılına adım atarken, şu hayattaki etkini ve insanlarda uyandırdığın o büyülü hayranlığı bilmeni istedim. (Çünkü bunun benim gibi sıradan bir Amerikalıyla sınırlı olmadığından eminim.)

Ninova

Scanned with CamScanner

Bu yüzden doğduğun ve bana, sana âşık olma fırsatını verdiğin için teşekkür ederim. Bu büyük bir hediye oldu. İyi ki doğdun, bizi bekleyen her şeye kadeh kaldırıyorum.

Sevgiler (bu kez gerçekten), Adelaide

Adelaide ayrıca Rory'ye *Sefiller*'in en eski baskılarından birini de hediye etti, bu Rory'nin en sevdiği eserlerden biriydi. Onu haftalarca aramış, nihâyet birkaç hafta önce Celeste'le Paris'e düzenledikleri bir hafta sonu gezisinde Île de la Cité'deki bir sahafta bulmuştu. Muhteşem bir baskıydı, deri ciltliydi ve tamamen orijinal dilinde, Fransızcaydı. İçindeki karta, Rory'ye doğum günü sonrası bir jest olarak Paris'e veya Kuzey İtalya'ya –iki romandan birinin geçtiği yere, onun seçimi olacaktı– yapacağı bir seyahatin uçuş masrafını karşılayacağını yazmıştı.

Adelaide, Rory'yi kendine âşık etme konusunda çok kararlıydı. Bütün bunlardan sonra Rory onu nasıl *sevmezdi* ki?

Kapı zili çaldı. Adelaide kapıyı açtığında devasa bir şakayık buketinin ardına saklanmış bir adam gördü. Çiçeklerin ailesinden ya da Eloise'ten erken bir doğum günü hediyesi olarak geldiğini düşündü.

Mads'e, yazıyordu kartta. *Seni seviyorum!!! Çok!!! Anurak x*

Madison, başlarda ayak direyip yalnızca arkadaş olduklarını iddia etse de Anurak'la geçen ağustosta yüksek lisans programlarını bitirdiklerinden bu yana neredeyse ayrılmaz ikili olmuşlardı. Ve şimdi de birlikteydiler. Birbirlerine devasa şakayık buketleriyle ilanıaşk ediyorlardı.

Adelaide çiçekleri yere bıraktı. Notu zarfına geri koydu –üstünde *Özel Biri İçin* yazıyordu– ve banyoya yöneldi. Fayansların üzerine çöküp klozetin kapağına yaslandı ve birkaç

Ninova

Scanned with CamScanner

dakika boyunca kustu. Sanki içindeki her şey çıkmış gibiydi. Ağlamaya başladı, tiz sesler çıkararak nefes almaya çalıştı.

Bu buket senin için olabilirdi, eğer böylesine kırılmış bir kız olmasaydın, dedi zihni ona. *Aynı şeyi Rory de senin için hissedebilirdi. Keşke başka biri olsaydın, başka biri. Madison gibi, Nathalie gibi... sen dışındaki herhangi biri.*

Adelaide bu hayatta her şeyi sonuna kadar hisseden o insanlardandı. Gerçekten, her şeyi. Belgesel izlerken, kitap okurken, kraliyet bebekleri doğduğunda ağlardı. Mutlu olduğunda da üzgün olduğunda da ağlardı ve hayat üzerine üzerine geldiğinde ya da her şeyden bunalıp da yüzü yanıyor gibi hissettiğinde sakinleşmesinin tek yolu zırıl zırıl ağlamak olurdu. Çoğu zaman bencilce ya da mantıksızca davranıyormuş gibi hissediyordu. Ne kadar şanslı olduğunu ve tüm bunlar için şükretmesi gerektiğini biliyordu. Ağlamak için bir sebebi yoktu. Yine de ağlıyordu işte.

Adelaide mutfaktaki karmaşayı ve *Adınla Çağır Beni* kitabına yazdığı notu düşündü. Rory Hughes tarafından sevilmek için ne kadar çaresizce, zavallıca ve tutkuyla mücadele ettiğini düşündü; çünkü geçmişi ona sevginin fedakârlık istediğini, sevgi için mücadele etmesi gerektiğini öğretmişti. (*Gerçek sevgi için savaşmaya gerek olmadığını yıllar sonra anlayacaktı.*) Kalbini göğsünden söküp banyo zeminine atmak ve kanının sulu boya gibi yere yayılmasını izlemek istedi.

Bunun yerine bir Xanax aldı ve yüzünü yıkadı. Sonra annesini aradı. Böyle davranmanın ne yeri ne de zamanıydı. Rory'nin kapkeklerini şeffaf ambalajlara koyup beyaz kurdeleyle bağladı ve hediye paketine sardığı kitaplarının yanına koydu. İlk ve ikinci pişirdiği keklerin de üzerine krema sıkıp bir kaba koydu ve metro istasyonunda sık sık rastladığı adama götürdü.

Limonlu kek, dedi kabı uzatırken. *Pek mükemmel olmadılar ama umarım beğenirsin.* Adam gülümsedi. Bugün doğum günü olduğunu söyledi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Vay canına, dedi Adelaide. *Sana hediye borçlandım! Köşedeki dükkândan bir şey almamı ister misin?*

Bir piyango biletine hayır demezdim, dedi adam. *Bugün şanslı günüm gibi görünüyor.*

Adelaide birkaç kazı kazan, bir piyango bileti ve bir şişe su alıp adama verdi ve yanına da bir poundluk madenî para bıraktı. (Adelaide onu bir daha görmedi, adamın o gün iki bin pound kazandığını da asla öğrenemedi. Ama adam onun gerçek bir melek olduğuna inanmıştı.)

Sonra metroya binip Londra Köprüsü'ne gitti ve Rory'nin dairesinin yolunu tuttu.

Vardığında kapıyı çaldı. Rory kapıyı açar açmaz ona, *Doğum günün kutlu olsun!* deyip hediye paketini uzattı. Hâlâ pijamaları içindeki Rory şaşırmıştı. *Seninle sonra görüşürüz ama bunu şimdi bırakmak istedim! Umarım harika bir doğum günü geçiriyorsundur!*

Teşekkür ederim, çok naziksin, dedi Rory. Beline sarılıp hafifçe sıktı. Adelaide, Rory'nin onu içeri davet etmesini umuyordu ama öyle olmadı.

Oradan ayrıldıktan sonra Rory ona mesaj attı: Sen gerçekten çok tatlı bir kızsın. Hediyeler ve kekler için çok teşekkürler. Yakında bir İtalya gezisi planlamamız gerekecek sanırım? Bu akşam görüşürüz. xxx

Adelaide gülümsedi.

Uyandığında ışıklar açıktı, kot pantolonunu çıkarmıştı, bir eli tuz ve sirke aromalı cips paketinin içindeydi. Sabahın üçüydü. Dün tam bir duygu fırtınasıyla geçmişti, geceyi ise hayal meyal hatırlıyordu.

Saat sekiz sularında Rory'yle birahanede buluşmuş, Rory onu arkadaşları James, Sarah ve Jeff'le tanıştırmıştı. *Bunlar*

Ninova

Scanned with CamScanner

James, Sarah ve Jeff, demişti. *Üniversiteden arkadaşlarım. Millet, bu da benim kız, Adelaide. Üniversiteden değil.*

(Adelaide bu ânı gece boyunca tekrar tekrar düşünmüştü. Neredeyse, aşağı yukarı onun olduğunu ima etmişti... Tam anlamıyla *kız arkadaşım* demese de onun *kızı* olduğunu söylemişti.)

Adelaide içinde bir miktar burbon olan Guinness and black[7] sipariş etti. Daha önce bu içkiye hiç alkol ekletmemişti ama güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Tadı pek hoşuna gitmese de her şeyin bulanıklaşmasına neden olmuştu. İyi anlamda. Bir ara Rory'nin arkadaşlarından biri yanlışlıkla ona *Nathalie* deyince Adelaide iki bira daha sipariş etti.

Yaklaşık bir saat sonra Rory'nin ev arkadaşları geldi. Adelaide Sean'ı görmekten memnundu, *umarım beni hâlâ hatırlıyordur,* diye düşündü. Sean, Rory'nin sırtına vurduktan sonra Adelaide'ın yanına oturdu.

Adelaide, dedi Sean. (Tanrı'ya şükür onu hatırlamıştı.) *Ne içiyorsun?*

Guinness and black, dedi Adelaide. İçindeki burbondan bahsetmedi.

Biliyor musun, dedi Sean, *Dublin'deki büyükbabam buna Kız Guinness'i der.*

Bu laf ataerkil bir saçmalığa benziyor, dedi Adelaide, fazla içkili olduğu için durup düşünmeden konuşmuştu. Duraksadı. *Üzgünüm. Kabalık ettim.*

Hiç de değil, dedi Rory. Ağzının sağ köşesi hafifçe yukarı kalktı. *Masaya bir tur içki alacağım.*

Rory diğerleri için Guinness, Adelaide içinse bir Guinness and black'le geri döndü. Adelaide içkisini bitirdi. Sonra "Footloose" çalmaya başladı.

Aman-tanrım-bu-şarkıyı-çok-severim-ablam-lisedeyken-Ariel'i-oynamıştı, dedi Adelaide. Hiç kimse onu anlamadı.

---

7 Siyah frenk üzümü şurubu. –*ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide ayakkabılarını çıkarıp dans pistine koştu ve Kevin Bacon gibi ayağını havaya savurarak dans etmeye başladı. Bir iki dakika sonra Rory de ona katıldı. (Daha sonra Rory'nin, dansın dozunu kaçırıp kendini rezil etmesini önlemeye çalıştığını fark edecekti.) Rory'yi etrafında döndürdükten sonra yüzünü avuçladı, tıpkı yılbaşı gecesinde yaptığı gibi. Rory'nin arkadaşlarının onları izlediğini ve yargıladığını hissedebiliyordu ama bunu umursadığı söylenemezdi. Rory onunla dans etmeye devam etti.

Bu senin doğum günün, dedi Adelaide. *Birlikte dans ediyoruz, hayattayız ve bu inanılmaz büyüleyici bir şey, değil mi?* Çok ama çok sarhoştu.

Sen çok ama çok sarhoşsun, dedi Rory.

O kadar da değil, dedi Adelaide. Şarkı bitti ve akşamın sona erdiğini belirten o zil çaldı. *Bu son zil mi? Şimdi eve gidip doğum günü seksine mi geçeceğiz?*

Bu gece değil, Adelaide, dedi Rory.

Arkadaşları Rory'nin etrafını sarıp "For He's a Jolly Good Fellow" şarkısını söylemeye başladı. Adelaide bunu komik bulmuştu. Onlara iyi geceler diledi ve herkesle öpüşüp vedalaştı.

Sana bir taksi çağırayım mı? diye sordu Rory.

Adelaide, *Hayır,* dedi, metroyla dönecekti. İkisi de bugünün pazar olduğunu, metronun çalışmadığını fark edecek kadar ayık değildi. Metro istasyonunun önüne geldiğinde durumu fark etti ve bir taksi çağırmaya karar verdi ama telefonu kapanmıştı.

O anda dört kupa Guinness içtiğini ve bütün akşam tuvalete gitmediğini fark etti. Covent Garden boyunca kıvranır vaziyette dolanıp bir umumi tuvalet aradı. Barlar kapalıydı, sokaklar boştu. Tuvalet aramaya devam eden Adelaide Williams, Seven Dials'la Tottenham Court Road arasında bir yerde kendini tutamayıp pantolonuna işedi. (*İşedi! Hem de pantolonuna!*)

Nihayet taksi buldu. Şoföre bir su birikintisine basıp kaydığını söyledi. Oysa hava yağışlı değildi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide'in doğum günü cumartesiye denk gelmişti. Rory'nin doğum gününden hemen sonra, hafta sonu için Somerset'te samimi, saz çatılı bir kır evi kiraladı. Celeste ve Madison'ı da davet etti. Madison yanında Anurak'ı da getirdi, Adelaide'sa Rory'yi davet etmişti. (Rory bir önceki gece iş arkadaşlarıyla dışarı çıktığından az kalsın treni kaçırıyordu. Paddington'a son anda yetişmişti.)

Grup içki oyunları oynadı, *Cards Against Humanity*'yle eğlendi, Jose Cuervo tekila şişesini elden ele dolaştırdı. Pizza sipariş edip yere yayılarak yediler ve aralarında en çok kimin kamusal alanda seks yaptığı için tutuklanma ihtimali olduğundan kapitalizmin son dönemdeki sosyal maliyetlerine kadar birçok konuda konuştular. "İyi ki doğdun" şarkıları eşliğinde Adelaide'ın ablasının gönderdiği dev gökkuşağı pastasını kestiler. Adelaide, Rory'nin kucağında oturuyordu, Rory'nin kollarıysa onun beline dolanmıştı.

(Yataklar eski ve gıcırdıyordu. Herkes Adelaide'la Rory'nin o gece ve ertesi sabah seks yaptığını duydu. Anurak başta bunu kuyudan su pompalama sesine benzetti. Yıllarca bu konuda şaka yapıp durdular.)

Birkaç gün boyunca Rory, Adelaide'ı sorguya çekti. Doğum gününden sonraki hafta sonunun boş olup olmadığını, en sevdiği kokuyu ve bilmesi gereken herhangi bir alerjisi olup olmadığını sordu. (Penisilin.) Rory, sadece ikisi için özel bir kaçamak planladığını söyledi. *Özel bir yerde,* dedi.

Fransa'ya mı gitmeyi planlıyor dersiniz? diye sordu Adelaide, Madison'la Celeste'e. *Grasse belki? Ya da Budapeşte? Parfüm cenneti olan bir yer?*

Bilmiyoruz, Adelaide, dediler. Madison omuz silkerek, *Bu saydıkların bize pek onun gitmek isteyeceği yerler gibi gelmiyor açıkçası,* diye ekledi, Adelaide'a anlayışlı bir ifadeyle gülümseyerek.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide, ailesinin gönderdiği hediyelerden, Eloise'ten gelen büyük karttan ya da Madison ve Celeste'in kır evine getirdiği içi ambalaj kâğıtlarıyla şişirilmiş hediye çantalarından çok Rory'nin ona ne aldığını görmek için sabırsızlanıyordu. Bu çekici çocuk ne almış olabilirdi? (Ve aldığı bu hediyeyle belki de nihayet Adelaide'a kız arkadaşım olur musun diye soracaktı?)

Şşşt, dedi Rory ertesi sabah, Adelaide gözlerini açar açmaz. *Gözlerini kapalı tut.*

Bir dakika sonra Rory, gözlerini açmasını söyledi. Elinde gümüş bir zarf vardı, üzerinde mavi mürekkeple Adelaide'ın adı yazılmıştı. Zarfın içinde Londra'daki bir spa otelinde tek gecelik bir Groupon kuponu vardı ve sayfanın altına şunlar yazılmıştı: *Doğum günün kutlu olsun! Hadi masaj yaptıralım! Rory'den sevgiler Xxx*

Pekâlâ, öyle olsun. Bu bir Grasse ya da Budapeşte gezisi değildi ama bir sevgi ya da bağlılık ilanı da değildi. Ama kibar, düşünceli bir hediyeydi ve kesinlikle eğlenceli olacaktı. *Bir İngiliz beyefendiyle spa macerası m? Aman Tanrım, ne kadar şanslıyım!* diye düşündü Adelaide.

Pazar sabahı kır yürüyüşüne çıkıp yerel restoranda rosto yediler. Adelaide dönüş yolunda Rory'nin omzunda uyuyakaldı. Rory'nin bir eli Adelaide'ın elini tutarken diğer eli saçlarını okşuyordu. Bu, Adelaide'ın uzun zamandır geçirdiği en iyi doğum günüydü. *Yirmi altı yaş çok iyi gelecek,* diye düşündü.

Ah bir bilseydi.

Otel odasında havalı bornozlar içinde oturup oda servisi sipariş ettiler.

Rory spa randevularını önceden ayarlamayı unutmuştu. *Ah,* demişti Adelaide, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. *Neyse, önemli değil. (Bir insan spa oteline gelip nasıl spa randevusunu*

Ninova

Scanned with CamScanner

unutur? diye düşünmüştü Adelaide. *Bir insan nasıl olur da sürekli bir şeyleri unutur?*)

Bunu telafi etmek için Rory otel banyosundan bir şişe losyon kapıp Adelaide'ın omuzlarına eşit ölçüde yayarak masaj yapmıştı. Her şey o anda biraz daha iyi görünmüştü.

Bana bir hikâye anlat, dedi Adelaide, ağzına bir patates kızartması atarken.

Ne tür bir hikâye?

Herhangi bir hikâye işte... Bana Alabama'daki zamanlarınla ilgili daha çok şey anlat.

Rory, flört uygulamasında tanıştığı ve daha sonra tesadüfen gerçek hayatta karşılaştığı Harper adında bir kızı anlatmaya başladı. Bu, Adelaide'ın aklından geçen türden bir hikâye değildi.

Bu, bizim tanışmamızın tam tersi gibiydi aslında, dedi Rory. *Harper'la asla randevuya çıkmadık. Aksanım onu korkutmuş olabilir.*

Bu imkânsız, dedi Adelaide, ağzına bir patates kızartması daha atarken. *Aksanın dünyadaki en çekici şeylerden biri.*

Sadece senin için, diye karşılık verdi Rory, göz kırparak. *Bir de Alabama'daki her arabaya servis görevlisi için.*

Adelaide güldü ama bir şey aklını karıştırmıştı. Rory, Alabama'ya dört yıl önce gitmemiş miydi? Harper'la tanıştığı sıralarda biriyle çıkıp çıkmadığını sordu.

Çıkmıyordum, dedi Rory. *Alabama'ya gitmeden önce Nat'le bir süreliğine ayrılmıştık, sonra barıştık.*

İlginç, diye düşündü Adelaide. Nathalie'yle –Rory ona hep *Nat* diyordu– tanıştığından beri ismi sık sık gündeme geliyordu. Sanki Adelaide, Nathalie'yi ilişkilerinin ortasına davet etmiş gibiydi. Mükemmel güzellik ve çekicilikte bir *Babadook*[8] gibiydi: Adelaide'ın ilişkilere dair bütün korkularının fiziksel tezahürü gibi.

---

8 Aynı isimli 2014 yapımı filmde korku ve travmaların somutlaşmış hâli olarak tasvir edilen doğaüstü bir yaratık. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Nat'ten çok sık bahsediyorsun. Ama hâlâ aranızda ne olduğunu anlatmadın.

O kadar da karmaşık bir olay değildi, dedi Rory. Bir süreliğine birlikte olmuşlar, ara verip tekrar başlamışlar ama iş birlikte yaşamaya ve ilişkilerini bir sonraki aşamaya taşımaya geldiğinde, Rory hazır olmadığını fark etmişti. *Hazır değildim,* dedi. *Bu doğru gelmemişti. O kapı bir kez kapandığında bir daha açılmıyor, anlıyor musun? Öyle bir şeyi tekrar yapmaya hazır olup olmayacağımı da bilmiyorum.*

Neyi yapmaya?

Biliyorsun işte.

Hayır, bilmiyorum, diye düşündü Adelaide ama, *Söyleyebilirsin,* dedi.

Gerçekten söyleyemem. Şey, evlenmeyi. Bilmiyorum, bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Adelaide ağzına birkaç patates kızartması daha atıp büyük bir yudum su içti. Başka bir şey söylemedi.

Film izlemek ister misin? diye sordu Rory. Adelaide omuz silkerek cevap verdi. *Neden olmasın. Zaten tamamen uyumsuzuz.*

Rory kumandayı indirip Adelaide'a döndü. *Ne demek istiyorsun?*

Demek istediğim, karşıma geçmiş benimle evlenmek isteyip istemediğinden emin olmadığını söylüyorsun. Ben sana sırılsıklam âşığım, Rory ama sen, onunla ilişkini sürdürmek istemediğin hâlde son çıktığın kadına saplanıp kalmış gibi davranıyorsun.

Rory sessizdi ama gözlerine yumuşak bir parıltı yayılmıştı. Derin bir nefes aldı. *Adelaide,* dedi. (Adelaide kendi kendine *ben ne halt ettim böyle* diye düşündü.)

Özür dilerim. Bu nereden çıktı bilmiyorum.

Adelaide, dedi Rory bir kez daha. *Sen çok özel bir kadınsın.*

Ama yeterince özel değilim, dedi Adelaide, inatla.

Ninova

Scanned with CamScanner

Öylesin. Benim için öylesin. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, ben birine ya da bir şeye saplanıp kalmadım. Bu doğru değil. Seni aylardır kız arkadaşım olarak görüyorum. Aylardır mı?

Rory, Adelaide'ı kaldırıp bornozunun kuşağını çekiştirdi. *Aylardır mı?* dedi Adelaide. *Nasıl yani?.. Kız arkadaşın olduğumu söyleyip beni böyle baştan çıkarmaya çalışamazsın.* Ama çalışıyordu. Rory onu susturarak her iki göz kapağına, omuzlarına ve göğsüne öpücükler kondurdu. Parmak uçlarını Adelaide'ın uyluklarında gezdirdi.

Seks yavaş, nazik ve metodikti; sevecen ve rahattı. Ama Adelaide kendini huzursuz hissetti.

Rory nihayet (nihayet!) onun erkek arkadaşı olmuştu. Kendini mutlu hissetmeliydi, değil mi? Bazı açılardan –aslında pek çok açıdan– mutluydu. Adelaide, Londra'nın en göz alıcı otelinde, hayallerinin erkeğinin yanında, Mısır pamuğundan çarşaflara sarınmış vaziyette yatıyordu.

Ama tüm bu olanların sinir bozucu bir yanı da vardı. Adelaide'ın duygusal huzurunun Rory için ikinci planda olması gibi. Bağlanmanın önemini bir çırpıda geçiştirmesi gibi. Onu sevdiğini söyleyememesi, söyleyemeyeceği gerçeği gibi.

İlk kez derinlemesine, bile isteye âşık olmanın en acı yanı –hormonal, ergenlik aşkı dışında ilk kez yani– aniden bu ilişkide yalnız olduğunuzu fark etmekti. En güzel manzaraya karşı oturduğunuz hâlde orada bu ânın tadını birlikte çıkarabileceğiniz kimsenin olmamasıydı.

Rory bunu yaşamıştı, bir yetişkin olarak gerçek aşkı tatmıştı. Bu toprakları, Adelaide'ın girdiği bu cenneti çok iyi biliyordu. Ama burayı beğenmiyor, daha yeşil vadiler arıyordu.

Adelaide ürperdi. İstediği her şeyi elde ettiği hâlde neden tatmin olamıyordu?

Ninova

ON ALTI

Şubat ortasıydı, sömestr tatili gelmişti. Madison Anurak'la İskoçya'da, Celeste'se Amerika'daydı ve Rory Hughes akşam yemeğine otuz dakika gecikmişti.

Adelaide yılda bir kez Güney mutfağından bir şölen hazırlardı. Anneannesinin tarif kitabını raftan indirirdi; fotokopiyle çoğaltılmış, elle yazılmış ve neredeyse Güney Amerikan aksanıyla konuşan tariflerden oluşan bir koleksiyondu bu. Manavdan taze fasulye, Amerikan ürünleri satan bir dükkândan Crisco yağı ve birkaç kutu Ritz krakeri alırdı. Fasulyeleri ev yapımı barbekü sosunda yavaşça pişirir, makarnayı ise peynirli beşamel sosa bulayıp üzerine ufalanmış kraker serperek 170 derecede fırına atardı. Çikolatalı kek hamuruna ekşi krema karıştırır, o fırında kabarırken üstü için yarı tatlı çikolata parçacıkları kattığı tereyağlı kremayı kıvama gelene kadar çırpardı. Amerikan usulü tatlı çay demler, portakal ve üzüm aromalı meybuzlarla Londra'nın soğuk kışında yaz hissini iliklere kadar yaşatırdı.

Bu, lezzet açısından harika ama yağ, un ve sebzelerle dağılan mutfak açısından tam bir felaketti. Ama Adelaide o akşam mutfağı kendine ayırmıştı. Ve tüm bunları, ülkesinin yemeklerini, köklerini, İngiliz olmayan olağanüstü çay yapma tarzını Rory'yle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. (Hatta sadece Rory için pirinç patlağına bulanıp kızartılmış tavuk bile yapmıştı.)

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory saat yedide gelecekti ama çoktan yedi buçuk olmuştu. Adelaide masayı kurdu, çatal bıçakları yerleştirdi, yedek peçeteleri küçük turna kuşları şeklinde katladı. Peynirli makarnayı ve tavuğu sıcak tutmak için fırında bekletiyordu.

Üzgünüm, diye mesaj attı Rory, saat sekiz civarında. Ama bu akşam kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başka bir zaman yapsak mı?

Bu gayet kabul edilebilir bir şey olabilirdi. Gerçekten kabul edilebilirdi, tabii önceden haber vermiş olsaydı. Mesela, gelmesine birkaç saat kala planlarını iptal ettiği ilk sefer bu olsaydı. Ya da iki saat önce *Hazırlanıp çıkacağım* dememiş olsaydı.

Adelaide yıkanacak bulaşıklar ve yiyemeyeceği tavukla baş başa kalmıştı.

İyi hissetmediğine üzüldüm. İstersen yemekleri paket yapıp sana getirebilirim? Yatakta yiyebiliriz, ne dersin?

Hayır, olmaz, dedi Rory. *Misafir ağırlayacak havada olmadığını* belirtti. Ama yemekleri yarın akşam, futbol maçından önce bırakabilirdi. Hatta bir iyilik göstergesi olarak maçı onunla izleyebilirdi. (Oysa ikisi de bundan hoşlanmıyordu.)

Yarın gece dokuza kadar toplantılarım var.

Sonrasında?.. diye sordu Rory.

Adelaide fazla mı tepki veriyordu yoksa bu –yine– fevkalade düşüncesizce bir davranış mıydı? Hatta umursamazca? *Yemek için teşekkürler, canım! İstersen işini bitirip futbol izlerken bana eşlik edebilirsin, canım!* Ne yani, Adelaide, June Cleaver mıydı? Görevi yemek hazırlamak, umursamazlıklarını görmezden gelmek, Rory maç izlerken elinde tabakla onu beslemek mi olmalıydı?

Derin nefesler al, dedi kendi kendine. Nefes aldı. Verdi. Aldı. Verdi.

Adelaide mutfağı toparlayıp tezgâhtaki yağ lekelerini ve unu temizledi. Yemekleri küçük kaplara koyup buzdolabına yerleştirdi, duş aldı ve romantik komedi filmi açtı. İşte o anda ağlamaya başladı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bu akşam böyle gitmemeliydi, aslında hiçbir şey böyle gitmemeliydi.

Üç yıl, dokuz ay ve iki yüz dakika önce Rory Hughes'la ilk kez o tekne yarışında tanıştığında (her ne kadar kısacık bir karşılaşma olsa da) Adelaide onun bir prens olduğuna inanmıştı. Kendi prensi. Onda Adelaide'ın Disney filmleri izleyerek büyüyen, *Cinderella*'nın her şarkısını ezbere bilen (ve evdekilere bağıra çağıra söyleyen) içindeki çocuğa hitap eden bir şey vardı.

İki yıl, on iki gün ve üç yüz üç dakika sonra –havanın serin olduğu, üstlerinde peri ışıklarının ve beklentilerin asılı durduğu o gece– tekrar karşılaştıklarında Adelaide neredeyse o tanıdık melodiyi duyabiliyordu: *İşte aşk bu / İşte hayatı kutsal kılan şey bu. İşte bu,* diye düşünmüştü. *Aşk bu.* Bundan emindi.

Ama o iş öyle değildi. Aşk zor, karmaşık ve acımasızdı, evet ama aynı zamanda kolay olması gereken bir şeydi; rahat ve güvenli olmalıydı. Adelaide'ın hissettiği şeyse bunların hiçbiri değildi, daha çok kalbi yavaş yavaş rendeleniyormuş gibiydi. Rory'nin sürekli planlarını iptal etmesi, ona sevdiğini söylemesi, Adelaide'ı hayatındaki özel biri olarak tanımlamaktan kaçınması her seferinde yeni yaralar açıyordu.

Adelaide kusursuz olmadığını biliyordu. İnatçıydı, bazen beceriksizdi, kolay sarhoş oluyordu, kimi zaman manik bir ruh hâline bürünüyordu. Politik olaylara ve eski filmlere gereğinden fazla duygusal tepkiler veriyordu. Yatağını toplama konusunda takıntılıydı. Ama özellikle bu ilişkide, her şeyden önce nazik, sabırlı ve şefkatli olmuştu. Yine de kendini sürekli yetersiz hissediyordu, sanki Rory Hughes'ın sevgisini ve saygısını hiçbir zaman hak edemeyecek gibi.

Belki de o bir prens falan değildir, diye düşündü. Belki de o, Adelaide'ın kendi kişisel yolculuğunda karşısına çıkan

Ninova

Scanned with CamScanner

başka bir ejderhaydı. Aşması gereken başka bir engel. Belki de bu ilişkinin anlamını bulmanın tek yolu onu sonlandırmaktı.

Ve böylece, dokuz ay, dört gün ve yüz sekiz dakika sonra Adelaide Williams bu hayal dünyasından çıkmayı ilk kez ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Adelaide ertesi akşam işten sonra yemekleri Rory'nin evine bıraktı. Sohbet etmek için kalmadı.

Bir şey mi oldu? diye mesaj attı Rory.

Öyle gibi. Ama şu an iş yüzünden nefes alacak vaktim bile yok. Belki birkaç güne konuşuruz?

Tabii ki. Yemekler için sağ ol, harika görünüyorlar.

(Birkaç gün sonra ona, yemeğin midesini bozduğunu söyleyecekti. Fazla baharatlı olduğu için hassas midesinin bunu kaldıramadığını da... Ama birkaç gün içinde dünya zaten altüst olacaktı, dolayısıyla onun yemeği nasıl bulduğunun pek bir önemi kalmayacaktı, değil mi?)

26 Şubat Salı günüydü. Gökyüzü gri, hava yağmurluydu. Adelaide saçlarını düzleştirdi, eyeliner çekerken haber podcasti dinledi. Yalnızca siyaset konuşuyorlardı ama bu bile gözlerinin dolmasına yetti.

Sanki içten içe biliyordu.

Trende *O Yılın Büyüsü*'nü okudu, Joan Didion'ın satırlarıyla yine gözleri yaşardı. Sabah birkaç toplantıya girdi, öğle olmadan üç fincan kahve içmişti. Bir hafta içinde yönetici ekip New York'tan iki etkinlik için gelecekti –bunlar, Alliance'ın Avrupa'da düzenlediği ilk etkinlikler olacaktı– ve Adelaide'ın görevi *Her şey kusursuz ilerlemeli!* düsturuna sadık kalmaktı. (Sam ve Djibril son zamanlarda bu ifadeyi biraz fazla sık kullanır olmuştu.) İlk etkinlik pazartesi günü Londra'da, ikincisiyse iki

Ninova
Scanned with CamScanner

gün sonra Paris'te olacaktı. Sam planlamalara yardımcı olmak için ayın yirmi beşinde gelmişti.

Adelaide; Djibril, Sam ve dördüncü fincan kahvesiyle toplantı odasında oturuyordu, buraya *savaş odası* diyorlardı. Alliance'ın logosunun yer aldığı bir *sweatshirt* giymiş, saçlarını atkuyruğu toplamıştı. Etkinliklerin gündemini son kez gözden geçiriyorlardı ki masanın üzerindeki telefonu titremeye başladı. *Rory arıyor,* dedi şaşkınlıkla. *Bir dakikalığına açmam gerek.*

Merdiven boşluğuna çıktı, kalbi hiçbir mantıklı sebep olmaksızın hızla çarpıyordu. Yeşil *Yanıtla* tuşuna bastı ve Rory ağzını açmadan önce bile, garip bir şekilde söyleyeceği şeyi tam olarak biliyordu.

Adelaide? dedi Rory. Sesi gergin, hatta buruktu. Adelaide her şeyin yolunda olup olmadığını sordu (cevabı bildiği hâlde).

Bunu söylemek gerçekten çok zor, dedi Rory. *Ama şey... Nathalie dün öldü.*

Bu hikâyenin başka bir versiyonu daha vardı. Nathalie'nin hayatta kaldığı, dünyanın dönmeye devam ettiği bir versiyon. Belki bir gün Rory ve Nathalie yeniden birbirlerini buluyorlardı. Belki de sadece birkaç yıl sonra öğle yemeğine çıkıyorlardı; ikisi de başkasıyla evli oluyordu, yüzükleriyle oynayarak tüm bu zaman boyunca neler yaptıklarını birbirlerine anlatıyorlardı. *İş nasıl gidiyor? Çocuk var mı? Annen nasıl?* Belki de bu hikâyede Adelaide ve Nathalie bir kez daha kahve içiyorlardı, sevdikleri kitaplardan, garip şekilde iç içe geçmiş mazilerinden konuşuyorlardı.

Ama ne yazık ki bu hikâye Nathalie Alban'ın artık hayatta olmadığı bir evrende geçiyordu. Ve her şey –ama her şey– yerle bir oluyordu. Çünkü ümüt vadeden, nazik, hırslı, etrafı sevgiyle sarılmış genç kadınlar... Yirmi yedi yaşında aniden ölmemeliydi. Onlar yaşamalıydı. Çünkü yaşamadıkları bir dünyada hiçbir şeyin anlamı kalmıyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ah, Tanrım, dedi Adelaide. *Çok çok üzgünüm, canım. Cevap vermek istemezsen anlarım ama... Ne oldu?*

Kaza geçirmiş.

Çok üzgünüm, dedi tekrar. Aklı hemen Rory'nin ailesine gitti. *Neredesin şu an? Yanına geleyim mi yoksa yalnız mı kalmak istersin?*

Rory, *Evdeyim*, dedi. Şu an abisi Daniel yanındaydı. Ama Adelaide'ın sonra uğraması güzel olurdu.

Tabii ki, dedi Adelaide. *Ne zaman istersen orada olurum.*

Teşekkürler, dedi Rory.

Adelaide telefonu kapayıp basamaklara oturdu. Zihninin bir köşesinde, rahatsız edici bir ses, *Acaba senden önce kaç kişiyi arayıp teselli aradı?* diye sordu. O sesi susturdu. Şu an önemli olan bu değildi, önemli olan Rory'nin yanında olmaktı. *Bu soruyu neden soruyorsun?* diye azarladı kendini. *Güçlü ol. Güçlü ol, güçlü ol, güçlü ol.*

Olamadı. Birkaç dakika sonra Sam onu basamaklarda oturmuş, *sweatshirt*ünün kolları gözyaşlarıyla sırılsıklam hâlde buldu.

Nathalie, dedi. *Rory'nin eski sevgilisi. O... ölmüş.* Onun adını yüksek sesle söylemek bile garip geliyordu, sanki Adelaide'ın buna hakkı yokmuş gibi. Sam koluna girip onu tuvalete götürdü, tuvalet kâğıdıyla yanağındaki rimel izlerini sildi.

Tamam tamam, dedi Sam.

Tamam değil. Adelaide'ın gözyaşları akmaya devam ediyordu. *Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl yoluna sokacağımı bilmiyorum.*

Daha sonra insanlar Adelaide'ın neden bu kadar perişan olduğunu merak edecekti. Neden tanımadığı birinin ölümü onu bu denli etkilemişti? *Neden bu kadar üzüldün?* diye soracaklardı. Adelaide buna asla net bir yanıt veremeyecekti.

Ninova

Scanned with CamScanner

Gerçek şuydu ki Nathalie'nin ölümü onun kalbini kırmıştı. Adelaide bu kadınla bir bağ, bir yakınlık kurduğunu hissetmişti. Aralarında onları birbirine bağlayan, görünmez ama güçlü bir ip varmış gibi geliyordu. Belki de bütün bu yaşadıkları –Rory'yle arasındaki bu ilişki– aslında bir haritaydı. O prense ulaşmak için değil, Nathalie'ye varmak için. *Nathalie'yle arkadaş olmak kaderimde mi vardı?* diye düşünüyordu, birlikte içki içmek, kahve sohbetleri yapmak, eski sevgilileri hakkında konuşmak, birbirlerine kitaplar ve çiçek desenli elbiseler hediye etmek.

Acaba bu bağı sadece kendi kafasında mı kurmuştu? Ama bunu asla öğrenemeyecekti. Onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu asla bilemeyecekti. Çünkü Nathalie Alban'ın ışığı artık sönmüştü. Dahası, bu Adelaide'ın yüreğini gerçekten burkmuştu.

Onu gerçekten tanımış olsaydım... diye düşündü Adelaide. *Onu sadece iki kez görmüş değil de gerçekten tanışmış olsaydım...* Nathalie'nin arkadaşlarını, kardeşlerini, anne babasını düşündü. Ona iyi geceler öpücüğü verenleri, üniversiteye başladığında onu yurda götürenleri, sarhoş olup kustuğunda saçlarını tutanları, mezuniyetinde onu kucaklayanları, önemli iş görüşmelerinden önce ona moral verenleri... Artık onu göremeyeceklerdi. Dünya artık onu göremeyecekti. İnsanların öyle bir anda bu dünyadan çekip gitmesi –var olmaya bir son vermesi– çok korkutucu, çok acımasızdı. Adelaide bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Djibril'e haberi verip ofisten ayrıldı, Rory'nin evine yakın bir kafede oturup çalışmaya koyuldu. (Neşeli e-postalar yazmaya çalışırken, *Her şey eksiksiz ilerlemeli,* diye hatırlattı kendine.) Rory'nin evine pizza sipariş edip ondan mesaj bekledi.

Abim az önce gitti, dedi Rory saat beş civarında. Eğer uğrayabilirsen çok iyi olur...

On dakika içinde oradayım, dedi Adelaide.

Ninova

Scanned with CamScanner

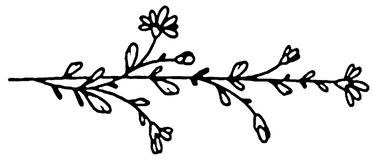
Adelaide, Rory'nin kapıyı açtığı o ânı ömrünün sonuna dek unutamayacaktı. Ona sarıldığında hissettiği şeyi, parmak uçlarında yükselerek kollarını ona dolamasını. Çünkü o an, birine sarıldığınızda, omuzlarının titrediğini, gözyaşlarının göğsünüze aktığını hissettiğinizde... Bırakmak istemezsiniz. Ne fiziksel olarak ne de duygusal olarak. O kişiyi hayatınız boyunca kollarınızda tutmak, bu dünyanın tüm acılarından korumak, yokluklarını asla hissetmeyecekmişsiniz gibi davranmak istersiniz.

Çünkü gerçeği bilirseniz, yani sevmenin bedelinin eninde sonunda yas tutmak olduğunu bilirseniz kimseyi sevemezsiniz. Asla bu tuzağa düşmezsiniz. Ama bir kez düştüğünüzde -aklınıza, mantığınıza rağmen birini ya da bir şeyi sevdiğinizde- bırakmak istemezsiniz. İptal edilen akşam yemekleri, cevapsız kalan mesajlar... Bunların hiçbiri artık önemli olmaz. Adelaide o anda Rory'yi asla bırakamayacağını biliyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

ON YEDİ

Hiç mantıklı değil.

Rory bu kelimeleri sanki bir büyü yapıyormuş gibi tekrar edip duruyordu. Yeterince söylerse üzerindeki lanet kalkacakmış gibi. Nathalie bu dünyaya geri dönecekmiş gibi. *Hiç mantıklı değil... O zaman onu bu evrene geri döndür. Bu hiç mantıklı değil... Bırak yaşasın. Lütfen.*

Adelaide, Rory'nin mutfağında iki fincan çay demledi. Buhar ince kıvrımlar hâlinde yükselirken, *Bu hiç mantıklı değil,* diye tekrarladı Adelaide, çay poşetlerini fincanlardan çıkarıp her birine bir damla süt ekledi. Bu durumun hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Prenses Gelin'i izlemek ister misin, diye sordu. Bir anlığına Rory'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. *Bunu nereden bildin?*

Adelaide biliyordu çünkü dikkat ediyordu. Rory Hughes'ı tanıyordu, tahammül sınırlarını zorlayan, çizgi filmlerden fırlamış gibi yakışıklı ve şimdi karşısında tamamen yıkılmış duran Rory Hughes'ı tanıyordu. Hastayken izlemeyi en sevdiği filmin *Prenses Gelin* olduğunu çok iyi biliyordu. Daha doğrusu morali bozukken iyi hissetmek için izlemeyi en çok tercih ettiği film olduğunu. Ve Adelaide onun iyi hissetmesini istiyordu. Umutsuzca ona kendini daha iyi hissettirmek istiyordu.

İkisi de ellerinde çaylarıyla yatağa çöktüler. Nefes alıp verişleri ağırdı. *Prenses Gelin*'i izlediler, ardından *Aslan Kral*'ı ve sonra

Ninova
Scanned with CamScanner

Yağmur Altında'yı. Adelaide, Rory'nin başını okşayıp elini avucuna aldı. *Buradayım,* diye fısıldadı Rory ağlamaya başladığında. *Çok üzgünüm. Ama buradayım.* Bazen kelimeleriyle düşünceleri birbirine karışıyordu... *Çok üzgünüm, buradayım,* diyordu. *Benim yerime Natalie öldüğü için çok üzgünüm,* diye düşünüyordu.

Rory'nin telefonu susmak bilmiyor, arkadaşlarından ve ailesinden gelen mesajlarla durmaksızın yankılanıyordu. Arada kısa telefon görüşmeleri yapmak için odadan çıkıyor, sonra gözleri dolu dolu geri dönüyordu, hâlen Nathalie'nin kaybı yüzünden üzgündü ama Nathalie'nin kuzenleri, arkadaşları, iş arkadaşları onu aradığı için kendini onurlandırılmış hissediyordu.

Her telefon görüşmesiyle nefesi biraz daha ağırlaşıyor, konuşmakta biraz daha zorlanıyordu. *(Azıcık Xanax işe yarar mı?* diye sordu Adelaide. *Aman Tanrım, hayır,* dedi Rory. *Ben Amerikalı değilim. Her şeyi haplarla uyuşturamam.)*

Üçüncü filmin ortasında Nathalie'nin annesinden bir mesaj aldı. Rory'ye özel bir mesajdı, Adelaide'ın okuması gereken bir şey değildi ama Rory yine de yüksek sesle okudu. *Kızımızı kaybettiğimiz için kahrolduk,* diyordu mesajda. Adelaide'ın kalbi bir kez daha kırıldı. Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı, kendini ait olmadığı bir yerdeymiş gibi hissetti.

Saat dokuz civarında, güneş tamamen battığında (*Böyle bir günde ne hakkı vardı ki doğmaya?* diye düşündü Adelaide), Rory'nin saçlarını okşadı, ta ki Rory gözlerini açık tutmakta zorlanana kadar. Adelaide geceyi burada geçirmeyi teklif etmişti ama ikisi de biliyordu ki Rory yalnız başına daha iyi uyuyordu. Adelaide alnına bir öpücük kondurup yorganı omuzlarına kadar çekti ve gün içinde kafede yazdığı notu yastığının altına bıraktı.

Rory, diyordu notta. Senin için kahroldum. Nathalie ve sevenleri için de... Yani görünen o ki, onunla tanışan herkes onu çok sevmiş. Hepinizin onun ışığını ve enerjisini bu dünyada yaymaya devam edeceğinizden

Ninova

Scanned with CamScanner

şüphem yok ama lütfen şunu bil: Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Şimdi ve daima.

Sevgiler, Adelaide

Yatağın kenarındaki çay fincanlarını alıp yıkadı. O sırada mutfağa Bubs girdi ve selamlaştılar.

Bunun senin için de kolay olmadığını biliyorum ama Rory'nin yanında olman gerçekten çok güzel.

Tabii ki yanında olacağım. Sadece... Ailesinin yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. İçindense, *Sonuçta onlar için çok daha zor olmalı,* diye düşündü, *çünkü kızlarını kaybettiler.*

Bubs başını onaylarcasına salladı. Adelaide bardakları kurutma sepetine koydu.

Senin için yapabileceğim bir şey var mı? diye sordu, ellerini mutfak havlusuyla kurulayarak. *Pizza, soğuk bira ya da kek ister misin? Eminim bu süreç senin için de çok zor oluyordur.* Bubs hafifçe güldü.

Ben iyiyim, dedi. *Teşekkürler, Adelaide.*

Pekâlâ. İyi akşamlar.

Adelaide dışarı çıkıp birkaç kat aşağı indi ve geceye karıştı. Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Eve vardığında onu kapıda karşılayan Maddison, *Geçti,* dedi.

Geçmedi, dedi Adelaide. Kapının eşiğinde dizlerinin üstüne çöktü, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. *Bu hiçbir zaman geçmeyecek.*

Çok fazla iş vardı, bitmesi imkânsız derecede fazla. Adelaide burnunu çekip gece on bir civarında bir kahve daha demledi. Bilgisayarını açtı, düşüncelerini sınıflandırmaya çalıştı.

Başaramadı.

Saat dörtten sonra bir noktada uykuya daldı, üç saat sonra uyandı. Güneş penceresinden içeri süzülüyordu. Bir anlığına

Ninova

Scanned with CamScanner

tüm olanları ve artık farklı bir dünyada yaşadığını unuttu. Hatırlamak, yanlış yöne ateş edilen bir kurşun gibiydi, keşke o kurşunu geri alabilsem demek gibiydi.

Adelaide gece boyunca düzenlediği sunum dosyalarını Djibril ve Sam'e e-postayla gönderdi. Sabah kafede çalışmayı, Rory uyanınca birkaç saatini onunla geçirmeyi, ardından saat üçte ofise dönüp sunum provalarına katılmayı planlıyordu. *Bu sizin için uygun mu?*

Elbette, diye mesaj attı Djibril. *Görüşürüz. Yerine geçmemi istersen haber ver.*

Ne kadar nazik biri, diye düşündü Adelaide. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

İyi misiniz? diye sordu barista, yakındaki bir masadan kırıntıları temizlerken. Adelaide hüngür hüngür ağlıyordu. Öyle hafif bir ağlama değildi, iç çeke çeke gelen hıçkırıklarla ağlıyordu. Baristanın sesini duyana dek ne kadar gürültü çıkardığını fark etmemişti. Bir kez daha suçluluk dalgası bedenini sardı.

Topla kendini, Adelaide, diye düşündü. *Tanımadığın biri için ağlamaya ne hakkın var? İnsanların sana gösterdiği nezaketi ve ilgiyi boşa harcamaya ne hakkın var?*

İyiyim, dedi baristaya, burnunu çekerek. *Teşekkürler.*

Saat on civarında ablası Holly'yi aradı. Onun desteğine, birkaç bilgece sözüne, her şeyin yoluna gireceğini hatırlatacak birine ihtiyacı vardı. *(Holly genç bir anneydi, yani büyük ihtimalle Massachusetts'te bu saatte uyanıktı. Ve büyük ihtimalle Adelaide'a cevap verebilirdi. Izzy'nin krizleri esnasında onu sakinleştirmeyi başarırdı.)* Telefon çaldıkça Adelaide'ın suçluluğu arttı. *Nathalie'nin küçük kız kardeşi onu bir daha asla arayamayacak. Ondan asla teselli isteyemeyecek.* Evrenin dengesi fena hâlde bozulmuş gibi hissediyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Holly üçüncü çalışta açtı. *Merhaba, tatlım.* Sesi nazik ve kırılgandı. Amerika'da saat hâlâ çok erkendi.

Adelaide konuşamıyordu. *Merhaba,* demeyi denedi ama çıkan ses, yaralı bir hayvanın çığlığına benziyordu.

Ah, Adelaide.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diyebildi. *Kendimi nasıl toparlayacağımı, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.*

Holly yasın dalga dalga geldiğini açıkladı; şu an Adelaide'ın en dış çemberde olduğunu, her bir sarsıntıyı, her bir kalp kırıklığını hissettiğini söyledi. *O çemberin merkezine yaklaştıkça daha da güçlenmen gerekecek,* dedi. *Şimdi ağla ama Rory'ye dayanak olmaya çalış. Onu ayakta tut.*

Adelaide başını onaylarcasına sallarken telefonu kulağına bastırdı, yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyordu. *Ona dayanak ol,* diye düşündü. *Onu ayakta tut.*

Dudaklarını ısırdı, hıçkırıklarını içine hapsetmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp gözlerini peçeteyle kuruladı, birkaç e-posta ve mesaj daha attı. Derin, yavaş nefesler almaya çalıştı. Nefeslerini saydı. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.*

Rory saat on buçuk gibi mesaj attı. Uyanmıştı. *İstediğin bir şey var mı?* diye sordu Adelaide.

Bir meyve suyu harika olurdu.

Adelaide kahve dükkânında bulunan tüm meyve suyu çeşitlerini aldı; havuç ve zencefil, portakal, elma, frenk üzümü, salatalık ve ıspanak. Şişeleri gökkuşağı gibi kasanın önüne dizdi.

Epey meyve suyu almışsınız, dedi barista. *Resmen küçük bir gökkuşağı.* Adelaide, sebepsizce tekrar ağlamaya başladı. *İyi olduğunuza emin misiniz?* diye sordu barista.

Eminim. Üzgünüm, sadece biraz zor bir sabah geçiriyorum. Ama sorduğunuz için teşekkür ederim.

Yalan söylüyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory kapıyı açtığında Adelaide'ın yanakları gözyaşı izleriyle lekelenmişti ve kollarında beş şişe meyve suyu vardı. Rory onun bu hâline neredeyse gülecekti.

Adelaide meyve sularını mutfak tezgâhına koydu, sonra arkasını dönüp ona sarıldı. *Ne bulduysam aldım,* dedi. *Umarım hoşuna gider.*

Teşekkürler.

O sabah Rory, Nathalie'nin ölümünden bir gün önce *The Times*'ın yardımcı başeditörlüğüne atandığını öğrenmişti. Yirmi yedi yaşında, gazetenin en genç yardımcı başeditörüydü. Gözlerini elinin tersiyle sildi.

O inanılmaz biriydi, dedi Rory. *Her anlamda, herkes için. Çok iyiydi. Onsuz bir dünyada yaşamak istemiyorum.*

Biliyorum. Çok üzgünüm. Keşke bunu yaşamak zorunda olmasaydın.

Sanırım o, hayatıma bir noktada girdiği için şansliyım, dedi Rory. *Sayesinde hayatım geri dönülmez şekilde çok daha iyi oldu. Okuduğum tüm kitaplar, The Orwell Diaries... İlk kopyamı üniversitedeyken bana yılbaşında o hediye etmişti. Her şey onun sayesinde oldu. Hislerimi tarif bile edemiyorum.*

O anda Adelaide, Rory'nin yasının ne kadar karmaşık, ne kadar katmanlı olduğunu fark etti. İlişkileri boyunca Rory'nin gözünde her daim ikinci planda olduğunu biliyordu, ilk önceliği adı bile olmayan eski sevgiliydi, sonra adının Nathalie Alban olduğunu öğrendi. Başarılı, zarif, güzel Nathalie Alban. Ama görünüşe göre olay sadece dış görünüşünde değildi; Nathalie gerçekten her anlamda başarılı, zarif ve güzeldi. Rory'nin tüm aksi iddialarına rağmen Adelaide onun hâlâ Nathalie'yi sevdiğini biliyordu. Rory'nin kalbinde, Adelaide'ın asla ulaşamayacağı parçalar vardı ve onlar Nathalie'ye aitti.

Ve şimdi Nathalie yok olmuştu. Rory hayatının aşkını bir kez daha kaybetmek zorunda kalmıştı, bu dünyadan gitmeden çok önce kaybettiği kadını. Nathalie artık sevgilisi değildi,

Ninova

Scanned with CamScanner

hatta arkadaşı bile değildi. Peki neydi? Rory bunu bilmiyordu. Adelaide da bilmiyordu. Kaybını tam olarak tanımlamak imkânsızdı, çok özel, çok karmaşık bir şeyin yasını tutuyordu.

İki yıldan uzun süredir görmediğiniz birinin yasını nasıl tutarsınız? Hastalandığınızda alnınıza öpücük konduran, doğum günlerinizde size pasta yapan, beş yıl boyunca aralıklarla sizinle aynı yatakta uyuyan birinin? Telefonun diğer ucunda nefesini dinlediğiniz zamanları, gecenin bir yarısı, artık konuşacak bir şey kalmadığı hâlde sadece birbirinize yakın hissetmek için geçirdiğiniz o sessiz anları nasıl anımsarsınız? Ve bir sabah, o nefesin durduğunu fark ettiğinizde... O kişinin artık telefonun diğer ucunda, sizinle aynı şehirde, hatta aynı dünyada bile olmadığını anladığınızda ne yaparsınız?

Dünyanız artık bir kişi eksikken, üstelik o kişi zeki, enerjik, inanılmaz derecede nazik ve sevgi dolu biriyken nasıl dönebilirdi? Dönemezdi. Bu yüzden, hayatta kalmak için en yakınınızdaki şeye tutunursunuz. Sizi bu dünyaya bağlayacak bir şey, birini bulmaya çalışırsınız.

Rory için o bağ Adelaide'dı. Rory, Adelaide'ın saçlarını avuçlayıp parfümünün kokusunu içine çekti; çiçeksi ve yoğun, portakal çiçekleri ve bergamot. Gözyaşlarını onun *sweatshirt*üne sildi; dün de giydiği, kolunda Alliance logosu olan o *sweatshirt*e. Rory, kendi dizlerinin su koyverecek gibi olmasına rağmen Adelaide'ın dimdik ayakta durabilmesine minnettardı. Bir dayanağının olmasına da.

Adelaide, Rory'nin ağırlığını omuzlarında hissetti, hem fiziksel hem de duygusal olarak. Sırtını okşadı, ıslak yanaklarına hafif öpücükler kondurdu. Rory ağlamaya devam etti. Adelaide, onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu. Nathalie'nin yokluğuyla açılan o boşluğu nasıl dolduracağını, dünyayı nasıl

Ninova

Scanned with CamScanner

yeniden sıcak bir yere dönüştüreceğini bilmiyordu. Ama yapması gerektiğini biliyordu. *Bunu düzeltmek zorundasın.*

Bir anlığına geri çekilip ellerini Rory'nin omuzlarına koydu. Gözlerine, o sulu ve kırmızı gözlere baktı. *İnanç konusunda farklı bakış açılarımız var, biliyorum. Ve Nathalie'yi pek tanıdığım söylenemez. Sadece bir kez kahve içtik, hepsi bu. Ama tanıdığım kadarıyla onda büyülü bir şeyler vardı. Sanki dünyaya özel bir enerji yayıyordu. Ben o enerjinin yok olamayacağına inanıyorum. O hâlâ burada. Sana söz veriyorum.*

Biliyorum, dedi Rory. *Ama o olmadan burası çok soğuk geliyor.*

Yas ve sevginin birbiriyle ilintili olması çok acımasızca, dedi Adelaide, onu tekrar kollarına alarak. *Bu, çok büyük bir haksızlık.*

Eski Disney filmleri, Ay'la ilgili belgeseller izlediler. Öğle yemeğinde makarna yediler. Adelaide, hesabı ödeyemeden koştura koştura metroya gitmek zorunda kaldığı için kendinden nefret etti. O günkü toplantılara geç kalmamak için trene yetişmek zorundaydı.

Metroda bir koltuğa oturduğu anda içinde bir şey koptu. O âna kadar tuttuğu her gözyaşı, içinde biriktirdiği tüm acı, boğazında bir düğüm gibi çözülmeye başladı. Kulaklıklarını taktı, Maggie Rogers'ın "Give a Little" şarkısını son ses açtı. Kendi duygularını müzikle boğmaya çalıştı. (Büyürken müzik onun için evdeki karmaşadan kaçış noktasıydı.)

Ofiste hızlıca yüzünü yıkadı, tuvalette çılgınca bir telaşla göz kalemini tekrar sürdü. *Gözyaşı döktüğüm belli oluyor mu?* diye sordu Sam'e, toplantı odasına girerken.

Asla. Ama eğer dışarı çıkmaya ihtiyacın olursa kulağını iki kez çek, hemen herkese çay almaya gitmeni isteyeceğim. Adelaide ona gülümsedi.

Anlaştık. Teşekkür ederim.

Ninova

Scanned with CamScanner

Saat tam altıda Adelaide ofisten çıktı ve Rory'yle tekrar buluştu. Sinemaya gittiler, başrol oyuncusunun Nathalie'ye çok benzediğini düşündü. *Hayal mi görüyorum?* diye merak etti. Rory de fark etmiş miydi?

Sonrasında Rory'nin evine döndüler. Adelaide, dönüş yolunda markete uğrayıp yemek yapacak bir şeyler almayı teklif etti. *Peynirli makarna?* dedi. *Kızarmış tavuk? Hatta bulabilirsem biraz yeşil domates alıp kızartabilirim.*

Gerek yok, dedi Rory. Aç olmadığını söyledi, zaten bunların hepsi midesine ağır geliyordu. Son yaptığı Güney Amerika yemeklerinin ona mide ağrısı çektirdiğini ekledi. Adelaide dudaklarını ısırdı ve sadece, *Ah,* demekle yetindi. Ona çilekli *smoothie* hazırladı, yatakta saçlarını okşayarak onu sakinleştirdi, sonra da blenderı yıkayıp mutfağı temizledi.

Tekrar teşekkürler, Adelaide, dedi Bubs, mutfaktan geçerken.

Sorun değil, dedi Adelaide.

Bu arada, geçen hafta Rory'nin yemeklerinden biraz çaldım. Şu peynirli makarna inanılmazdı.

Adelaide zayıf bir gülümsemeyle ona karşılık verdi, sonra da eve gidip ağladı. Bütün gece çalıştı. Birkaç saat uyudu. Uyandı. Hatırladı. Ve zamanı geri almayı diledi. Sonra tekrar tekrar aynı şeyleri yaptı.

Sonraki iki gün de böyle geçti. Adelaide sabahlarını Rory'yle, öğleden sonralarını da ofiste geçiriyordu. Akşamlarını birlikte filmler izleyerek, Rory'nin saçlarını okşayarak, onu uykuya yatırarak geçiriyordu. *Çok üzgünüm. Buradayım,* diyordu her seferinde. Sabah dörtte çalışmayı bırakıyor, yedi gibi uyanıyor, yalnızca adrenalin, çok az yemek ve tehlikeli miktarda kafeinle ayakta duruyordu.

Cuma sabahı Rory'nin doktor randevusu vardı; midesindeki ülserin nüksedip nüksetmediğine bakacaklardı. (*Nüksetmişti.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Yeni bir ilaç yazdılar.) Adelaide tüm gün ofiste kaldı. Alliance'ın ilk büyük etkinliğine üç günden az kalmıştı. Yönetim ekibi o gün öğleden sonra Londra'ya uçacaktı, hafta sonu boyunca etkinlik alanında son hazırlıklar yapılacaktı. Adelaide ağlamamaya çalışarak yapılacaklar listesindeki maddeleri tek tek kontrol etti. Sadece Rory için değil, Alliance için de güçlü kalmak istiyordu.

Paris ofisiyle konferans görüşmesi yapıyordu –Fransızcayı hızlı konuştuklarından söylenenlerin yarısından fazlasını anlamıyormuş gibi geliyordu– ve tam o esnada Rory'den bir mesaj geldi.

Öğleden sonra ilginç bir şey oldu. Daha sonra anlatırım ama Nathalie'nin annesi ve en yakın arkadaşı aradı. Ailesini görmek için evlerine gidiyorum. Gece geç döneceğim.

Adelaide, Djibril'e döndü, *Bana bir saniye izin verir misin?* diye fısıldadı. Görüşmeden çıkıp koridora geçti, tuvalette neredeyse bayılacaktı. Ağzında acı bir tat hissetti, midesi bulanıyordu. Eğildi ama sadece safra kustu. Başını serin klozete yasladı.

Yeter artık, kendine gel, dedi içinden, bedenini kalkmaya, odayı da dönüp durmayı kesmeye zorladı. Ama oda durmadı. Hiçbir şey durmadı. Adelaide hiçbir şeyi durduramıyordu.

Adelaide'ın en büyük korkusu buydu: Nathalie onu hâlâ sevdiği için ailesi, Rory'yi aramıştı. Elbette onu daima sevmişti, nasıl sevmesindi? Nathalie, Rory'nin verdiği doğum günü kartlarını saklamış, Sevgililer Günü'nde aldığı gülleri kurutmuştu. Ailesi ve arkadaşları onu Rory olmadan toprağa veremezlerdi, Nathalie'nin sırlarını anlatmadan kızlarını uğurlayamazlardı.

Ama gerçek bu değildi. (Hem öyle olsaydı bile Adelaide bunu asla öğrenemeyecekti.) Gerçek şuydu ki, Nathalie'nin annesi Rory'yi seviyordu. Evet, kızının kalbini kırmıştı ama aynı zamanda beş yıl boyunca onun yanında olmuştu; mezuniyet

Ninova

Scanned with CamScanner

töreninde, kuzenlerinin vaftizlerinde, büyükbabasının cenazesinde. Annesi sadece Rory'yi görmek istemişti, onun iyi olup olmadığını öğrenmek, elini tutup, *Bu gerçek olamaz ama seni burada görmek güzel,* demek istemişti.

Nathalie'nin yakın arkadaşıysa daha farklı, daha acı verici bir haber için aramıştı; Nathalie'yle şu anki erkek arkadaşı Peter birkaç hafta önce nişan yüzüğü seçmişlerdi. Birlikte yaşıyorlardı, ilkbaharda nişanlanmayı planlıyorlardı. Nathalie'nin cenaze konuşmasını Peter yapacaktı ve arkadaşı, Rory'nin tüm bunları önceden bilmesini istiyordu. Onun, cenaze sırasında bu gerçekle yüzleşip sarsılmasını istemiyordu.

Rory, o akşam Çin yemeklerini yerken bunların hepsini Adelaide'a anlattı. (Adelaide ofise fazla yemek sipariş edildiğini duyunca kalanları alıp saat dokuz gibi midesinde düğümlerle Rory'nin evine götürmüştü.)

Nasıl hissediyorsun? diye sordu Adelaide.

Bilmiyorum, dedi Rory. Ama biraz daha sakin görünüyordu. Adelaide bu durumun dezenfekte edilen kötü bir yaraya benzediğini düşündü. Acıtıyordu ama en azından iyileşecekti. Sevdiğin birinin mutluluğu bulduğunu, ailesinin seni hâlâ önemsediğini, kalbini en azından atarken tamamen parçalamadığını bilmek...

Ama bunların hiçbiri Nathalie'yi geri getirmezdi.

Rory'nin ev arkadaşları içeri gelip *Hızlı ve Öfkeli* serisinden bir film açtı. Adelaide kanepeye kıvrıldı, rahatsız hissediyordu. Burada olmaması gerekiyormuş gibi, sanki fazlalıkmış gibi. Film bittiğinde, serinin bir sonraki filmini açmalarına kalmadan gitmeye karar verdi. Rory onu kapıya kadar geçirdi.

Ona sarılıp fısıltıyla iki kelimeli bir şey mırıldandı. Saçlarına doğru çok sessiz bir şeyler. *Seni seviyorum,* diye düşündü Adelaide. Rory'nin az önce, *Seni seviyorum,* dediğini duymuştu.

Ne dedin? diye sordu.

Ah, sadece teşekkür ederim dedim.

Ninova

Scanned with CamScanner

Şimdi

Londra

2019

Ninova

Scanned with CamScanner

ON SEKİZ

Böyle olmaması gerekiyordu. Hiçbir şeyin böyle olmaması gerekiyordu.

O kadar sağlıklı, o kadar nazikti ki. Dikkatliydi, ayrıcalıklıydı, seviliyordu, ilgi görüyordu; insanın onlarca yıl, hatta belki bir asır yaşamasına yetecek her şeye sahipti.

Rory onun bir ömür yaşadığını gözünde canlandırabiliyordu: Mumlarla süslenmiş bir pastanın ardında ışıl ışıl gülümsediği fotoğrafı yerel bir gazetede şu başlıkla yayımlanıyordu: NATHALIE ALBAN BU HAFTA 100 YAŞINA GİRİYOR. Ailesiyle, dostlarıyla kutlama yapacaktı. Torunları, torunlarının çocukları, yeğenleri ve yeğenlerinin çocuklarıyla... En azından olması gereken buydu. Ta ki...

Ta ki her şey ters gidene kadar. Ta ki her şey paramparça olana kadar. Ta ki Nathalie Alban, karanlık ve yağmurlu bir gecede hayatını kaybedene ve Rory'nin bildiği dünya, onun için bir anda sona erene kadar.

Bu hiç mantıklı değil.

Rory Hughes yasın ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordu; en azından öyle olduğunu iddia edebilirdi. Ama bu duygu farklıydı, hem de katbekat. Şok edici, iç parçalayıcı, akıl karıştırıcı ve insanın içini kemiren bir şeydi. Ve *lanet olsun* ki gerçekten hiçbir şekilde mantıklı değildi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Kötü haberi alabileceği onca yer varken Facebook'tan almıştı. Nathalie'nin kız kardeşlerinden biri bir gönderi paylaşmıştı: *Bunu yazmak zorunda olmak yüreğimi parçalıyor ama... Benim neşeli, eğlenceli, her konuda haklı ablam Nathalie, dün gece bir trafik kazasında hayatını kaybetti.* Gönderiye bir de fotoğraf eklemişti. Bu, Rory'nin çektiği bir kareydi; Nathalie'nin Cambridge mezuniyetinden, kürklü yakası olan siyah beyaz cübbesi içinde gülümsediği ve birbirlerine sarıldıkları andan bir fotoğraf.

Rory bir anda tuvalete koşup kusmaya başlamış ama midesinden hiçbir şey çıkmamıştı. *Şükürler olsun ki henüz yulaf lapamı yemedim*, diye düşünmüştü. *Şükürler olsun mu?* diye bağırmıştı içindeki ses. *Şu an nasıl olur da herhangi bir şey için şükredebilirsin?*

Ağzını ve gözlerini silmişti. Londra'daki tek diğer Hughes'ı, abisi Daniel'ı aramıştı. *Bir saate oradayım*, demişti Daniel. Rory'nin dairesine gelir gelmez küçük kardeşini sımsıkı kucaklamıştı.

Daniel ona kızarmış ekmekle yumurta hazırlamıştı. Rory yememiş, bunun yerine saatlerce gözleri dalgın hâlde öylece oturmuşlardı. Televizyonda gündüz haberleri arka planda yankılanırken kahve masasının üzerindeki yumurtalar ağır ağır soğumuştu. Zaman geçtikçe geçiyordu.

Rory ailesine, ev arkadaşlarına ve eski yurt arkadaşlarına mesaj atmış, onlara olan biteni, o korkunç mu korkunç haberi vermişti. Öğle saatlerinde Daniel ona dönüp *Adelaide'la konuştun mu?* diye sormuştu.

Ah, diye düşünmüştü. Adelaide. Aklından bile geçmemişti.

Rory aramış, Adelaide cevap vermişti. Ona Nathalie'yi anlatmıştı. Sesi öyle bir empatiyle, öyle bir şefkatle doluydu ki, yaklaşık yarım saat sonra Adelaide evine pizza yollamış ama bu, Rory'nin midesini yeniden bulandırmıştı.

Bunu hak etmiyorsun, diye bağırmıştı içindeki ses. Ama neyi hak etmiyordu? Acıyı mı, ıstırabı mı? Yoksa Adelaide'ın sevgi dolu endişesini mi?

Ninova

Scanned with CamScanner

Saatler sonra Adelaide gelip kollarını ona dolamıştı. Öyle içten, öyle şefkatle. Rory'nin içindeki ses tekrar, *Bunu hak etmiyorsun*, demişti. Rory bu sesi bastırmaya çalışmıştı, anlamını düşünmek istememişti. Aslında neyi hak etmediğini bilmek istemiyordu.

Adelaide her sabah uyanır uyanmaz ona geliyor ve her gece Rory uykuya dalana dek yanında kalıyordu.

Acaba hayatımın aşkının yasını tutarken beni teselli etmek Adelaide'a garip geliyor mudur, diye düşündü Rory. Üniversitedeyken bir gün onunla evleneceğini düşündüğü kadının?.. Bir gün yollarının yeniden kesişeceğine inandığı kadının?.. Ama aynı kadın, başkasıyla nişan yüzüğü seçmişti, Rory'nin kalbini sayısız, farklı ve yıkıcı şekillerde kırmıştı. Adelaide için onun gözyaşlarını silmek, saçlarını okşamak ve Nat'in annesinin sözlerini duymak garip miydi? *Kızımızı kaybettiğimiz için kahrolduk.*

Bunu asla bilemeyecekti. Ama dürüst olması gerekirse umursadığı da yoktu. Adelaide yanındaydı ve önemli olan tek şey buydu. İhtiyacı olan tek şey birinin yanında olmasıydı. Elini tutması ve yaşadığı şoku onunla paylaşmasıydı. Bu hiç mantıklı değildi.

Ama sonra, nasıl olduysa dudaklarından o kelimeler döküldü. *Seni seviyorum*, dedi ona iyi geceler dilerken. Peki gerçekten seviyor muydu? Yoksa sadece yanında olmasını mı seviyordu?

Emin değildi. *Kahretsin,* hiçbir şeyin böyle olmaması gerekiyordu.

Cumartesi günü Daniel onu Manchester'a götürdü, büyük abileri Cameron ve Arthur onları tren istasyonunda karşıladı. Sırtını sıvazlayıp saçlarını karıştırdılar.

Ninova

Scanned with CamScanner

Senin için çok üzgünüz, kardeşim. Seni seviyoruz. Nat harika bir insandı.

Dünyanın en harika insanıydı, dedi Rory. Gerçekten öyleydi.

Arabayı Arthur'un evinin önüne park edip köşedeki bira-haneye kadar yürüdüler. İçerisi bomboştu, sadece barda çalışan genç çocuk ve bir köşeye yığılmış tozlu kutu oyunları vardı. Arthur'un eşi Stella onları içeride bekliyordu, masada bardak bardak birayla tabaklarca balık ve patates kızartması hazırdı.

Çok üzgünüm, dedi Stella, kollarını açarak. *Nat çok tatlı bir kızdı.*

Dünyanın en tatlı kızıydı, dedi Rory yine, Stella'nın kollarına sığınarak.

Bir an sessizlik içinde oturup televizyondaki bisiklet yarışını izliyormuş gibi yaparak biralarını yudumladılar. Rory'nin abileri ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Rory'nin aklını mı dağıtmalıydılar, onunla birlikte yas mı tutmalıydılar yoksa Nat'in burnundan sangria gelene kadar güldüğü o günü mü yâd etmeliydiler? Rory'nin neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden çoğu insanın yas karşısında yapması gereken neyse onu yaptılar: Hiçbir şey.

Rory, Adelaide'a mesaj atıp ne yaptığını sordu. Ah. Şu an iş etkinliği için bin tane hediye çantası hazırlıyorum. Fazladan kalırsa sana da bir tane ayırırım! Bir fotoğraf yolladı: Yere yayılmış beyaz paket kâğıtları, gri Alliance kapüşonluları, şık güneş gözlükleri.

(Fotoğrafta Adelaide yoktu. Kızarmış gözlerini, sivilceli yanaklarını göstermemişti. Sabahın erken saatlerinden beri ağlıyordu. Her bir hücresi yanıyor, her bir hücresi korkuyordu. Neyden korkuyordu? Bunu Adelaide da bilmiyordu. *Özür dilerim*, demişti sabah altıda Eloise'i aradığında, gözyaşları telefonun ekranına damlıyordu. *Ailem telefona cevap vermedi, Madison evde değil... Konuşabilir miyiz?* Eloise ona, *Tabii ki*, demişti. *Ve*

Ninova

Scanned with CamScanner

sakın bir daha özür dileme. "Özür dilerim" arkadaşlıkta yasaklı bir kelime, anlaşıldı mı?)

Manchester nasıl? diye mesaj attı Adelaide ona.

Rory masada sessizce oturan abilerine baktı. *İyi. Ailemle olmak güzel.* Gerçekten de öyleydi. Ama bir yanı, yatağına kıvrılıp film açmayı ve Adelaide'ın uzun sarı saçlarını parmaklarına dolamayı istiyordu.

Sonra Stella, *Cards Against Humanity oynayalım mı?* diye sordu. Herkes önce tereddüt etti, sonra başlarıyla onayladılar.

Olur, dediler. *Neden olmasın?*

Mesele şu ki eğer perişan bir hâldeyseniz, yas tutuyorsanız, kalbiniz kırılmışsa ve size *Ben Peter Parker. Radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldım, şimdi de kendimi parmesan peyniri ve biber dilimleriyle kaplıyorum çünkü ben bir pizzayım* deme fırsatı sunuluyorsa bu fırsatı *asla* kaçırmamalısınız.

On dakika gibi kısa bir süre sonra Hughes kardeşler gözlerinden yaşlar gelene kadar güler olmuştu. Sevinç gözyaşlarıydı bunlar. Kontrolden çıkan neşe dolu yaşlar.

Saatlerce oyun oynadılar. Birahaneden sonra Arthur'un evindeki mutfak masasında devam ettiler. Arthur birkaç turluğuna oyundan ayrılıp akşam yemeğini hazırladı; patatesleri doğrayıp biberiyeyle tatlandırdı, Stella da tavuğu fırına verdi. Arthur bir yandan yemek yaparken bir yandan da kardeşlerinin çılgınca kahkahalar atışını izledi. Oyuna devam ediyorlardı: *George W. Bush şu an ne düşünüyor olabilir? Cevap: Bomboş şeyler.*

Bu an Arthur'a anne ve babalarının cenaze gecesini hatırlattı. Büyükannelerinin onları üstlerindeki aşırı kolalanmış takım elbiseler içinde sıkıntıyla kıpırdanırken oturma odasında yere oturtup eski bir kart destesiyle Old Maid oynatışını düşündü. Şöminenin üstünde hâlâ anneleriyle babalarının düğün fotoğrafları duruyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bu oyun, bu dikkat dağıtma çabası başta Arthur'u rahatsız etmişti. Ama büyükanneleri ona şöyle demişti: *Linbh –çocuğum– bu acıyı asla unutmayacaksın. Ama ben hâlâ gülüp eğlenebileceğini de unutmamanı istiyorum. Henüz küçük, haşarı çocuklar olduğunuzu unutmamanızı istiyorum.*

Arthur şimdi kardeşlerine bakarken Rory'nin hâlâ gülebildiğini, hâlâ eğlenebildiğini görüyordu. İç çekip patatesleri tuz ve zeytinyağıyla harmanlamaya devam etti. *Unutma, hâlâ gülüp eğlenebilirsin.*

Daniel geceyi Cameron'ın kanepesinde geçirdi, Rory'yse Arthur'un misafir odasında kaldı. Ertesi gün başka bir birahanede buluştular; arka tarafta bahçesi olan, Stella'nın *efsane rosto yapıyorlar* diye övdüğü bir yerdi. Sabah Adelaide, Rory'ye mesaj attı. Umarım günün güzel geçer! Bugün ne yapıyorsunuz?

Yemeklerinin sonuna doğru garson masalarına yaklaştı ve tabak tabak tatlılarla dolu bir tepsi bıraktı: çikolatalı kekler, muslar, kremalı elmalı crumble. *Burası Hughesların masası mı?* diye sordu. Onlar kafa sallayınca garson devam etti. *Bunlar size Adelaide Williams'ın ikramı.* Rory gülümseyip gözlerini devirdi. Sonra cümbür cemaat tatlılara saldırdılar.

Bunu yapmana gerek yoktu, diye mesaj attı.

Elimden gelen basit bir şeydi, diye cevap verdi Adelaide. Bu akşam mekâna gidip birkaç şey ayarlamam gerekiyor ama eve dönünce birine ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?

Cameron kaşığını tatlısına daldırırken, *Bu Adelaide... iyi biri galiba?* dedi.

Dünyadaki en iyi insanlardan biri, dedi Rory.

Dünyadaki en iyi insanlardan biri. Bunu hiç düşünmeden, farkına bile varmadan söylemişti. Ama o *en iyisi* olamazdı. *En iyisi* Nat'di. Her zaman Nat olacaktı.

Adelaide değil.

Ninova

Scanned with CamScanner

ON DOKUZ

Adelaide, pazar günü saat dörtten hemen sonra etkinlik mekânına –Bloomsbury'deki lüks otele– vardığında, planladığından birkaç dakika gecikmişti. Üzerinde kot pantolon, bol kazak ve Alliance beresi vardı; neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Şirketin CEO'su onu az kalsın ıskalayacağı bir beşlikle karşıladı –*bir dahakine dirseğine bak,* dedi Adelaide kendine– ve beresine iltifat etti. Adelaide utancından yerin dibine girdi. Yöneticilerin bu akşam mekânda prova yapacağını nasıl unutabilmişti? Hazırlanırken bu nasıl aklından çıkmış olabilirdi?

Geç saatlere kadar çalışmış gibi görünüyorsun, Adelaide, dedi CEO. Finans ve teknoloji alanında bulunan az sayıdaki siyahi liderden biriydi; uzun boylu, zeki ve inanılmaz havalıydı. Adelaide gergin bir kahkaha attı.

Ah, etkinlikler falan işte... Bilirsin. Kelimeleri toparlamakta zorlanıyordu.

Falan işte, dedi CEO, sırtına hafifçe vurarak. *Yönetici olmak zor, değil mi?*

Adelaide, o sırada Sam'in kendisine garip bir bakış attığını fark etti. Dudaklarını kıpırdatarak, *Yönetici olmak mı?* diye sordu. Yanlış mı duymuştu?

Hey, dedi Sam. Adelaide'a hızlıca sarılıp kenara çekti. *Adamın biraz kafası karışmış ama şöyle bir durum var...* O hafta

Ninova

Scanned with CamScanner

uluslararası iletişim liderliği pozisyonuna birini getirmeyi konuşmuşlardı, Adelaide'ın şu anki görevine göre daha bağımsız bir pozisyondu. Avrupa, Orta Doğu ve Asya-Pasifik'teki pazarlardan sorumlu olacaktı. Sidney, Singapur, Seul gibi yerlere seyahat gerektiren bir görevdi. *Tam olarak yönetici seviyesinde değil ama ona yakın,* dedi Sam. *Ve açıkçası aklımıza gelen ilk kişi sendin. Ama biliyorum ki şu anda başın hem işle hem de özel hayatınla kalabalık durumda. Seni daha fazla strese sokmak istemedim.*

Hadi ya. Hayır, aksine bu inanılmaz olurdu. Böyle bir pozisyonda çalışmayı çok isterim.

İş tanımını oluşturmak için daha birkaç ayımız var. Biliyorum söylesem de bir şey değişmeyecek ama yine de söyleyeceğim: Üzerine çok fazla düşünmemeye çalış, tamam mı? Kendine baskı yapma.

Tabii ki. Tabii ki. Baskı yok.

Harika. Şimdilik sahneyi kurmakta bana yardım edebilir misin?

Beraber gri halıyı açtılar, yumuşak mavi koltukları ve küçük sehpayı sahnenin ortasına yerleştirdiler. Hoparlörlerden BBC Radio 1 spikerinin sesi yükselirken yöneticiler odada dolaşıp sunum notları üzerinde prova yapıyorlardı. Adelaide beresini çıkardı, Sam'le birlikte saçlarını topladılar. İkisi de kan ter içinde kalmıştı.

Sonraki dakikalarda Alliance logolu defter ve kalemleri masalara yerleştirip çiçek buketlerini kontrol ettiler, sahne ışıklarım ayarladılar. Sohbet panelleri, bireysel sunumlar ve söyleşiler için sahne değişikliklerini prova ettiler. Konuşmacılar sunumlarını ve konuşma noktalarını gözden geçirdi. *Üç maddeyi unutmamak önemli,* diye hatırlattı Adelaide. *Tonlama, hız ve vurgu.* Konuşmacılar başlarıyla onaylayıp başparmaklarıyla onay işareti yaptılar.

Akşam sekiz civarında yöneticiler odalarına çekildi. Adelaide, Sam ve Djibril son kez sunumları gözden geçirdiler, bir yandan da şarap ve trüf yağlı patates kızartması eşliğinde grafik tasarımcılarıyla slaytlardaki son düzenlemeleri yaptılar.

Ninova

Scanned with CamScanner

Yorgunluktan bitap düşmüştü ve artık gözleri kapanıyordu. Ama günlerdir (belki haftalardır?) ilk kez kendini olmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissetmiyordu.

Ertesi sabah işin en güzel kısmına gelmişlerdi.

Herkes yerlerini aldı, ışıklar karardı. Kendrick Lamar'ın "DNA" şarkısı balo salonunda yankılanırken sahnenin iki yanındaki dev ekranlara makine tabanlı öğrenme ve blok zinciri (kuşkusuz bu Adelaide'ın hâlâ anlamakta güçlük çektiği bir konuydu) alanında kaydedilen gelişmeleri anlatan bir ses eşliğinde Alliance hakkındaki müşteri yorumlarını ve roket gemilerini gösteren bir video yansıtıldı. Bu etkinlik üst düzey bir finansal teknoloji konferansı gibiydi. Adelaide'ın tüylerini diken diken etmişti.

Videonun metnini o yazmıştı. Yorum yapan müşterileri o ayarlamıştı. Ön sıradaki gazetecileri o davet etmişti. Bu programı Sam, Djibril ve etkinlik ekibiyle birlikte gerçekleştirmişti. Ve tüm bunları yapabilmek çok güzel bir histi.

Hayata geçirmek, diye düşündü. Sonra birden dünya durdu. Salon sıcaktı ama Adelaide titriyordu. Sandalyenin arkasından ceketini alıp omuzlarına attı, elleri terlemişti, oda aniden sisle kaplanmış gibi hissediyordu.

İyi misin? diye sordu Sam sessizce. *Her şey yolunda,* diye karşılık verdi Adelaide. Ama yolunda değildi. Sunumlara odaklanmaya, Alliance lider ekibini alkışlamaya çalıştı ama... Nathalie Alban ölmüştü. Ve bu korkunç gerçek gün boyunca zihninin ön saflarından ayrılmamıştı. İçerikleri hazırlarken, içkilerini yudumlarken, kadeh kaldırırken, sırtı sıvazlanıp, *Harika iş çıkardın, Adelaide, Paris'te görüşürüz* sözleri söylenirken.

Onu boğuyordu.

Büyük bir tepsi aperatif ve adı Alliance Spritz olan bir şişe içki alıp geliyorum, diye mesaj attı Rory'ye. Neşeli davranmaya,

Ninova

Scanned with CamScanner

mesajına biraz samimiyet katmaya çalışıyordu. Tabii ki içindeki Aperol'dan başka bir şey değil.

Umarım mini kiş de vardır, diye cevapladı Rory.

Ne bu? 1984 mü? (Şaka yapıyorum! O kadar çok mini kiş var ki!) Rory telefonuna gülümseyerek baktı.

Adelaide yarım saat sonra kapısının önündeydi, elinde tepsi ve şişe vardı, ayakkabılarını bir elinin parmaklarına geçirmişti. *Bunlarla merdiven çıkmamın imkânı yoktu,* dedi topuklu ayakkabılarını göstererek. Yine ilk tanıştıkları günü anımsatan bir sahneydi. Adelaide'ın bir elinde içkiyle ayaklarında ayakkabı yokken karşılaştıkları, Rory'yi bir Disney prensine benzettiği o günü...

Yatakta yan yana oturup mini kişlerden ve kinoadan yapılma, havyarlarla süslenmiş Rus usulü bir pankek olan *blini*lerden yediler. Alliance Spritz şişesini aralarında bölüşüp Disney filmi açtılar. Adelaide birkaç saat içinde sonraki etkinlik için Paris trenine yetişmeden önce CEO'yla son bir toplantıya girecekti. Ama o an her şey önemsiz geliyordu. Duş alması, valizini hazırlaması, Fransızca kelime kartlarını bir kez daha kontrol etmesi gerekiyordu. Bu önemliydi. Aslında hepsi önemliydi. Fakat içinde bulunduğu durumu düşününce tüm bunlar o kadar önemsiz, o kadar basit geliyordu ki.

Sonra Rory'ye baktı. Hafif çakırkeyif olmuş, günlerdir ilk kez gülüyordu. Adelaide başını Rory'nin boynuna yasladı. Her şeyi hissediyordu; Rory'nin yaşadığı yası, biten etkinliğin rahatlığını, her ne kadar kendi kendine *Baskı hissetmek yok!* dese de yeni bir terfi ihtimalinin baskısını, bunun artı ve eksilerini... Her şeyi. Ama o an, bir anlığına bile olsa, her şey biraz daha katlanılabilir geldi.

Gözlerini kapadı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide uyuyakalmıştı, tabii ki kalırdı. (Çok yorgundu. *Tanrım*, ne kadar da yorgundu.) Rory, hafifçe horlayan Adelaide'a baktı; omuzlarına dağılan saçları kolunu hafifçe gıdıklıyor, kirpikleri titriyordu.

Adelaide, dedi, dirseğini hafifçe onunkine dokundurarak. *Adelaide. Uyan, bebeğim.* (Nathalie'ye de "bebeğim" derdi. Şimdi bu kelime ağzında acı bir tat bırakıyordu.) Adelaide bir saniye sonra aniden gözlerini açtı, yatak odasında olduğunu fark edince şaşkınlıkla etrafına baktı.

Kahretsin, dedi. *Uyuyakalmak istememiştim. Saat kaç?* Gece yarısını on geçtiğini söyledi. Bir filmi daha izlerken uyuyakalmışlardı; Rory dişlerini fırçalamak, kıyafetlerini değiştirmek için uyanmıştı.

Bunu sormaktan nefret ediyorum ama bu gece burada kalmamın bir sakıncası var mı? Bu saatte metroya binmek için çok geç olduğunu düşünüyorum ve taksicilerle kötü deneyimlerim oldu. Genellikle sorun olmuyordu tabii ki. Ama zaman zaman Rory'nin yanından eve dönerken, ona *Böylesine küçük bir kızın bu saatte dışarıda ne işi olduğunu* soran bir şoföre denk geliyordu.

Yaramazlık peşinde misin yoksa? demişti biri ona. *Hayır,* diye yanıtlamıştı Adelaide. *Öyle değil.* Bunu hatırlamak bile midesini bulandırıyordu.

Gece otobüsü var, onu kullanabilirsin, dedi Rory. *Durak çok uzak değil, sadece on dakikalık yürüme mesafesinde.*

Gece yarısını geçti, dedi Adelaide. *Ve yağmur yağıyor.*

Burası güvenli bir bölge.

Adelaide yatakta doğrulup başıyla onayladı. *Tamam,* dedi. *Anladım.* Bunu sert bir tonda söylememeye çalıştı ama pek başarılı olamamıştı. Elinden geleni yapmaya çalıştı. Eğilip Rory'nin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. *Paris'ten döndükten sonra görüşürüz. İyi uykular.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Yatak odasından çıkıp sessiz adımlarla merdivenden indi. Oturma odasının ışığı yanıyordu. *Adelaide?* diye seslendi Bubs. Adelaide kapıdan başını uzattı.

Benim. Bu saatte ne yapıyorsun? diye sordu. Bir adli yardım davası üstünde çalıştığını söyledi. Kendini işe kaptırıp zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini ekledi.

Bu saatte gitmiyorsun, değil mi? Telefonundan saate baktı. Adelaide omuz silkti.

Rory ben burada olmadığımda daha iyi uyuyor. Hem onun için de zor bir haftaydı. Yukarıda uyuyakalmasaydım iyi olurdu. Biraz yorgunum sanırım. Rory yüzünden değil, tabii ki. Genel olarak. Hayattan. Kendimi acındırmak için falan söylemiyorum bunu, yanlış anlama. Kahretsin, ne demek istediğimi anlıyorsun işte. Neyse, otobüse bineceğim.

Endişelenme, dedi Bubs. *Ne demek istediğini anlıyorum. Şubat herkesi biraz bitkinleştiriyor, son günler senin için de zor geçti, değil mi?* Adelaide başıyla onayladı. *Bir dakika izin ver ceketimi alayım, seni ben bırakırım, olur mu?*

Ah, hayır, bunu yapmana gerek yok. (Hava soğuktu, yağmur yağıyordu ama dürüst olması gerekirse birinin onu eve bırakması hiç de fena olmazdı.)

Saçmalama. Hiç sorun değil, hem böyle bir havada dışarıda beklememelisin. Eminim Rory uyanık olsaydı senin bu saatte yağmurun altında otobüs beklemeni istemezdi. Adelaide ona karşı çıkmadı, başını bir kez daha onaylarcasına sallamakla yetindi.

Bubs basamakları hızla çıktı. Birkaç dakika sonra lacivert bir yağmurluk giyerek geri döndü, oturma odasının ışığını kapadı. *Al,* dedi, Adelaide'a şemsiye uzatarak. *Arabam hemen köşede.*

Dışarı çıktılar, drenaj borularından yağmur suyu damlıyordu. Bubs onu basamaklardan indirdikten sonra köşeyi dönerek gümüş Mitsubishi'ye yönlendirdi. Adelaide yanlışlıkla sürücü kapısını açmaya yeltendi; hâlâ trafiğin soldan aktığını

Ninova

Scanned with CamScanner

tam olarak benimseyememişti. *Eski alışkanlıklar galiba?* diye sordu Bubs, göz kırparak.

Öyle görünüyor. Şemsiyeyi silkeleyerek katladı, ardından kapıyı kapayıp emniyet kemerini bağladı. *Adli yardım davası üstünde çalıştığını mı söyledin?*

Evet.

Biraz anlatsana.

Genellikle göçmen hukuku üzerine çalışıyorum, dedi Bubs, trafik ışığında durduğunda. *Birkaç yıl önce faydalı bir iş yapabilirim diye düşündüm, şu lanet Brexit meselesi ve Windrush skandalı patlak verdiğinde.*

Adelaide başıyla onayladı. Aksanını, konuşma tarzındaki dalgalanmaları ve nüansları dikkatle dinledi; sesinin ritminde bile katettiği mesafeleri hissedebiliyordu.

Göçmen odaklı bir organizasyonda gönüllü olarak çalışmaya başladım, diye devam etti Bubs. *Yılda birkaç dava alıyorum. Az önce Sierra Leone'den bir kadın için çalışıyordum. Buraya öğrenci olarak gelmiş, ciddi bir travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor. Sınavlar sırasında panik atak geçirdiğinden derslerden kalmış ve vizesini kaybetmiş. Hükümet onu aylardır bekleme sürecinde tutuyor.*

Tanrım, dedi Adelaide. *Bir avukat olmadığım için bu söylediğim kulağa aptalca gelebilir ama yapabileceğim bir şey var mı?*

Bubs her zaman gönüllülere ihtiyaç duyduklarını açıkladı; konuşma partnerleri, İngilizce pratiği yapacak kişiler, kısa süre önce Birleşik Krallık'a gelen kadın ve erkeklerle diyalog kurabilecek insanlar. Adelaide organizasyonun adını telefonuna not aldı ve kendi kendine gelecek hafta onlara e-posta göndereceğine söz verdi.

Biliyorum, geç oldu. Ama rotamızdan kısa bir süreliğine sapabilir miyiz?

Şey... Tabii? (Onu öldüreceği bir yere mi götürüyordu?)

Bubs, Angel'da bir ara sokağa döndü. Her iki yanında beyaz kapıları ve ferforje çitleri olan sıralı evler uzanıyordu.

Ninova
Scanned with CamScanner

Birinin önünde durdu. Kırmızı bir kapısı vardı, duvarlarını incecik bir sarmaşık sarmıştı. On altı numara.

Şu ev, dedi işaret ederek. *Yaklaşık iki hafta içinde benim olacak.*

Ciddi misin! dedi Adelaide. *Ev mi aldın? Sen Rory ve diğerleriyle birlikte yaşamıyor muydun?*

Geçtiğimiz yaz yaşıyordum, evet. Gülümsedi, arabayı tekrar çalıştırdı. Birkaç aylığına kalacak bir yere ihtiyacı olmuştu, bu süreçte de peşinatının kalan kısmını biriktirdiğini söyledi. Rory ve diğerlerinin evinde boş bir oda vardı, o anda yanlarına taşınmak mantıklı gelmişti. *Ve bu oğlan artık benim.*

Vay, tebrikler! Bu harika bir şey! Ve şey... Evlerin cinsiyeti artık erkek mi?

Teknik olarak hayır. Cinsiyetsizler, sanırım. Ama insanlar hep teknelere "oğlum" ya da "kızım" diye hitap eder, değil mi? Biraz saçma aslında. Bir şeye sahip olmak onun dişil olduğu anlamına gelmez.

Doğru. Cinsiyet zaten toplumun inşa ettiği bir olgu.

Aynen öyle, dedi Bubs. Adelaide gülümsedi. Sonra hatırladı.

Hep böyle dalgalar hâlinde geliyordu. İşe, filmlere, konuşmalara dalıp aklını konudan uzaklaştırıyor ama sonra bir anda yeniden hatırlıyordu: Nathalie Alban ölmüştü. Artık hiçbir şey yolunda değildi.

Gözleri yaşlarla doldu, dudağını ısırdı. *Şimdi değil,* diye düşündü. *Lütfen. Şimdi yapma.* Ama nafile. Gözyaşları akmaya başlamıştı, bir hıçkırık boğazında düğümlendi. Adelaide burnunu çekti. *Üzgünüm,* dedi esner gibi yaparak. *Sanırım çok yoruldum.*

Sorun değil, Adelaide, dedi Bubs. *Anlıyorum. Gerçekten berbat bir haftaydı. Üstelik senin için de tüm bunların ortasında olmak hiç kolay değildi.*

Bu kez daha da şiddetli ağlamaya başladı, gözyaşları durmaksızın akıyordu. Bubs'ın aklına kız kardeşi geldi, Dublin'de kaldırıma bisikletiyle düştüğünde onun zırıl zırıl ağladığı ânı

Ninova

Scanned with CamScanner

hatırladı. İçinden konsolun üzerinden uzanıp Adelaide'ın elini tutmak, saçlarını okşamak ve ona güvende olduğunu hatırlatmak geldi.

Her şey yoluna girecek, diye tekrar etmek istedi. Ama bu uygun olmazdı. (Çünkü aslında hiçbir şey yoluna girmeyecekti.)

Torpido gözünde peçete var, dedi. *Adelaide, unutma, ne hissediyorsan özgürce hissetmelisin. Duygularda yanlış ya da doğru diye bir şey olmaz.*

Evet, dedi Adelaide. Bir peçete alıp gözlerini sildi. *Evet, teşekkür ederim. Gerçekten.*

Bubs radyoyu açtı, klasik müzik çalan bir istasyonu bulana kadar frekansla oynadı. *İyi mi?* diye sordu.

Mükemmel, dedi Adelaide.

"Clair de Lune"ü, ardından "Danse Bohémienne"i, sonra da Adelaide'ın çıkaramadığı başka bir eseri dinlediler. İkisi de pek konuşmadı, Adelaide ara sıra burnunu çekti. *Özür dilerim,* dediğinde Bubs ona, *Özür dileme,* diye karşılık verdi. Yaklaşık on beş dakika sonra Adelaide'ın binasının önüne yanaştı ve ona iyi geceler diledi.

Çok teşekkür ederim, Bubs. Her şey için. Sana benzin, yani yakıt parası falan verebilir miyim?

Ah, lütfen hayır, dedi Bubs eliyle onu geçiştirerek. *Şimdi gidip iyi bir uyku çek, Adelaide.*

Sen de. İyi geceler.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bahar

Londra

2019

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ

Nathalie Alban 26 Mart'ta, ölümünden yaklaşık bir ay sonra defnedildi. Cambridge'de, büyükanne ve büyükbabasının (Nathalie her zaman onların en sevdiği torunları olmuştu) yanına gömüldü. Rory cenaze gecesi kilise yakınlarında bir arkadaşının evinde kaldı. Adelaide cebine koyması için ona işlemeli bir mendil verdi, cenazeye isimsiz olarak sarı krizantemler gönderdi. O gece, Celeste ve Madison'la birlikte gözyaşları içinde oturma odasında yerde oturdular.

Ne değerli bir miras bıraktı, diye düşündü Adelaide. Üç yabancı bütün gece hiç tanımadıkları biri için ağlıyor, yokluğunda dünyayı nasıl biraz daha katlanılır hâle getirebileceklerini düşünüyorlardı. İşte bu Nathalie'nin dünyada bıraktığı izdi, yarattığı etkinin bir göstergesiydi.

Adelaide'ın Ölüm'den korkmadığını zaten biliyoruz. Ama Nathalie'nin ölümü onu korkutmuştu. Bu ölüm bir teselli değildi, kişinin acısını falan dindirmemişti. Sadece kan pompalamayı bırakan bir beden, atmayı bırakan bir kalp, nefes almayı kesen ciğerler vardı. Anlamsızdı. Adelaide hâlâ böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini çözmeye çalışıyordu.

Belki de güzel yanı budur, dedi Celeste. *Hiç acı çekmemiş olması.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Belki de haklıydı. Adelaide, Nathalie'yi pek tanımıyordu ama hayatına dair bazı şeyleri biliyordu. Kısa süre önce terfi ettiğini, evlenmeyi planladığı adamla birlikte yeni bir eve taşındığını, yakın zamanda nişan yüzüğü seçtiğini biliyordu. Sabah akşam onu kapıda bekleyen, öpücüklere boğan sadık ve neşeli labradoru Jem'i de biliyordu.

Nathalie'nin hayatını bir kitap gibi ele alacak olsaydı bu bölümün muhteşem bir kapanış olacağına inanıyordu. Neşeli, canlı, kendi yaşamına ve diğerlerininkine değer veren biri olarak sonsuza dek hatırlanacaktı. Hırsı, güzelliği, ışığıyla ölümsüzleşmişti. Acı dolu bir süreç ya da hüzünlü bir son yoktu. Sadece enerjisiyle, sınırsız potansiyeliyle, ardında bıraktıklarıyla hafızalara kazınmıştı.

Ama yokluğu yine de ağır geliyordu. Kayıplar tezat şekilde ağırdı. Yüreğe acımasızca oturuyordu. Nathalie'nin hayatı, yüksek bir notada son bulmuş olsa bile Adelaide onun kaybının ağırlığını hissedebiliyordu. Rory'yi ezen bu yükün altında Adelaide da kalmıştı.

Geçen bir ay içinde bu acı biraz olsun hafiflememişti. Zaman, bu yarayı iyileştirmeye yanaşmıyordu sanki. *Henüz değil,* diyordu. *Bunu biraz daha hissetmen lazım.* Oysa hep güçlü bir kadın addedilen Adelaide, bu ağırlığın altında yavaş yavaş ezilmeye başlamıştı.

Rory'ye kitaplar getirmişti, kahve yapmıştı, ona sayısız kez sarılmıştı. Rory, *geceyi tek başına geçirmeye ihtiyacı olduğundan* mesajlarını görmezden geldiğinde bile ona milkshake ve Çin mantısı yollamıştı. Odasında onunla filmler izlemiş, nehir kenarında uzun yürüyüşler yapmış, ona Mr. Whippy'den içinde çikolata çubuğu olan dondurma almıştı. Gülümsemeye, burnuna öpücük kondurmaya, keyfini yerine getirmeye çalışmıştı.

Ama bazen toplantıları uzadığında akşam yemeğine on dakika geç kalıyordu. Ya da film izlerken e-postalarını kont-

Ninova

Scanned with CamScanner

rol ediyordu. (Terfi için tamamen hazırdı ve kendini kanıtlamak istiyordu. Ayrıca Alliance'ın Paris ofisindeki etkinliğini de sorunsuzca halletmişti, *sorduğunuz için teşekkürler.*) Bazen Mikonos'taki pastaneyi arayıp düğün pastası siparişini soruyor, New York'tan Boston'a tren saatlerine bakıyor ya da son dakika değişiklikleri için Upper East Side'daki terziye uğruyordu. Nedime elbiseleri, iş yükü ve kendi yetersizliğiyle ilgili düşüncelere gömülmüştü ama yine de Rory için sağlam bir dayanak olmaya çalışıyordu. Çünkü dayanak olmak istiyordu. Herkes için. Ama Rory'nin ona sık sık hatırlattığı gibi başarısız olmaya başlamıştı. *Yine geç kaldın,* derdi. *Bir kez olsun benimle film izleyemez misin?* diye sorardı. *Nat, işinin hafta sonunu mahvetmesine izin vermeden yükselmeyi başardı. Senin de aynısını yapmaman için hiçbir sebep yok.*

Cenazeden birkaç hafta önce sanki Rory'de bir şeyler değişmişti. Hâlâ mesafeliydi, hâlâ zaman zaman ulaşılmazdı. Ama artık Adelaide'dan bir şeyler bekliyordu.

Bu, daha önce hiç tatmadığı duyguları açığa çıkardı; bencil, acımasız ya da kendini beğenmiş görünmekten korktuğu için ifade etmesi neredeyse imkânsız duyguları. Çok fazla yer kaplamaktan korktuğu için. Adelaide kendisine ihtiyaç duyulmasından her daim hoşlanmıştı, Rory'yle ilgilenmeyi seviyordu ve Rory depresyondayken onu nasıl teselli edeceğini biliyordu. (Hayatı boyunca ustalaştığı bir beceriydi bu.) Ama duyduğu öfke ve kırgınlık yüzünden nasıl yol alacağını bilmiyordu.

Rory'nin keder dolu bakış açısına göre, Adelaide yeterince tatil yapmıyordu. Yeterince moral vermiyordu. Aklı beş karış havada ve huysuzdu, hem neden kano yapmayı bilmiyordu ki? Ne yaparsa yapsın her şey Rory'nin gözünde birdenbire hatalı olmaya başlamıştı ve her şeyini Nathalie'yle kıyaslıyordu: Rolling Stones'a ve pembe gül bahçelerine olan hayranlığını. *Uğultulu Tepeler*'i sevmesini. Alnının hemen üstündeki bukleden hoşlanmasını (*Nat de benim saçlarımı uzun severdi*).

Ninova

Scanned with CamScanner

Lanet olsun, Adelaide elinden geleni yapıyordu.

27 Mart'ta, yani Nathalie Alban'ın cenazesinden bir gün sonra, Adelaide ve Rory akşam sekizde sinemada buluşmak için plan yapmışlardı. Adelaide'ın Amerika'dan gelen arkadaşı Dayita bir geceliğine Londra'ya uğrayacaktı. Adelaide hem arkadaşıyla akşam yemeğine gitmeye hem de filme zamanında yetişmeye kararlıydı. *Sorun yok,* diye düşündü. *Hepsini halledebilirim.*

İşten 17.45'te çıkıp restorana koştu, mucizevi bir şekilde 18.15'te oradaydı. Dayita'yla birlikte burrata sipariş edip bir karaf Frascati söylediler. Üzerinde rendelenmiş trüf mantarı olan makarnayı paylaşıp iki kişilik tiramisu aldılar. Dayita son zamanlarda hayatın nasıl geçtiğini sorduğunda Adelaide omuz silkti. *Şikâyet edemem,* dedi. (*Konuyu açmamak daha iyi,* diye düşündü. Üstelik Adelaide eğlenceli biri olarak biliniyordu! Neşeli! Kimseye yük olmak istemiyordu.) 19.30'da hızlıca hesap ödendi, Adelaide arkadaşının yanaklarına iki öpücük kondurup erken ayrıldığı için özür dileyerek sinemaya yöneldi. Filme hâlâ on dakika vardı.

Ama sorun şu ki yanlış sinemaya gitmişti. Görünüşe göre Barbican civarında birden fazla sinema vardı. Adelaide, Rory'yi bulmaya çalışıp başarılı olamadı, telefonundaki haritaya, Barbican personeline ve yoldan geçen insanlara yön sormaya başladı.

Çok özür dilerim, diye mesaj attı. On dakikadır etrafta dönüp duruyorum ve telefonum senin konumunu tam olarak algılamıyor gibi görünüyor. Bana cadde adlarını söyleyebilir misin? Rory mesajı okudu ama yanıt vermedi.

Adelaide nihayet fragmanlar başladıktan beş dakika sonra oraya ulaştı. Kan ter içinde ve nefes nefese kalmıştı. Güç bela Rory'nin sırasında ilerleyip yanına oturdu ve elbisesinin eteğini düzeltti.

Tekrar özür dilerim.

Ninova

Scanned with CamScanner

Sorun değil, dedi Rory. Ona patlamış mısır uzatmadı, içeceğinden bir yudum bile teklif etmedi. Adelaide ekrana döndü. İkisi de birbirlerinin elini tutmaya çalışmadı.

İzledikleri tatlı Pixar filminden sonra sinemadan peş peşe çıktılar. Gökyüzü kararmıştı, hava biraz nemliydi, şaşırtıcı derecede sıcak bir gündü. Adelaide istasyona yürürken Rory'nin elini tutmaya çalıştı. Rory elini geri çekti. *Avuçlarım terli.*

Geç kaldığım için tekrar özür dilerim.

Mesele o değil. Sadece biraz sinirlendim.

Bana mı?

Eh, herhâlde.

Açıklamasına göre Rory'nin o gün biraz neşeye, pozitifliğe ve güneş ışığına ihtiyacı vardı. *Özellikle de dünden sonra.* Bir kere olsun Adelaide'ın gerçekten yanında olmasını, ona tam anlamıyla destek vermesini istemişti. *Ama sen gidip arkadaşınla plan yaptın,* dedi. Adelaide ağzını açtı ama sonra sustu. *Sonra geç kaldın, gergindin, film arasında benimle konuşmak için en ufak bir çaba göstermedin.* Adelaide dilini ısırdı. *Ve benim... Benim ihtiyacım olan şey bu değildi.*

Anlıyorum, dedi Adelaide. Gözleri dolmaya başladı. *Sana ihtiyacın olan desteği veremediğim için gerçekten özür dilerim.*

Ah, yapma bunu. Bana kendimi kötü hissettirme. Zaten yeterince kötü hissediyorum. Nat toprağın altında ve midem berbat durumda. Bana duygu sömürüsü yapma.

Haklısın, dedi Adelaide. Başka ne söyleyeceğini bilemedi.

İstasyona kadar sessizce yürüdüler, birbirlerine hızlı bir iyi geceler öpücüğü verdiler. *Hafta sonu planın var mı?* diye sordu Adelaide. *Küçük bir sürpriz planlayabilir miyim? Telafi etmek için?*

Boşum. Ama abartılı bir şey yapmana gerek yok.

Abartılı bir şey yapmayacağım, dedi Adelaide. *Anlaşıldı.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Abartılı bir şey değil, dedi Adelaide, cumartesi öğleden sonra Rory'nin elinden tutarak. *Ama sıradan da değil.* Onu Piccadilly üzerindeki Fortnum & Mason'ın ünlü alışveriş mağazalarından biri olan Parlour'a götürüyordu.

Adelaide küçükken Londra'nın hemen dışındaki Beaconsfield adlı kasabada bir yıl yaşamıştı. İnsan kaynakları yöneticisi olan babası, İngiltere'de yeni bir ofis açan şirketine yardımcı olmak için gelmişti. Londra'ya çok sık gitmezlerdi ama gittiklerinde de bu âdeta bir ödül gibi olurdu ve Fortnum & Mason'a uğramadan dönmezlerdi. Annesi, kız kardeşleri ve kendisi, çiçek desenli bluzlar ve kabarık etekler içinde trene doluşurlardı. Üzerinden karamel sosu damlayan, külahının içi reçel ve kaymakla dolu dondurmalar, meyve aromalı sıcak çaylarla dolu fincanlar... Sekiz ila on altı yaşları arasındaki üç kardeş, İngiliz aksanını taklit ederek serçe parmakları havada fincanlarından çaylarını yudumlarlardı.

Saçma ve abartısız bir şey, dedi Rory'ye. *Ama aynı zamanda inanılmaz derecede lezzetli ve çok eğlenceli.* Rory hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kapıdan geçip çikolata trüfleri ve Türk lokumlarının sergilendiği tezgâhları geride bırakarak merdivenden üst kata çıktılar. Parlour, Adelaide'ın çocukluğundan beri birçok kez yenilenmişti ancak pastel tonlardaki döşemeleri hiç değişmemişti. Masalsı bir rüyaya adım atmak gibi geliyordu. Şeker kaplı bir rüyaya.

Oturup büyük bir Knickerbocker Glory sipariş ettiler, uzun gümüş kaşıklarla tepesindeki merengi kırdılar.

Sen nasıl hatırlanmak istersin? diye sordu Rory. Adelaide duraksadı. Böyle soruların aklına getireceği şeylerden korkuyordu. Kaçınılmaz olarak Nathalie'yi hatırlamasına sebep oluyorlardı.

İyi biri olarak mı? diye sordu Rory yeniden.

Bilmiyorum. Ama iyi biri olarak hatırlanmak için insanlara iyi davranmanın samimi olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun? Peki sen? diye sordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory cevap vermedi, sadece gözlerini uzaklara dikti. Şüphesiz Nathalie'yi düşünüyordu.

Zeki, sanırım... diye başladı birkaç dakika sonra. *İnsanlar beni zeki ve entelektüel biri olarak hatırlasın isterdim.*

Şey, dedi Adelaide. *Eğer bir anlamı varsa bence sen ikisisin de.* Hemen ardından, *Üstelik yakışıklısın da,* diye ekleyerek göz kırptı. *Hem de ne yakışıklı.*

Rory ona gülümsediğinde Adelaide'ın kalbi büyüdü. Onu böyle içten gülümserken görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Adelaide dondurmanın parasını ödedikten sonra ikili Parlour'dan çıkıp Green Park'a gitti. Parkın kapısını geçtikten sonra yakındaki otelde yapılan bir düğünden gelen sesleri duydular. Bahçede fotoğraf çektiren bir çift vardı; smokinler, ipek elbiseler ve atıştırmalıklar etrafa yayılmıştı. Adelaide çitin arasından onlara baktı.

Bir düğüne izinsiz girdiğiniz o günü hatırlıyor musun? dedi Rory'ye. *Şık kıyafetler giyip buraya geri dönsek ve içeri gizlice sızmaya çalışsak?*

Ah, çok eğlenceli olurdu.

Hadi yapalım, dedi Adelaide. *Neden olmasın? Bu dünyaya bir kere geliyoruz.*

Yapamam. Bana üniversiteyi hatırlatıyor. Ve Nathalie'yi de...

Tabii ki. Haklısın. Senin evine mi geçiyoruz?

Adelaide ve Rory'nin bir aydır birlikte olmadıklarından bahsetmiş miydik?

Nathalie'nin ölümünden bu geceye kadar hiç birlikte olmadılar.

Rory'nin dairesine dönüp yatağa uzandılar, izleyecek filmleri, dökülecek gözyaşları kalmamıştı. İşte o anda, tam o anda Adelaide, Rory'ye döndü. Yanağına hafifçe bir öpücük konduru dudaklarını çenesinde gezdirdi. *Adelaide,* dedi Rory. Sesi

Ninova

Scanned with CamScanner

çok kısık, çok belirsizdi. Tıpkı haftalar önce *seni seviyorum* dediğini duyduğu zamanki gibi. (O zamandan beri bir daha da söylememişti.)

Rory, dedi Adelaide.

Rory döndü ve dudaklarını Adelaide'ın dudaklarına bastırdı. Önce nazikçe, sonra tutkuyla. Sanki her şeyi ilk defa yapıyorlarmış gibi geliyordu. Birbirlerinin bedenlerini yeniden keşfediyorlardı. Farklıydı. Ama zaten değişmemişler miydi? Yas insanı değiştirirdi.

Adelaide tırnaklarını Rory'nin sırtına geçirirken içtenlikle inledi. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği rahatlık ve hâlâ onu iyi hissettirebileceğini bilmenin güveniyle. Vücudunu öyle bir hareket ettirdi ki bu Rory'yi, *Tanrım, Adelaide. Bu harika hissettiriyor. Sen harikasın,* demek zorunda bıraktı. Adelaide onu inanmadığı Tanrı'nın adını yakarır hâle sokuyordu. Yüzünü bir kez olsun acı yerine zevkten buruşturmasına neden oluyordu. Tanrı'ya şükür.

Nathalie'yle de böyle miydi acaba? diye düşündü Adelaide. Bu çarpık bir düşünceydi.

Nasıl yaptın? diye sormuştu Adelaide birkaç gün önce, FaceTime üzerinden. Annesi ekranın diğer ucundaydı, Adelaide'ın küçük yeğeni –Holly'nin oğlu– kucağında zıplayıp duruyordu. Onu yere, oyun minderinin üzerine bıraktı. *Neyi?*

Bizi... hepimizi... bilhassa da Izzy'yi nasıl böyle güzel idare ettin, aynı zamanda kendi içinde de büyük bir mücadele verirken? Adelaide duraksadı, sonra geri adım attı. *Yani şahsen hayatta zorlandığımı ima etmiyorum. Sadece... O gücü nereden buldun?*

Hani şu "Zamanda Kıvrılma" kitabını hatırlıyor musun? diye sordu annesi.

Tabii ki. En sevdiklerimden biridir.

Benim de.

Ninova

Scanned with CamScanner

Annesi, Adelaide'a kitaptaki anlatıcı Meg'in küçük kardeşi Charles Wallace'ın şeytani bir varlık tarafından ele geçirildiği sahneyi hatırlattı.

Doğru, dedi Adelaide. *IT denilen şu varlık.*

Meg'in IT'e karşı kullanabileceği tek silah sevgi oldu, dedi annesi. Sonunda kardeşini kurtarıp düzeni yeniden sağlamıştı. *Seni seviyorum, Charles. Ah, Charles Wallace, seni seviyorum.*

Sevmek cesaret ister ve karşılık beklemez, dedi annesi. *Başka yolu yok.*

Çıplak ve nefes nefese Rory'nin yanında uzanıyordu. Rory parmağını onun vücut hatlarında gezdirirken, *Bu gerçekten inanılmazdı,* dedi. Başparmağıyla Adelaide'ın dudaklarını okşadı, burnunu burnuna değdirdi. Adelaide gözlerini kapadı.

Seni seviyorum, dedi Adelaide. Gözlerini açtı. *Öyle çok seviyorum ki. Şu an bunu söylemek için doğru zaman mı bilmiyorum ama... Ama söylemem gerekiyordu. Tekrar. Seni seviyorum, Rory.*

Bazen Rory'nin ona daha nazik davranmasını isterdi. Ona karşı daha şefkatli olmasını. Ama Rory yas tutuyordu, acı çekiyordu ve Adelaide bunu anlayışla karşılıyordu. Ama aynı zamanda onu seviyordu da. Gerçekten, içten, samimiyetle seviyordu. Tutkuyla. Karşılık beklemeden. Bilinçli olarak. Nathalie'yi her zaman biraz daha fazla seveceğinden neredeyse emin olsa da Rory'nin de onu sevdiğini hissediyordu. Bu yüzden verdiği karşılık daha yıkıcı oldu.

Ah, bilmiyorum. Şey... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Eve gitmeden önce film izlemek ister misin?

Ah, dedi Adelaide. *Tabii.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide birçok yazarın çevrimiçi paylaşımlarını takip ederdi. Bu yazarların kaleme aldıkları romanları, anıları, öyküleri seviyorsa, onların esprili tweetlerini, köpeklerinin fotoğraflarını, bahçelerinden yeni kopardıkları ortanca demetlerini de görmeyi severdi. Genellikle bu paylaşımlar onu güldürür ya da hiç yoktan tebessüm ettirirdi. Ama o akşam Rory Hughes'ın evinden döndükten sonra –yani Rory'nin onu aslında sevmediğini öğrendikten sonra– hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı. Favori yazarlarından bazıları Nathalie Alban'ın fotoğraflarını *#TeamNathalie* etiketiyle paylaşıyordu.

Bu, Adelaide'la hiç ilgisi olmayan bir şeydi. *Bunun seninle ilgisi yok,* diye kendine kızdı. Yine de doğrudan kendisine yöneltilmiş gibi geliyordu. Gerçek anlamda. Sanki bir aşk üçgeninin iki noktasıydılar: Team Nathalie ve Team Adelaide. (Hem Adelaide gerçek bir meleğe nasıl rakip olabilirdi ki?)

Nathalie'nin kalemine övgüler, kelimeleri kusursuz cümlelere dönüştürme becerisine methiyeler... Gözlerinin, buklelerinin, gülümsemesinin fotoğrafları... *Ah, o gülümseme!* Aylar önce kitabını yerden kaldırırken ve kahve içmek için buluştuklarında takındığı o gülümseme. Onun nezaketine, coşkusuna, hayat dolu olmasına atıfta bulunan mesajlar vardı. Üzerinde *#TeamNathalie* yazan tişörtler, ayraçlar, rozetler ve adına bağış kampanyaları ki Adelaide bunlara isimsiz bağışlar yapmıştı. Kısaca her yerdeydi. Nathalie, her yerdeydi.

Bu dünyadaki en iyi insanlardan birini kaybettik, diye yazıyordu bir gönderide. *Dileğim odur ki, hepimiz içimizde bir parça Nathalie taşıyıp onun ışığında yol alalım.*

Ama Adelaide bunu yapamazdı. Nathalie Alban'ın en küçük bir parçasını bile içine alacak hâli yoktu, zaten Adelaide'ın zihninin ve kalbinin her bir köşesini dolduruyordu. *Daha çok Nathalie gibi ol,* diye bağırıyordu beynindeki bir ses. *Neden onun gibi değilsin? Öyle olsan belki Rory seni de severdi. Biraz daha Nathalie gibi olsan...*

Ninova

Scanned with CamScanner

Sonra başka bir ses, daha sessiz ama aynı derecede etkili bir soru soruyordu: *Neden Nathalie yaşayamazken sen yaşayabiliyorsun?*

Adelaide bunun nedenini bilmiyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ BİR

Bu hiç hoş değil, diye düşündü Adelaide. Ağzını çalkalayıp yüzüne biraz su serpti. Üst üste on iki gündür kusuyordu, ofis tuvaletindeyse bunu onuncu kezdir yapıyordu.

Hamile değildi, on altı yaşından beri doğum kontrol hapı kullanıyordu. Hayır, kusmak, vücudunun strese verdiği tepkilerden sadece biriydi. Zihni ona dinlenmesi, birkaç saat daha uyuması veya doğru düzgün bir yemek yemesi gerektiğini söylüyordu. Ancak Adelaide bu uyarıları görmezden gelince bedeni isyan etmiş ve sonunda kendini banyoda diz çökmüş kusarken bulmuştu. (Önceki şirketi Endelman & Sloan'da bu, haftalık bir ritüel hâline gelmişti. Eski bir iş arkadaşıyla birlikte tuvalet kabinlerinin altında el ele tutuşarak kusarlardı. Hatta bu duruma, *Travmatik bağ kurma,* diyerek şakalaşırlardı. Aslında hiç de komik değildi.)

Bunun son derece sağlıksız olduğunu biliyordu ama hayatında bir sürü şey oluyordu. Hâlâ uluslararası iletişim sorumlusu pozisyonuna getirilmek için çabalıyor, Alliance'a olan bağlılığını göstermek için sabahları güne çok erken başlıyor, geceleri geç saatlere kadar çalışıyordu. Gelecek hafta Eloise kısa bir ziyaret için Londra'ya gelecekti, birkaç ay sonraysa Mikonos ve New York'ta düğünleri olacaktı. Adelaide uzun zamandır ilk kez serbest zamanlı işleriyle ilgilenmişti; okuması gereken kitap-

Ninova

Scanned with CamScanner

ları hızlıca okumuş, editörler için yazılmış metinleri gözden geçirmişti. "Hayır" kelimesi lügatinden kalkmış gibiydi. *Hem zaten*, diyordu kendine. *Yazmak rahatlatıcıdır.* Ve elbette hâlâ Rory'ye dayanak olmaya, onu ayakta tutmaya çalışıyordu.

Djibril bir gece Adelaide'a ofis buzdolabından çıkardığı beyaz şaraptan bir kadeh doldururken, *Bütün bunların altından kalkabileceğine emin misin?* diye sormuştu. İkisi de geç saatlere kadar çalışmıştı.

Ah, Djibril. Beni hafife alıyorsun.

Ama gerçekten hafife mi alıyordu?

Pazar günü Holly'nin doğum günüydü. Adelaide ablasına çiçek ve bir şişe cabernet sauvignon gönderdi. Yeğeniyse annesine parmak boyasıyla yaptığı bir gökkuşağı resmi hediye etmişti. Holly gün içinde Adelaide'a resmin fotoğraflarını attı, gerçekten de çok sevimli görünüyordu.

Teoride, Adelaide gününü mülteci projesinde gönüllü çalışarak geçirecekti. Bubs'ın adli yardım çalışmalarını duyduktan sonra savaş bölgelerinden kaçıp yakın zamanda İngiltere'ye gelen kadınlara İngilizce konuşma pratiği konusunda yardımcı olmayı amaçlayan bir programa katılmıştı. O sabah, Notting Hill'de birkaç gönüllüyle birlikte iki kadına pratik yaptırması gerekiyordu. Yardıma ihtiyaç duyan kadın sayısı sadece ikiyken Adelaide kadar istekli yaklaşık on gönüllü vardı. Bütün bunlar ona biraz garip geliyordu. Sanki gerçekten iyi bir şey yapmıyordu da sadece kendini iyi bir şey yaptığına inandırıyordu. *Soran olursa mültecilerle gönüllü çalıştığımı söyleyebilirim,* diye düşündü. Ama gerçekten bir fark yaratıyor muydu? Yoksa sadece kafasının içinde görünmez bir *Ben iyi bir insanım* kutucuğuna tik atmaya mı çalışıyordu?

Belki de midesini bulandıran bu sorulardı. Ya da belki sadece pazar günü sendromuydu? Her ne sebeple olursa olsun,

Ninova

Scanned with CamScanner

üç saatlik konuşma pratiğini güç bela atlattı, yirmi dakikada bir midesi dalgalar hâlinde kasılmıştı. Sonlara doğru nazikçe lavabonun nerede olduğunu sorup koridorda koşturdu. Kustu. Midesinden sadece safra ve mide asidi çıktı. Boğazı yanıyordu. *Ama bu kez farklı,* diye düşündü. Stres kaynaklı gibi görünmüyordu. Ablasının doğum günü olmasaydı –o parmak boyalı gökkuşağı resmini görmemiş olsaydı– Boots'tan hamilelik testi almaya gitmezdi. Normalde beklemesi gereken bir süre vardı, regl olması gereken tarih daha gelmemişti. Ama içinden bir ses ona *işini garantiye al* diyordu.

Eve geldi, kendine tost yaptı, testi kutusundan çıkardı. Küçük kum saatinin ekranda yukarı aşağı dönüşünü izledi. Zamanın yavaş akacağını düşünmüştü ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi; testte *Hamile* yazıyordu.

Tamam, dedi Adelaide, sesli bir şekilde. *Tamam, tamam, tamam.*

Göğsü sıkıştı. Gözleri doldu ama ağlamadı. Çökmedi. *Her şey yoluna girecek,* diye düşündü kendi kendine. Her şey yoluna girecekti.

İhtimal iki yüz seksen ikide birdi.

Adelaide'da endometriozis vardı. Hafif bir kist vakasıydı ama yine de semptomlarını kontrol altında tutmak için on yıldır üç ayda bir doğum kontrol iğnesi oluyordu. Bu yöntem hamileliği önlemede %94'ten fazla etkiliydi, zaten doktorlar da Adelaide'ın gebe kalma ihtimalinin düşük olduğunu söylüyordu. Çocuk sahibi olamama olasılığı %30'du. (Adelaide bu haberi ilk kez on yedi yaşındayken almıştı. Bunun aslında *kusurlu* olduğuna –*yalnız kalmaya mahkûm olduğuna*– dair korkusunu pek de hafiflettiği söylenemezdi.)

Lise ve üniversite yılları boyunca Adelaide'ın çalıştığı işlerin neredeyse tamamı çocuklarla ilgiliydi. CPR sertifikalı bebek

Ninova

Scanned with CamScanner

bakıcısı, yaz kampı danışmanı, dadı ve *au pair* olmuştu. Boston Üniversitesi'ne gitmeden önceki yaz bir dondurma zincirinde işe girmişti; burada çocuklar için düzenlenen doğum günü partilerinde çalışmaya gönüllü olan tek çalışandı, gökkuşağı ve çikolata parçacıklarını küçük gümüş kaşıklarla özenle diziyordu. Doğum izninin sonuna gelen annelerin minik bebeklerine, dinozorlar hakkında ondan daha fazla şey bilen üç yaşındaki çocuklara, başlarını video oyunlarından kaldırıp duş almayı reddeden Fransız ergen oğlanlarına bakıcılık yapmıştı. Işıldayan iri gözleri süpermarket reyonlarında ve kalabalık trenlerde sık sık bebeklerin dikkatini çekerdi, böyle anlarda onlara daima gülümser ve sevgiyle konuşurdu. Adelaide Williams çocukları gerçekten severdi ama bir gün kendi çocuğu olacağını hiç düşünmemişti. Yine de vaziyeti ortadaydı.

Adelaide hamileydi. Yirmi altı yaşında bebek bekliyordu. *Bebek,* dedi. *Bebek bebek bebek bebek.*

Adelaide? diye seslendi biri koridordan. Madison'dı. *İyi misin?*

Adelaide testi kot pantolonunun kemerine sıkıştırıp kutusunu da çöpün dibine gömdü (bu biraz iğrençti, kabul). Ellerini yıkadı, ardından havluyla kurutup banyodan çıktı.

Evet. Üzgünüm. Bazen aynaya konuşuyorum. Kendimi motive ediyorum, Mulan gibi, anladın mı?

Tabii, dedi Madison ama Adelaide'a garip bir bakış attı.

Adelaide ertesi sabah işe gitmeden önce doktorunu aradı. Rory'ye söylemeden önce kan testi yaptırmak istiyordu. Bunu yüksek sesle bir başkasına, hatta kendine bile söylemeden önce kesinliğinden emin olmak istiyordu.

Genellikle hamileliğin bu kadar erken aşamalarında randevu vermiyoruz, dedi sekreter. (Adelaide sekiz haftalık ya da daha küçük olduğunu tahmin ediyordu.) *Ama gelecek cuma sabahı birkaç boş randevumuz var, gelmek isterseniz. Sizi o sabaha sıkıştırabilirim. Sekiz civarı uygun olur mu?*

Mükemmel.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide harcamalarını gözden geçirdi. Öğrenci kredisini günü gününe ödüyordu ancak bu ödemeleri biraz erteler ve haftalık içki masraflarını kısarsa bu çocuğu neredeyse kendi başına büyütebilirdi, özellikle de bu terfiyi alırsa. *(Tanrı Alliance'ı korusun,* diye düşündü. *Tanrı Sam'i korusun!)* Highgate'te iki odalı küçük bir daire kiralayabilir, belki haftanın birkaç günü evden çalışarak bakıcı masrafından tasarruf edebilirdi. Belki *au pair* tutardı, tıpkı kendisinin Paris'te dört erkek çocuğu olan aileye yardım ettiği gibi biri de onun bebeğine yardım edebilirdi.

En çok Rory'nin tepkisinden korkuyordu. Ama aynı zamanda küçük bir yanı heyecanlanabileceğini de düşünüyordu. İlk başta şok olurdu elbette ama neredeyse otuz yaşındaydı. Ve çocukları severdi! Belki Adelaide'ı sevmezdi ama bu bebeği severdi. Hem belki de... Belki de Adelaide doğum yapınca Rory ona tamamen âşık olurdu. Dizlerinin üzerine çöker, kollarını bebeğe ve ona dolardı, kusursuz bir çekirdek aile olurlardı. *Lanet olsun, bunu daha önce fark etmeliydim,* derdi Rory. *Tabii ki seni seviyorum, Adelaide. Tabii ki!*

(Bu gerçeklikten uzak, hayalî bir senaryoydu. Ama Adelaide kendini bu düşünceden alıkoyamıyordu. Hayal kurmak onun kendini koruma biçimiydi.)

Rory'nin annesinin adı Anne'di, *iyi bir göbek adı olabilir,* diye düşündü Adelaide. Belki de bebek onun gözlerini alırdı.

Nora ismi kulağına güzel geliyordu, Nora Ephron gibi. Ya da belki Sylvie hoş olurdu, Sylvia Plath gibi. *Nora Anne,* dedi kendi kendine. *Sylvie Anne.* Belki Victoria, tıpkı Kraliçe gibi. Ya da Catherine, Catherine Parr gibi; belki kısaltıp Torri ya da Kate diye seslenebilirlerdi.

(Rory bebeğe Nathalie adını vermek ister miydi? Adelaide, *Öyle bir şey yapmaz umarım,* diye düşündü.)

Minicik yenidoğan kıyafetlerine baktı, alışveriş sepetini sevdiği ama henüz ihtiyacı olmayan şeylerle doldurup tekrar boşalttı. Heyecanlıydı, tabii ki heyecanlıydı. Ama yine de bu

Ninova

Scanned with CamScanner

hayal dünyası onun için kendini koruma yöntemi olmuştu. Mutluluğunu ve coşkusunu koruyabilirse ve alnındaki terin sadece hamilelik ışıltısı olduğunu hayal edebilirse her şey yoluna girecekti. Bu yüzden Adelaide mutlu olmaya karar verdi.

Gerçekten mutluydu. Bir bebeği olacaktı. Ne kadar çılgıncaydı.

Eloise o çarşamba günü Londra'ya indiğinde yağmur yağıyordu.

Adelaide bütün günü toplantılarla geçtiğinden onu havalimanında karşılayamamıştı ama anahtarlarını küçük bir zarf içinde kapının altına bırakmıştı. Yatağının üzerine temiz havlular, bir paket Cadbury çikolatası, önceden yükleme yapılmış bir Oyster kart koymuştu; Eloise'e kendini evinde gibi hissettireceğini umduğu bazı küçük jestler.

Adelaide işten eve döndüğünde Eloise onu bekliyordu; hava kararmış, yağmur altında yürüdüğü için sırılsıklam olmuş ve üşümüştü. İki yıldır birbirlerini görmemişlerdi, neredeyse birbirlerinin kollarına atladılar.

Seni gördüğüme o kadar sevindim ki, dedi Adelaide, hafifçe sallanarak. *O kadar, o kadar sevindim ki.*

Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Adelaide'ım. Londralı kızım benim!

Yemek için bara gittiler, keçi peyniri topları, sulu hamburgerler söylediler. *Ve en iyi biranızdan iki tane!* diye seslendi Eloise barmene. *Lütfen efendim!*

Onu bir tane yapalım, diye düzeltti Adelaide. Sonra Eloise'e döndü. *Ben sadece... Bu akşam pek susamadım.*

Ya da hamilesin. Bunu sakince, ifadesiz bir suratla söyledi; Adelaide'ın kaşları havaya kalktı. *Yok artık, Eloise?* dedi.

Aman Tanrım, dedi Eloise gözlerini kocaman açarak. *Biliyordum. Aman Tanrım, biliyordum!*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide'ın olanları idrak etmesi birkaç saniye sürdü. *Biliyordum.* Biliyor muydu? Bunu nereden bilebilirdi? Eloise'le yıllar sonra ilk kez yüz yüze gelmişlerdi. Üstelik Adelaide'ın içki içmemesi o kadar da anormal bir durum sayılmazdı. Değil mi?

Yok artık, Eloise? diye tekrarladı Adelaide.

Yemeklerinin parasını ödediler, sipariş numaralarının yazılı olduğu tahta kaşığı alıp köşedeki bölmeye geçtiler.

Öncelikle, dedi Eloise, sandalyeye yerleşerek, *sen hayatımda gördüğüm en iyi ve en kötü yalancısın. Geçen hafta konuştuğumuzda bir şeylerin ters gittiğini anladım.* Adelaide sadece ona bakmakla yetindi. *Sonra birden Holly'nin bebek partisi için gizli Pinterest panolarına minik kıyafetler, fikirler kaydetmeye başladın. Ki bu iki buçuk yıl önce falan mıydı? O zaman düşünmüştüm ki ya Holly'nin bir bebeği daha olacak... ya da Adelaide hamile.*

Lanet olası Pinterest.

Ama şu an bunların hiçbirinin önemi yok, dedi Eloise. *Neler yapıyorsun? Nasıl hissediyorsun? Her şeyi anlat!*

Şey... dedi Adelaide. *Hamileyim. Bebek bekliyorum. Bunu sesli söylemek çok garip.*

Kan testi yaptırıp bir doktora doğrulatmadan önce Rory'ye söylemek istememişti. Önce ailesi, sonra arkadaşları, ardından da iş arkadaşları öğrenecekti. Ama... *Tanrım,* diye düşündü Adelaide. Aylardır içine çok fazla şey atmıştı. Şimdi bu haberi Eloise'in kucağına bırakmak onu inanılmaz hafifletmişti. Bu yükü paylaşacak bir dostunun olması da.

Mide bulantılarından bahsetti, biraz hafiflemişlerdi, Boots'tan aldığı bulantı önleyicileri anlattı, doktor randevusunun cuma günü olduğunu söyledi.

Cuma günü ben de gelebilir miyim? dedi Eloise, burgerini yerken. *Beklerken elini tutabilir miyim?*

Evet, dedi Adelaide. *Lütfen gel. Ve sonra da bana bunu Rory'ye nasıl söyleyeceğimi çözmemde yardım et.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Elbette, dedi Eloise ağzı dolu hâlde. *Ee, adı var kendi yok Rory nasıllar?*

İyi, dedi Adelaide. *Bu şartlar altında,* diye düşündü. *Ne kadar iyi olabilirse artık.*

Belki de Rory'nin ihtiyacı olan tam olarak budur, dedi Eloise. *Bebek mi?* diye sordu Adelaide.

Hem evet hem hayır, dedi Eloise, ağzına bir lokma daha atarak. *Tam anlamıyla odaklanabileceği yepyeni bir hayat. Her anlamda. Yas tutarken bile ona neşe ve ışık saçacak bir şey.*

Doğru, diye düşündü Adelaide. Haklıydı. Belki de Rory'nin ihtiyaç duyduğu şey tam olarak buydu.

Earls's Court'taki Evans & Peel Dedektiflik Bürosu'na girmek için uydurdukları hikâye basitti: Eloise ve Adelaide, arkadaşları Barbara'yla Yunanistan açıklarında yelken açmışlardı. (*Neden Barbara?* diye sordu Adelaide. *Neden olmasın?* dedi Eloise.) Gecenin geç bir vaktiydi, gökyüzü kadifemsi bir maviye bürünmüştü ve Barbara, yıldızları izlemek için güverteye çıkacağını söylemişti. Sonra... Bir daha hiç geri dönmemişti. Ona defalarca seslenmişler, birkaç gün sonra gazetelere ilan vermişlerdi. Hiçbir iz yoktu. Kaptandan şüpheleniyorlar, teknede bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorlardı.

Bu gizemi ertesi gece, bara girerken kapıdaki sahte dedektifle paylaştılar. Burası ismen bir "dedektiflik bürosu" olarak anılsa da aslında bolca cin içebileceğiniz, oldukça sıra dışı konsepti olan *speakeasy*[9] tarzında bir bardı. Konsept gereği misafirler bara girmeden önce bir "dedektiflik soruşturması" kapsamında hikâye uydururdu. Her şey fazlasıyla abartılı, saçma ama bir o kadar da eğlenceliydi.

---

9 İçki yasağı döneminde işletilen gizli barlar. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory, onlarla saat sekizde buluşacaktı ama biraz gecikmişti. Üzgünüm, diye mesaj attı sekizi beş geçe. Birazdan oradayım. Azıcık oyalanın.

Kapıdakilere Barbara'yı aradığını söyle, diye mesaj attı Adelaide.

Barbara mı? diye sordu Rory. Adelaide açıklama yapmadı. Rory yirmi dakika sonra oradaydı.

Merhaba-merhaba-ben-Eloise-tanıştığımıza-çok-sevindim, dedi Eloise, Rory'yi kucaklayarak. *Sana içki alalım mı? Bir şeyler atıştırmak ister misin? Hayat hikâyeni en başından anlatmak ister misin? Hepsine hazırım.*

Neden bu kadar iyi anlaştığınızı şimdi anladım.

Garsondan öneri alıp bir kokteyl sipariş etti. Kızlar ikinci tura geçti (Adelaide'ınki elbette alkolsüzdü). Lisede, Hukuk Fakültesinde, New York'ta, Cambridge'de ve Mallorca'da yaşadıklarını anlattılar. Eloise, Rory'ye Adelaide'ın mezuniyet yılında *En Arkadaş Canlısı* öğrenci seçildiğini anlattı.

Ah, dedi Rory. *Bunu biliyorum.*

Her fırsatta anlatırım zaten, dedi Adelaide. *Ama! Eloise'in Dünyayı Yönetmesi En Muhtemel Kişi seçildiğini biliyor muydun?* (Bilmiyordu.)

Adelaide arkasına yaslandı. Rory ve Eloise'in sohbetini izledi, şu hayatta en sevdiği iki insan. Her şey o kadar doğal, o kadar rahat görünüyordu ki. Rory yeni insanlarla hemen kaynaşırdı, Eloise ise herkesle mükemmel anlaşıyordu. *İnanılmaz,* diye düşündü Adelaide. *Bu adamdan çocuğum olacak.*

Gecenin sonunda Rory, Adelaide'ı öpüp Eloise'e sarıldı. Kızlar ona metroya kadar eşlik ettiler ve ayrılırken bir kez daha iyi geceler dilediler.

Eloise ve Adelaide birbirlerine baktı. *Geç olduğunu biliyorum,* dedi Adelaide. *Ama... Yeni bir maceraya atılmak ister misin?* Eloise sırıttı. *Aklımı okudun resmen,* dedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

İkisi de yorgunluktan geberiyordu ama Eloise'in Londra'da sadece beş günü vardı. Sonrasında Mikonos'a, oradan da New York'a uçacaktı. Bu yaz bir federal mahkeme hâkimi için çalışıyordu ve dört ay içinde iki düğün planlaması gerekiyordu. Ama şu an –okul, iş ve düğünler arasında sıkışıp kalmadan önceki– tek sorumluluğu şu dünyadaki en yakın dostuyla yeni bir şehri keşfetmekti. Zaman kaybedemezlerdi. Adelaide'ın koluna girdi ve yola koyuldular.

Londra'da, buranın enerjisinde bir şey vardı, Adelaide'ın teninin altından bir elektrik akımı gibi geçiyor, damarlarında dolaşıyordu. *Belki Eloise de hissediyordur,* diye düşündü, kolları birbirine dolanmış hâlde yürürlerken. Belki Eloise de Thames kıyısındaki pembe çiçek açmış ağaçlara, suya vuran ışığa, cam ve çelik yığını gökdelenlere, taş yapılardan oluşan eski kiliselere bakıp aynı elektrik akımını hissediyordu.

Nehir kenarında yürüyüp Chelsea Köprüsü'nden geçerek Battersea'ye vardılar. *İnanamıyorum, buradayız,* dedi Eloise. *Sence on beş yaşındaki hâlimiz bunu görse ne derdi?*

Adelaide gözünde canlandırabiliyordu. On beş yaşındaki –kalın eyeliner çekilmiş gözlü– hâlini mezuniyet balosunda tek başına dans ederken hayal edebiliyordu. Eloise'le Edebiyat dersinde tanıştığını ve sınav sabahı saat üçe kadar *Dorian Gray'in Portresi*'ni okuyup bir anda hikâyeye kapıldığını hayal edebiliyordu. O yaşlarda, gelecekte Londra'da yaşayacağını bilse heyecandan yerinde duramazdı. Lisedeyken bayılarak okuduğu dergilerde yazılarının yayımlandığını duysa gururlanırdı. Hayatı boyunca hiçbir heteroseksüel beyaz erkeğe oy vermediğini (şimdilik) öğrenmek onu şaşırtır mıydı? Ama her şeyden önemlisi, yıllar sonra hâlâ Eloise'le arkadaş olduklarını bilmek içini inanılmaz rahatlatırdı.

Herkes bize hayrandı, dedi Adelaide. *Ama...* (Ama, ama, ama.) *Acaba on beş yaşındaki saf hâlim evlenmeden hamile kaldığımı öğrense ne düşünürdü?*

Ninova
Scanned with CamScanner

Hadi ama. Bence Genç Adelaide, Yetişkin Adelaide'ın İngiliz aksanıyla konuşan yakışıklı bir Cambridgeliden bebek beklediğini öğrense buna bayılırdı. Ne dersin?

Belki, dedi Adelaide. Sessiz kaldılar.

Rory yakışıklı ve çekiciydi, evet ama aslında Eloise onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu, hele ki Genç Adelaide'ın ne düşüneceğini hiç kestiremiyordu.

Rory'nin zor bir çocukluk geçirdiğini, özellikle de son bir yılda çok büyük sıkıntılar yaşadığını biliyordu. Hayatı boyunca hep zorluklarla mücadele etmişti. Ama Eloise şunu da çok iyi biliyordu: Adelaide, hayatındaki kötü adamları aklamakta, onların yanlış davranışlarına kılıflar uydurmakta ustaydı.

Oysa Eloise, Nico'nun farklı olduğunu en başında hissetmişti. Onlar bir takımdı, ne olursa olsun ayrılmaz bir bütündü. Nico'nun her zaman yanında olacağını biliyordu. Onu korumak, destek olmak ve sevincini paylaşmak için. Neredeyse on yıldır, her geçen gün bu algıyı daha da güçlendirmişti. *O her zaman benim yanımdaydı,* diye düşündü Eloise. *Her zaman.*

Peki Rory, Adelaide'ın yanında mıydı? diye düşündü. Bebek doğduktan sonra yanında kalacak mıydı? Eloise bundan emin olamıyordu. Ama bunu Adelaide'a söylemeye cesaret edemedi. En azından o anda yapamadı. Bunca şey olup biterken.

Sadece şunu unutmamanı istiyorum, dedi Eloise. *Herkes için kendini paralıyorsun, Adelaide. Ama senin de seni koruyup kollayacak birine ihtiyacın var. Tamam mı?*

Galiba haklısın.

Ürperdi. Eloise elini sıktı. Belki de sadece gece havasındandı.

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ İKİ

Bir hafta sonu kaçamağı planlamaya ne dersin? diye önerdi Eloise. Cuma sabahı doktorun bekleme odasında, söz verdiği gibi Adelaide'ın elini tutuyordu.

Adelaide diğer elinin tırnaklarını kemiriyor, bacağını hafifçe sallıyordu. *Belki,* dedi. *Belki.*

Bir düşün. Sen ve Rory harika bir yere gidebilirsiniz. Bath mesela, sanki bir Jane Austen romanındaymışsınız gibi. Ya da Fransa. Hatta belki İtalya! Rüya gibi akşam yemekleri yiyebilir, uzun yürüyüşler yapabilir ve şehirden tamamen uzaklaşabilirsiniz. Ve sonra –sonra!– ona, otuz ila otuz altı hafta içinde baba olacağını söyleyebilirsin.

Aslında hiç de fena fikir değildi. (Zaten hâlihazırda ona bir doğum günü tatili borçluydu.)

Birkaç saat içinde kan testi Adelaide'ın gerçekten hamile olduğunu doğrulayacaktı. Hem de tam on haftalık. Eloise'in ısrarıyla Rory'ye mesaj atacaktı: Selam. Günün güzel geçiyordur umarım! Bir ara hafta sonu bir yerlere gitmek ister misin? Belki Paskalya tatilinde? (Neyse ki Rory kabul etti.)

Adelaide ve Eloise, sonraki birkaç günü Londra'da gezinerek geçirecek, akşamları da Somerset, Paris ve İtalya'nın göller bölgesindeki tatil köylerine ve butik otellere göz atacaklardı. Paskalya tatilinde rezervasyon alan restoranlar, güneş ışığı alan

Ninova
Scanned with CamScanner

teraslar ve spa merkezleri arayacaklardı. (*Merhaba, doğum öncesi masaj hizmetiniz var mı?)* diye sordu Eloise bir otele. *Sanırım doğum öncesi masajına gitmek hamilelik haberini vermek için doğru bir yöntem olabilir,* dedi Adelaide gülerek.)

Pazar günü, Garda Gölü'nde üç öğün yemek dâhil harika bir yer buldular; manzaralı bir odası vardı. Adelaide yarım saat içinde rezervasyon yapıp onay bilgisini Rory'ye gönderdi.

İtalya'ya gidiyoruz! diye mesaj attı. Rory güneş emojisiyle yanıt verdi. *Gördün mü?* dedi Eloise. *Her şey yoluna giriyor. Peki, bu akşam ne yapıyoruz?*

Eloise bekârlığa veda ve gelin partilerinden pek hoşlanmıyordu. Ona göre fazla sıradandı, gereksiz masraftı ve kapitalizme uymaktan başka bir şey değildi. *O tür şeyler tamamen cinselliği ve dostluğu metalaştırmak üzerine kurulu,* derdi. *Ve ben ikisini de yapmak istemiyorum.* Yine de Adelaide, Eloise'in gelecekte hatırlayacağı, abartılı ve pespembe duvak taktığı bir gece geçirmesini istiyordu. Bu yüzden Londra'daki son gecesinde ona küçük bir bekârlığa veda sürprizi hazırladı. Madison ve Celeste (bebek hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı) parti malzemeleri ve otrişlerle onları karşıladı. Eloise kendini kandıramazdı, bu geceye bayılmıştı.

Sadece bir, belki iki tekila shot içmişti ama Tonight Josephine'in dans pistinde Adelaide'a olan sevgisini uzun uzun sarılmalar ve ağızda gevelenen sözcüklerle dile getirdi. *Sensiz ne yapardım bilmiyorum,* dedi. *Seni her şeyden çok seviyorum. Hindistan cevizli soğuk kahveden, Audrey Hepburn filmlerinden, köpüklü pembe kokteyllerden ve var olan her erkekten daha çok.* Üstelik bunların hepsi gerçekti.

Tamam, diye fısıldadı Eloise. *Nico'yla başa baş gidiyorsun diyebilirim. Ama bunu sakın ona söyleme.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Bir masaya oturdu. Madison ve Celeste pistte "Jumpin', Jumpin'" şarkısıyla dans etmeye devam ediyordu. Adelaide, Eloise'e döndü. Kafası sanki patlamak üzere olan bir balon gibi geliyordu.

Sana bir şey söylemem gerekiyor.

Ne istersen, dedi Eloise.

Korkuyorum. Adelaide duraksadı, gözlerini kapadı. *Bu bebeği tek başıma büyüteceğim, Rory Hughes asla beni sevmeyecek ve hayatımın geri kalanını kendimi Nathalie Alban'la kıyaslayarak geçireceğim diye çok korkuyorum. Her zaman eksik hissedeceğim diye. Team Adelaide asla ama asla kazanamayacak diye.*

Eloise, Adelaide'ın ellerini tutup, *Bebek,* dedi. Adelaide'a "bebek" diye mi sesleniyordu yoksa sadece kelimeyi yüksek sesle mi söylüyordu, belli değildi. Sonuçta ortada gerçek bir bebek vardı.

Biliyorum, dedi Adelaide. *Biliyorum.*

Eloise başka bir şey söylemedi. Sadece kollarını Adelaide'ın omuzlarına dolayıp çenesini başının üzerine yasladı. Gözleri doldu, birkaç damla yaş Adelaide'ın saçlarına düştü. Bu an ikisini de lise yıllarına götürdü, Adelaide'ın arabasında oturup Emory Evans'ın onu nasıl üzdüğünü konuşarak ağladıkları zamana. Nico'nun Mikonos'a döndüğü o geceye.

Seni çok ama çok seviyorum, dedi Eloise, Adelaide'a sarılmış vaziyette. Adelaide'ın yüzünü avuçlayıp gözlerinin içine baktı. *Nathalie'nin harika biri olduğuna eminim. Hakkında söylenen her güzel şeyin doğru olduğuna da inanıyorum ve onu kaybedenler için gerçekten üzgünüm. Ama bana güvenmen gereken iki şey var. Birincisi, hayatımda, hatta birçok insanın hayatında bıraktığın iz hafife alınamayacak kadar derin. Tamam mı? Ve ikincisi, Nathalie'nin ölümünden önce bile Rory seni seçmişti. İnanıyorum ki günü geldiğinde yine seni, bu bebeği seçecek.*

Adelaide gözlerini kırpıştırdı. Elinin tersiyle akan birkaç damla yaşı sildi, yanlarına gelip nasıl olduklarını soran garsona

Ninova

Scanned with CamScanner

mahcup bir ifadeyle gülümsedi. (*İyiyiz,* diye sessizce mırıldanıp başparmağını kaldırdı.)

Adelaide, Eloise'in dediklerine inanmak istiyordu: Rory'nin onu seçtiğine ve seçmeye devam edeceğine. Neredeyse kelimenin tam anlamıyla onun takımında olduğuna. Bir yanı buna inanıyordu çünkü bütün bu yaşanan karmaşanın aslında aşk hikâyelerinin bir parçası olduğunu düşünüyordu, mutlu sona ulaşmak için engebeli bir yolculuktu bu.

Teşekkür ederim. Ben de seni çok ama çok seviyorum. Eloise'in elini tutup onu tekrar dans pistine çekti. Birlikte saçma sapan dans figürleri yaptılar. Eloise birkaç tekila daha yuvarladı. (*İkimiz için de içmem lazım,* diye fısıldadı.) Adelaide kıkırdayarak bir bardak suyunu yudumladı.

Ama sonra, *Ya Rory benim takımımda olmazsa?* diye düşündü.

Eloise'in uçağı sabah erken saatlerdeydi. Adelaide ona sıkıca sarıldı, çantasını arabaya kadar taşıdı ve *Çok, çok yakında görüşeceğiz,* diye söz verdi. Sonra yatağına dönüp battaniyenin altına kıvrıldı ve yeniden uykuya daldı.

Sabah sekiz civarında bir kan gölünün içinde uyandı.

"Göl" kelimesi biraz abartılıydı ama Adelaide daha önce hiç bu kadar kanamamıştı, bundan emindi. Yoğundu. Neredeyse pıhtılaşmıştı; küçük, koyu renkli pıhtılar vardı. Adelaide çarşaflarını toplayıp makineye tıktı, ardından kendini temizledi. Evden çalışmak için izin istedikten sonra tekrar doktoru aradı. (*Öğlen gelebilir misiniz? Biliyoruz biraz geç olabilir ama bugün çok yoğunuz.*) Öğle saatlerinde kliniğe gidip kan testi yaptırdı ve iç muayeneden geçti. *Hayır,* dediler, *artık hamile değilsiniz. Evet,* dediler, *erken aşamada düşük yapmış görünüyorsunuz.*

İki yüz seksen ikide bir ihtimal. Bu bebek olağanüstüydü, istatistiklere meydan okuyan bir mucizeydi. Peki, Adelaide neden bu mucize için iyi bir yuva olamamıştı? Neden bu küçük

Ninova

Scanned with CamScanner

varlık için daha güvenli, daha sağlam bir hayat kuramamıştı? Doktorun ellerini tutup hıçkıra hıçkıra ağladı.

Orada ne kadar süre beklediğini bilmiyordu, doktorun ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumlarının kıvrımlarını hissedebiliyordu. Normalde böyle bir durumda uygun olmayacak bir şey yapıyordu. Birkaç dakika mı geçmişti yoksa bir saat mi, bilmiyordu. Ama sonunda gevşeyip doktorun ellerini bıraktı. Gözyaşlarını silip klinikten çıktı. Kendine bol kafeinli bir latte alıp yarım Xanax içti ve Eloise'e mesaj attı.

Bebeği kaybettim dedi. Ne noktalama işareti ne de bir açıklama ekledi.

Eloise derhâl aradı. *Mikonos'tan geri dönmemi ister misin? İlk uçağa atlayabilirim.*

Ah, hayır. İyiyim. Gerçekten iyiyim. Söz veriyorum.

Üç gün sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi Rory'yle birlikte İtalya'ya uçtu.

Adelaide'ın bir huyu vardı ki her şeyi iliklerine kadar hissederdi. En çok hissetmesi gereken şeyler hariç her şeyi.

Lisedeyken çok yakın bir arkadaşını intihar sebebiyle kaybetmişti. Haberi aldığında ve cenazede kısa bir süre ağlamıştı. Ama ondan sonra bir daha asla gözyaşı dökmemişti. *Sadece onun artık doğru yerde olduğuna inanıyorum,* demişti kendi kendine. *Artık acı çekmediğine.* Aslında yalan söylemiyordu ama Asıl Gerçek'i de söylemiyordu. Asıl Gerçek, Adelaide'ın böyle acıları en derinlere gömdüğüydü; neredeyse hissedemeyeceği kadar derinlere.

Bu düşük meselesini de içine gömdü. Derinlere sakladı. Rory'ye endometriozisinin azdığını, bu yüzden çok kanamasının olduğunu söyledi. Yine de seks yaptılar. Ardından Adelaide banyoya koşup kapıyı kilitledi ve kustu. Bitkin hâlde yatağa dönerken, *Özür dilerim. Şimdi hastalanmanın hiç de sırası değil, değil mi?* dedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Gerçekten değil. Ama kendini bu kadar kötü hissetmene üzüldüm.

Rory buraya gelmeden önce arayıp villada iki yataklı oda ayırtmıştı. Bu, Adelaide'ın kalbini biraz kırdı. Yatakları birleştirmeleri konusunda ısrar ederek, *Aramızdaki bu mesafeyi kapatmak için bana sırlarını anlatmalısın,* dedi.

Peki, dedi Rory. Çocukken ünlü bir yazar olmayı hayal ettiğini anlattı. Hâlen aklında Bay Burns, Bay Berner ya da Bay Bernstein adında bir adam hakkında hikâye yazma fikri vardı ama hangi ismi seçeceğine bir türlü karar veremediği için yazamamıştı. *Ama harika olurdu,* dedi. *Biliyorum. Nat'e sık sık bundan bahsederdim.*

İsmi önemli değil, diye düşündü Adelaide. *Ona "TK" de. Kim olduğunu, neyin peşinde olduğunu, başına neler geldiğini yazmakla başla. İsmi sonra koyabilirsin.* Bunu yüksek sesle söylemedi, onu zorlamak istemiyordu.

Peki ya sen? diye sordu Rory.

Bende bir şey yok. Zaten bütün sırlarımı biliyorsun.

Gizli acılarının gölgesinde bile Garda Gölü şimdiye kadar gördüğü en güzel yerlerden biriydi. Rory'yle birlikte kremalı, peynirli ve taze çekilmiş karabiberli makarna yediler, şişe şişe La Chiamata Trebbiano şarabı devirdiler. Her gün gölde feribota binip farklı kasabalara gittiler. Adelaide feribotun pruvasına çıkıp kollarını açarak *Ben Dünyanın Kralıyım!* diye bağırmak için ısrar etti. Bunu yaparken yaşlı bir İtalyan adam yanlarına gelip sigara yakınca Rory'yle kendilerini gülmekten alamadılar.

O Fransız kızlardan biri gibi resmimi çizer misin? diye sordu Rory, *Titanic*'teki o ikonik sahneye atıfta bulunarak.

Eğer şanslıysan, dedi Adelaide.

Büyük, ayaklı bir küvette sıcak banyo yaptılar. Rory *Yürek Burgusu*'nu okudu, Adelaide'sa Toni Morrison'dan *Sevilen*'i. Her

Ninova

Scanned with CamScanner

şey mükemmel, herkes huzurluydu. (Ta ki Adelaide'ın kanaması tekrar başlayana dek. Su bir anda *Jaws* sahnesini andıracak şekilde kıpkırmızı oldu. Ama neyse.)

Seyahatlerinin sonuna doğru Paskalya Bayramı'nın kutlandığı pazar günü ailelerini arayıp bayramlarını kutladılar ve ardından göl kenarındaki küçük bir kafede kahve içtiler. Rory telefonunda büyükannesinin e-postayla gönderdiği parlak, süslü bayram mesajını gösterdi. Etrafı zıplayan tavşanlar ve nergislerle çevrili Matta İncili'nden bir ayetti. Adelaide kocaman gülümsedi.

Ne tatlı.

Tam bir İrlandalı Katoliktir, dedi Rory. *Çok tatlı ama Donald Trump'a da fazlasıyla düşkün.*

İrlandalı büyükannen Donald Trump'a mı düşkün?

Yani, diye açıkladı Rory, aslında "yaşam yanlısı"[10] her politikacıya düşkündü. Evliliğinin ilk yıllarında birkaç düşük yapmış ve bu deneyimler siyasi görüşünü şekillendirmişti. *İlginç,* dedi Adelaide ve yerinde hafifçe kıpırdandı. *Dürüst olmak gerekirse sanırım bu, yaşamın ana rahmine düşmekle başladığına dair inancın azalmasına neden olabilir. Bana kalırsa bir ruh değil, sadece beden kaybettiğini düşünmek daha rahatlatıcı olurdu.*

Evet. Sesi sertleşmişti. *Ama onun ne yaşadığını bilmiyorsun, değil mi?*

Adelaide yanağının içini ısırdı. *Bilmediğimi ne biliyorsun?* diye düşündü.

---

10 Bu ifade, özellikle ABD'de, kürtaja karşı çıkan ve doğmamış fetüslerin yaşam hakkını savunan siyasetçiler için kullanılır. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Yaz

Londra

2019

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ ÜÇ

Adelaide, birkaç ay sonra Rory'ye küçük mor saksıda dikili papatyalar almıştı. O sabah Columbia Road'da denk gelmişti. Masanın bir köşesinde, diğer bitkilerden uzakta duruyor, bir yuvaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Biraz solgun ve zayıf görünüyor, dedi Adelaide. *Ama biz de öyleyiz sonuçta.*

Harika. Rory gözlerinde parıltıyla Adelaide'a baktı. *Nat papatya sevmezdi. Teşekkür ederim.*

Papatyayı, yatağının hemen üstündeki pencere pervazına yerleştirdi. Altında bağdaş kurup oturdular ve ağustos ayına ne ara geldiklerine inanamadıklarından bahsettiler. İlkbaharla yazın, çiçek yaprakları gibi parmaklarının arasından kayıp gittiğinden. Kum gibi.

Yeni bir seyahat planlasak mı? diye sordu Adelaide. *Hafta sonu için Jurassic Sahili'ne mi gitsek yoksa Eurostar'la*[11] *Paris'e mi geçsek? Eloise'in düğünü için Mikonos'a ya da New York'a gelmek istersen ona da kapımız açık tabii. Sadece sahilde ya da bir otel odasında takılsak bile bana uyar. Biraz değişiklik olur.* (O kadar hızlı konuşuyordu ki bir türlü yavaşlayamıyordu.)

Belki, dedi Rory. *Belki.*

---

11 Paris-Londra arası sefer yapan yolcu treni. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Marais'de konaklayacak yerlere baksak mı? diye önerdi Adelaide. *Sırf eğlencesine.*

Rory dizüstü bilgisayarını açıp şifresini girdi. Sekmelerde kişisel siteler, bağış sayfaları ve ayrıca Nathalie'nin *The Times*'daki ölüm ilanı açıktı. Ekranın sol tarafında sıralanmış mesaj dizileri görünüyordu. "*Nat*" ya da "*Nathalie*" adı Adelaide'ın sayamayacağı kadar çok geçiyordu. Ekran Nathalie'nin adını haykırıyordu âdeta.

Biliyorum, diyordu bir mesaj. *Sadece iyi olana odaklanman lazım. Nathalie de öyle yapardı...* Rory sekmeleri hızla kapadı ama artık çok geçti. Baraj yıkılmıştı. Oda Adelaide'ın etrafında dönmeye başladı.

Belki kampa gideriz?.. dedi Rory, gayet rahat bir tavırla.

Kampa gidemeyiz, dedi Adelaide. *Artık bunu yapamayız.*

Adelaide, dedi Rory. *Neden bahsediyorsun?*

Adelaide ayağa kalktı. Yüzü sanki eriyormuş gibi hissediyordu. *Yani bunu kastediyorum.* Önce kendini sonra Rory'yi işaret etti. *Hareket eden bir hedefe nişan alıp duruyormuşum gibi hissediyorum ve... Ve onu bir türlü vuramıyorum. Sanırım şu an bir dosta ihtiyacın var. Sanırım sadece arkadaşın olmama ihtiyacın var ve ayrıca... Ben kamp yapmayı bilmiyorum! İzci kampında bile çok zorlanmıştım!*

Adelaide, sen ne diyorsun?

Şunu belirtmekte fayda var: Adelaide, Nathalie'nin ölümünden bu yana aylardır neredeyse hiç uyumamıştı. Karanlıkta, yatağında uyanık yatarken, bir şişe ucuz şaraba sarılarak dizüstü bilgisayarından balina seslerini, telefonundan *Harry Potter* sesli kitaplarını dinlerdi. Bunlardan herhangi birinin onu rahatlatması için dua ederdi. (Nafile.)

Geçen hafta iş yerindeki terfiyi kaçırmıştı. *Şu an çok fazla stres altındasın,* demişti Sam ve Djibril. *Ve biz de buna daha*

Ninova

Scanned with CamScanner

fazla stres eklemek istemiyoruz. Ağlamak için kendini banyoya kapamıştı. (Ama Nathalie ölmüşken o nasıl olur da iş yerinde kaçırdığı bir terfi için ağlayabilirdi? Nathalie ki başvurduğu her terfiyi alırdı. *The Times*'ın en genç yardımcı başeditörüydü.)

Bir de Eloise'in iki hafta sonra evlenecek olması gibi büyük (ve sevindirici) bir gerçek vardı. Adelaide çok heyecanlıydı. Gerçekten çok heyecanlıydı. Ama takma kirpiklere, elbise tadilatına, çenesindeki stres kaynaklı sivilceleri ve göz altındaki morlukları kapatmaya ihtiyacı vardı. Eloise'in en mutlu gününe bu perişan hâliyle katılarak onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ah. *Ah.* İşte o anda o sabahı hatırladı. Kan gölü içindeki çarşafını. Birkaç haftada sevip yitirdiği o mucizevi bebeği.

Adelaide kuşkusuz çok ama çok üzgündü.

Birlikte oldukları süre boyunca Rory onun sadece film izlerken ve *Friends* dizisinde Rachel uçağa binmekten vazgeçtiğinde ağladığını görmüştü. Adelaide, kendini duşa kapayıp hıçkırarak ağlayan, dünyayı anlamaya çalışıp başaramayan tarafını ondan hep saklamıştı. Ama şimdi dağılmaya başlamıştı; stres, hayal kırıklığı, kaçırılan akşam yemekleri, yas. Çenesini kapamaya fırsat bulamadan dudaklarından dökülüveren sözcükler: *Bir gölgede yaşıyorum ve seni kendime nasıl âşık edeceğimi bilmiyorum. Seni, beni sevmeye ikna etmek için başka ne yapabilirim?*

Artık sadece Rory'ye konuşmuyordu. Bu gülünçtü; Adelaide, hayatta hayal edebileceği her türlü ayrıcalığa sahipken şimdi Tanrı'yla konuşuyormuş gibi hissediyordu. Her şey canını acıtıyordu. Her şey. Onunla konuşmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Beni sadece bir erkek sevdi, dedi Adelaide gözleri dolarken. *Başıma bastırarak penisini ağzıma sokan erkek. Arabayı kullanırken başımdan aşağı içecek döken ve memelerimin küçük olduğunu söyleyen, on yedi yaşındayken kalbimi paramparça eden o erkek...*

Bunu bana söyleyip durma, dedi Rory. *Duymam gerekmiyor.*

Ninova

Scanned with CamScanner

İşte sorun da bu, Rory. Bütün bunları içimde taşıyorum. Her gün. Zor ve ağır geliyor, senin –mantıklı ya da mantıksız– davranışlarını algılama biçimimi etkiliyor. Beni ailenle tanıştırmayı reddediyorsun. Günlerce beni görmezden geliyorsun. Nathalie kadar harika olamayacağımı gayet net bir dille ifade ediyorsun. Bütün bunlar sevilmeye layık değilmişim gibi hissettiriyor.

Bu çok büyük bir haksızlık, Adelaide, dedi Rory bunalmış bir tavırla. *Şu an benim omuzlarımda hiçbir yük yok mu sanıyorsun? Hayatımda zaten yeterince şey yaşamadım mı? Ben daha çocukken ailemi kaybettim, stres yüzünden midem sürekli sorun çıkarıyor ve evlenmeyi düşündüğüm kadın öldü... Seni sevmediğim hâlde sevdiğimi söylememi mi istiyorsun? Sırf seni memnun etmek için? Bunu yapmayacağım. Kalpsiz olduğum için değil, temkinli olduğum için. Hayatın ne kadar kısa olduğunu biliyorum, Adelaide. Ama gerçekten hissetmediğim şeyleri söylemeyeceğim.*

Biliyorum. Senden yalan söylemeni istemiyorum. Gerçek olmasını istiyorum. Beni sevmeni istiyorum. Beni sevmediğini kabullenmek giderek zorlaşıyor. Rory hiçbir şey söylemedi.

Üzgünüm, dedi Adelaide. *Aklımı kaçıracak gibi hissediyorum. Belki de birkaç güne ihtiyacımız vardır; nefes almak, dinlenmek ve her şeyi yoluna koymak için.*

Bunu bana pazar gecesi saat dokuzda mı söylüyorsun? Elinde bir saksı papatyayla çıkıp geldin ve şimdi de biraz ara vermek mi istiyorsun?

Sadece birkaç gün, dedi Adelaide gözlerini ovuşturarak. *Sadece birkaç gün.*

Bir süre birbirlerine baktılar, nefes nefeseydiler. İkisi de tek kelime etmedi.

İyi geceler demek için sana sarılabilir miyim? diye sordu Adelaide, bir dakikanın ardından.

Eğer bu son kez olmayacaksa, dedi Rory.

Olmayacak. Söz veriyorum.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide ona sarılırken Rory kollarının arasında hareketsiz kaldı. Adelaide az önce söylediği her şey için kendinden nefret etti, tüm bu yükü onun omuzlarına bırakıp kaçtığı için. Bir türlü bitmek bilmeyen o dertler listesine bir yenisini daha eklediği için. Kırıldığı için. *Ona böyle mi destek oluyorsun?* diye düşündü. *Onu böyle mi ayakta tutuyorsun?*

Daireden çıkarken kapının sertçe kapandığını duydu.

Bunu anlatınca hafiflerim sanıyordum, dedi Adelaide, Madison ve Celeste'e. *Her şeyi ortaya dökünce geçer sanıyordum. Ama geçmiyor. Ayrıca... Tanrım, özür dilerim. Son bir buçuk yıldır tek konuştuğum şey bir adamın beni sevmesini istediğim ve sevmediğinde de mutsuz olduğum, bu yüzden çok özür dilerim.*

Boş ver, dedi Celeste. *Biz bu günler için varız. Hem başka şeylerden de konuştuk. Kraliyet düğününü hatırlasana? Aylarca onu konuştuk.* Adelaide yarım bir tebessümle karşılık verdi.

Madison sessizdi, Adelaide'a buzlu çay hazırladı. Adelaide, Madison'ın bu konuşmadan biraz rahatsız olduğunu düşündü; Anurak'la ilişkisi fazlasıyla yolunda görünüyordu. Ölüm yoktu, gece yarısı edilen kavgalar yoktu, cevapsız mesajlar ya da karşılıksız *seni seviyorum*lar yoktu. Neredeyse her gece birlikte vakit geçiriyor, mutfakta karmaşık yemekler yapıyorlardı; una bulanan tezgâhı da –aşırı titiz– Adelaide temizliyordu.

Konuyu değiştirmek istemiyorum, dedi Madison. *Ve gerçekten senin adına üzgünüm, Adelaide. Ama bir şey söylemem gerekiyor.* Adelaide ve Celeste nefeslerini tuttu. *Ben... Bu yıl kira sözleşmemizi yenileyemeyeceğim, Adelaide. Çünkü şey, bu konuyu büyütmek istemiyorum ama şey...*

Neyi büyütmek istemiyorsun? diye sordu Adelaide, beklediğinden biraz daha sert bir tonla.

Bangkok'a taşınıyorum, dedi Madison. *Anurak'la birlikte. Sadece bir yıllığına, bu eylülde gidiyoruz.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Bu açıklamanın zamanlaması korkunç, diye düşündü Adelaide. Ama zaten hangi zamanlama iyi olabilirdi ki? Madison'ın bunu aylardır içinde tutmuş olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu haberi uzun süredir vermek istemiş ama bütün yıl esen metaforik fırtınanın ortasında bir durulma ânı kollamıştı. Ama o an hiç gelmemişti.

Belki Celeste'e önceden söylemiştir, diye geçirdi içinden. Belki Adelaide'a ne zaman açıklayacaklarını bilememişlerdi. Zayıf, kırılgan Adelaide'a. Bu ânın onlara doğru gelmesi garipti.

Ama bu iyi bir haberdi, değil mi? Tabii ki öyleydi. İyi bir haberdi. *Gülümse,* dedi Adelaide kendine. *Sevin!*

Vay canına, dedi Adelaide. *Aman Tanrım! Kusura bakma, bunu sindirmem biraz zaman aldı. Ne heyecan verici bir haber!*

Evet, dedi Madison. *Yani tekrar ediyorum, o kadar da büyütülecek bir mesele değil. Sadece bir yıl. Ama heyecanlıyım.*

Olmalısın da! dedi Adelaide. Sesi yapay bir tatlılıkla çıkmıştı; tatlandırıcı gibi, sahte bir tatlılıkla.

Ertesi gün bir şişe köpüklü prosecco ve bir demet taze çiçek aldı. Küçük, esprili bir kartın içine, *Gitmene üzülüyorum ama arkandan bakmak güzel olacak,* diye yazdı. Madison adına mutluydu! Gerçekten mutluydu. Kendi kendine mutlu olacağına söz verdi.

Ama derinlerde bir yerde, bacakları suya kapılmış sürükleniyordu âdeta. Su yükseliyordu, yükseliyordu, yükseliyordu. Artık başını suyun üstünde tutmakta zorlanıyordu. Can simidi –kelimenin tam anlamıyla– ondan uzaklaşıyordu. Bu şekilde nasıl hayatta kalacaktı?

Madison taşınıyor, dedi Rory'ye birkaç gün sonra. (Tabii ki birkaç gün sonra Rory'yi görmüştü. İki gün önce ona mesaj atmıştı –Her şey için üzgünüm. Cuma akşamı yemeğe gidelim mi?– ve tartışmalarının üstünü hiç olmamış gibi örtmüşlerdi;

Ninova

Scanned with CamScanner

kanayan yaraya bir yara bandı yapıştırır gibi. Şimdiyse ondan uzak kalacak gücü yoktu. Şu anda, her şey böylesine değişirken yapamazdı.)

Bangkok'a, diye ekledi.

Tayland'a mı taşınıyor?! diye sordu Rory.

Anurak'la birlikte. Bir yıllığına oradaki okulda çalışacak, sanırım ekim ortasında doğum iznine çıkacak birinin yerini dolduracak. Ama evet, eylülde taşınıyorlar.

Vay be, dedi Rory. Adelaide bir lokma makarna alıp onu başıyla onayladı.

Padella'daki barda yan yana oturuyorlardı. Konuşurlarken dizleri birbirine değiyordu.

Peki sen bu durumda ne yapacaksın?

Asıl soru da bu ya. Sanırım kendime yeni bir ev bakacağım. Umarım temiz ve titiz yeni bir ev arkadaşı bulmaktan daha kolay olur. Ama Eloise evlenmeden önce bir yer bulmam gerek.

Doğru, dedi Rory.

Adelaide o hafta Londra'nın bazı yerlerinde –Highgate, Bermondsey, Bloomsbury'de– birkaç eve bakmaya gideceğini söyledi. *Aslında tüm Londra'da,* dedi. *Milyonlarca pounda mal olmayan, parkeli ve tek yatak odalı bir daire işimi görür.*

Peki ya Celyse? diye sordu Rory.

Celeste, diye düzeltti Adelaide. *Islington'da harika bir stüdyo dairesi var ve taşınmak istemiyor, ki bu çok normal. Birkaç hafta boyunca iş çıkışı sadece ev gezip düğün hazırlığı yaparsam eminim bir şey bulurum.* Rory başını onaylarcasına salladı.

Rory'nin ev bakmaya onunla birlikte gelmeyi teklif edeceğini ummuştu ama etmemişti. *Zaten başında yeterince dert var,* diye hatırlattı kendine.

Yemeklerini bitirip hesabı ödediler. Borough Market boyunca nehrin kenarında yürüdüler. Hava ağustos akşamı için fazla serindi, Adelaide çantasından sarı bir hırka çıkarıp yavaşça üzerine geçirdi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Geçen gece hakkında konuşabilir miyiz? diye sordu Adelaide.
Bunu tekrar gündeme getirmeye gerek yok bence.
Peki. Sadece özür dilemek istemiştim.
Adelaide ona Nathalie öldüğünde içinde bir şeylerin kırıldığını söyledi. *Biliyorum, sana mantıksız gelebilir. Onunla tek gerçek bağım sen ve senin geçmişin. Ama yine de ölümü kalbimi paramparça etti. Her gün annesini, kız kardeşlerini ve arkadaşlarını düşünüyorum. Ama daha fazlası da var*, diye açıkladı Adelaide. Bu yasın üzerine katman katman korkular serilmişti, son derecede bencil korkular. *İçten içe yaptığını bildiğim kıyaslamalardan korkuyorum. Kalbinde asla dolduramayacağımı bildiğim Nathalie boyutundaki o boşluktan korkuyorum.* Bu korku, Adelaide'ı güvensiz birine dönüştürüyor, onu hatalı davranmaya itiyordu. *Bunun için üzgünüm,* dedi. Gözleri nemlenmişti. Hırkasının koluyla gözlerini sildi.

Rory ona sarılıp saçlarını öptü. *Sen çok iyi birisin,* dedi. *Hadi seni eve götürelim.* Metroya binip Adelaide'ın evine döndüler. Başka hiçbir şey konuşulmadı.

Rory, Adelaide'ın yatak odasında ceketini çıkarırken, *Hep sormak istiyordum,* dedi, kapının yanındaki küçük rafı işaret ederek. *Sürekli okuduğun kitaplardan bahsediyorsun ama... Kitapların nerede?* Sesinde hafif bir suçlama vardı.

Rory'nin aksine Adelaide'ın kitaplarla ve hatıra objeleriyle dolu bir rafı yoktu. Adelaide'ın öğrendiği kadarıyla Rory'nin kitapları ve hatıra objeleri büyük ölçüde Nathalie Alban'ın hediyesiydi. Adelaide'ın sadece komodinin üstünde küçük bir roman yığını vardı: Wetherly May-Lewis'in *A Modern Empire*'ı; birkaç Virginia Woolf, Toni Morrison, Sylvia Plath kitabı, erimeye yüz tutmuş mumlar ve bir rafın üzerindeki saksı orkideleriyle birlikte sergileniyordu. (Bu yazarları özellikle sevdiğinden değil

Ninova
Scanned with CamScanner

–seviyordu elbette ama– kitaplığında *Bayan Dalloway, En Mavi Göz, Sırça Fanus* bulunan biri olmak istediğinden.)

Buraya taşınırken bir sürü kitabımı verdim. Ve açıkçası artık çoğunlukla telefonumdan okuyorum. Rory küçümseyen bir ses çıkardı.

Ama eskiden bir hayalim vardı, diye devam etti Adelaide. Lisede edebiyat dersi için okuması gereken tüm kitapları satın almış, hepsinin kenar boşluklarını rengârenk kalemlerle onuncu, on birinci, on ikinci sınıftaki düşünceleriyle doldurmuştu. Şehirde küçük bir apartman dairesi hayal ediyordu. Tıka basa kitapla dolu yüksek kitaplıkları olacaktı; *üst raflara ulaşmak için kayar merdivene ihtiyaç duyulacak kadar yüksek.* Bu kitapları ve notları nereye giderse yanında götüreceğini düşünmüştü. *Ama bir kere taşınınca... Sonra iki, üç, dört,* dedi Adelaide. *Bir noktada o eski "Kırmızı Leke" kopyasının artık o kadar da gerekli olmadığını düşünüyor insan.* Not aldığı kitapların çoğu artık Georgia'daki ikinci el dükkânlarında ya da Boston ve Brooklyn'deki hayır kurumlarındaydı.

Başka bir nedeni daha vardı ama bunu Rory'ye söylemedi. Adelaide lise anılarının yalnızca bir kısmını hatırlıyordu. Bazıları kristal berraklığındaydı: Son sınıf balosundan önce ince, tüy gibi takma kirpikleri yapıştırması, mezuniyet töreninde giydiği topukluların kayışlarını bağlaması. Eloise'le son sınavlarını verdikleri gün bunu otoparkta bir dans partisiyle kutlamaları, Volkswagen Beetle'ının müzik çalarında Hall & Oates'in "You Make My Dreams Come True" şarkısını son ses açmaları. O öğleden sonrayı hâlâ hissedebiliyordu; çıplak kollarındaki güneşi, yedikleri yağlı patates kızartmasını, içtikleri *milkshake*leri ve yüzündeki kocaman gülümsemeyi.

Ama zihninin kendini korumak için engellemeye çalıştığı lekelenmiş bazı anılar da vardı. Bu nedenle liseden hatırlamak istediği çok az anı kalmıştı. Onuncu sınıf balosunda giydiği elbisesi, on altıncı doğum gününde aldığı pembe Converse ayak-

Ninova

Scanned with CamScanner

kabıları ve o eski *Kırmızı Leke* kopyası; hepsi hayatta kalabilmek adına elden çıkarılan ıvır zıvırlar olmuştu.

Bütün bunları anlatmak için şu an doğru anmış gibi gelmiyordu. Rory'nin de bu ayrıntıları bilmek isteyeceğini sanmıyordu.

Belki yeni evinde kocaman kitaplıkların olur, dedi Rory.

Belki. Ama onları doldurmam gerekecek, değil mi?

Daha fazla kitaba ihtiyacım var, diye düşündü Adelaide. Ve daha fazla mutlu anıya.

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ DÖRT

Adelaide, Heathrow Havalimanı'na vardığında telaş içindeydi. O sabah üç eve bakmıştı (hepsi de ne tuhaftır ki ayak kokuyordu), ardından alelacele valizine abiyelerini, seyahat tipi buharlı ütüsünü ve topuklu ayakkabılarını doluşturdu. Düzleştirme fırsatı bulamadığı saçları dağınık bir topuz hâlindeydi. Üzerinde lise zamanlarından kalma, önünde OBAMA '08 yazan bol bir tişört vardı; kollarında minik delikler, göbeğinin üzerinde de ufak bir yağ lekesi görünüyordu. Havalimanındayım!!!!! diye mesaj attı Eloise'e. Aşırı heyecanlıyıım!!!!

İş e-postasına ulaşılamaz olduğuna dair bir otomatik yanıt ayarlayıp uçuş için bir kahve aldı. Birkaç saat sonra Mikonos'taydı. Onu Nico'nun abisi Baz karşıladı. Daha önce birkaç kez bir araya gelmişlerdi. Düğünde Nico'nun *koumbaros*u yani sağdıcı olacaktı. *Bunun içinde ne var böyle?* dedi, valizi bagaja yerleştirirken. Adelaide, *Ceset?..* diyerek espri yapmaya çalıştı.

Baz, Nico ve Eloise'in uyuduğunu –*jetlagi atlatmaya çalışıyorlar*– ama isterse Adelaide'ı o akşam adada gezdirebileceğini söyledi. *Kesinlikle*, dedi Adelaide. *Çok isterim.*

Akşamüstü olmak üzereydi ve gökyüzü, ucu sökülmeye başlamış bir atkı gibi görünüyordu; yarı mavi, yarı lavanta, aralarında koyu turkuaz çizgiler. Adelaide derin bir nefes aldı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Fena değil, ha? dedi Baz. *Fena değil mi? Muhteşem,* diye yanıtladı Adelaide.

Adelaide Côte d'Azur, İtalyan Rivierası ve şansına Balear Adaları gibi Akdeniz'in farklı köşelerini de görmüştü. Ama burası bir başkaydı. Deniz, günbatımının renklerini yansıtıyordu; kıyıya vuran dalgalar mavi, mor ve turuncu tonlarında parlıyordu. Hava yoğun ve tuzlu kokuyor, rüzgâr topuzundaki telleri sağa sola savuruyordu. Adelaide için orada, her şeyden uzakta olmak çok güzeldi.

Baz onu yel değirmenlerine götürüp Eski Şehir'in parke taşlı sokaklarını gezdirdi, yolda rastladığı tanıdık barmenlere el salladı. Barmenlerden biri ikram olarak onlara birer kadeh uzo verdi. *Bir tane de benim yerime içmelisin,* dedi Baz. *Ben araba kullanıyorum.* Adelaide iki kadehi de tek seferde dikti, alkol boğazını yakınca yüzünü buruşturdu. Hep birlikte güldüler.

Mikonos'a hoş geldin, dedi barmen.

Eve döndüklerinde Eloise ve Nico yeni uyanmıştı, uçaktan indikleri kıyafetlerle verandada kahve içiyorlardı. Adelaide için Eloise'i görmek metaforik bir savaştan eve dönmek, yıpranmış üniformayla kapıyı açıp her şeyi bıraktığı hâliyle bulmak gibiydi. Tek bir toz zerresi bile birikmemişti. Her şey aynıydı, her şey yolundaydı. Artık güvendeydi.

Buradasın! diye bağırdı Eloise.

Buradayım! dedi Adelaide. *Ve siz evleniyorsunuz!*

Hızlıca öpüşüp koklaştılar.

Seni görmek de çok güzel, diye fısıldadı Adelaide, Nico'ya. *Ama yani... En yakın dostumu elimden alıyorsun.*

Lütfen, dedi Nico. *Hepimiz biliyoruz ki onun bir numarası daima sensin. Hâlâ acil durumda aranacak kişiye seni yazıyor, üstelik sen başka bir kıtada yaşıyorsun.* Nico ona göz kırpınca Adelaide gülümsedi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Eloise, Adelaide'ı odasına götürdü. Annesinin ve teyzelerinin ertesi sabah geleceklerinden ve provaya yetişeceklerinden bahsetti. (Eloise'in babası o küçükken vefat etmiş, annesi Joanne kızını tek başına büyütmüştü. Kadın Adelaide'ın en sevdiği insanlardan biriydi.) Bu törende çoğunlukla Nico'nun akrabaları olacaktı. *Yani bolca dansa, 'Hobaaa!' nidalarına ve uzoya hazır ol,* dedi Eloise. Adelaide başıyla onayladı.

Şimdi sana nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu Adelaide.

Bu gece hiçbir şey yapma. Bu gece souvlaki dürümlerini mideye indirip Mikonos'ta olmanın tadını çıkaracağız. İkimizin de kafayı dağıtmaya ihtiyacı var bence.

Bence de.

Sonrasında olanlar beklenmedikti. Geç saatlere kadar dışarıda kalmayı, bu kadar çok içmeyi ya da gece üçte kendini kalabalık bir dans pistinde Baz ve sevgilisi Haralambos'la (ona Bobby diyorlardı) bulmayı hiç planlamamıştı.

Eloise ve Nico şimdi evde, yataklarındaydı. *Bizimle dönmek istemediğine emin misin?* diye sormuşlardı saat on sularında. *Hayır, hayır,* demişti Adelaide. *Ben biraz daha kalacağım.*

Ve işte oradaydı: üzerindeki eski seçim kampanyası tişörtüyle ter içinde kalmış, yıllardır duymadığı şarkılara bağıra çağıra eşlik ediyordu. Üçü birlikte dans etmiş, gülmüş ve sabah dörtte eve sessizce girmeye çalışmış, diğerleri yukarıda uyuduğu için mutfakta su içerken fısıltıyla konuşmuşlardı.

Aylar sonra ilk kez Adelaide'ın aklında ne Nathalie Alban ne Rory Hughes ne düşük ne bir ev bulma telaşı ne de dolup taşan e-posta kutusu vardı. Evet, o an sadece sabah esintisinin ensesinde bıraktığı güzel hissi ve içtiği buz gibi berrak suyun verdiği keyfi düşünüyordu. Bu evdeki herkesi, özellikle de jetlag yüzünden sızıp kalmış gelini ne kadar çok sevdiğini. Bu küçük adanın bir büyüsü olduğunu ve belki bir gün emekli olup buraya, Mikonos'a taşınabileceğini.

Ninova

Scanned with CamScanner

Düşünceler zihninde dört dönüp dursa da *bazen hayatta olmak gerçekten güzel,* diye düşünüyordu.

Ertesi sabah Celeste ona mesaj attı. Bir arkadaşı gelecek ay Pimlico'daki tek yatak odalı dairesinden taşınıyordu ve ev sahibi mümkün olan en kısa sürede yeni bir kiracı arıyordu. Harika bir daire, dedi Celeste. Balıksırtı parkeleri, şirin bir oturma odası ve yatak odası var. İstersen bugün öğleden sonra uğrayıp birkaç fotoğraf çekebilirim.

Adelaide uyku mahmurluğunu üzerinden attı. Sabahın sekiziydi ve başı zonkluyordu ama, Evet, lütfen, diye mesaj attı. Bu harika olur. Çok teşekkür ederim!

Çantasından birkaç ibuprofen çıkarıp kuru kuru yuttu. Aşağıya indiğinde Nico mutfaktaydı. *Kahve?* diye sordu Nico. Adelaide başıyla onayladı. *Lütfen.*

Şey ister misin?..

Falıma bakmanı mı? diye sordu Adelaide. *Sen bakarsan neden olmasın.*

Aslında frappé ister misin diye soracaktım, dedi Nico. İkisi de güldü. *Ama tabii, falına da bakarım.*

Adelaide, Nico'nun fal bakma yeteneğine bayılıyordu. Kahvesini bitirip dibindeki telveyi tabağa döktü. Söylendiği gibi fincanı birkaç saniye ters şekilde bekletti. Sonra Nico kaldırıp içine baktı.

Nico'nun bir kuralı vardı. Kötü şeyleri asla söylemezdi (*Kaygıdan başka bir işe yaramaz,* derdi). Sadece iyi haberler varsa anlatırdı. Ama o sabah fincana baktığında görebildiği pek az iyi şey vardı. Ağaç, kurdele, kapı görmek istemişti; Adelaide'ın mutlu olacağına, yeni bir döneme gireceğine dair işaretler. Ama onların yerine bıçak, kırık yüzük, makas gördü; bunlar biten ilişkilere ve fiziksel zarara işaretti.

Bu sabah biraz bulanık, diye yalan söyledi Nico. *Ama merdivenden düşebilirsin gibi görünüyor. Dikkat et, Adelaide.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Değişik bir bakış açısı, Nico. Nico hafifçe gülümsedi ve bir kahve daha yapmak üzere kalktı.

İlerleyen saatlerde Nico, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkarken Eloise'e, *Adelaide için endişeleniyorum,* diyecekti.

Biliyorum, diye karşılık verecekti Eloise. *Son birkaç ay onun için çok zordu.*

Hayır, diyecekti Nico. *Geleceği için korkuyorum.*

İşte o zaman fincanda gördüklerini anlatacaktı; ilişkisinin sonunu, acıyı ve onu bekleyen tehlikeyi.

Bazen yanılabiliyorsun ama, değil mi? diye soracaktı Eloise. *Belki sadece bulanık olduğu için sana öyle geldi. Adelaide iyi olacaktır. İyi olacağına eminim.*

Bazen yanılırım, diyecekti Nico bu kez, haklı olmaktan korkarak.

Ama tüm bunlar daha sonraydı. Şimdilik geleneksel bir cezve olan *briki* dolusu kahve daha hazırladı, Adelaide'la sohbet edip adayı, evini nasıl bulduğunu, Mikonos'taki ilk gecesini sordu.

Buraya bayıldım, dedi Adelaide. Nico ona gülümsemeye çalıştı.

İki gün sonra Eloise ve Nico, deniz manzaralı küçük bir kilisede evlendi. Adelaide âdetlerin çoğunu anlamasa da tören boyunca ağladı. (Çoğunlukla mutluluk gözyaşlarıydı.) Elinde iki buket kır çiçeği tuttuğundan gözyaşlarını silememişti.

Bir önceki gece geç saatlere kadar badem şekerlerini torbalara doldurmakla uğraşmışlar, geçen sene boyunca olanları anlatıp yorgunluktan sersemlemiş hâlde her şeye kahkahalarla gülmüşlerdi. Nico ve Eloise, saat on gibi uyumaya gitmişti (ayrı odalarda, *Gelenektir,* demişlerdi). Adelaide, Baz ve Eloise'in annesi birkaç saat daha ayakta kalıp hediyeliklerin, ikramların, *stefana* adı verilen düğün taçlarının güvenle sarıldığından emin olmuşlardı. Adelaide yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamış

Ninova

Scanned with CamScanner

ve gece bir gibi odasına girmiş, Eloise'i yatağında uyanık vaziyette uzanırken bulmuştu.

Özür dilerim, demişti Eloise. *Uyuyamadım. Tek başıma kalmak biraz ürkütücüydü.*

Asla özür dileme, demişti Adelaide. Yatağa girip yorganın altına sokulmuştu. *Nasıl hissediyorsun, tatlım?*

Eloise iyi hissettiğini söylemişti. Gergindi ama iyiydi. *Çok garip,* diye fısıldamıştı. *Aslında hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum ama yarın evli olacağız. Yani... Bir eş olacağım.*

Gerçekten garip, diye tekrarlamıştı Adelaide. *Ama harika bir şey.*

Hâlâ benim için bir numara olduğunu biliyorsun, değil mi? demişti Eloise.

Biliyorum tabii ki, demişti Adelaide. *Nico bile biliyor, kendi ağzıyla söyledi.*

İkisi de gülüp yatağa iyice gömülmüşlerdi. *İyi geceler,* demişlerdi gözlerini kapatırken. *Seni seviyorum.*

Şimdiyse Eloise, kabarık beyaz bir gelinlikle evlenmişti. Eloise'in saçında denizin esintisi ve başında, kısa buklelerinin üzerinde, gelini bir kurdeleyle damada bağlayan *stefana* tacı vardı. *Na zisete!* diye tezahürat etti misafirler. *Ömürleri uzun olsun!*

Adelaide, Rory'ye düğünden fotoğraflar gönderdi: mutlu çifti, uçuk mavi elbisesiyle kendini, *kalamatiano* sırasında etrafları konuklarla çevrili Eloise ve Adelaide'ın dans edip gülüşmelerini... Keşke sana biraz baklava ve uzo gönderebilseydim. Ama şimdilik bu fotoğrafların tadını çıkar!

Rory cevap yazmadı.

Ertesi gün Adelaide, önceki akşamın büyüsü yüzünden hâlâ suratından silemediği gülümsemesi ve hafif bir akşamdan kalmalıkla New York'a indi. Eloise ve Nico'nun ikinci düğünü sonraki hafta sonuydu. Adelaide, Alliance'ın New York ofisinde Sam'le aynı masada çalışacak; Eloise ve Nico, Santorini'de kısa bir

Ninova

Scanned with CamScanner

balayının keyfini çıkarırken arkadaşının bitkilerini sulayacaktı. Birkaç gün sonra Adelaide'ın ailesi düğün için şehre gelecekti ve o da annesiyle birlikte trenle Boston'a gidecekti (Londra'ya dönmeden önce kız kardeşlerini ve yeğenini görmek istiyordu).

Adelaide, JFK Havalimanı'ndan Eloise'in evine –Upper East Side'da, yeşil bitkiler, Beatles plakları ve nazar boncuklarıyla dolu, tek göz küçücük bir apartman dairesiydi– gitmek için taksiye epey yüklü bir para ödedi. İçerisi vanilya aromalı mumlarla Eloise'in lavantalı parfümü gibi kokuyordu. Adelaide içinse burası *ev* gibi kokuyordu.

Valizlerini boşalttı, ikinci düğün için getirdiği elbiseyi astı; bu kez koyu lacivertti, lise mezuniyet balosunda giydiği elbisenin rengine çok benziyordu. (*Bu yüzden bayılıyorum ya zaten,* demişti Eloise ona. *Sanki elbise içinde bir dejavu yaşamışım gibi.*) Düğün New York Halk Kütüphanesi'ndeki Stephen A. Schwarzman Binası'nda gerçekleşecekti. Adelaide bitkileri sulayıp biraz kestirdi, uyanınca sokaktaki Tay restoranından yemek sipariş etti. Ertesi hafta sonu için hazırladığı konuşmayı defalarca yazıp sildi. *Mükemmel olmalı,* dedi kendi kendine. *Her şey mükemmel olmalı.*

Eloise ve Nico, dedi Adelaide, elinde kokteyl kadehiyle. Salon mum ışığıyla aydınlatılmış, masalar taze okaliptüs yapraklarıyla süslenmişti. Adelaide saçlarını bir tarafa toplamıştı, yumuşak bukleler omzundan dökülüyordu. *Her zaman şöyle bir teorim vardı: İnsanlar hayatımıza en çok ihtiyaç duyduğumuzda girerler. Onları beklemediğimizde ya da zorladığımızda değil, hayır, evren onlara ihtiyaç duyduğumuzu bildiğinde gelirler. On yıldan fazla zaman önce, lise birin Edebiyat dersinde Eloise isimli bu rüya gibi kızın karşısında oturuyordum. Evren, en iyi arkadaşımı bulmam gerektiğini biliyordu ve işte oradaydı: mor sırt çantası, çiçekli saç bandı ve saf altından bir kalple hemen arkamda oturuyordu. Kahretsin,* dedi Adelaide, küfrettiği için özür diledi; salondan

Ninova
Scanned with CamScanner

hafif bir kahkaha dalgası yükseldi. *Haddimi aşmak istemem,* diye devam etti. *Ama Nico ve Eloise için de aynı şeyin geçerli olduğuna inanıyorum; evren onları yan yana getirdi çünkü bu ikisinin bir arada olması gerektiğini biliyordu. Birbirlerine ihtiyaçları vardı ve bizim de onlara ihtiyacımız vardı. Birlikte. Bir takım olarak. Hayatımda bu ikiliden daha uyumlu, bünyesinde daha çok sevgi, zarafet ve nezaket barındıran başka bir çifte rastlamadım. Sizsiz ne yapardım bilmiyorum, size daima minnettar olacağım. Evren hepimizi birbirimizin hayatına kattı. Biliyordu. Bir gün burada durup şunu söylemek için bir araya geleceğimizi biliyordu: Eloise ve Nico'ya! Tebrikler! Artık evlisiniz! Na zisete! Uzun, mutlu ve harika bir hayatınız olsun. Evrenin size daha neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum.*

Herkes kadeh kaldırdı, Eloise gözyaşlarını sildi. *Teşekkür ederim,* diye fısıldadı. *Seni çok ama çok seviyorum.*

Asıl ben seni çok ama çok seviyorum, diye fısıldadı Adelaide.

Birkaç dakika sonra, masanın altında duran telefonu titremeye başladı. Rory'den bir mesaj gelmişti. (Neredeyse iki haftadır ondan haber almadığından o sabah Rory'ye endişelenmeye başladığını yazmıştı. Yoksa ilgini çıplak bir fotoğrafla çekeyim mi? diye sormuştu espri yaparak.) Rory'nin saatine göre şu anda gece bir olmuştu.

Gecikme için üzgünüm, diye yazmıştı Rory. Burada işler biraz kötü gidiyordu. Umarım iyi vakit geçiriyorsundur. .

Adelaide az sonra dışarı çıkıp onu aradı, tam Baz'ın konuşması bitmiş, dans başlamak üzereyken. Rory açmadı. Adelaide tekrar aradı. Biraz uyumaya çalışacağım, diye mesaj attı Rory.

Adelaide ertesi sabah ona kahvaltı gönderdi, PAUL'dan kruvasan. Rory bundan faydalanamadı. Manchester'dayım, dedi. Abilerimi ziyarete geldim.

Ah, tüh, dedi Adelaide. Neyse, umarım ev arkadaşların kruvasanların tadını çıkarır! Londra'ya dönünce elden teslimat yaparım.

Sorun yok, dedi Rory. Başka da bir şey yazmadı.

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ BEŞ

Cumartesi sabahı Londra alışılmadık derecede sıcaktı.

Adelaide, Celeste'in bulduğu Pimlico'daki tek yatak odalı yeni dairesinin kontratını henüz imzalamıştı. Kanepeler yıpranmış, zemin köpek tüyleriyle kaplıydı ama taşınmadan önce dip köşe temizleyip yeni eşyalarla döşeyeceklerine söz vermişlerdi. *Sorun etmeyin,* demişti emlakçı. Adelaide da düşünmeden imzayı atmıştı.

Şimdiyse elleriyle yaptığı kurabiyelerle, bir gün önce Phoebe Waller-Bridge'e imzalattığı *Fleabag: The Scriptures* kitabını da yanına almış, kan ter içinde Notting Hill Karnavalı'na doğru yürüyordu. (Eloise'in düğününden önceki o üç haftada Rory'yi hiç görmemişti. Rory'nin en sevdiği komedyenden imzalı bir kitap –*Tatlı Rory'ye* yaziyordu– belki moralini yerine getirirdi.) Rory'yi Electric Cinema'nın önünde, arkadaşlarının kolları arasında buldu; zorla ayakta tuttukları sarhoş ve gevşek vücudu onlara yaslanmıştı.

Adelaide! diye bağırdı Rory. Adelaide, daha önce adının bu kadar coşkulu bir sesle söylediğini hiç duymamıştı.

Rory! Ve Rory'nin ev arkadaşları! Size kurabiye getirdim! Bir de sürpriz!

Rory'den gözlerini kapamasını istedi, ardından kitabı bir eline, kurabiyeyi diğerine koydu. Kurabiye büyüktü, yumuşacıktı, çikolatalıydı ve içinde Oreo parçacıkları vardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

İçinde Oreo mu var bunun?! Kitap da imzalı! Sen tam bir dâhisin!

Sarhoşsun, dedi Adelaide, yüzünü ellerinin arasına alarak. *Sarhoşsun, canım benim.*

Rory onu öptü, terli dudaklarını Adelaide'ın dudaklarına bastırıp diliyle dudaklarını araladı. Arkadaşları ve yoldan geçenler kaldırımdan onları izliyordu ama ikisi de umursamadı. Bir anlığına her şeyi unuttular. Adelaide hafiflediğini hissediyordu. Rory'nin onu geçen nisan ayında Lower Marsh Sokağı'nda ilk kez öptüğü o evrene dönmüştü. Ona âşık olmadan, Nathalie ölmeden, her şey kırılıp dökülerek daha acımasız hâle gelmeden önceye.

Adelaide, Rory Hughes'ın tehlikesini o an anladı. Bazen öylesine mükemmel oluyordu ki, Adelaide bir başka erkeğin saçlarını karıştırmayı, çenesini okşamayı ya da dudaklarına yapışmayı hayal dahi edemiyordu. Bazı yönden birbirlerine tam oturan yapboz parçaları gibiydiler. (Ama birbirine uymayan köşeleri, sivri parçaları da yok değildi.)

Kaldırım boyunca sıralanan derme çatma barlardan ucuz tekila shotlar içtiler, sokakta dans edip kırmızı, sarı ve mavi boyalara bulandılar. Daha fazla kurabiye yiyip Lizzo şarkılarına eşlik ederek kahkahalar attılar, diğer yolcuların meraklı bakışları arasında merkez metro hattına bindiler; üstleri başları boya ve ter içindeydi.

Adelaide'ın dairesine döndüklerinde birlikte duş aldılar, birbirlerinin saçlarını şampuanladılar. *Bir başkasının bedeninden teri, boyayı ve kiri yıkamak ne kadar mahrem geliyor,* diye düşündü Adelaide. En temiz, en saf hâline dönüşen birini izlemek gibi... Rory'nin omzuna küçük bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarındaki köpükleri sildi.

Seni özledim.

Ben de seni özledim, diye karşılık verdi Rory. Parmaklarını Adelaide'ın ıslak saçları arasına daldırıp onu yeniden öptü.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory sadece bir seferliğine geceyi Adelaide'ın evinde geçirmeyi kabul etti. Yatakta yan yana uzanmışlardı, Rory hâlâ Adelaide'ın saçlarıyla oynuyordu. Ardından onu bir sonraki hafta sonu için memleketi Shere'e davet etti. *Biraz Londra'dan uzaklaşmam lazım,* dedi. *Temiz hava alayım.* (Ama Nathalie'nin yirmi sekizinci doğum günü olduğunu söylemedi, kaçmaya çalıştığı şeyin birahane çıkarmaları, kremalı pastalar ve çatı katı restoranlarda yenen o özel akşam yemeklerine dair anılar olduğunu, Adelaide'ı aslında bir kaçış yolu olarak kullandığını da.)

O hafta sonu Madison için veda partisi düzenleyeceğiz, dedi Adelaide. *Pazar gecesi matinesi* diyorlardı buna. Rory'yle gitme konusunda kararsızdı, o gece arkadaşlarıyla olması gerektiğini hissediyordu.

Partiye zamanında yetişebiliriz. Lütfen, Adelaide. Buna ihtiyacım var. Çok mu şey istiyorum?

Elbette hayır. Tamam. Zamanında döneceksek gelirim.

Bu arada, diye ekledi, *canım şu an fena hâlde buttermilk ranch sosu istiyor. Sana da böyle oluyor mu hiç? Canın aşırı ranch sosu ister mi?*

Rory yanında uzanmış tavana bakıyordu. *Olmuyor,* dedi.

Adelaide aniden doğruldu. Gerçekten ağzı sulanmıştı ve elleri hafifçe titriyordu. *Çok ihtiyacım var,* dedi. *Hemen şu an. Bu saatte nereden bulabiliriz ki?*

Adelaide sipariş verecek bir yer ararken Rory saatin neredeyse gecenin onu olduğunu hatırlattı ve ranch sosu aşermek için doğru bir zaman olmadığını söyledi.

Belki haklıydı ama Adelaide'ın duymak istediği bu değildi. Onun da doğrulup, *İsteğiniz benim için emirdir, hanımefendi,* diye takılmasını ve Deliveroo'dan sipariş verebileceği bir yer bulmasına yardım etmesini, azıcık eğlenmesini, aptalca bir şey için onunla uğraşmasını, yanında olmasını istiyordu. Sadece bir kereliğine. (Bunu belki de şu lanet sostan daha çok istiyordu.)

Abartma artık, Adelaide, diye düşündü. *Abartma.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide cuma gecesi yerleri süpürüp rafları temizledikten sonra içi konfeti dolu balonlar ve bir şişe Bombay Sapphire satın aldı. Caddenin sonundaki çiçekçiden pazar günü, davetten hemen önce alacağı beyaz şakayıkları sipariş etti. Hafta sonu için bir çanta hazırlayıp içine kaba yerleştirdiği ev yapımı raventli muffinleri koydu. *Pazar dörtte dönerim,* dedi Madison'a. *Görüşürüz o zaman,* dedi Madison. *İyi eğlenceler!*

Adelaide Waterloo'da Rory'yi bekliyordu. Telefonunu, iki buzlu latteyi, *The New Yorker* dergisini ve birkaç raventli muffini ellerinde dengede tutarak dikkatlice ayakta dikiliyordu. (*Belki Rory acıkmıştır,* diye düşünmüştü.) Rory trenin kalkmasına üç dakika kala geldi; aceleyle vagona koşarlarken kahve Adelaide'ın tişörtüne döküldü.

Şaka mı yapıyorsun? dedi Rory. *Üstün başın kahve içinde kaldı.* Adelaide onun neden bu kadar sinirlendiğini anlamamıştı. Ta ki Rory açıklayana kadar: Varır varmaz abileri, abilerinin eşleri, babasının arkadaşı Trevor ve eşi Helen teyzesiyle (Adelaide, Trevor'ın Rory'nin anne babasının ölümüne sebep olduğunu hatırladı) buluşacaklardı.

Bunu bana söylememiştin, dedi Adelaide, şimdi o da sinirlenmişti. Shere'deyken Helen ve Trevor'la buluşmayı umuyordu –zaten bu yüzden raventli muffin yapmıştı (Rory, Helen'ın raventi çok sevdiğini söylemişti)– ama tüm ailesiyle tanışacaklarını hiç düşünmemişti. Zaten bir süredir doğru dürüst uyuyamıyordu; yıkanmamış saçlarını saklamak için şapka takmış, yırtık bir kot giymişti ve şimdi de üzerindeki eski tişört kahve lekesiyle kaplanmıştı. Trenin tuvaletinde üstünü değiştirip saçlarını gevşek bir atkuyruğu hâlinde toplayarak yağlı görünümünü gizlemeye çalıştı.

Şimdi nasıl? diye sordu yerine otururken. *Daha iyi,* dedi Rory başıyla onaylayarak. Adelaide içindeki heyecanı ve gerginliği bastırmaya çalıştı; pozitif olmaya, komik bir şeyler söylemeye ve Rory'nin abilerinin kahkahalarına kulak vermeye odaklandı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory onu ailesiyle tanıştırıyordu. Bütün ailesiyle! Ve her şey yolunda gidecekti.

Trevor hakkında bilmen gereken bir şey var, dedi Rory birden. Ellerine bakıp avuçlarını ovuşturdu. *Biraz... nasıl desem... Tuhaf biridir. Hâlâ alkolsüz yaşamaya çalışıyor.* Duraksadı. *Bazen garip davranabiliyor.*

Anladım, dedi Adelaide hemen.

Cidden mi? Lütfen bu konuda dikkatli ol, tamam mı?

Tabii ki, dedi Adelaide. *Dikkatli olurum. Saygısızlık etmek istemem ama Rory, iletişim kurmakta sıkıntı yaşamayacağım birileri varsa o da acı çeken insanlardır. Ya da kendini bulmakta zorlanan insanlar demek daha doğru olur.*

Haklıydı. Adelaide sıradan sohbetlerde pek iyi değildi. Bazen beyninin diğer insanlardan farklı çalıştığını hissediyordu ve bu da sosyal ilişkileri onun için zorlaştırıyordu. Mesela bir keresinde Rory'nin ev arkadaşlarından biriyle, üniversitedeyken bir gece *go-go* dansçılığı yapması üzerine uzun uzun konuşmuştu ve *Evet ya, işsiz kalırsam kesin striptizci olurum,* demişti. Bunu havalı ya da seksi görünmek için söylememişti, sadece o anda sohbeti devam ettirmek için aklına başka bir şey gelmemişti.

Bu durum arkadaşları arasında bir şakaya dönüşmüştü artık. Adelaide eğlenceliydi, evet ama hiçbir zaman partinin yıldızı olmamıştı; o rol her zaman Madison'a, Celeste'e aitti. Adelaide genelde *Haydi oturup varoluşsal krizlerimizi konuşalım* diyerek arkadaş edinmeyi severdi.

Anaokulundayken, ilk gün sınıftaki bir kızla arkadaş oldu. Kız, ikiz olarak dünyaya gelmişti ama bir yıl önce kız kardeşini zatürreden kaybetmişti. Adelaide o anda bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı. Kızın canının yandığını hissederek küçük kollarını onun beline dolamış ve daha sonra bunu ailesine anlatmıştı. Sarılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Acıya karşı bu sezgisel yeteneği neredeyse ürkütücüydü.

Ninova

Scanned with CamScanner

Rory Hughes'la bağ kurmasında bu yeteneğinin de etkisi olduğuna inanıyordu. Rory'nin acı çektiğini hissedebiliyor, kaybolmuş bir ruhu nasıl yönlendireceğini biliyordu. Bir krizin ortasında yolunu nasıl bulacağını da... Her zaman mükemmel olmasa da çoğu dört yaşındaki çocuğa, ergene ya da yirmi altı yaşındaki birine kıyasla daha büyük bir empati ve merhametle yapıyordu bunu.

Rory dudaklarını büzüp, *Sanırım bu konuda gerçekten iyisin,* dedi.

Beni düşündüğün için teşekkür ederim, dedi Adelaide hafif bir gülümsemeyle.

Yaklaşık bir saat sonra Shere'e vardılar. Rory'nin abisi Daniel onları istasyondan aldı. *Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim,* dedi Daniel.

Ben de tanıştığımıza çok sevindim, dedi Adelaide. *Daha önce nasıl karşılaşmadık, inanamıyorum!* Bir an Rory'ye baktı. Rory omuz silkti.

Daniel onları Trevor ve Helen'ın evine götürdü, yemyeşil bir arazinin ortasında, eski bir çiftlik eviydi burası. Açık mavi kapısı, bahçesinde civcivleri ve tavşanları vardı. Görüntü o kadar pastoraldi ki sanki Thomas Kinkade'in bir tablosundan fırlamıştı. Kapıyı Helen açtı. *Girin bakalım,* dedi.

Adelaide, Helen'ın çocuğu olmamasına rağmen çocuk kitaplarındaki anneleri aratmayan bir enerjisi olduğunu düşündü. Sarışın bir Bayan Weasley ya da *Küçük Kadınlar*'daki Marmee gibi. Adelaide Helen'a sarılmak için hareketlendi ama hemen vazgeçti. Bunun yerine elini uzattı.

Ben Adelaide, dedi, Helen'ın elini sıkarken. *Tanıştığımıza çok sevindim!*

Ben de canım, dedi Helen. *Hadi, içeri gelin. Taze çay demledim.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Helen onları içeri alıp arka kapıdan bahçeye yönlendirdi. Üzerine çizgili örgü kılıf geçirilmiş çaydanlıktan çay doldurup o sabah pişirdiği bisküvileri ikram etti. *Ben de muffin yaptım,* dedi Adelaide, çantasından çıkarırken. *Rory ravent sevdiğinizi söyledi.*

Ne kadar da düşüncelisin. Çocuklar, bize birkaç tabak ve peçete getirir misiniz? Rory ve Daniel usulca mutfağa yöneldi. Helen, Adelaide'a biraz daha yaklaşıp alçak sesle konuştu.

Rory'nin abilerinden duyduğum üzere tüm bu süreçte ona çok güzel destek olmuşsun, dedi Helen. *Çok teşekkür ederim. Bu üstesinden gelinecek kadar kolay bir şey değil ama onun yanında olduğun için öyle mutluyum ki... Rory bu olayı başka türlü atlatamazdı sanırım.* Adelaide'ın gözleri doldu, bunu hiç beklemiyordu.

Ah. Benim için zor olmadı. Sadece onun için üzülüyorum.

Rory'yi biliyorum. Senin için hiç kolay olmadığını da biliyorum, canım. Yine de yanında olduğun için teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim.

(Helen bir hafta içinde her şeyi tüm detaylarıyla öğrenecek miydi? Her şey paramparça olduğunda Adelaide'ı suçlayacak mıydı?)

Biraz sonra Rory ve Daniel, ellerinde farklı takımlardan tabaklar ve peçetelerle geri döndüler. Rory'nin diğer abileri Cameron ve Arthur da bir saat geçmeden oradaydılar. Cameron sevgilisi Gracie'yle, Arthur'sa eşi Stella'yla gelmişti.

Adelaide, Gracie'nin aksanının farklı olduğunu düşündü. Amerikan aksanına benziyordu ama başka bir şey daha vardı bu seste. *Memleketin neresi?* diye sordu, Gracie'nin elini sıkıp yanağından öperken. *Boston,* dedi Gracie. *Aslında Quincy... Duyduğuma göre seninle hemşehriyiz.* Adelaide gülümsedi.

Boston'ı hiçbir zaman "memleketi" olarak düşünmemişti. Orası sadece üniversiteye gittiği ve ailesinin şu anda yaşadığı yerdi. Ama yine de içinde tanıdık bir huzur vardı, köklerini-

Ninova

Scanned with CamScanner

zin yabancı birinin kökleriyle aynı olduğunu fark ettiğinizde hissettiğiniz o tuhaf rahatlık. (Hele ki bu yabancı başka bir ülkedeyse.) Adelaide, Gracie'ye Quincy'de kaç yıl yaşadığını sordu. Gracie, Boston yakınlarında büyüdüğünü söyledi. Boston College'dan mezun olmuştu, hem de Celeste'ten üç yıl önce. Birbirlerini tanımamışlardı ama Adelaide, bir noktada yollarının kesiştiğine emin gibiydi. *Ne tesadüf,* diye düşündü.

Aslında daha dün gece Boston'dan geldik, dedi Gracie. Ailesinin evlilik yıldönümü için Amerika'ya gitmişlerdi.

Ay, inanmıyorum. Jetlagle nasıl başa çıkıyorsun?

Gayet iyi aslında. Yanımda birkaç uyku hapı getirdim, beni idare ederler.

Harika, dedi Adelaide. Rory gözlerini devirdi.

Amerikalılar ve hapları, dedi sessizce.

Öğleden sonra uzayıp gitti. Herkes çay içip anılarını anlattı, bisküvi, çörek ve bolca kaymakla raventli muffin yedi. Trevor akşamüstü beş gibi geldi, Helen'ın dediğine göre tüm öğleden sonrayı bahçe işleriyle uğraşarak geçirmişti. Adelaide onu tokalaşarak karşıladı.

Sen de mi Amerikalısın? diye sordu Trevor.

Evet. Özür dilemem mi gerekiyor?

Bir İngiliz kız bulamadın mı, Rory? dedi Trevor, Adelaide'a bakmaktan kaçınarak.

Denedim, dedi Rory. *Hiçbiri beni istemedi.*

(Acaba Adelaide yine gereksiz yere hassas mı davranıyordu yoksa yanında söylenenler gerçekten de acımasız mıydı? Çünkü öyle hissetmişti.)

Helen hemen konuyu değiştirerek Trevor'a gününün nasıl geçtiğini, bahçe işlerinin yolunda gidip gitmediğini sordu. Trevor her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Adelaide konuşmalarını izledi; Trevor'ın, Rory'nin deyimiyle *biraz tuhaf* olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı, belki de Rory Trevor konusunda önyargılı davranıyordu, kim bilir.

Ninova

Scanned with CamScanner

Güneş batmaya başladığında bahçeye altın bir ışık yayıldı. Bu, çocuklar için birahaneye gitme vakti anlamına geliyordu. Rory ve abileri üzerlerindeki kırıntıları silkeleyerek ayağa kalktılar. *Pekâlâ,* dedi Arthur. *The White Horse'a mı? Helen ve Trevor, her zamanki gibi sizi görmek çok güzeldi.*

The White Horse, Tudor tarzında, ortasında bir şöminesi ve vitraylı pencereleri olan bir yapıydı. Adelaide, ilk içkileri kendisi ısmarlamak üzere barın yolunu tuttu.

Gösteriş yapmana gerek yok, Adelaide, diye fısıldadı Rory. Neredeyse tersler gibi konuşmuştu.

Gösteriş mi? diye sordu Adelaide hafifçe gülerek. Bu kelime komik gelmişti. *Seksen yaşında bingo oynayan yaşlılarız da oyuna fazla mı kaptırıyorum?..*

Ciddiyim.

Gösteriş yapmaya çalışmıyorum, Rory, dedi Adelaide, bu kez kararlı bir ses tonuyla. *Sadece nazik olmaya çalışıyorum.*

Rory, yine gözlerini hafifçe devirse de bardakları masaya taşımasında Adelaide'a yardım etti. Adelaide az önce eli tokatlanmış bir çocuk gibi hissediyordu. Yanlış bir şey yapıp yapmadığından emin değildi.

Gün ne kadar da güzel geçmişti hâlbuki, diye düşündü. Gracie'yle, Stella'yla, Helen'la kaynaşmıştı. Trevor muffinlerini beğenmişti; sırtını sıvazlayıp yanağına bir öpücük kondurmuştu. Ama o İngiliz kızlarla ilgili şaka, Rory'nin onun gösteriş yaptığını düşündüğünü ima eden tavrı, Adelaide'ın kusurlu olduğunu hatırlatan o küçük anlar... Çok kusurlu hem de.

Gece geç saatlerde o tokat gibi inen hissi yeniden duydu. Konukevindeki lavabonun başında yüzünü yıkarken Rory'nin sesi musluktan akan suyun arasından sızarak, *Sence ortak bir yanımız var mı?* diye sordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide musluğu kapayıp yüzünü kuruladı. *Sanırım var. Benzer ilgi alanlarımız ve değerlerimiz yok mu?* Rory sessiz kaldı. *Neden soruyorsun bunu?*

Yok bir şey. Sadece merak ettim. Ama Adelaide, Rory'nin onu abilerinin eşleriyle ve sevgilileriyle kıyasladığından o kadar emindi ki. Bu bitmek bilmeyen mukayeselerden yorulmuştu artık. Arkadaş kalsalar daha iyi olacağını düşündü.

Rory, *Otuz Altı Soru Oyunu* oynamayı önerdi; görünüşe göre abilerinden birinin tavsiyesiydi. Adelaide bu oyunu daha önce duymuştu ama soruların insanları birbirine âşık etmek için tasarlandığını düşünüyordu. Yine de kabul etti. *Tamam,* dedi, bağdaş kurup yatağın ucuna oturarak. (Rory ayrı yataklı bir oda istemişti.)

Peki, dedi Rory, telefonundan okuyarak. *Dünyadaki herhangi birini yemeğe davet edebilseydin kimi davet ederdin?*

İkisi de aynı anda güldü: Barack Obama. Rory gülümseyerek özür diledi. *Çok geç çünkü Başkan Obama çoktan benim davetimi kabul etti, üstelik senin davetin de aynı günde...*

Tatlıdan sonra benim yemeğe de uğrayamaz mı? diye sordu Adelaide. Rory başını iki yana salladı. *Meşgul,* dedi. Adelaide güldü. Güzel bir başlangıçtı.

Nasıl öleceğine dair bir fikrin var mı? diye sordu Rory bir süre sonra. *Hayır ya, bunu geçelim.*

Hayatında en çok ne için minnettarsın? diye devam etti Rory. *Ben abilerim, Helen, büyükannem ve büyükbabam için.* Adelaide için değil. Asla Adelaide için değil. Adelaide derin bir nefes verdi.

Ailem, dedi Adelaide. *Eloise. Celeste. Madison. Sam falan. Ve tabii ki sen.* Rory başını hafifçe kaldırdı ama gülümsemedi.

Evinde bir yangın çıkıyor, sahip olduğun her şey o evin içinde, diye okudu Rory. *Sevdiklerini ve evcil hayvanlarını kurtardıktan sonra tek bir eşyayı kurtarmak için son bir geri dönüş şansın var. Bu ne olurdu?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide bir an durup düşündü. *Bir çift işlemeli küpem var,* dedi. *Annemin hediyesiydi. Ona da annesinden kalmış. Düğününde "Ödünç Bir Şey" olarak takması için Eloise'e vermiştim. Sanırım onları kurtarırdım.* Bir an duraksadı. *Peki ya sen?*

"The Orwell Diaries"in kopyasını, dedi Rory, hiç tereddüt etmeden.

Adelaide'ın, arkasına hayatının en içten aşk notunu yazdığı *Adınla Çağır Beni* kitabını kurtarmayacaktı. (Acaba o sayfayı hiç okumuş muydu? Bilmiyordu.) Hayır, Rory, Nathalie'den geriye kalan son parçayı kurtaracaktı; ulaşabileceği son parçayı... Tabii ki öyle yapacaktı.

Adelaide bunu anlıyordu, gerçekten anlıyordu. Yine de büyük bir israf gibi geliyordu... O kadar kelime, o kitaplar, o sevgi... Hepsi de bunu istemeyen birine, tamamının yanıp kül olmasına izin verecek birine harcanmış gibiydi.

Uykum var, dedi Adelaide, sahte bir esnemeyle. *Sabah bitirsek olur mu?*

Eylülün biriydi, yaşasaydı Nathalie'nin yirmi sekizinci doğum günü olacaktı. Arkadaşları, kardeşleri, erkek arkadaşı Güney Londra'da bir birahanede toplanmış, onun anısına kadeh kaldırıyorlardı. Adelaide ve Rory'yse Surrey'deki bir heykel bahçesini geziyor, metal ve cam yığınları arasından en sevdiklerini tahmin etmeye çalışıyorlardı. (Abileri önceki gece eve dönmüştü, Helen ve Trevor ise kilisedeydi.)

Burası çok karanlık, diye bağırdı Rory. İnsan boyutunda bir yarasa yuvası olmak üzere tasarlandığı söylenen büyük, ahşap bir sandığın içinde duruyordu. *Gel içeri,* dedi. *Baksana, harika!* Adelaide'ı girişten içeri çekip derhâl kot pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

İşte bu yüzden asla arkadaş olamayız, diye düşündü Adelaide kendi kendine. Rory Hughes'ın arkadaşı olarak bu heykel

Ninova

Scanned with CamScanner

bahçesine girmiş olsa bile eninde sonunda bu ürkütücü, artık kullanılmayan yarasa yuvasında kendini, Rory'nin elleri saçlarında, pantolonu bileklerine inmiş hâlde bulurdu. *Bu his çok güzel,* diye fısıldadı Adelaide. *Sen de, bebeğim,* dedi Rory. Her şey fazlasıyla güzeldi, fazla iyi.

Adelaide saçlarını ve kot pantolonunu düzeltti, tişörtünün altından sütyenini yeniden taktı. Tam zamanında trene yetişip Londra'ya dönerken ara ara kestirdiler. Sarı çiçek tarlaları yanlarından hızla geçip giderken Adelaide'ın parmakları Rory'ninkilere kenetlenmişti. Vardıklarında Madison'ın partisi için şakayıkları almak üzere sadece bir saati olacaktı. Ama Adelaide bunu unutacaktı.

Aslında unutma sebebi talihsiz olaylar zinciriydi. Onun suçu değildi, gerçekten. Çünkü tren gecikmişti. Rayların üzerinde yapraklar vardı. Tamamen trenin hatasıydı. Gerçekten. Ve tabii yaprakların!

(En azından kendini böyle kandırmaya çalıştı. Madison'ı da bu şekilde kandırmaya çalışacaktı.)

Partinin büyük bir kısmını kaçırdığım için çok üzgünüm. Gerçekten, Mads. Çok üzgünüm. Nasıl telafi edebilirim?

Sorun değil, Adelaide. Sadece ufak bir buluşmaydı. Dert etme.

Londra'ya dönerken trende Rory'nin omzuna yaslanıp uyuyakalmıştı. Rory, parmaklarını saçlarında dolaştırmış, ellerini kucağında tutmuştu. Kondüktör trenin duracağını, ileride rayların üzerinde yapraklar ve temizlenmesi gereken kayalar olduğunu söylediğinde Rory onu uyandırmaya değmeyeceğini düşünmüştü. Zamanın ne kadar geçtiğini, Londra'ya ne kadar geç varacaklarını fark etmemişti bile.

Üstüne bir de Adelaide, Waterloo'da yanlış metroya binip tamamen ters yöne gitmiş, ancak üç dört durak geçtikten sonra

Ninova

Scanned with CamScanner

ne yaptığını fark edebilmişti. Davete üç saat geç varmıştı, elinde ne şakayıklar vardı ne de geçerli bir mazeret.

Sorun değil, dedi Madison tekrar. Göz teması bile kurmamıştı. *Sadece boş ver, olur mu?*

Ama sorun vardı. Adelaide'ın içinde bir şeyler burkulmuştu. *Önceliklerini mi şaşırdın?* diye sordu kendi kendine. Rory Hughes arkadaşlarından öncelikli mi?

Aslında, dedi Madison. *Bir şey daha var. Sonra bu konuyu gerçekten kapatacağız. Aylardır dilimi tutayım diyorum ama... Rory seni sevmiyor, Adelaide. Senin yanında durmak gibi bir niyeti yok.* Çöp poşetini bağlamakla meşguldü, hâlâ ona bakmaktan kaçınıyordu ama sözleri Adelaide'ın nefesini kesti. Karnına inen bir yumruk gibiydi. *Bunu kabullenmek zor biliyorum,* diye devam etti Madison. *Yutması zor bir lokma ama artık onu hayatındaki her şeyin önüne koymayı bırakman gerekiyor. Anlıyor musun? Yeter artık. Bu kadarı yeter.*

Adelaide yanağını ısırıp başını hafifçe salladı. Madison, Anurak'ın evine gitmek için çıktı. Adelaide, Madison'ın sözlerinden öylesine incinmişti ki duşa girdiğinde hıçkıra hıçkıra ağladı. Üstelik o sözlerin doğru olmadığını umacak kadar çaresizdi. (Ama doğru olduklarını bilmekten de utanç duyuyordu.)

Tabii bütün bunlar daha sonra gerçekleşecekti, Rory'yi istasyondan uğurlayıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurduktan sonra. Tren seferleri bilgi ekranının altında sıradan bir vedaydı. Ne özel ne tutkulu ne de unutulmazdı. *Başım biraz ağrıyor,* demişti Rory. *Bu akşamki davete gelemem ama... Haftaya görüşürüz, değil mi?*

Evet, dedi Adelaide, son bir kez daha öpüp el sallayarak uğurladı Rory'yi. O an, Rory Hughes'ı bir daha asla öpmeyeceğinden bihaberdi.

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ ALTI

Adelaide biliyordu. Yani tam olarak *bilmiyordu,* yaklaşmakta olan şey hakkında hiçbir fikri yoktu ama Rory Hughes'la ilişkisinin bitmesi gerektiğini biliyordu ve onlarınki, jenerik akarken müziğin yükseldiği bir aşk hikâyesi değildi. Onların hikâyesi nasıl bitecekti peki? Gümbürtüyle mi? Kavgayla mı? Aniden kararan bir ekranla mı?

Cevabın "kalp kırıklığıyla" olduğunu yakında öğrenecekti. Hikâyeleri kalp kırıklığıyla sonlanacaktı. Ama henüz bunu tam olarak bilmiyordu. Bildiği tek şey eylülün ikinci haftası olduğu ve her şeyin ne kadar yoğun geçtiğiydi.

Bir sonraki hafta evlerinden taşınacaklardı, Madison salı günü Bangkok'a gidiyordu. Neyse ki aralarındaki kavgayı atlatmışlardı ama ikisinin de toplanacak kolileri, sarılacak çerçeveleri ve kilerde, bitirilmesi gereken ucuz içkileri vardı. Alliance'ta birkaç yönetici o hafta yapılacak konferanslarda konuşmacıydı, katılımcıların hepsi New York'tan gelmişti (Sam de dönmüştü). Yönetici asistanları etrafta koşuşturup duruyor, Adelaide'a konuşma notlarını ne zaman hazırlayacağını ve konferans mekânının yön tariflerini bastırıp bastıramayacağını soruyorlardı.

Tabii ki, diyordu Adelaide, yapılacaklar listesine bunları da eklerken. Ama o listedeki hiçbir şeyi yapmayı başaramayacaktı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Asistanlardan birinin adı Raven'dı. Uzun boylu, ince yapılıydı, uzun, simsiyah saçları (*Kuzgun karası,* demişti bir keresinde. *Adımı oradan aldım.*[12]) ve mavi gözleri vardı. Adelaide'ın Nathalie'de hep imrendiği o fiziksel özellikleri taşıyordu. Adelaide'ın son New York seyahatinde, Flatiron'daki Maman isimli kafeye ve emlakçıları konu alan reality şovlara olan ortak sevgileri sayesinde kaynaşmışlardı.

Raven, hafta boyunca Adelaide'dan milyon kez ricada bulunduğu için özür diledi ve bunu telafi etmek adına Adelaide, Sam ve Djibril'i çarşamba öğleden sonra bir şeyler içmeye davet etti. *Yarattığımız kaosu telafi etmek için,* dedi.

Saat beş on beşte –Adelaide'ın gelen kutusu hâlâ maillerle dolup taşarken– Fitzroy Tavern'e yürüdüler. Geçen yaz Adelaide'ın Rory Hughes'a âşık olmaya başladığı günlerde Djibril'le sık sık gittikleri bir mekândı burası. Zemin hâlâ yapış yapıştı, duvarlar ahşap panellerle kaplıydı. Köşedeki bir masaya oturup dört cin tonik söyleyip kadeh kaldırdılar.

Raven, Londra'da flört etmenin nasıl bir şey olduğunu sorduğunda Adelaide ve Djibril gözlerini devirdi.

İngiliz erkekleri başka bir seviye, dedi Adelaide. Ama tam olarak ne demek istediğinden emin değildi.

Bu hafta flört uygulamalarında gezinip durdum, dedi Raven. *Birkaç akşam dışarı çıkmayı planlıyorum.*

Neden olmasın? dedi Adelaide. Sıradan bir adamla akşam yemeğine çıkıp bir daha asla görüşmemenin cazibesini gayet iyi anlıyordu.

Raven telefonunu çıkarıp flört uygulamasını açtı. İçkilerini yudumlayıp ekranı sağa sola kaydırarak erkeklere bakarken kıkırdıyorlardı. Ve sonra... Olan oldu. Ekranda yeni bir fotoğraf belirdi, sanki bir yaz kataloğundan fırlamış gibiydi: Adamın

---

12 Raven İngilizcede *Kuzgun* anlamına gelir. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

saçları ıslaktı, tişörtü karnına yapışmıştı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Bu, Rory Hughes'tı. Adelaide'ın midesi bulanmaya başladı.

Böyle bitiyor, diye düşündü Adelaide. Rory'nin bir flört uygulamasındaki profil fotoğrafıyla bitiyordu. Rory'nin, Adelaide'dan daha güzel, daha zeki, daha *iyi* birini aradığını fark etmesiyle. Kalbi kırılarak bitiyordu. Gözleri doldu, boğazı düğümlendi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, Rory'nin kalbinde bir yer edinmek için ne kadar mücadele ederse etsin, asla yeterli olmayacağını anlamıştı. Adelaide, Rory Hughes için asla yeterli olmayacaktı.

Rory'nin yerinde olsan sen de daha iyisini aramaz mıydın? diye sordu kendine.

(Asıl gerçek şu ki Rory, Nathalie'nin yokluğuyla oluşan boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Hiçbir insan kalbinde açılan o yarayı dolduracak kadar büyük olamazdı, Adelaide ne kadar denerse denesin olmazdı. Ama bunu bilmek acısını hafifletmiyordu.)

Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordu. Hatta geriye dönüp baktığında bile. Sadece masadan kalkıp hızla tuvalete gittiğini hatırlıyordu. (*İzin istemiş miydim?* diye merak edecekti sonradan. *Ani çıkışım için özür dilemiş miydim?*) Rory'nin numarasına tıkladığını, telefonun çaldığını, sonra birden kesildiğini hatırladı. İş yerindeyim, diye mesaj atmıştı Rory. Şu an konuşamam.

İş arkadaşım neden flört uygulamasında senin profilini buldu, Rory? diye cevaplamıştı Adelaide. Rory'nin cevap yazmaya başladığını hatırlıyordu, sonra durmuştu. Yeniden yazmıştı. Durmuştu. Ve sonra tamamen susmuştu.

Kapıdaki hafif vuruşu hatırladı, Sam'in içeri girip pis banyo zemininde onun yanına oturduğunu, gözyaşlarını sildiğini de... *Seni böyle görmek içimi parçalıyor,* demişti Sam.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide mekândan tam olarak nasıl ayrıldığını hatırlamıyordu ama dışarı çıkıp rüzgârı hissettiğini, kalbinin nasıl kırıldığını hatırlıyordu. Metroya bindiğini ve Bubs'ı gördüğünü de... Bubs'ın yüzü endişeliydi, onun sıcak ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakıyordu.

Adelaide? demişti Bubs. *Tanrım, iyi misin? Yerime oturmak ister misin?*

Adelaide o an utandığını hatırlıyordu ama ne cevap verdiğini anımsayamıyordu.

Ben değilim, demişti Rory. Bir yanlışlık olmalı. Tamam, kendi fotoğrafıydı ama bu yaz sadece birkaç günlüğüne uygulamayı indirmişti. Ara verdiğimizde, dedi Rory. Hepsi bu.

Biz ara mı verdik? diye düşündü Adelaide. Ne arası?

Geçen ay. Bana biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylediğinde.

Birkaç günlüğüne zamana ihtiyacım var demiştim çünkü kendimi toparlayamıyordum. Sense koşa koşa gidip flört uygulaması indirmişsin.

Sonrasında, *Keşke Rory'nin evine gitseydim*, diye düşünecekti. *Ellerime, ıslak kirpiklerime öpücükler kondurmasına ve çok üzgünüm demesine izin verseydim. "Seni incitmek istemedim. Bu korkakça ve aptalca şeyi keşke hiç yapmasaydım, Adelaide," demesine izin verseydim.* Ama böyle bir şey yapmayacaktı. Büyük bir kavga çıkmayacak, dramatik bir son da olmayacaktı. Mesai bitip gözyaşları bir süreliğine dinince Rory'yi arayıp şunları söyleyecekti: *Uzun ve yorucu bir konuşmaya gerek yok. Sana hayatta güzellikler diliyorum ama ben artık yokum. Buraya kadarmış.*

Rory itiraz edecekti. *Berbat günler geçirdim,* diyecekti. *Çok uzun zamandır acı çekiyorum.* Adelaide, *Hayır,* diyecekti. *Mağdur edebiyatına artık kanmıyorum. Bile isteye güvenimi sarstın. Bunu da sineye çekecek değilim.*

Çekmedi de. Adelaide için artık geri dönüş yoktu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Aylar önce Rory'ye *Küçük Prens* ve *Öğretmenim Mori'yle Salı Buluşmaları* kitaplarını ödünç vermişti. En kısa sürede yeni adresine kargolamasını rica etti. *Tabii ki,* dedi Rory.

Bundan nefret ediyorum ama kalbimde senin için her zaman kocaman bir yer olacak, söz veriyorum. Hoşça kal, Rory.

Senin de. Ama ben hoşça kal demek istemiyorum.

Adelaide derin bir nefes alıp telefonu kapadı.

Adelaide bu acıyla da diğerleriyle yaptığı gibi başa çıkmaya, acısını kalbinin derinliklerine gömmeye çalıştı. Görünmez hâle getirebileceğini düşündü. Ama bu kez işe yaramadı. Yüreği o kadar büyük yara almıştı ki bu acıyı saklayacak yeri kalmamıştı. Genellikle bir başınayken içindeki acı dalga dalga yükseliyordu. Daha fazla koli almak için hırdavatçıya ya da temizlik malzemesi almak için markete gittiğinde eli kolu dolu, gözleri yaşlı olarak dönüyordu. Gözyaşları açık kalmış musluk gibi durmaksızın akıyordu. Hayatının iplikleri tek tek sökülüyordu; kariyer planları yarım kalıyor, arkadaşları dünyanın dört bir yanına dağılıyor, bekârlık eşiğinden atlayıp evlilik hayatına geçiş yapıyorlardı. Adelaide, ne kadar yıpranmış olursa olsun elinde kalan tek şeye, yani Rory Hughes'a bağlı o incecik ipliğe tutunmak istemişti. Ama artık bunu da yapamıyordu. Yapamazdı.

Tanrım, diye düşündü. *Bıktım artık.*

Rory için ağlamaktan bıkmıştı. Rory'nin isteyerek ya da istemeden sebep olduğu acıdan da, atmaya tenezzül etmediği mesajlardan da, kararsızlığından da, yasından da, öfkesinden de, doğmamış çocuğundan da bıkmıştı. Onun neden olduğu gözyaşları yüzünden kendi arkadaşlarının empatisini boşa harcamaktan yorulmuştu. Ama lanet olsun ki şu an göğsünün ortasında kocaman, karanlık bir boşluktan başka bir şey hissedemiyordu. Sadece Rory'nin doldurabileceği bir boşluktu bu. Sadece Rory'nin sarılmasıyla dolacak bir boşluk.

Ninova

Scanned with CamScanner

Bunca zaman o da Nathalie'ye karşı böyle mi hissetti? diye merak etti Adelaide.

Celeste o hafta sonu uğrayıp Adelaide'a sıkıca sarıldı. *İyi misin, bebeğim?* diye sordu. Adelaide'sa ısrarla, *Gerçekten, gayet iyiyim,* dedi. Her zamankinden sipariş verdiler: iki pizza, sarımsaklı ekmek ve bir şişe sauvignon blanc. Kilerdeki ne olduğu belirsiz bir şişe likörden shot yapıp cızırtılı hoparlörden son ses Ariana Grande şarkıları açtılar. Bir yandan da kıyafetleri kolileyip kahve kupalarını gazete kâğıtlarına sarıyorlardı. Adelaide üzerine bol kazağını ve beyaz diz üstü çoraplarını geçirdi (pantolon giyecek hâli bile yoktu, o kadar üzgündü). Yanında oldukları için arkadaşlarına minnettardı, Madison'ın, *Ben demiştim,* dememiş olmasına da. Saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğu yapıp "Thank U, Next" eşliğinde dans ettiler. Adelaide, iki gün sonra intihara kalkışacağını henüz bilmiyordu.

O gece, kolilerle ve tıka basa doldurulmuş spor çantalarıyla kaplı odada Adelaide'ın kafasına şöyle bir şey dank etti: Zamanlama tutmuyordu. Rory'yle ağustos başında kavga etmişlerdi, en az beş hafta olmuştu. Barıştıktan sonra Rory flört uygulamasındaki profilini silmiş olsaydı şimdiye kadar çoktan kaybolmuş olurdu, değil mi? Gecenin ikisiydi. Adelaide yatakta doğrulup telefonu açarak öfkeyle cevap aramaya başladı.

On dört günden uzun süre aktif olmayan profiller uygulamadan kaldırılır, diyordu bir makalede. *Gösterilen profillerin yüzde yetmiş beşinden fazlası son üç gün ya da yetmiş iki saat içinde aktif olmuş demektir.*

On dört gün önce Raven'ın telefonunda Rory'nin profilini görmeden hemen önce, Portobello Road'da üstleri başları boyaya, tere ve güneşe bulanmış hâlde dans ediyorlardı. Adelaide,

Ninova

Scanned with CamScanner

banyodaki giderden renklerin bir girdabın içinde akıp gidişini izlerken Rory'yle birbirlerinin burnunu öpüyor, köpükledikleri vücutlarını duruluyorlardı. Üç gün öncesindeyse Rory'nin ailesiyle bahçede oturmuşlardı; Adelaide, Rory'nin çocukken küvette sergilediği eğlenceli gösterilere dair abilerinin yaptığı şakalara kahkahalarla gülerek sohbetin samimiyetine ortak olmuştu. O an bile, *Yok artık,* demişti, yanakları gülmekten kızarmış hâlde. *İmkânsız.* Hiçbir mantığı yoktu.

Adelaide öfkeli bile değildi, sadece kalbi kırılmıştı.

Makaledeki detayları ve son on dört günde birbirlerine gülümsedikleri anları tek tek düşündükten sonra sabah Rory'yi arayıp her şeyi açıkça konuşmaya karar verdi. Yalanını gündüz gözüyle yüzüne vuracaktı.

Lisedeyken annesi ona ilişkilerin iki şekilde bittiğini söylemişti: Ya ayrılırsın ya da ayrılmazsın. Ama Adelaide artık bunun tam anlamıyla doğru olmadığını biliyordu. Dağılmadan, parçalanmadan, kendinden geriye kalan son kırıntıyı kaybetmeden yolları ayırmanın bir yolu olmalıydı. İlişkinin ne kadarının yalanlara ve sahte vaatlere dayandığını sorgulamadan vedalaşmanın bir yolu mutlaka olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Gece ikide, üçte, dörtte Adelaide'ın zihninde sadece bu düşünceler dönüyordu. Beş buçuğa doğru güneş yavaş yavaş gökyüzünde belirmeye başladı. Keşke Rory'ye olan aşkını gün doğumuna benzetebileceği bir metafor yaratabilseydi; karanlığı usulca yaran, şiirsel bir yavaşlıkla yükselen, bulutları eriyen mum alevi gibi ortadan kaldıran bir aşk. Ama onların aşkı ne doğal bir akışta doğmuş ne de usulca batmıştı. Bunun tam tersiydi.

Adelaide bir demlik kahve yaptı, birazını altın rengi pu-antiyelerle bezeli beyaz karton bardağa doldurdu. Bu bardağı geçen yıl Madison'ın doğum günü partisi için almıştı. Saçlarını gevşek bir topuz yapıp valizine son birkaç eşyasını yerleştirdi. Arkada Maroon 5'ın "Sunday Morning" şarkısı ninni gibi kısık bir sesle çalarak ona huzur veriyordu. O sabah saat on bir gibi

Ninova

Scanned with CamScanner

derin bir nefes alarak Rory'yi aradı. Rory telefonu açmadı. *Veda etmek istemiyorum,* demişti birkaç gün önce. Adelaide bunun da yalan olup olmadığını merak etti.

Ya her şey baştan sona yalansa? diye düşündü. Ya hiçbir şey gerçek değildiyse? Ya aşkları karşılıklı değil de baştan sona bir yanılsamaydıysa?

Sonunda dayanamayıp Rory'ye mesaj attı. Selam tekrar. Bu mesajı gönderip göndermemek konusunda epeyce düşünüp taşındım. Mantıklı yanım bazen bazı şeyleri kurcalamamak daha iyidir diyor ama ne zaman mantıklı yanımı dinledim ki zaten?

Gönder tuşuna basıp bir mesaj daha yazmaya başladı: "On dört günden uzun süre aktif olmayan profiller uygulamadan kaldırılır. Gösterilen profillerin yüzde yetmiş beşinden fazlası son üç gün ya da yetmiş iki saat içinde aktif olmuştur." Raven profilini bulmadan on dört gün önce boya ve ter içinde sokaklarda dans ediyorduk. İki gün önce Surrey'den dönerken heykel bahçesinde sevişmiştik, sonra da omzunda uyuyakalmıştım. Tüm bunların hiçbir mantığı yok. Bunları neden araştırdım ya da neden şimdi sana yazıyorum, bilmiyorum. Belki de kapanmamış bir yarayı deşmekten kendimi alıkoyamıyorumdur. Sadece çok üzgün hissediyorum. Umarım ikimiz de gelecekte bazı şeyleri nasıl sonlandırmamız gerektiğini öğreniriz.

Rory Hughes her zamanki tavrını konuşturup yanıt vermedi.

Pazartesi gelip çatmıştı. Taşınma günüydü. Ama ortada başka bir şey daha vardı. Ayrılığın yarattığı sızı, sekiz aydır süren uykusuzluğun sonucu olarak kapıda bekleyen çöküş, dört bir yandan üzerine üzerine gelen yalnızlık. Ve tüm bunların altında, Adelaide'ın göğsünde hiç dinmeyen o acı vardı. Kıskançlık, suçluluk ve Nathalie Alban yüzünden hissettiği kalp ağrısının birbirine karışan sancısı.

Mükemmel Nathalie Alban.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide yeni dairesinin anahtarlarını aldı. İlk kez ev sahibesiyle yüz yüze konuştu, kadının ağır bir Alman aksanı vardı ve pek de nazik sayılmazdı. *Duvara çivi çakabilir miyim? Elektrik dağıtım şirketi hakkında bilginiz var mı?* diye sordu Adelaide. Kadın, *Hayır,* dedi. *Pardon ama siz ne işle meşgulsünüz? Bunu daha önce kimseye açıklamak zorunda kalmamıştım da.*

Adelaide dairedeki kanepelere baktı. Oturma odasında birbirine dik açıyla duruyorlardı; biri açık gri, diğeri koyu antrasit. *Lanet olsun,* diye düşündü. Onlara bakmak bile içini huzursuz ediyordu. İş yerinden bir günlüğüne izin almıştı ama yapacak tonla işi vardı. Çok fazla iş. (Her konuda çok geride kalmıştı.) Az sonra nakliyeciler gelecek, koliler açılacak ve tabaklar mutfak dolaplarına yerleştirilecekti.

Ama işte tam bu anda Adelaide bütün olan biteni önemsemeyi bıraktı. Zihninde bir çığlık yankılandı: Hiçbir şeyin yolunda gitmediği gerçeğini haykıran bir çığlık. Yerleştirilmeyi bekleyen tabaklar ya da uyumsuz kanepeler artık gözüne batmaz olmuştu. Ne huysuz ev sahibesi ne de yapılacak işler umurundaydı. Çünkü artık bir amacı yoktu. Arkadaşları hayatlarına devam ediyor, Rory Hughes muhtemelen çekici yabancılarla yatıyordu. Adelaide'sa bir bebeği bile taşıyamamıştı. Üstelik Nathalie Alban ölmüştü. Nathalie Alban ölmüştü. Nathalie Alban ölmüştü.

Kafandan at bunları, dedi kendi kendine. *Kurtul bu düşüncelerden.* Yeni yatak odasında çarşafsız yatağına oturup Twitter'da gezinerek kendini oyalamaya çalıştı. Ama kaçış yoktu. Zaten ne zaman olmuştu ki? Londra Kitap Ödülleri, Üstün Başarı Gösteren Genç Editörler'i onurlandırmak amacıyla yeni bir kategori oluşturmuştu: Nathalie Alban Ödülü. Bu, Adelaide'da yumruk etkisi yarattı.

Bu farklı bir kıskançlıktı. Adelaide'ın kimseye itiraf edemeyeceği bir şeydi aslında: Nathalie'nin ölmüş olmasını kıskanıyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Hastalıklı bir düşünce olduğunu biliyordu. Sapkın. Çarpık. Ama gerçek buydu. Adelaide, hayatının sıradan zaferler ve yarım kalmış kutlamalarla dolu olduğunu kabullenmişti artık. Belki evlenirdi. Gerçi büyük ihtimalle evlenmezdi. Belki bir çocuğu olurdu ama hamile kalmak, hamileliği sürdürmek onun için masraflı ve karmaşık bir süreçti. Hem ya annelik onu tamamen mahvederse? Belki terfi alırdı. Belki bir gün yayıncılık ya da siyaset alanında çalışırdı. Belki bir gün kredi kartı borcunu ve öğrenci kredilerini kapatıp bir ev bile alırdı ama... Hiçbir zaman olağanüstü olamayacaktı. Hiçbir zaman özel olamayacaktı. Adı zamanla arkadaşlarının ve akrabalarının hafızasından silinip gidecek, hiçbir zaman bir kitabın kapağında, sahne ışıkları altında ya da Londra Kitap Ödülleri'nde anılmayacaktı.

Adelaide biliyordu ki kusursuz olma zorunluluğundan kaçmanın tek yolu genç yaşta ölmekti. İnsanların hafızalarında güzel gelin, sevgi dolu bir anne, şakayıklarla dolu bahçesi olan tatlı bir komşu olarak kalmak istiyordu. Hayattayken bu fırsatları yakalayabilirse tabii.

İşte bu yüzden yaşamamaya karar verdi. Ardından binlerce kişinin yas tutmayacağını, Twitter'da adına hashtag açılmayacağını biliyordu. Onu özleyecek birkaç kişi vardı elbette. Ama onlar da üstesinden gelirdi, herkes en sonunda hayatına devam ederdi. Kalbinin göğsünde atmaya, zonklamaya, acımaya devam etmesine izin vermektense onu durdurmak daha merhametli bir hareket olurdu. Tek ihtiyacı birkaç haptı. Hapları neredeydi?

Ninova

Scanned with CamScanner

Sonra

Londra

2019

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ YEDİ

Rory Hughes o akşamı, Adelaide'a taşınırken yardım ederek geçireceğini düşünmüştü. Kolileri yukarı taşıyacak, birkaç kitabını rafa yerleştirecek, hatta mobilyalar gelmemişse belki yerde pizza yiyeceklerdi. Ama bunun yerine Tesco'dan aldığı tavuklu sebzeli yemeği mikrodalgada ısıtıyor, *Crashing* tekrarlarını izliyor ve Adelaide'la geçirdiği o öğleden sonrayı hatırlıyordu. Adelaide bu diziyi yatak odasında izlerken öyle çok gülmüştü ki kırmızı şarabı yorganın her yerine püskürtmüştü.

Rory o an Adelaide'ın abarttığını düşünmüştü. Ama şimdi... Hayır, Adelaide boş boş kahkaha atacak biri değildi. Fazla samimiydi. Fazla iyiydi. *Lanet olsun,* diye düşündü. *Gerçekten iyiydi.*

Tek sorun Adelaide'ı sevmemesiydi. Evet, o iyi biriydi, nazikti ve o kadar tatlıydı ki Rory'nin dizlerini titretiyordu. Minyon yapısı, ışıl ışıl gülümsemesi, zekâsı. Hatta bazen fazla zekiydi. Onu gerçekten seviyordu ama âşık değildi. Olmak da istemedi.

Rory'nin asıl sevdiği şey, Adelaide gibi biriyle çıkmanın getirdiği ayrıcalıklardı. Seks, kapkekler, kapısına gönderdiği ufak sürprizler; *Adventures in the Screen Trade* kitabı, eve servis akşam yemekleri, cüzdanı parçalandığında yenisini alması. Rory yalnızca onun cömertliğini ve şefkatini istiyordu. Aynı zamanda hayatında bir denge de arıyordu. Ama o denge Adelaide Williams değildi.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ağustostaki kavgadan sonra egosu biraz okşansın diye indirmişti o flört uygulamasını. Adelaide'ı o hâlde hiç görmemişti; gözleri yaşlı, sesi titrek. Yaz boyu sağı solu belli olmayan davranışlar sergilemişti. Bu, Rory'nin istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey değildi. Hayatındaki diğer her şey zaten altüstken bir de bununla uğraşamazdı. İşte bu yüzden o gece merakından bir flört uygulaması indirdi. Sadece bakmak için.

Ama sonra duramadı.

Adelaide'ın, baktığında fiziksel olarak susadığını söylediği Lake District'te çekilmiş o fotoğrafı profiline eklemişti. Kızlar fotoğrafın altına üşüşmüş, Rory'ye ve onun varlığına hayranlıklarını dile getirmişlerdi. Bir anda kendini üzgün, yas tutan, buruk bir adam olmadığı bir evrende bulmuştu. Korunup kollanması gereken biri değildi artık. Bir şeyler içmek, akşam yemeğine çıkmak istenen biriydi. Yatmak istenen biriydi. (Bunu açıkça belirten eşleşmeler bile olmuştu.)

Ama hiç aldatmamıştı. En azından tam anlamıyla. Bazı kadınlarla belirsiz planlar yapmıştı; *belki birlikte kokteyl içeriz* ya da *birahaneye gideriz* gibi şeyler. Ama hepsi bu kadardı. Hiçbiri gerçek anlamda bir aldatma değildi. Rory, Adelaide'ın düşündüğü gibi onun güvenini sarsmak istememişti. Sadece bazen her şeyin iyi, kolay ve hafif olabileceğini kendine hatırlatmak istemişti. Adelaide'ı ilk gördüğünde hissettiği o duyguyu yeniden yaşamak istemişti. Nathalie'yi ilk gördüğünde yaşadığı o hissi. Şişeye hapsedilmiş bir yıldırım gibi değildi bu his, daha çok bir kıvılcımın, bir arzunun ilk belirtisi gibiydi. Gaz ocağının alev almadan önce çıkardığı tıkırtı gibi.

Rory, o gece Adelaide telefonda ayrıldıklarını söyledikten ve her şey bittikten sonra ona yemek göndermeyi düşündü. Adelaide'ın üzgünken yemek yemeyi unuttuğunu biliyordu. Adelaide'ın onun yanında neredeyse hiç yemek yememesi, Rory'yi hep rahatsız

Ninova

Scanned with CamScanner

eden alışkanlıklarından biriydi. *Çok stresliyim,* derdi. *Akşam yemeği bile yiyemeyecek kadar.*

Bir keresinde, muhtemelen nisan ayıydı, banyoda bayılmıştı. Madison evde değildi, şiddetli bir baş dönmesi yaşamış ve yanında biri olsun istemişti. *Lütfen,* demişti. Rory ona bütün gün bir şey yiyip yemediğini sorduğunda sadece, *Kahve,* demişti.

Yok artık?! diye düşünmüştü Rory. *Kim bir kahveyle bütün gün ayakta kalır?* Ona biraz tereyağlı makarna yapmıştı, sadece midesine bir şeyler girsin diye. O kadar zayıf, hâlsiz ve küçük görünüyordu ki.

Şimdi yine onu beslemek istiyordu. Ona tereyağlı makarna götürmek, *Her şey için özür dilerim ama lütfen bunu ye,* demek istiyordu. Ama biliyordu ki evine akşam yemeği gönderirse Adelaide hepsini olduğu gibi Tesco ya da metro istasyonunun önündeki evsizlere verecek ve kapısına hiç öyle bir yemek gelmemiş gibi davranacaktı.

Rory ev arkadaşlarına gerçeği söyledi. Yani bir bakıma. Ara verdikleri bir dönemde flört uygulaması indirdiğini, Adelaide'ın iş arkadaşlarından birinin onun profilini bulduğunu ve Adelaide'ın da panikleyip her şeyi bitirdiğini anlattı.

Sizin ara verdiğinizi hiç hatırlamıyorum, dedi ev arkadaşlarından biri, kaşını kaldırarak. *O zamanlar pek konuşmak istememiştim,* diye yanıtladı Rory. Yalan söylemiyordu.

Rory, kimsenin –hele ki Adelaide'ın– uygulamada üç günden uzun süredir aktif olduğunu fark edeceğini düşünmemişti. Onu incitmeyi hiç istememişti. Gerçekten. Adelaide o kadar kırılgan, o kadar hassastı ki bu, bülbülü öldürmek gibiydi. *Bununla nasıl yüzleşebilirim?* diye düşündü Rory. Kendi bile olan biteni tam anlamıyla kavrayamazken Adelaide'a bunu nasıl açıklayacaktı?

Rory'nin iş telefonu akşamları neredeyse hiç çalmazdı. Adelaide'la ayrıldıktan birkaç gün sonraki o akşam telefon çalmaya başladı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Amerika koduydu... Yoksa Adelaide onu artık iş telefonundan mı arıyordu? Ona nefretini kusmak için bu kadar mı kararlıydı?

Alo? Benim Rory.

Rory? dedi bir ses. *Harika. Ben Eloise, Adelaide'ın arkadaşıyım. Bu yaz tanışmıştık hani?*

Ah, evet, dedi Rory, sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışarak. (*Ne olur Adelaide iyi olsun,* diye düşündü. *Lütfen, lütfen iyi olsun.*) *Nasılsın? Her şey yolunda mı? Adelaide iyi mi?*

Evet, iyi. Ama şöyle bir şey var...

Eloise o tatlı küçük *speakeasy* barda tanıştıkları günü hatırladı. Rory geç kalmıştı ve Eloise, her ne kadar bunu dile getirmese de Adelaide'ın bundan rahatsız olduğunu hemen anlamıştı. Rory'nin onu sevmesini deliler gibi istediğini hemen fark etmişti. Onun Rory'de gördüğü o parıltı ve ışığın küçük bir kırıntısını Rory de onda görsün istiyordu.

Eloise durumu hemen kavramıştı. Rory Hughes, Adelaide'ın hayallerindeki erkeğin vücut bulmuş hâliydi. Uzun boylu, çekici, İngiliz... Adelaide boşu boşuna onu Disney prensi diye tasvir etmiyordu. Eloise, Rory'yi sarılarak karşılamış, ona samimi şekilde gülümseyerek hayatını, işini, hukuk fakültesinde neler yaptığını sormuştu. Adelaide lavaboya gitmek için kalktığındaysa Eloise'e onunla gelmek isteyip istemediğini sormuştu. *Hayır,* demişti Eloise. *Böyle iyiyim.*

Adelaide masadan uzaklaştığında Eloise, birkaç adım geriye çekilip aniden ciddileşerek Rory'ye dönmüştü. *Dinle,* demişti. *Sana şunu söylemeyi kendime borç biliyorum, Adelaide altın kalplidir ve eğer onu incitirsen seni mahvederim.* Sırıttığında Rory de hafifçe gülmüştü ama belli belirsiz bir rahatsızlık da hissetmişti. *Şaka yapıyorum ama aynı zamanda ciddiyim de. Ona iyi bak, tamam mı?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Tabii ki, demişti Rory. *Tabii ki bakarım, Adelaide'i incitmeyi aklımın ucundan geçirmem. O harika biri.*

Evet, öyle, diye tekrarladı Eloise. *Tamamdır, bu iş de halloldu*ğ*una göre...*

Biraz sonra Adelaide tuvaletten dönmüştü. Rory yanağına bir öpücük kondurup elini dizine atmış, Adelaide da Rory'nin elini sıkmıştı. Eloise, Rory Hughes'ın doğruyu söylediğini umarak onlara gülümsemişti. Bu kızı, dünyadaki en yakın dostunu, incitmeyeceğini umarak.

Hatırlıyor musun? diyordu şimdi Eloise, aylar sonra.

Adelaide o sabah hastaneden ona mesaj atmıştı. Sadece haber vermek istedim, intihar etmeyi düşündüğüm için acile gittim. Seni gelişmelerden haberdar ederim. Bunu sanki kontrole gitmiş de öğle yemeğine geç kalıyormuş gibi bir rahatlıkla yazmıştı.

Hani Adelaide'ı incitirsen seni mahvederim demiştim ya, hatırlıyor musun?

Hattın diğer ucundaki Rory sessizdi. Eloise bir cevap vermesini bekledi.

Hatırlıyorum.

Bunu fiziksel bir tehdit olarak algılama ama şunu açıkça söylemem gerek: Bir daha Adelaide'ın yakınından bile geçersen yemin olsun elimde kalırsın. Gerekirse kocamı kapına yollarım. Umarım seni iş telefonundan arayarak bu konuda ne kadar ciddi olduğumu açıkça gösterebilmişimdir, Rory. Onunla bir daha iletişime geçmeyecek, kapısına gitmeyecek, fotoğraflarını gizlice beğenmek için sahte Instagram hesabı bile açmayacaksın. Adelaide Williams'tan uzak duracaksın. Anlaşıldı mı?

Rory yine sessizdi. Sonunda, *Evet,* dedi. *Gayet net anlaşıldı.* Rory telefonu kapadı, derin bir sarsıntı yaşıyordu. Eloise'le ilk tanıştığında onun nazik, neşeli ve Adelaide gibi muzip bir ta-

Ninova

Scanned with CamScanner

vırla güldüğünü hatırlıyordu. Şakayla karışık Adelaide'ı incitirse *onu mahvetmekle* tehdit ettiğinde, bunun yalnızca korumacı bir dost tavrı olduğunu düşünmüştü. Ama bu... Beklediğinden öte bir şeydi.

Bunu beklemiyordu.

Adelaide'ın Eloise'e ne söylediğini, onu arayacak kadar ne olduğunu merak etti. Ayrılmadan önce bile ilişkilerinin günün birinde sona ereceğini hissediyordu ama dostça bitmesini ummuştu; belki bir kahveyle, öğle yemeğiyle ya da sıra dışı bir iyilikle. Rory o köprüyü çoktan yaktığını şimdi anlıyordu. Adelaide'la bir daha iletişime geçmemesi gerekiyordu. Adelaide artık ona ait değildi.

Aniden içine dolan özlemle boğulduğunu hissetti. Şu anda Adelaide'ı eskisinden bile çok özlüyordu.

Ne garip, değil mi? diye düşündü. *Artık sana ait olmayan bir şeye özlem duymak ne kadar da kolay.*

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ SEKİZ

Adelaide hastanede bir gece kaldı. Hemşirelerin Celeste'e, *Sadece gözlem altında tutmak için,* dediklerini duymuştu. Adelaide başının çaresine bakabileceğini ısrarla belirtse de Celeste, sırf arkadaşı sıcak kruvasanlarla ve bir dostun varlığıyla uyansın diye sabah erkenden Chelsea and Westminster'a geri dönmüştü. *Benden ve Mads'ten bir ikram,* dedi, Adelaide'a espresso shotlı chai latte ve bir kese kâğıdı dolusu hamur işi uzatırken. *Merak etme, ona her şeyi anlatmadım. Ama sevgilerini iletmemi istedi.*

İki gün önce ev topluyor, mutfakta shot atıyorlardı. Bunu düşünmek bile Adelaide'a dejavu gibi geldi.

Birkaç dakika sonra bir hemşire kapıdan başını uzattı. Adelaide'ın eşofman altı kruvasan kırıntıları ve hamur parçalarıyla kaplıydı, üstünü başını silkelemeye çalıştı.

Merhaba, dedi hemşire. *Adelaide Williams?*

Benim, diyen Adelaide hemşireye yarım yamalak bir selam verdi.

Hemşire, Adelaide'ın taburcu olduktan sonra atılacak *sonraki adımları* hakkında konuşmak istediğini belirtti. Adelaide için doğru yolun ne olacağına karar vermeleri gerekiyordu. Kuruldaki herkes, Adelaide'ın psikiyatri servisine yatmasına onay vermemişti –Adelaide bunu duyduğuna memnun oldu– ama en azından bir süreliğine desteğe ihtiyacı olduğu konusunda

Ninova
Scanned with CamScanner

hemfikirlerdi. Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin kontrol amaçlı günlük ziyaretler yapan bir destek grubu vardı. Bu ziyaretler Adelaide'ın evinde ya da hastanede gerçekleşebilirdi. *Hangisini tercih ederseniz?* dedi hemşire.

Hastaneye gelebilirim, benim açımdan sorun değil. Bu çok iyi olur.

Adelaide bir gün önce hastane yatağından Sam ve Djibril'e uzun bir e-posta göndermişti. Açık sözlü davranarak ciddi ciddi depresyon geçirdiğini ve işe muhtemelen bir iki haftalığına ara vermesi gerekeceğini yazmıştı. Alliance böyle durumlar söz konusu olduğunda esnek bir şirketti. Adelaide, sınırsız hastalık izni sunan bir teknoloji şirketinde çalışmanın avantajını kullanacaktı. *Hiç sorun değil,* demişlerdi. *Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar izin kullan.* İş arkadaşlarının bir süredir onun çöküşünü izlediğini, dağılacağı günü sessizce beklediklerini hayal edebiliyordu.

O gün geldi, diye düşündü.

Hemşireler ondan birkaç form doldurmasını ve gerekli belgeleri imzalamasını istedi, sonrasında taburcu olabilirdi. Yarın sabah onda Ulusal Sağlık Hizmetleri personeliyle görüşecekti ama kendini uçma vakti gelmiş yaralı bir kuş gibi hissediyordu. Nasıl kanat çırpacağını bilmiyordu.

Celeste onunla eve gelip yerleşmesine yardım etti. Adelaide'ın Xanax'ını, öksürük şurubunu ve *Küçük Kadınlar* kitabını aldı. (*Laurie ismi Rory'ye fazla benziyor,* dedi.)

O öğleden sonra kapısına bir demet sarı gül geldi. *Sana güneşi ve dostluğumuzu hatırlatacak küçük bir şey,* yazıyordu notta. Eloise göndermişti. Adelaide henüz açmadıkları koliler-den birinde bir vazo buldu. Göğsünde hafif, belli belirsiz bir sıcaklık hissetti. Garipti, eskiden neşe ve minnet duygularına erişebiliyordu. Nathalie'nin ölümüne, yaptığı düşüğe, ayrılığa rağmen... Ama şimdi bedeninde bu duygulara ait kaslar işlevini

Ninova

Scanned with CamScanner

yitirmiş gibiydi. Gerilebiliyor, esneyebiliyordu ama tam anlamıyla rahatlayamıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Madison'ı aradılar. Adelaide'ın hastaneye yatış sürecinin detaylarını henüz bilmiyordu, ona sadece sıvı kaybı ve hafif stres olduğu söylenmişti. Madison Anurak'la birlikte Bangkok'a uçmak için havalimanındaydı; yeni bir ülkede, yeni bir hayata başlamak üzereydi. *Bol şans!* dediler. *İyi yolculuklar! Bol bol fotoğraf at!*

Ah! dedi Adelaide. *Vardığında valizinin ön cebine bakmayı unutma.* Adelaide üçünün bir arada olduğu birkaç polaroid fotoğrafı gizlice valizin ön gözüne yerleştirmişti. Ayrıca bir paket Cadbury çikolatası ve bir demet İngiliz lavantasını da beyaz kurdeleyle sarmalayarak küçük bir hatıra olarak fotoğrafların yanına bırakmıştı.

Bakarım tabii, teşekkürler kızlar! dedi Madison, sesi hoparlörden cıvıl cıvıl yükseliyordu. *Kendine iyi bak, Adelaide!*

Bakacağım, dedi Adelaide. Bunu söylerken elinden geldiğince inandırıcı görünmeye çalıştı.

Akşam yemeği için Shake Shack söylediler, bunu Adelaide'ın annesi ısmarlamıştı. (Hastaneden annesine ve babasına ayrı ayrı mesaj atmış, Mesajla haber verdiğim için üzgünüm ama... demişti. Neyse ki Williams ailesi intihar düşüncelerinin karmaşıklığını ve fast food yiyeceklerin iyileştirici gücünü anlayabilen insanlardı.) Celest'le beraber uyumsuz kanepelere yayılarak çilekli *milkshake* eşliğinde kıvırcık patates kızartması ve portobello hamburgerlerini yediler. *What a Girl Wants*'ı izlediler, on bir on iki yaşından beri izlemedikleri bir filmdi.

Celeste, o gece Adelaide'ın yanında kalmaya karar verdi. Adelaide'dan bir tişörtle üzerinde komik derecede kısa kalan bir eşofman altı ödünç aldı. Adelaide'ın yatağına temiz çarşaflar serip yorgana sarı nevresim geçirdiler. Oda aydınlık, sıcaktı ve nevresimler (biraz Rory Hughes'ı hatırlatsa da) deterjan kokuyordu. Yorganın altına kıvrıldılar.

Ninova

Scanned with CamScanner

Yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Elbette olacağım, dedi Celeste, Adelaide'ın elini tutup sıkıca kavradı. *Ama bir daha bu dünyadan gitmeyi düşünme, tamam mı? Bunu aklından bile geçirme. Biz burada birbirimizin kırılan kalplerini bir araya getirmek için varız. Anlaştık mı?*

Anlaştık. Gözlerini kapadığında orada biriktiklerinden bile haberdar olmadığı gözyaşları yanaklarına süzüldü.

Celeste, bir gün önce hasta olduğunu söyleyip işe gitmemişti ama o sabah erken kalktı ve yedide işe gitmek üzere sessizce evden çıktı. Bir gün önce giydiği pantolonu tekrar giyip üzerine de Adelaide'ın dolabından ödünç aldığı salaş kazağı geçirdi. Kahve makinesinin üstüne bıraktığı notta, *Dünyada keşfedilecek daha pek çok güzellik var. Okuldan sonra görüşürüz! Seni seviyorum!* yazıyordu.

Adelaide bir saat sonra uyandı. Bu yatak, Highgate'teki yatağından daha büyüktü. *Ne kadar da geniş,* diye düşündü. Kendini sarı nevresimli yorganın üzerine dağılmış bir milyon kırık parça gibi hayal etti, tekrar bir araya gelmeye çalışan parçalar gibi. *Ne adaletsizlik ama,* diye düşündü. *Ben Rory'nin kendini toparlamasına yardım ederken o, benim dağıldığımı göremedi.*

Kahve makinesinin üstündeki nota gülümseyerek baktı ve kendine bir sütlü kahve yaptı. Telefonundan Lizzo şarkıları açıp duşa girdi, *Keşke şarkılara eşlik edecek enerjim olsaydı,* diye düşündü.

Kapı zili çaldı. *Adelaide Williams için bir paket var,* dedi bir adam. Paketi açtığında, içinde Rory'ye ödünç verdiği kitapların olduğunu gördü; *Küçük Prens* ve *Öğretmenim Mori'yle Salı Buluşmaları*. Kahverengi paket kâğıdına sarılmışlardı. Aralarına sıkıştırılmış bir not dikkatini çekti. *Ne olursa olsun,* diye yazıyordu dağınık el yazısıyla, *benim için hep dünyalara bedel olacaksın.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Notu yırtıp paramparça etmek, ateşe vermek, küllerini çıplak ayaklarıyla ezmek istedi. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine notu yüzüne yaklaştırdı, neredeyse öpecek gibi tuttu. Belki hâlâ onun kokusunu taşıyordu, belki o küçücük kâğıt parçası aralarındaki mesafeyi yok edebilirdi. Ama edemedi.

O sabah Adelaide hastaneye gitti. Sonraki sabah da. Ondan sonraki sabah da. Her gün farklı bir sağlık personeliyle konuşuyordu; bazen erkek, bazen kadın oluyordu. Kimi kısa, kimi de ince ve uzundu. Annesinin deyimiyle fasulye sırığı gibi.

Her birinin Adelaide'in neye ihtiyacı olduğuna dair farklı fikirleri vardı. Kimi konuşma terapisi gerektiğini düşünüyor, kimi bilişsel davranışçı terapiyi öneriyor, kimi de SSRI'dan[13] bahsediyordu. Birkaçı da bunun yakında geçeceğini söylüyordu, bu sözler Adelaide'ın tenini yaktı. İçten içe kendine fiziksel zarar vermek istiyordu. Kendine olan nefretinin kesikler ve morluklar hâlinde bedeninde görünmesini, sonra bunları hastane görevlilerine gösterip *Bakın, ne kadar acı çekiyorum görüyor musunuz? Kendime neler yaptığıma bakın,* diyebilmeyi diliyordu.

Her şey o kadar zordu ki. Adelaide neden bir yandan evini şakayıklarla, bitkilerle ve renklerine göre dizilmiş kitaplarla döşemek isterken diğer yandan hayatına son vermeyi dilediğini onlara nasıl anlatacağını bilemiyordu. Burada, bu dünyada olmak, düğün günlerinde arkadaşlarının elini tutmak, bebeklerini öpmek, doğum günlerinde aile fertlerine hediyeler göndermek istiyordu. Ama aynı zamanda ölmek de istiyordu. Bu evrenden gitmek. Dinine güvenebilseydi –cennetin gerçekten var olduğuna ve öldüğünde oraya gideceğine emin olabilseydi– bunu yapardı. Giderdi. Cehenneme ya da *Lost*'taki o kötü adaya git-

---

13 *Selektif Serotonin Geri Alım İnhibitörü.* Yaygın kullanılan bir antidepresan türü. *–ç.n.*

Ninova

Scanned with CamScanner

mek istemiyordu. Şu an yalnızca yaşama son noktayı koymak ve güvende olmak istiyordu.

Cumartesi günü –hastaneye dördüncü gidişinde– bir hemşire, Adelaide'a bir psikiyatristle görüşerek kapsamlı bir gözetimden geçmesini önerdi. Normalde uzun bir bekleme süresi olduğunu ama isterse pazartesi günü araya sıkıştırabileceklerini söyledi.

Evet, lütfen, dedi Adelaide.

Pazartesi sabahı gelip çattığında bekleme salonları konusunda artık ustalaşmıştı. Kulaklığının tekini takmış, "Rhapsody in Blue" dinliyordu. Başı hafifçe eğik, gözleri kucağındaki şiir kitabının üzerindeydi. Bugün Mary Oliver'ın *A Thousand Mornings*'ini okuyordu ama yanında Sylvia Plath ve Emily Dickinson'ın eserlerini de getirmişti. Kelimeleri hafızasına kazımaya, zihninin ceplerine saklamaya çalışıyordu.

Adelaide Williams? diye sordu bir kadın. Yuvarlak çerçeveli gözlüğü ve elinde bir not defteri vardı. Adelaide o yöne bakıp elini havaya kaldırdı, sonra doğrulup kadına doğru yürüdü. Kadın onu iki sandalye ve köşede küçük bir masanın olduğu bembeyaz bir odaya yönlendirdi.

Ben Dr. Grayson. Ulusal Sağlık Hizmetleri'nde psikiyatristim. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Adelaide bu sözlerden etkilendi ama onların tam olarak doğru olmadığını da biliyordu. *Son zamanlarda yaşadıklarınız hakkında konuşmak istiyorum ama önce bana biraz geçmişinizden bahseder misiniz? Ailenizden, çocukluğunuzdan...*

Adelaide en baştan anlatmaya başladı. Sevgi dolu ama çalkantılı bir ortamda büyüdüğünü belirtti. Kardeşi Izzy bipolar bozuklukla mücadele ediyordu, annesi de kronik depresyon hastasıydı. *Üstelik sürekli taşınmamız da pek yardımcı olmadı.* Daha sonra Izzy yatılı okula gitti, ablası üniversiteye başladı ve anne babası boşandı. Adelaide için her şey giderek daha karmaşık bir hâl aldı. Ergenlik döneminde asi birine dönüştüğünü söyledi, on yaşındayken sinir bozucu bir çocuktu. *Okuldaki*

Ninova

Scanned with CamScanner

havalı çocuklar tarafından pek sevilmezdim. O kadar çok zorbalığa maruz kaldı ki ilkokulu on bir yaşında bıraktı. Bir yıl kadar evde eğitim aldı, sonra annesiyle birlikte Georgia'daki St. Marys kasabasına taşındı, atlarıyla ve Konfederasyon bayrağına düşkünlüğüyle bilinen bir yerdi. Lisede Emory Evans adında bir çocukla çıktı. Onu hem duygusal hem de fiziksel olarak istismar eden bir çocukla. *Ama o zamanlar farkında değildim,* dedi Adelaide. *Kabullenmem gereken normal bir şey sanmış olmalıyım. Normal olmayan her şeyi ya görmezden geldim ya da bilinçaltımın derinliklerine ittim.* Her şey, on dokuz yirmi yaşlarına geldiğinde tekrar gün yüzüne çıktı. Erkeklerden –bütün erkeklerden– korkmaya başlamıştı. Yıllarca onlardan kaçtı, hatta Paris'te çalıştığı dönemde bile. *Sonra tekrar Amerika'ya döndüm ve New York'ta çalışmaya başladım. İşte o dönemde sanki beynimde bir şeyler tersine döndü,* diye açıkladı. *Birdenbire artık erkeklerle birlikte olabildiğimi fark ettim. Sonra bunu yapmaya devam ettim ve bir sürü erkekle birlikte oldum.* Ardından Londra'ya taşındı. Pek çok erkekle tanıştı. Sonuncusu Rory Hughes'tı. Ona âşık oldu, birlikte yas tuttular; eski sevgililer ve doğmadan hayata veda eden embriyolar için.

Ve bir buçuk yılın ardından, yine düşüncesiz bir erkek tarafından paramparça edilen kalbiyle işte buradaydı.

Derin bir nefes aldı. *Çok konuştum. Bunca şeyi kusarcasına anlattığım için özür dilerim.*

Hiç önemli değil, dedi Dr. Grayson. *Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamam için bunların hepsini duymam gerekiyordu.*

Adelaide'a birkaç soru sordu; ne sıklıkla kendini aşırı neşeli, coşkulu, heyecanlı hissediyordu? Bu ne kadar sürüyordu? Ne kadar sık depresif hissediyordu? Duygularını ne kadar uçlarda yaşıyordu? Adelaide düşündü, sonra cevap verdi. Düşündü, cevap verdi.

Geçen mart ayında, metroda *Adınla Çağır Beni*'yi okurken hissettiği karanlığı hatırladı. O kadar kırılmış, o kadar

Ninova

Scanned with CamScanner

onarılamazmış gibi hissetmiş ki ertesi gün, hatta sonraki hafta yataktan çıkamamıştı. Ama sonra, sadece bir ay sonra, Rory Hughes'ın hayatına girişiyle tüm bu ruh hâllerinden tamamen kurtulmuş gibi hissetmişti. Rory'nin mutluluk bileti olduğuna inanmıştı, acıdan kurtuluşunun anahtarıydı.

Ama Rory'nin ötesinde, hayatının belirli bir döngüsü olduğunu fark etti. Önce zirveye çıkıyor, ardından çöküşe geçiyordu. Sonra tekrar zirveye çıkıyor, tekrar çöküşe geçiyordu. Ta ki en dibi görene kadar.

Çok aşırı. Bu... Duraksadı, nasıl en doğru şekilde ifade edebileceğini düşündü. *Ya açığım ya kapalı. Ya aydınlıktayım ya da tamamen karanlıkta. Ortası yok.*

Kulağa şey gibi geliyor... dedi Dr. Grayson, *bipolar bozukluk ya da manik depresyon yaşıyormuşsunuz gibi.*

İmkânsız, dedi Adelaide. Ama aslında bunu hiç ciddi ciddi düşünmemişti.

İşte o anda, aniden, beklenmedik şekilde bir şeyler yerine oturdu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Sonbahar – Kış

Londra

2019

Ninova

Scanned with CamScanner

YİRMİ DOKUZ

Bipolar bozukluk. Bu kelimeleri zihninde evirip çevirdi. *Bipolarsın,* diye düşündü kendi kendine.

Bunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Kız kardeşi bipolardı ama Adelaide, Izzy değildi. Öyleyse onun bipolar olması mümkün görünmüyordu, değil mi? Ama görünüşe göre ruhsal hastalıklar şekil değiştiren yaratıklar gibiydiler. Farklı biçimlerde, farklı yüzlerle ortaya çıkıyor ama yine aynı isimle anılıyordu. İkinci bir doktorla daha konuştu ve doktor teşhisi doğruladı. Evet, görünüşe göre Adelaide'da bipolar bozukluğun ikinci türü vardı. Hastalığına bir isim koyulması rahatlatıcıydı, zihninde olup biten her neyse, artık bir adı vardı. Sanki canavara bir isim vermek, onunla başa çıkmayı öğrenmenin ilk adımıydı. (Adelaide çaresizce o canavarı dizginlemek istiyordu.)

Adelaide'ın hayatındaki ışık, o ilaçları yuttuğu gün sönmüştü. Ama doktorlar, terapistler, arkadaşları ve ailesiyle birlikte basamak basamak bir merdiven inşa ediyordu. Her adımda metaforik bir mum yakıyor, yolunu tekrar aydınlatıyordu.

İlk adım ilaçtı, Dr. Grayson ona olanzapin ve sertralin karışımı önerdi. Etkilerini anlamak için birkaç hap verdi ve sabahları almasını tavsiye etti. *Beş gün içinde etkilerini hissetmeye başlamalısın,* dedi doktor. Adelaide ilaçları nazikçe kabul etti ve

Ninova

Scanned with CamScanner

ertesi hafta işe dönmeyi planladı. Bu hapların sihirli bir çözüm olduğuna inanıyordu. Çok yakında tamamen iyileşecekti.

Adelaide eylülün son günü işe geri döndü. Yazın son izleri haftalar önce silinip gitmiş, Hyde Park'taki yapraklar artık çıtırdayan altın sarısına bürünmüştü. O hafta sonu manikür yaptırmıştı. *Siyah olsun,* demişti. *Cadılar Bayramı havasına girelim.* Gerçekten de Adelaide'ın hayatında yeni bir mevsim, yeni bir dönem başlamıştı. *Artık mutlu olabilirim,* diye düşündü, parlak siyah tırnaklarına hayranlıkla bakarken. Artık iyiydi.

(Aslında iyi değildi. Ama bunu anlaması birkaç gün sürecekti.)

Tedirgin ve çekingen bir hâlde ofise girdi, sanki uyuyan bebeği uyandırmamaya çalışan biri gibi dikkatliydi. Masasında küçük bir orkide onu bekliyordu, yanında da Sam'den bir not vardı: *Aptal erkekler! Geri dönmene çok sevindim, canım.* Notu okuyunca Adelaide'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Djibril onu kahve içmeye götürdü, nasıl hissettiğini ve işe dönmeye hazır olup olmadığını sordu. *Olabildiğince hazırım!* dedi Adelaide, sahte bir gülümsemeyle. *Eh, o hâlde seni tekrar aramızda görmek güzel.*

Gününü e-postalarını gözden geçirerek, ona *tekrar hoş geldin* demeye gelen iş arkadaşlarına teşekkür ederek geçirdi. Sadece iki haftalığına ortadan kaybolmuştu ama aniden izne çıkmasının ofiste merak konusu olduğunu biliyordu. Raven, Sam, Djibril... Herkes bir şeyler duymuş olmalıydı. *Tatilde miydin?* diye sordu bir iş arkadaşı. *Ruhen,* dedi Adelaide. Adam bunun tam olarak ne anlama geldiğini sormadı.

Geç saatlere kadar çalışmaya alışkındı ama o gün saat beşte dizüstü bilgisayarını kapayıp masasının altındaki bölmeye kilitledi. *Ah,* dedi Djibril. *Neredeyse unutuyordum. Bu, sen yokken geldi.* Adelaide'a küçük, ince bir paket uzattı. *Teşekkürler,* dedi

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide içinde ne olabileceğini kestiremeyerek. Paketi açtı ve sipariş ettiği Moleskine marka defterle karşılaştı. Siyah kaplıydı, üzerine altın harflerle *RBH* yazılmıştı. (*Rory Bernard* için, tam adının Rory Bernard Hughes olması onu yine güldürdü. Nedense unutmuştu.)

Raven, Rory'yi o flört sitesinde bulmadan –Rory Hughes'la arasındaki her şey ilelebet sona ermeden– önce Adelaide tiyatro biletleri almış, akşam yemeği rezervasyonları yapmış, eylül, ekim ve kasım ayları için yerel festivalleri listelemişti. Çoğunu iptal edip para iadesi almış ve telefonundaki hatırlatıcıları silmiş olsa da bu aklından çıkmıştı.

Bu küçük günlüğe planlarını renkli kalemlerle not edecek, Rory Hughes'a geleceğe umutla bakabilmesi için birlikte yaşayacakları anılar bırakacaktı. *Bahar ve yaz aylarında seni yüzüstü bıraktığımı hissettim,* diyecekti ona. *Bu sonbaharda seni hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmak istedim.*

Adelaide, ağlamaya başlamadan ofisten çıkıp Tottenham Court Road'a ulaşmayı başardı. Moleskine defterini göğsüne bastırarak başını eğip ayakkabılarına, o pespembe babetlerine baktı. Sonra kendine şunu hatırlattı: Bir adım at, sonra bir adım daha. *Devam et,* diye mırıldandı. *İleri, ileri, ileri...*

Başı önde, gözleri yaşlı yürürken birine çarptı. Başını kaldırdı, tam özür dilemek üzereyken çarptığı kişinin Bubs olduğunu fark etti.

(Lanet olsun.)

Bubs! dedi, kolunu kaldırıp aceleyle gözyaşlarını silerek. *Nasılsın? Çok özür dilerim, sana hep en berbat anlarımda rastlıyorum. Sürekli ağlayan bir enkaz değilim, yemin ederim. Yani... Belki biraz öyleyimdir. Belki de değil.*

O kadar hızlı konuşuyordu ki ne dediğini kendi bile tam olarak anlayamıyordu.

Hiç öyle bir izlenime kapılmadım zaten. Ee, nasılsın? Her şey yolunda mı?

Ninova

Scanned with CamScanner

İyi olmaya çalışıyorum, dedi Adelaide, hafifçe omuz silkerek. *Asıl sen nasılsın? Hayat nasıl gidiyor?*

İyi gidiyor, teşekkürler. Şimdi bir müşteriyle buluşmaya gidiyorum ama sana numaramı yazacağım. Eğer kötü bir gün geçirirsen ve biriyle konuşmak istersen beni ara, tamam mı?

Ceketinin cebinden cüzdanını ve küçük bir kalem çıkardı, cep telefonu numarasını bir kartvizitin arkasına karalayıp kartı Adelaide'ın avucuna bıraktı. *Al,* dedi. *Kendine iyi bak, Adelaide.*

Adelaide, Bubs'ın kendisiyle flört ettiğini aylar sonra anlayacaktı.

Her şey ekimin ikisinde, çarşamba günü –yani işe döndükten iki gün sonra– başladı. Adelaide aniden korkunç bir sabaha uyandı. Daha gözlerini açmadan bile ne kadar korkunç olduğunu hissedebiliyordu. Teni yanıyordu, ter içinde kalmıştı ve kısmak için bile kalorifere dokunursa parmaklarının eriyeceğinden korkuyordu. Kâbus mu görmüştü? Yoksa hâlâ görmeye devam mı ediyordu?

Bugün evden çalışmam sorun olur mu? diye mesaj attı Djibril'e. Hımm, diye yanıtladı Djibril. Tabii. Her şey yolunda mı?

Değil, diye cevap vermek istedi. *Her şey yanıyor, eriyor, tenim ateşler içinde ve benim ödüm kopuyor.*

Ama bunun yerine, Sanırım, dedi. Sadece doktoruma görünmek istiyorum.

Adelaide tekrar yatmaya, gözlerini kapatıp biraz daha kestirerek bu uyanıkken gördüğü kâbustan kurtulmaya çalıştı. Belki azıcık bir REM uykusu her şeyi düzeltirdi. Ama gözlerini kapadığında dünyanın korkunçluğu biraz olsun azalmadı. Hatta karanlık, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yataktan kalktı, mutfağa gidip bir kahve demledi. Kaşıkla aldığı kahve çekirdeklerinin ve makineden damlayan kahvenin sesinde bir rahatlık buldu. *Her şey yolunda,* dedi yüksek

Ninova

Scanned with CamScanner

sesle. *Her şey yolunda.* Kanepede kahvesini yudumladı, sırtına battaniye atmıştı ama hâlâ üşüyordu. Sanki bir şeyin içinde saklanmaya, korunmaya ihtiyacı vardı. Televizyonu açtı ama ses çok yüksek, ışık çok parlaktı. Kapayıp sessizlikte oturdu ama kupasından kahvesini yudumlarken hâlâ titriyordu. *Her şey yolunda,* dedi tekrar.

Tam sekizde doktorunun muayenehanesini arayıp acil bir randevu istedi. *Öğlen on iki gibi aile hekiminiz sizi arayabilir,* dedi sekreter. *Uygun mudur?*

Evet. Evet, teşekkür ederim.

Titreyerek, bekleyerek, işlerini yapmaya çalışarak dört saat geçirdi.

Doktoru, büyük ihtimalle ilaçlardan kaynaklandığını açıkladı. Aldığı ilaçlardan biri SSRI'dı. Bipolar hastalarda bazen olumsuz yan etkilere yol açabiliyordu. *Anladım. Peki bu ne zaman geçecek? Geçmesi gerekiyor sonuçta.* Doktor ona ilacın vücudundan tamamen atılmasının birkaç gün süreceğini açıkladı. *Belki sonrasında kendinize bir hafta kadar süre tanırsınız. Sonra yeni bir şey deneriz. Bu süreçte kendinizi fazla zorlamayın. Sadece ayakta kalmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Derin nefesler alın, tamam mı?*

Adelaide o an bunu kimse görmese de başıyla onayladı. *Evet. Teşekkür ederim.*

Bu arada Bayan Williams? Bu süreci daha sağlıklı atlatabilmek için birkaç hafta işten izin almayı düşünebilirsiniz. Dış etkenlerden ve sizi strese sokabilecek baskılardan mümkün olduğunca uzak durun.

Adelaide dudaklarını ısırarak tekrar başını onaylarcasına salladı. *Tamam,* dedi. *Tamam.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Sağlık sorunları nedeniyle dört haftalık yarı ücretli izne ayrılmasına karar verildi. Bu düzenlemeleri yapmak zorunda olduğu için kendinden nefret etti.

İlk birkaç günü yatakta geçirdi. Yemek yapmaya takati yoktu, bu yüzden eve sipariş verdi. Plastik kaplar çöp kutusunda birikiyor, kredi kartı ekstresi kabarıyordu. Ortalıkta biriken dağınıklık derisini kaşındırıyordu ama o çöp torbasını taşımak ve dışarı çıkmak eziyet gibi geliyordu. Her şey öyle geliyordu.

Bu türden bir acının en kötü yanı, diye düşündü Adelaide, *kendini kaybetmemiş olmasıydı.* Karakterinin en temel parçaları, içinde daima var olan arzuları hâlâ yerli yerindeydi; başarılı olmak, iyi arkadaş, iyi evlat, iyi çalışan olmak, sağlıklı, bakımlı ve çekici görünmek. Hepsini hâlâ istiyordu. Bu arzular nabız gibi aynı ritim ve hızda atıyordu. Hâlâ tüm bunları *umursuyordu.* Ama bu sorumlulukları yerine getirebilecek gücü artık tükenmişti. Bunları yapamamak, kendine olan nefretini körükleyen benzin gibiydi. Sadece iyi olmak istemiyordu. *Harika* olmak istiyordu. Ama olamıyordu. Fiziksel olarak bunu yapamıyordu. Saçını yıkamak, postalarını almak başlı başına bir çaba gerektiriyordu. Dışarı çıkmak bile bu kadar zorken olmak istediği kişiye nasıl dönüşecekti?

Birkaç gün sonra dünya erimeyi bıraktı. Her şey az da olsa soğudu, Adelaide daha dengeli, daha sağlam hissetti. Dr. Grayson'la görüşme ayarlayacak kadar şanslıydı. Bu kez doktor ona aripiprazol içeren ruh hâli dengeleyici bir ilaç önerdi. Adelaide'ın kendini daha sağlam, bir şeylere karşı daha odaklı ve dünyayla daha barışık hissetmesine yardımcı olmasını umuyordu. İlacın etkisini göstermesi iki hafta sürebilirdi ama Adelaide için sorun değildi. Hâlâ kendi gibi hissetmiyordu ama en azından çöpü çıkarmaktan korkmuyordu. Hayatı biraz olsun yoluna girmişti.

İlaçlarını gece, yatmadan hemen önce aldı ve –yıllar sonra ilk kez– uyuyabildi. Bu hastalığın sihirli bir çözümü yoktu, Dr.

Ninova

Scanned with CamScanner

Grayson ona acısını bir anda yok edecek tek bir ilaç olmadığını söylemişti. Ama bu, iyi bir başlangıç gibi geliyordu.

Adelaide'ın metaforik merdivenindeki bir sonraki basamak terapiydi, önceliğiyse bilişsel davranışçı terapi olmuştu. Ulusal Sağlık Hizmetleri kapsamında bir terapist bulması aylar sürebilirdi ama yarım maaşla bile özel terapiste gidecek maddi gücü olduğu için şanslıydı. Aripiprazole başladıktan kısa süre sonra Margaret adında bir terapistle tanıştı; kadın kendini *Meg* olarak tanıtmıştı. Tıpkı Adelaide gibi o da Londra'da yaşayan bir Amerikalıydı. Ağzı bir denizci kadar bozuktu, Adelaide'a "*Şekerim*" diye hitap ediyordu. Işıl ışıl, enerjik ve cüretkârdı. Çok cazip gelmişti.

Haftada bir Meg'in ofisinde buluşuyorlardı. Duvarlar açık yeşil botanik desenli duvar kağıdıyla kaplıydı ve ne zaman gitse sandal ağacı kokulu mumlar yanıyordu. Adelaide orada kendini rahat ve güvende hissediyordu. Hoş bir atmosferi vardı.

Bilmiyorum, dedi Adelaide bir öğleden sonra. *Kendi ruhsal ihtiyaçlarımla insanları memnun etme takıntımı nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum, anlıyor musun? İyi bir arkadaş ya da partner olup sınır koymayı, haftalarca işimi boşlayıp aynı zamanda iyi bir çalışan olmayı nasıl başarabilirim, bilmiyorum. Ama bir yandan da... Lanet olsun, dertlerim o kadar önemsiz geliyor ki.*

Dertlerin önemsiz falan değil, diye düzeltti Meg. *Sadece bütün enerjini senin ağzına sıçan birine harcadın, bu korkunç bir duygu. Böyle hissetmen o kadar doğal ki. Şu an tamamen tükenmiş durumdasın, Adelaide. Ama bunu çözeceğiz, tamam mı? Depoyu tekrar doldurmanın bir yolunu bulacağız.*

Tamam. Peki.

Kardeşi Izzy'nin benimsediği bir mantra vardı, Adelaide da bunu yıllar önce öğrenmişti: *Acı acıdır, acı acıdır.* Önceliklerinin farkına varmak, şükretmek ve sahip olduklarının değerini bil-

Ninova

Scanned with CamScanner

mek önemliydi, evet ama aynı zamanda kendi acını kabullenip onu anlamak da önemliydi. Sorunların ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, kayıplarının, yaralarının sana ait olduğunu kavramak ve onları hissetmeye hakkın olduğunu bilmek. Çünkü en ağır kayıp her zaman seninki olurdu.

Adelaide kendine bunu hatırlatmaya çalıştı. Onun yas süreci Rory'ninki kadar derin değildi ama herkesinki farklıydı. Yardım arayışındaki çoğu insana kıyasla daha az engelle karşılaşmışsa da hiç kolay bir süreçten geçmemişti. Adelaide –her şeyi sonuna kadar hisseden o kız– kendine hissetmenin aslında *tamamen normal* olduğunu hatırlatmalıydı. Ciğerlerini havayla doldurmanın, vücuduna enerji depolamanın, beyninin ihtiyaç duyduğu kimyasalları almanın normal olduğunu. Cehennemi yaşamış olmanın, içinde hem aydınlığı hem de karanlığı barındırmanın, kendini tutkuyla ve belki biraz bencilce, bilinçli bir şekilde sevmenin normal olduğunu hatırlatmalıydı.

Bütün bunlar normaldi.

Ninova

Scanned with CamScanner

OTUZ

Yoga yapmaya başlamıştı. Hem insan ruhsal bir çöküntüden sonra başka ne yapacaktı ki?

Bunu Meg önermişti. *Senin için yepyeni bir uğraş olur,* demişti. Hele de senin gibi kendine odaklanmakta, sakinliği bulmakta zorlanan biri için. O akşam yoga stüdyosundan çıktığında, yıllardır belki de ilk kez bu kadar dengeli hissediyordu. Sanki evren onu yörüngesine çekiyor, sıkıca sarıyordu. Bir yudum su içip telefonunu kontrol etti, gözlerini bir anlığına kapadı. Sonra Bubs'ı gördü. Yine. Bunu sesli bir şekilde söyledi. *Yine.*

Gri takım elbise giymişti, lacivert kravatı gevşek duruyordu, gömleğinin üst düğmesi açıktı. Normalde ondan kaçınırdı, ofisleri yakındı ve eskiden aynı metro hattını kullanırlardı, evet ama birbirlerine sık sık rastladıklarından bu artık tesadüf gibi gelmiyordu. Bubs'ın, onu takip ettiğini düşünebileceğinden şüphelendi (Ya da belki de Bubs takip ediyordu?) ama bunun bir önemi yoktu. O akşam havadaki bir şey, ter içindeki yüzü ve atkuyruğu hâlinde topladığı saçlarıyla onu Bubs'a yönlendirdi.

Bubs. Selam, nasılsın? Ona sarılmak için uzandığında Bubs çekinerek sırtını sıvazladı.

İyiyim. Akşam havası metroda harcanamayacak kadar güzel geldi. İki parmağıyla kulağının arkasını kaşıdı. *Fitzroy'da bir şeyler içmek ister misin?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Fitzroy'da pek hoş anılarım yok. Marquis nasıl olur?

Bana uyar.

Bir bira içip kalkarım, diye düşündü Adelaide. *Belki iki.*

Tamam, dedi. Belki üçüncüyü de içerdi. *Fazla içemem,* dedi Bubs'a, (eylül başından beri doğru düzgün içmemişti.) *Alkol artık çabuk çarpıyor.*

Bubs ellerini hafifçe kaldırıp başıyla onayladı. *Rahat ol, baskı altında hissetme.*

Bubs'ın çalıştığı davalardan, Adelaide'ın ocak ayında sahiplenmeyi düşündüğü Cavalier King Charles spaniel kırması köpekten konuştular. *Adını Fitz koyacağım,* dedi Adelaide, *çünkü Fitz Williams harika bir isim.* Kız kardeşlerinden, annelerinden bahsettiler ve "Don't Stop Believin'" şarkısının hem en iyi hem de en kötü karaoke şarkısı olduğu konusunda hemfikir oldular. Sohbet samimiyetle akıyordu, dostaneydi, aralarında hiçbir gerginlik yoktu.

Şey. Bu konuya girmek istemezdim ama duyduğuma göre Rory'yle ayrılmışsınız?

Böyle bir dedikodu ağı olduğundan haberim yoktu, dedi Adelaide. *Dürüst olmak gerekirse arkadaşlarının adımı bildiğini bile sanmıyordum. Ama evet, ayrıldık. Yaklaşık iki ay oldu.*

Üzüldüm. (Yalan söylüyordu.) *Neler oldu, anlatmak ister misin, yoksa?..*

Adelaide konuyu mümkün olduğunca diplomatik bir şekilde açıkladı. *Zaten bir süredir kötüye gidiyordu,* dedi. *Sanırım ağustostan bu yana giderek birbirimizden uzaklaştık.* Ama kalp kırıklığından, her cevapsız mesajla aralarının açılmasından, *seni seviyorum* dedikten sonra karşılaştığı sessizlikten bahsetmedi.

Sonra iş yerinden bir arkadaşım onun flört uygulamasındaki profilini buldu. Derin bir nefes ve içkisinden bir yudum aldı. Şu anda bile bu olayı düşünmek canını acıtıyordu, sanki bir yaranın üzerindeki bandajı kaldırıp henüz kabuk bağlamadığını görmek gibiydi. *Bu da son darbe oldu.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Bak. Rory iyi bir iş arkadaşı ve ev arkadaşı olabilir ama bu yaptığı çok boktan bir davranış. Adelaide başıyla onaylayıp içkisine baktı. *Eminim pek çok kişiden onlarca kez duymuşsundur ama sen bunu hak etmiyorsun, Adelaide. Çok daha iyisini hak ediyorsun.*

Teşekkürler, dedi Adelaide. Omuzlarını hafifçe silkip birasının son yudumunu içti. *Bu kasvetli konuşmayla geceyi bitireceksek yavaştan kalkalım mı?*

Dışarı çıktılar. *Ben bu taraftan gidiyorum,* dedi Adelaide, Oxford Circus yönünü işaret ederek.

Ben de Tottenham Court Road'a, dedi Bubs. Bir adım atıp hafifçe elini salladı. *Görüşürüz, Adelaide. Kendine iyi bak.*

Sen de.

Adelaide artık hayatında bir al-ver meselesi olduğunu biliyordu. Eskiden, bir gün her şeyin yoluna gireceğine, her şeyin yolunda gideceğine inanırdı. İşinde ve eşinde mutluluğu bulacağını düşünürdü. Londra'da bir köpek sahiplenecek, şehir merkezine çok da uzak olmayan bir ev alacak kadar para biriktirecek ve rahat, görece kolay bir hayat sürecekti. Ama son zamanlarda öğrendiği bir şey varsa o da huzurlu ve mutlu günlerin ardından genellikle karanlık günlerin geldiğiydi. Artık üzüntüsünü saklayabileceği köşeler, felaketleri görmezden gelebileceği kaçış noktaları kalmamıştı. Sevinci, huzuru ve mutluluğu âdeta sil baştan öğreniyordu ama artık zihni umutsuzluğa kapılmanın, kendinden ölesiye nefret etmenin yollarını da biliyordu. Bazen duyguları bu ikisi arasında langırt topu gibi gidip geliyordu.

Bazen her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu. Bubs'la birkaç içki içtikten sonra metroyla eve dönerken –bedeni rahatlamış, damarlarında birkaç bardak alkol dolaşıyorken– her şey normalmiş gibi gelmişti. Hatta iyi.

Ama böyle güzel anlar genellikle kısa ömürlü oluyordu.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ertesi gün cumartesiydi, Adelaide kanepesine gömülüp hiç kalkmadı. Battaniyeye sarınıp eski sitcomlardan birini izledi. Bir ara kendine peynirli tost yapmayı düşündü ama sonra vazgeçip küçük bir İtalyan restoranından makarna sipariş etti. Beyaz battaniyesine domates sosu dökünce içinden kendine küfretti. Kimsenin duyamayacağını bilmesine rağmen, alışkanlıktan olsa gerek bir özür mırıldandı. Bütün bunlar Adelaide'a derin bir yalnızlık hissettirdi.

Battaniyeyi birkaç beyaz tişört ve çorapla birlikte makineye atıp yıkadı, saatler sonra kurutucudan çıkardığında lekenin çıkmadığını fark etti ama şimdi sıcaktı ve tam da olması gerektiği gibi kokuyordu: Deterjan gibi. Rory Hughes'ın deterjanı gibi.

Ne kadar sinir bozucu, diye düşündü. Rory ne çok şeyi çalmıştı ondan. Çamaşır deterjanının kokusu. İlk buluşmalarında sürdüğü parfüm. Bir zamanlar dilinde tadını aldığı Colgate diş macunu. Artık hepsi ona aitti. Ve Adelaide tüm bunları ondan geri almak istiyordu.

Bu düşünceyle dizlerinin üzerine çöktü. Kate Nash'in "Merry Happy" şarkısı masadaki hoparlörden yankılanırken –çamaşır katlarken eski pop şarkılar dinliyordu– Adelaide ağlamaya başladı. *"Evet, beni mutlu ettin... Ama belli ki benimle kalmak istemedin."*

(Sonrasında unutacaktı. Kalbinin kırgınlığını, kötü hissettiği o günleri unutacaktı. Yerde oturup koyu gri kanepesine yaslanarak gözyaşlarını yeni yıkanmış tişörtleriyle sildiğini, sonra da bir aptal gibi hepsini maskara içinde bıraktığından kendine küfrettiğini unutacaktı. Parçalarını tekrar bir araya getirdiğinde, parçalandığı zaman nasıl hissettiğini unutuyordu insan. İyileşen yaraların ilk açıldığında nasıl hissettirdiğini de. O yaraların nerede olduğunu az çok hatırlıyor, tazeyken nasıl sızladıklarını biliyor ama artık parmağını üzerine bastırıp, *İşte, beni tam buradan incittin,* diyemiyordu. Acı zamanla dinecekti. Ama şimdi değil.)

Ninova

Scanned with CamScanner

Bir anda "Wannabe" çalmaya başlayınca, Rory'yle Mallorca'daki otel odasında ettikleri dansı hatırladı. Sonra yılbaşı gecesindekini. Kendi beline dokunarak Rory'nin tenini sıkı sıkı kavrayışını, parmak uçlarında Rory'nin yüzünde gezdirişini hatırladı. Gözlerini kapadı, onu yanı başında hissedebiliyordu, işte oradaydı, tam önünde.

Kes artık, dedi yüksek sesle. *O piç herifin senden Spice Girls'ü de almasına izin verme. Zaten yeterince şeyini aldı.*

Adelaide gözyaşlarını yine tişörtüne sildi (zaten yeterince batmıştı). Celeste'e mesaj attı. Dışarı çıkmak ister misin?, diye sordu. Yoksa geceyi evde mi geçirelim?

Beş dakika sonra cevap geldi. Bir saate oradayım. Görüşürüz.

Adelaide'ın geceyi dışarıda geçirmeye ihtiyacı olduğuna karar verdiler. Birkaç içkiye ve biraz da dans etmeye. Adelaide, omuzlarını açıkta bırakan bir üstle siyah, dar bir kot pantolon giydi. *Kırmızı ruj fazla mı olur?* diye düşündü. *Yok, bu gece olmaz.*

Adelaide'ın eskiden sık sık gittiği ama yıllardır adımını bile atmadığı kulübe, Roxy'ye gittiler. Mekân çok nemliydi, öğrenci kaynıyordu ve mantıklı düşünen 26 yaşındaki birinin takılacağı türden bir yer değildi. *Ama bu gece mantığı kapı dışarı ediyoruz,* dedi Celeste. *Bu gece birkaç shot atacak ve 2001'den kalma Nelly şarkıları eşliğinde yabancılarla dans edeceğiz.* Burası tüm bunlar için aradıkları yerdi.

Shotları ardı ardına devirip ucuz biraları kafaya diktiler. Yabancılara kendilerini sahte isimlerle tanıtıp İngiliz aksanıyla konuştular çünkü sarhoştular ve bu saçmalığa ihtiyaçları vardı. Yani neden yapmayacaklardı ki? Adelaide –yani yeni ismiyle Lula Mae– kendini Townsend adında bir adamla konuşurken buldu. Texaslı bir finansçıydı, İngiltere'ye iş için gelmişti. Aksanı tatlı bir Güneyli melodisi gibi akıyordu. Birbirlerine "No Scrubs" söylediler, lise balosunda kıkırdayan ergenler gibi

Ninova

Scanned with CamScanner

gülüştüler. Adelaide adamın ellerinin kalçalarında, saçlarının arasında dolaşmasından hoşlandı. Townsend boynunun arkasına hafifçe üflediğinde tüyleri diken diken oldu ve içinden, *Aman Tanrım, bu tam da ihtiyacım olan şey,* diye geçirdi.

Aslında adım Adelaide ve bu benim gerçek aksanım. Şu an beni öpmene ihtiyacım var.

Öyle mi? dedi Townsend. *Peki, tamam.* Adelaide'ı belinden tutup havaya kaldırdı ve dilini ağzına soktu. Islak, romantizmden uzak bir öpücüktü ama kahretsin ki Adelaide'a iyi gelmişti. Celeste elinde yeni bir içkiyle bir köşeden tezahürat yapıyordu.

Townsend o gece Adelaide'la gitti. Tabii ki gidecekti. Sabahın üçünde sendeleyerek kapıdan girdiler, aceleci ergenler gibi koridorda soyunmaya başladılar. Townsend'in yan tarafına bir insülin pompası takılıydı, Adelaide onu yanlışlıkla yerinden oynatmaktan korktu. (Sorun değildi.)

Bekle, dedi Adelaide. *Prezervatifin var mı?*

Yok. Endişelenme, bebeğim.

Endişeleniyorum, bebeğim!.. diye çıkıştı Adelaide.

Adelaide doğrulup saçlarını kulağının arkasına attı. Açık artırma sunucusu hızında ve netliğinde konuşarak güvenli seksin öneminden bahsetti, *Çok kötü bir alerjik reaksiyon geçirdiği için,* HPV aşısını tamamlamadığını söyledi ve, *Cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmak istemiyorum. Dikkatli olunmazsa bu hastalıkların bazen rahim ağzı kanserine dönüşebildiğini biliyor musun?* diye ekledi.

Harikasın, tam da yatakta konuşulacak konular bunlar. Townsend boğuk, çatallı bir sesle hafifçe güldü.

Ne? Benimle eve gelmeyi kabul ettiğinde başka bir şey mi bekliyordun?

Sonunda eskiden New York'tayken kullandığı, köşeleri aşınmış eski cüzdanın içinde bir prezervatif buldu. Seks yaptılar,

Ninova

Scanned with CamScanner

iki sarhoş yabancının kolay ve mekanik birleşmesiydi. Sonra Townsend onu hayatta en çok neyin motive ettiğini sordu. Adelaide, *İnsanlar, sanırım*, dedi. *İyi olanlar.* Townsend başını yastığa gömüp ağlamaya başladı.

Özür dilerim. Siktir, bu gerçekten utanç verici. Kız kardeşim birkaç ay önce vefat etti de. İyi biriydi ve... Adelaide dudağını ısırıp bir eliyle Townsend'in saçlarını okşadı. Sorun olmadığını söyledi, içini dökebilirdi, o yanındaydı. İçinden evrene lanet edip gülmemek için kendini zor tuttu. Aklına çok korkunç bir düşünce gelmişti. *Gerçekten böyle bir ihtimal olabilir mi?*

Ninova

Scanned with CamScanner

OTUZ BİR

Eloise ve Nico'nun uçağı 27 Kasım sabahı saat onda havalimanına indi. Adelaide birkaç hafta önce işe dönmüştü, –bu kez kalıcı olarak diye umuyordu– yine de birkaç gün izin almıştı. Eloise'i havalimanında karşılamak istiyordu, elinde DEMOPOULO AİLESİ yazılı bir tabela, başında eğlenceli bir şapka vardı. Sık sık işten izin aldığı için iş arkadaşlarının rahatsız olduklarını biliyordu ama bazen kendi ihtiyaçlarının başkalarının ufak tefek rahatsızlıklarından daha önemli olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

Eloise saçlarını gelişigüzel bir topuz yapmış, üzerine de bordo renkli bir Fordham *sweatshirt*ü giymişti. Arkasından valizini sürükleyerek arkadaşına doğru koşup ona sıkıca sarılınca Adelaide'ın şapkası başından düştü.

Seni gördüğüme çok sevindim, dedi Eloise, yüzünü Adelaide'ın saçlarına gömerek.

Asıl ben seni gördüğüme çok sevindim, dedi Adelaide. *Tahmin bile edemezsin. Ee, Nico nerede?*

Az önce tuvalete gitti. Ama ben bekleyemedim.

Birkaç dakika sonra Nico da yanlarına geldi, saçları dağınık olsa da kendine özgü bir şıklığı vardı. Adelaide'a sarılarak onu havaya kaldırdı.

En sevdiğim çakma baldızım. Nasıl gidiyor?

Ninova

Scanned with CamScanner

Ah, aynı taş aynı hamam. Son görüşmemizden bu yana pek de bir değişiklik olmadı. Göz kırptı, ruhsal çöküşünü hafife almaya çalışıyordu. Tam bir Adelaide hareketiydi.

Gatwick Express'e binip Victoria'ya dönerek yağmur altında Adelaide'ın evine doğru yürüdüler. Onlar duş alırken Adelaide bir demlik çay yaptı. Eloise banyodan çıktığında –saçlarını havluya sarmıştı, aynanın yüzeyi buhardan tamamen bulanıktı– ona dumanı üstünde bir fincan uzattı. *Nico yatağında sızdı,* dedi Eloise. *Şu an üzerinde havluyla horladığına eminim.* Adelaide güldü.

Bu da demek oluyor ki, dedi Eloise, *o biraz kestirirken seninle iki lafın belini kırabileceğiz.* Kanepelerden birine oturup sağındaki boşluğa hafifçe vurdu. *Hadi, otur ve bana hayatında neler olduğunu anlat bakalım.*

Adelaide hafifçe iç çekerek oturdu. *Kesin olarak bildiğim tek şey önce âşık olduğum, sonra parçalara ayrıldığım ve şimdi de kendimi yeniden bir araya getirmeye çalıştığım.* Şimdilik hayatının merkezinde bu gerçekler vardı. Zaman zaman Meg ona, *Bazen bir şeylerin dağılması gerekir ki daha sonra olması gerektikleri yere yerleşebilsinler,* diye hatırlatıyordu.

Eloise başıyla onaylayarak çayından bir yudum aldı. *Peki, parçaları yeniden bir araya getirme işi nasıl gidiyor?* diye sordu.

Garip. Şu an iyiyim. Gerçekten, tamamen iyiyim. Şu hayattaki en yakın dostum yanımda, buzdolabım Şükran Günü için aldığım yiyeceklerle dolu ve...

Aklıma gelmişken, dedi Eloise, parmağını kaldırarak. *Yanımda bir kutu balkabağı püresi ve bir kutu kızılcık sosu getirdim. Unutturma sakın.*

Mükemmel. Harika. Bak, görüyor musun? Her şey yolunda işte. Sen ve Nico buradasınız, yanınızda Amerikan yiyecekleri getirmişsiniz. Çiçeği burnunda evli bir çift olarak ilk Şükran Günü'nüzü bu aptal arkadaşınızla bu aptal Londra'da geçiriyorsunuz. Bunun için çok ama çok minnettarım.

Ninova

Scanned with CamScanner

Ama? dedi Eloise.

Ama, diye devam etti Adelaide. *Zihnim bir süreliğine çok karanlıktı. Dahası o karanlık hep bir yerlerde, gölge gibi pusuda bekliyor. Ne olursa olsun. Hayatımda ne kadar ışık olursa olsun, hep orada bekliyor.*

Hastalık zihne kök saldığında bambaşka bir hâl alıyormuş, diye düşündü. Bu öyle bir şeydi ki ne tıkanan sinüslere ne de kırılmış kemiklere benziyordu. Beynindeki kimyasalların içine usulca yayılıyordu. Hiçbir hastalık düz bir çizgide ilerlemiyordu. Asıl tehlikeli olan, bir kez kendini yok etmenin eşiğine geldiğinde, zihninin nelere muktedir olduğunu da artık biliyor olmaktı. Artık hiçbir köşe yasak, hiçbir karanlık ulaşılamaz değildi.

Belki, dedi Eloise. *Ben bir terapist değilim ama belki de o karanlık tahmin ettiğin kadar kötü bir şey değildir. Belki de sana, direksiyonu ters yöne çevirebileceğini hatırlatan bir işarettir. Anlıyor musun? O karanlık ve ürkütücü yerden çıkıp ışığa ulaşabiliyorsun. Artık oraya nasıl gideceğini biliyorsun ama en önemlisi, oradan nasıl çıkacağını da biliyorsun.*

Meg gibi konuşuyorsun. İyi anlamda yani. O hep bana karanlıkla savaşmak yerine onunla yaşamayı öğrenmem gerektiğini söylüyor.

Kesinlikle. Aynen öyle. Ama bu iş o kadar da kolay değil, değil mi?

Hem de hiç, dedi Adelaide.

Sonra ortada bir sebep yokken gözleri doldu. Korkuyor muydu? Belki. Ama daha çok anlaşıldığını hissetmenin getirdiği derin, sarsıcı bir huzurdu içinde büyüyen. Eloise karşısında, eşofman altıyla kanepede bağdaş kurmuş oturuyordu. Usulca uzanıp Adelaide'ın gözünden akan yaşı sildi. *Seni çok ama çok seviyorum, biliyorsun değil mi? Ve bu karanlıkla mücadele ederken ben hep senin yanındayım.*

Biliyorum. Ben de seni çok ama çok seviyorum.

Ninova

Scanned with CamScanner

Adelaide yatağını Nico ve Eloise'e vermişti. Kanepede yatmaktan çok mutluydu. Onların rahatça geniş geniş uyumasını istiyordu. Nico'yu açılır kapanır bir yatakta yatırmaya vicdanı el vermezdi. (Üstelik öncekı gece o kadar çok şarap içmişlerdi ki Adelaide nerede uyuduğunu bile hatırlamıyordu.)

Şükran Günü sabahı, saat yedi civarında Eloise sessizce oturma odasına girdi. Çoktan giyinmiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı.

Adelaide, dedi omzuna hafifçe vurarak. *Hadi kalk, üstüne bir şeyler geçir. Yürüyüşe gidiyoruz.*

Adelaide bu anıyı yıllarca saklayacaktı. En yakın dostu tarafından uyandırılmak, genellikle ilkokulda yapılan pijama partilerine, tatilde uyunan öğle uykularına ya da içkiyle geçen gecelerin ardından gelen yorgun sabahlara özgü bir şeydi.

"Hadi kalk, üstüne bir şeyler geçir," cümlesiyle uyanmak Adelaide'ın alışıldık olduğu bir şey değildi. Farklıydı. Özeldi.

Sütlü kahvelerini termos bardaklarına doldurup kalın montlarına ve atkılarına sarınarak dışarı çıktılar, sabah havası serin, misler gibi ve çiğle kaplıydı. Tate'e doğru yürüyüp sabah koşucularının ve koyu mavi üniformaları içinde okula giden çocukların arasından süzülerek nehir boyunca ilerlediler. Eloise'in hukuk fakültesindeki son yılı, yaklaşan finalleri ve kampüste alyansıyla dolaşmanın nasıl bir his olduğu hakkında konuştular. *Garip,* dedi Eloise. *Nico'nun eşi olarak sanki yeni bir amaç edinmiş gibiyim. Sanki ona karşı her zamankinden daha sorumlu hissediyorum, onun için her zaman doğru olanı yapmak istiyorum, anlıyor musun?* Adelaide başıyla onayladı. (Dürüst olması gerekirse pek de anlamıyordu.)

Parlamento Binası'nın, iskelelerle kaplı Big Ben'in ve Westminster Abbey'nin önünden geçerek yürümeye devam ettiler. Birkaç saat içinde gökyüzü yağmur bulutlarıyla dolacaktı ama şimdilik hava açıktı, sabah dokuzdan önce ortaya çıkan o özel gün ışığı, binaların tepelerine vuruyordu. Dönüşte Waitrose'a

Ninova

Scanned with CamScanner

uğradılar, masaya koymak için karışık bir buket çiçek, taze çırpılmış krema ve dünkü iki buçuk şişelik şarap keyfinin telafisi niyetine üç şişe kırmızı şarap aldılar.

Daireye döndüklerinde Nico hâlâ uyuyordu. Bir demlik daha kahve hazırlayıp Şükran Günü menüsünü planlamaya başladılar. Mutfakta oturup fısıltıyla ekşi mayalı iç harçtan ve balkabaklı turtayı nasıl yapacaklarından konuştular. Eloise, Adelaide'ın yemeyeceğini bile bile koca bir hindi yapmaya kararlıydı. İlham olsun diye eski bir Julia Child ve Jacques Pépin videosu izlediler, *Cooking in Concert* programında hindiyi doldurup fırına veriyorlardı. (Adelaide az kalsın çiğ hindiyi kafasına geçirecekti. *Bunu Nico'yu korkutmak için kullanabilirsiz!* dedi. *Ya da sen kafana geçirip Friends'teki Monica gibi dans edebilirsin!* Eloise hemen reddetti.) On buçuk gibi Nico uyku sersemliğiyle mutfağa girdiğinde ikisini yerde oturmuş, sebebini bile bilmedikleri bir şeye kahkahalarla gülerken buldu.

Bölüyorum kızlar ama, dedi, gözlüğü kaymış, dağınık kahverengi saçları başının tepesinde topak topak olmuştu. *Bakın size ne getirdim!* Bir elinde briki, diğerinde bir paket Yunan kahvesi tutuyordu. *Fallarınıza bakmamı ister misiniz?* İkisi de ellerini kaldırdı.

Nico Adelaide'ın falına bakalı üç buçuk ay olmuştu. O zaman fincanında bıçaklar, kırık yüzükler ve makaslar görmüştü, bunlar tehlikenin habercileriydi. Ama bu kez fincanın dibinde belli belirsiz bir çapa ve at şekli fark etti, işinde başarı ve romantizmin işaretleri olabilir miydi?

Bu fincan yalan söylüyor, dedi Adelaide. Ama yalan değildi.

Patates püresi ve kremalı peynirli makarna yaptılar, üzerine vegan marshmallow serpilmiş tatlı patatesleri fırına verdiler. İç harcı hazırlayıp brüksel lahanası kızarttılar, kızılcık sosuna buladıkları ve Adelaide'ın asla bitmeyeceğinden emin olduğu;

Ninova

Scanned with CamScanner

ironik ama hem devasa hem de küçük olan bir hindi pişirdiler. (Sonunda bütün hindiyi bitirdiler.) Saat dört civarında Celeste geldi, Adelaide ve Eloise'e sıkıca sarıldı, Nico'yla tokalaştı, onunla ilk kez tanışıyordu. Yanında şarap ve çikolatalı pikan cevizli turta getirmişti. Masa, çiçekler ve şamdanlarla ışıl ışıl görünüyordu, kadehleri tehlikeli ölçüde Côtes du Rhône ile doluydu. *Eski dostlara ve yeni başlangıçlara!* diye kadeh kaldırdılar ve ardından yemeğe yumuldular.

Hadi sırayla neye şükrettiğimizi söyleyelim! dedi Celeste, yemeğin ortasında.

Evet, hadi yapalım, dedi Eloise. *Sen başla.*

Celeste işi, öğrencileri ve Ulusal Sağlık Hizmetleri için şükran duyduğunu dile getirdi. *Ve tabii ki sizler için de,* diye ekledi. *Burada olduğum için, bizi bir araya getiren Adelaide Williams'a ve bu hindiyi pişirme işini üzerimden alan Eloise'e şükranlarımı sunuyorum.* Herkes hafifçe güldü.

Nico iyi dostları, güzel yemekleri ve *Mutlu eşi, mutlu hayatı* için şükrettiğini söyledi. (Eloise bu sözlere göz devirdi.) Eloise ise *uçuş millerine* –çünkü bu sayede bu seyahati ayarlayabilmişti– ve *tatlı Adelaide'a, tatlı Nico'ya ve Londra'da bize bir aile olan Celeste'e,* diye ekledi.

Bu biraz kasvetli kaçacak ama, dedi Adelaide. *Bu yıl kalbimin atmasını sağlayan sizlere şükrediyorum. Hem fiziksel hem de mecazi anlamda. Ayrıca şu anda, tam bu anda, hep birlikte burada olduğumuz için.*

Evet, evet! dediler hep bir ağızdan.

Peki, dedi Adelaide. *Tatlıya geçelim mi?*

Hangisini tercih ederdiniz, diye sordu Eloise, *tüylerle kaplı olmayı mı yoksa pullarla kaplı olmayı mı?*

Adelaide ve Nico aynı anda *Pullar!* diye bağırdı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Asla! dedi Eloise. *Ben kesinlikle tüylü olmak isterdim. Hem de sonuna kadar!*

Sanırım ben de onu tercih ederdim, dedi Celeste. *Tüylü olmak rahat olurdu. Ama, şey, bilemiyorum. Kararsız kaldım.*

Ben Yunanım, dedi Nico. *Sıcağı ve denizi severim. Hem Adelaide zaten tam bir kertenkele gibi,* dedi ve ona bir beşlik çaktığında Adelaide, *Sonuna kadar pullar!* diye karşılık verdi.

O akşam üç şişe şarabın ve on tur *Hangisini Tercih Edersiniz?* oyununun ardından salondaki her şey bulanık görünmeye başlamıştı. *Üst yarın at, alt yarın insan mı olsun isterdin yoksa üst yarın balık, alt yarın insan mı? Bacaklarının spagetti olmasını mı yoksa ellerinin muffin olmasını mı isterdin? Zıplayarak ışınlanmak mı isterdin yoksa uçabilmek mi?* Her biri hararetli tartışmalara yol açıyordu.

Saat on bir civarı sessizleşip Adelaide'ın kanepelerine yayıldılar. Eloise'in ayakları kolçağın üzerinden sarkıyordu. *Artık eve gitmeliyim,* dedi Celeste. *Yarın iş var.* Ayağa kalktı, sonra eğilip herkese sarılarak veda etti. Kapıdan çıkarken onlara öpücükler gönderdi.

Bu, her şeyin güvenli, güzel ve yolunda olduğu gecelerden biriydi.

Nico Yunanistan'dan eski bir arkadaşıyla buluşacaktı, Eloise ve Adelaide'sa ertesi gün için plan yapmıştı. Kasvetli havaya rağmen kol kola girip Adelaide'ın daha önce Eloise'i götürmediği kutsal mekânlardan biri olan *Fortnum & Mason*'a yürüdüler.

Burada yaşarken annem ve kardeşlerimle sık sık buraya gelirdik, dedi Adelaide. *Çok eğlenceliydi.*

Sabırsızlanıyorum, dedi Eloise.

Adelaide yazın Rory'yle geldiğinden beri buraya adımını atmamıştı, karanlık görünen her şeyin bir anda yeniden aydınlandığı o günden beri. Bu binaya girmek –tezgâhlarda ser-

Ninova

Scanned with CamScanner

gilenen Türk lokumlarını, raflara dizili çayları görmek– artık ona keyifli ve huzurlu gelmiyordu. Rory Hughes'ın anısıyla kirlenmişti sanki.

Adelaide'ın bir parçasını daha kendine mal etmişti.

Her şey yolunda mı? diye sordu Eloise.

Evet. Evet ama... Şu an her şeye Rory'nin gözünden bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Ne demek istiyorsun?

Adelaide açıklamaya çalıştı. Taze çamaşır kokusunu, naneli diş macununu ve şimdi de Fortnum & Mason'ın tatlı cazibesini Rory'yle bağdaştırdığını...

Sanki ona aitlermiş gibi. O bölgeye artık adımımı bile atamıyorum. Mecazi anlamda tabii ki.

Biliyorum. Yani aslında bilmiyorum ama anlıyorum. Sanırım şimdi "hadi eve dönüp Rory'nin diş fırçalamanı nasıl mahvettiyse burayı da öyle mahvetmesine izin verelim" diyebilirim. Ama ne diyeceğim biliyor musun? Siktir et onu. Siktir et o lanet herifi. Hadi tamamen bize ait olacak, tamamen sana ait olacak yeni anılar yaratalım.

Üst kata, Parlour bölümüne çıktılar. Sıcacık çörek, dondurma ve dumanı üstünde çay sipariş edip New York'taki ve Londra'daki hayatları hakkında konuştular. Yani Rory Hughes dışında her şey hakkında. Ve birlikte Adelaide için yepyeni anılar yazmaya başladılar.

Ninova

Scanned with CamScanner

OTUZ İKİ

Adelaide, Noel'i ailesiyle birlikte geçirdi. Massachusetts'teki ablasının evinde, battaniyelere sarılmış hâlde. Yeğeniyle birlikte kurabiye süsledi (çoğu komik şekilde penise benzemişti) ve köpeği Puff'a sarılarak ona Londra'da sahiplenmeyi düşündüğü yavrudan bahsetti. O köpeğin Puff'ın uzun mesafeli dostu olacağına söz vermişti. Hediyeler açıldı, ilahiler söylendi ve Izzy, Adelaide'ın hatırladığı kadarıyla ilk kez ona şunları söyledi: *Unutma, Adelaide. Senin de şu hayatta yer işgal etmeye hakkın var.* O yıl hiçbir tartışma çıkmadı, kimse kimseye bağırmadı, büyük tartışmalar yaşanmadı. Adelaide ilk kez kendini geri çekilip içine kapanmak zorunda hissetmedi.

Noel'den sonra, New Jersey'ye gitmek için Amtrak trenine bindi. Babasıyla birkaç gün geçirdi, babası ona sarılıp moral verdi (ve birkaç da hediye: mumlar, kazaklar ve üstünde kirpi desenleri olan çoraplar). Sonra yılbaşını Londra'da geçirmek üzere uçağa bindi.

Bu sene yılbaşı farklı hissettiriyordu. Belki de Adelaide sarhoştu? (Epey sarhoştu.)

Altın pullu siyah bir kazak giymiş, saçlarını tepede atkuyruğu yapmıştı. Sabah onda uçağı indiğinde birkaç saat uyumak için eve geçti, sonra da Celeste'in yılbaşı partisi için hazırlanmaya.

Ninova

Scanned with CamScanner

başladı. Gözlerine siyah kalem çekti, göz kapaklarına hafifçe far sürdü. Saçlarını tekrar tekrar düzelttikten sonra sıkıca topladı.

Celeste'in evinde sadece birkaç kişi vardı: Adelaide ve işten bazı arkadaşları. Peynir tabakları, kapkekler, şarap ve daha fazla şarap. (Bir iş arkadaşı kendi deyimiyle "geleneksel aile tarifi" olan bir sürahi *eggnog* getirmişti. Adelaide kaç kadeh içtiğini bile hatırlayamıyordu.)

Bu yıl üç karar aldım, dedi Adelaide, üç parmağını kaldırıp bir gözünü kaparken. Dili dolanıyordu. *Bir: Köpek sahiplen.* Celeste başıyla onayladı, onu gelecek hafta alacaklardı. *İki: Tekrar flört etmeye başla; yani uygulamalar aracılığıyla falan.* Güldüler. *Ve üç: 2020'de bu kadar boktan bir duruma düşme.*

Şerefe o zaman! dedi Celeste. *2020'ye!*

(O sırada ikisi de "COVID" kelimesinin anlamını bilmiyordu.)

David Bowie şarkıları eşliğinde dans edip tahmin oyunları ve Celebrity oynadılar. Gece yarısı yaklaşırken maytapları yakıp havada sallayarak geri sayım yaptılar. Bu yılın ayrılıklar ve hastane ziyaretleriyle değil, daha güzel şeylerle hatırlanmasını umuyorlardı. Hep bir ağızdan *Mutlu Yıllar!* diye bağırdılar. Adelaide 2019 denen bu kaosun (bilhassa da 2019'da bizzat dönüştüğü kaosun) ortasında Celeste ve (FaceTime'dan bağlanan) Madison yanında olduğu için şükrediyordu.

Sizi seviyorum, kızlar, dedi, ardından sendeleye sendeleye Celeste'in banyosuna girip halının üzerine kıvrılarak uyuyakaldı.

On, belki yirmi dakika sonra Celeste onu kaldırıp yatağına taşıdı. Yorganı üzerine örttükten sonra partiye döndü. Gece üç gibi odasına giren Celeste yatakta denizyıldızı gibi yayılan Adelaide'ı nazikçe kenara iterek kendine biraz yer açtı.

Bu kadar sarhoş olduğuma inanamıyorum, diye mırıldandı Adelaide. *Daha 2020'nin başındayız ve şimdiden dağıttım bile. Ben neden böyleyim? Neden benim gibi birine katlanıyorsun ki?*

Ben sadece sana katlanmıyorum, dedi Celeste, Adelaide'ın saçını okşayarak. *Seni seviyorum, güzelim.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Gerçekten mi?

Evet. Sarhoş olsan da olmasan da. Banyomun zemininde sızsan da dimdik ayakta dursan da. Seni seviyorum, Adelaide.

Ben de seni seviyorum, dedi Adelaide.

Adelaide sabaha baş ağrısıyla uyandı. Yanaklarına rimel bulaşmıştı, saçlarıysa darmadağınıktı.

2020'deyiz, dedi Celeste alaycı bir ifadeyle. Adelaide'a dumanı üstünde bir fincan kahve uzattı. *Yeni hayatına hoş geldin.*

Tanrım, dedi Adelaide. *Hoş bulduk, sanırım.*

Hızlıca duş alıp Celeste'e mutfaktaki şampanya kadehlerini ve cam şişeleri toplamasında yardım etti. Sonra Celeste'ten bir kazak ödünç alıp –neredeyse dizlerine kadar iniyordu, boy farklarını düşününce şaşılacak bir durum değildi– en yakın otobüs durağına yürüdü. Hava tertemizdi ve soğuk, yüzünü yakıyordu.

Otobüs durağında bir anlığına Rory Hughes'ı gördüğünü sandı. Tabii ki o değildi, sadece uzaktan ona benzeyen biriydi. Yine de kalbi sıkışmıştı. Yeni bir yıldı, yeni bir başlangiç yapıyordu ama nedense onunla hikâyesi hâlâ yarım kalmış gibi geliyordu. Rory'yi Waterloo İstasyonu'nda öpmüş, sonra da telefonla arayıp ayrıldıklarını söylemişti. O günden beri ondan ne haber almıştı ne de onu bir daha görmüştü. Bir anda *puff* diye hayatından yok olup gitmişti.

Adelaide'ın bir teorisi vardı, hatırlıyor musunuz? En önemli insanların hayatımıza en çok ihtiyacımız olduğu anda girdiğine dair olan. Bir zamanlar bunun Rory Hughes için de geçerli olduğunu düşünmüştü. Hatta bir dönem Nathalie Alban için bile aynı şeyi hissetmişti. Bu denli yanılmış olabilir miydi?

Belki de yanılmadın, dedi Meg ona, ertesi gün çayını yudumlarken. (Meg'in seanslarında çay içmesi bir ritüel gibiydi, hiç istisnası yoktu.) *Belki de bu teoriyi tersine çevirmelisin. Belki de* sen *onun en çok ihtiyacı olduğu anda hayatına girdin.*

Ninova

Scanned with CamScanner

Ne demek istiyorsun? dedi Adelaide öne doğru eğilerek. Daha önce hiç bu teoriyi bu şekilde düşünmemişti, bir başkasının hayatında bu kadar büyük bir etkisi olabileceğini düşünmek onu şaşırtmıştı.

Şunu düşün. Sana, kendini onun kurtarıcısı olarak görmeni istemediğimi söylemiştim ama merhametini hatırla. O kızın anısına açılan yardım fonuna yaptığın bağışları. O adama aldığın kitapları, soğuk gecelerde evinde rahat uyuyabilmesi için verdiğin battaniyeyi düşün. Tüm bunların ne kadar büyük fedakârlıklar olduğunu, gece yarısı seni arayıp büyük bir buhran yaşadığını söylediğinde onunla sabaha kadar telefonda konuştuğun o saatleri düşün. Onun hayatına girmesi gereken kişi belki de sendin.

Adelaide duraksadı, düşündü. Kusursuz biri değildi, bunu bizzat biliyordu. Yine de dönüp baktığında –birlikte yedikleri akşam yemeklerinden, zor bir gün geçirdiğinde kapısına sessizce *milkshake* bırakmasına kadar her şeyi hatırladı– Meg'in sözlerinden daha bir emin oluyordu. Evet, emindi! Adelaide biliyordu. Biliyordu! İyi niyetinin baskın çıkmadığı hiçbir denklem yoktu. Her anlamda kötülükten çok iyilik yapmıştı. O, yeterince iyiydi.

Meg'in ofisinden çıkarken montunun fermuarını çenesine kadar çekti. Ocak ayının ikinci haftasıydı ve kırtasiye malzemeleri satılan dükkânda yılbaşı kartları indirime girmişti. Yarı fiyatına bir kutu kart aldı. Kartın üzerindeki kırmızı posta kutuları kara bulanmıştı.

Sevgili Rory, diye yazdı. *Hâlâ kalbim kırık olsa da gecikmiş bir mutlu Noeller dilemek ve yeni yılın kutlu olsun demek istedim. Her zaman en önemli insanların hayatımıza en çok ihtiyacımız olduğunda girdiğine inandım ve –bütün kalbimle umuyorum ki– biz de birbirimizin hayatına tam olarak doğru zamanda girdik. Beni Fleabag ve Crabbie's Ginger Beer'la tanıştırdığın için teşekkür ederim. Umarım bu yıl en*

Ninova

Scanned with CamScanner

güzel anların mutlulukla dolu, kötü anlarınsa biraz daha katlanılabilir olur.

Kartı zarfa yerleştirip kapadı. Rory'nin adresini yazıp sağ üst köşeye bir pul yapıştırdı ve zarfı dışarıdaki posta kutusuna attı; üzerinde kar olmayan, yeni ve temiz bir posta kutusuna.

Kalbimizin bazı parçalarını başkalarına ödünç vermez, onları feda ederiz. Bazı insanlar söz konusu olduğundaysa onlara verdiğimiz parçaların bir daha asla geri dönmeyeceğini biliriz. Adelaide uzun zamandır içinde tuttuğu, kalbinin ona ait olan bir parçasını Rory'ye vermişti. *Hayır,* dedi kendi kendine. *O parçaya hâlâ ihtiyacım var.*

Ama bunun bir faydası yoktu. Çünkü o parça artık ona ait değildi. Rory'nin olmuştu. Ve kartı posta kutusuna düştüğünde, Adelaide sonunda bu işin peşini bıraktı.

Cumartesiydi. Adelaide her sabah *Sevgili Evan Hansen* tarzında mektuplar yazan biri olsaydı bugünkü mektubu kesinlikle şöyle başlardı: *Sevgili Adelaide Williams, bugün harika bir gün olacak.* Çünkü bugün –serin mi serin, pırıl pırıl bir 4 Ocak günüydü– Adelaide tüylü bir Cavoodle köpek sahiplenmeye gidiyordu. Ona Fitz adını verecekti ve Fitz, sonsuza kadar onu sevecekti.

O gece neredeyse hiç uyuyamamıştı, yatakta dönüp durmuş, pencereden ayı izlemişti. Noel Baba mı geliyordu? Çünkü Adelaide'a göre Noel Baba'yı beklemek tam da böyle bir histi.

Duşta şarkılar söyledi. Her zamanki gibi saçlarını düzleştirdi ve Battersea'deki barınağa giderken kendine buzlu latte ısmarladı. Kışın buzlu kahve içmek parmaklarını dondursa da umursamadı. Güneş parlıyordu, bulutlar dağılmıştı ve evet, bugün gerçekten güzel bir gündü.

Merhaba, dedi resepsiyondaki görevliye. *Ben Adelaide Williams! Bugün köpeğimi Ömürlük Yuvası'na götürmek için geldim!* Resepsiyonist, Adelaide'ın heyecanına gülümseyerek karşılık

Ninova

Scanned with CamScanner

verdi. *Ne harika. Lütfen oturun. Önce doldurmanız gereken birkaç evrak var, sonra gidip onu getireceğim.*

Adelaide bir sandalyeye oturup çantasından *Heartburn* kitabını çıkardı, beklerken kaldığı yerden okumaya çalıştı. Ama ne cümlelere ne de paragraflara odaklanabiliyordu. Önünde birkaç form ve birkaç dakika vardı. Fitz'le arasındaki tek engel bunlardı. Aklı sürekli minik, tüylü dostunun pembe burnuna kayıyor, *Umarım onun için seçtiğim oyuncağı sever,* diye düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra, mor tişört ve kot pantolon giymiş bir kadın, elinde tasmayla dışarı çıktı. Tasma boştu ama kısa süre sonra küçük, kıvırcık tüylü bir şey hızla peşinden geldi. Kadın, Adelaide'ın kollarına sıcacık, kıpır kıpır bir yavru uzattı; beyaz ve tarçın rengi tüyleri olan ufacık bir şeydi. Adelaide'ın dudağı titredi. Sanki biri ona küçük, canlı bir gün ışığı uzatmıştı, yavrunun varlığı ânında içini ısıtmıştı.

Fitz, dedi kadın. *Yeni sahibinle tanış.*

Seninle tanıştığıma memnun oldum, Fitz, dedi Adelaide. Sesi boğazında düğümlendi. *Üzgünüm,* dedi kadına dönerek, *Biraz duygulandım.*

Sizi çok iyi anlıyorum, dedi kadın gülümseyerek. *Sadece birkaç küçük ev prosedürünü gözden geçireceğiz, sonra sonsuza dek mutlu mesut yaşamak üzere evinize gidebilirsiniz.*

Adelaide gülümsedi.

Birkaç saat sonra Celeste heyecanla Adelaide'ın evine geldi, tatlı Fitz'le tanışmak için sabırsızlanıyordu. Fitz, gelir gelmez salonun bir köşesine çişini yapmıştı ama Adelaide hiç umursamadı. Antibakteriyel spreyle temizledikten sonra ıslak kâğıt havluları yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çöp kutusuna attı. Artık bir köpeği vardı! Adelaide Williams'ın kendine ait bir köpeği vardı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Celeste'le birlikte sıcak çikolatalarını yudumlarken dönüşümlü olarak Fitz'i kucaklarına aldılar. *Ne kadar sakin,* dedi Celeste, *Çok narin ve sevimli.* Adelaide başıyla onaylayıp utanç içinde yakında ona "Oğlum" diyecek miyim diye merak etti. (Cevap, kesinlikle evetti.)

Pekâlâ, dedi Celeste. *Öyleyse 2020'nin ilk maddesi tamamlandı: Köpek sahiplenmek. Bu maddenin üzerini çizelim.* Adelaide tekrar başıyla onayladı. *Şimdi sırada ne var? Geçen gece dediğin gibi tekrar birileriyle çıkmaya mı başlayacaksın?*

Adelaide yüzünü buruşturarak, *Her şeyin sırası var,* dedi.

Ver şu telefonu. Neden hemen şimdi flört uygulamasında bir hesap açmıyoruz? Yara bandını tek hamlede çekmek gibi düşün bunu.

Saniyeler içinde Adelaide'ın Rory Hughes'la tanıştığı flört uygulamasını yeniden indirdiler, o eski mesajlar hâlâ arşivde kayıtlıydı. Fotoğrafları eskimişti, sonuçta aşağı yukarı iki yıl öncesine aitti. *Ama hâlâ çok güzelsin,* dedi Celeste. *Bunları sonra güncelleriz. Önce bir bakalım kimler varmış.*

Aslında düşününce komik, hatta garipti. Saçmalığın daniskasıydı. Bütün bunlar Silikon Vadisi'nden birkaç adamın daha fazla seks yapabilmek için yazdığı bir algoritmayla başlamıştı. Olanlar ne yıldızların ne tanrıların ne de kaderin işiydi. Bir algoritma sayesinde Rory Hughes hayatına girmişti, tıpkı onu hayatından bir anda çıkardığı gibi.

Ve işte Adelaide bir kez daha ateşle oynuyordu.

İşte tam da o anda Bubs'la tekrar karşılaştı. Ama bir komedi kulübünün bodrumunda, tıklım tıklım bir metroda, Rory'nin oturma odasında ya da ofisinden çıkar çıkmaz köşebaşında değil. Hayır, onunla tam olarak Rory'yle ilk tanıştığı flört uygulamasında karşılaştı. Hayatını paramparça eden o uygulamada.

Ekrana baktı, parmakları Bubs'ın yüzünün üzerinde durdu. O tanıdık gülümsemesi, o hafif şaşkın bakışı... Ekranı sağa kaydırdığında, *Az önce ne yaptım ben?* diye düşündü.

Ninova

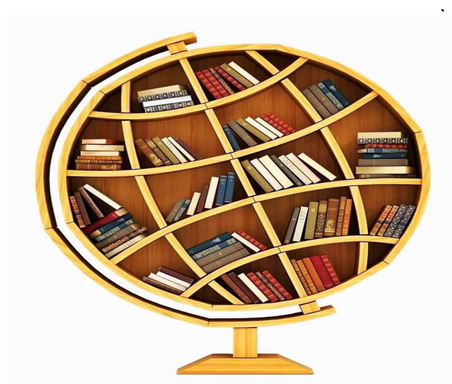
Scanned with CamScanner

Bahar

Londra

2023

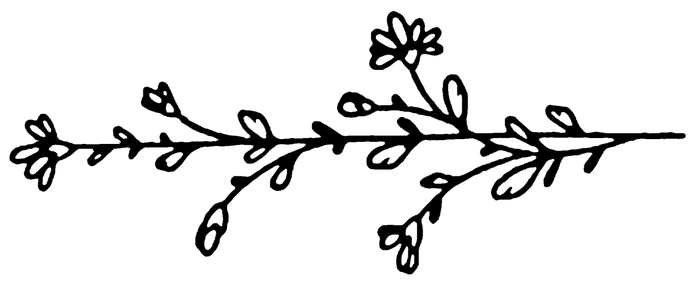

Ninova

Scanned with CamScanner

SON SÖZ

Onu tekrar görecekti, elbette görecekti. Yıllar sonra, Green Park'ta yanından geçecekti, Fitz'le (çünkü artık bir köpeği vardı!) koşuya çıktığı esnada *o* yere çömelmiş, ayakkabı bağcıklarını bağlıyor olacaktı. Fitz'e gülümsediğini, dudaklarını büzerek öpücük sesi çıkardığını görecekti. Sol elinin yüzük parmağında kalın, gümüş bir yüzük güneşte parlayarak Adelaide'ın dikkatini çekecekti.

Sonra o ayağa kalkacak ve tasmayı tutanın Adelaide olduğunu asla fark etmeden yürümeye devam edecekti. Adelaide'ın midesi altüst olacak, asit boğazını yakmaya başlayacaktı.

Adelaide eve döndüğünde, *Bil bakalım bugün kimi gördüm,* dedi Brennan'a. (Artık Bubs'a Brennan diyordu.)

Kim? diye sordu Brennan. Adelaide'ın ter kokan alnına bir öpücük kondurup ona buzlu kahve uzattı.

Tahmin et.

Prenses Charlotte mı? George? Louis? Kraliyet ailesinden hangi biri? Bir hayalet mi? Belki de kraliyet hayaleti?

Hayalet doğru tahmin ama geçmişten biri. Rory Hughes.

Ah, dedi Brennan, ânında yüzü düştü. *Hassiktir. Konuştunuz mu?*

Ninova

Scanned with CamScanner

Konuşmamışlardı. Brennan'ın rahatladığı yüzünden açıkça belli oluyordu.

Ama yüzüğünü fark ettim, dedi Adelaide, sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışarak. *Evlenmiş olmalı.*

Evet. Eski iş arkadaşımız Diana bazı fotoğraflar paylaşmıştı. Ivy adında bir kadınmış sanırım. Liseden tanıdığı biri.

Ivy'yle mi evlenmiş? Rory'nin ilk sevgilisini, o sahte İngiliz aksanıyla konuşan Amerikalı kadını hatırladı. *Üstelik bana söylemedin?!*

Düşündüm ki... Bilmiyorum. Seni üzer diye düşündüm.

Yanıldın, diye düşündü Adelaide. Rory'nin yüzüğünü gördüğünde midesi altüst olmuştu, evet ama Brennan tam olarak haklı sayılmazdı.

Rory'yi en son gördüğünden bu yana o kadar çok şey değişmişti ki. Hâlâ Londra'daydı ama artık Brennan'ın Angel'daki dairesinde yaşıyordu. Fitz için küçük bir bahçesi ve Adelaide'ın içini baton mumlarla, üzerini de orkidelerle süslediği eski bir şöminesi vardı ve her gece Brennan'la birlikte büyük, yumuşak bir yatakta uyuyordu. (Brennan bazen onun uykuda çok fazla döndüğünden şikâyet etse de onu asla yerde uyumaya zorlamamıştı.)

Hâlâ Sam ve Djibril'le Alliance'ta çalışıyordu ama aynı zamanda birkaç aydır Amerika'daki siyasi kampanyalar için iş başvuruları yapıyordu. Bir kadın adayın seçim kampanyasına yardım etmeyi kafasına koymuştu. (Üniversiteden birkaç tanıdığını devreye soktu.)

Madison ve Celeste'se İngiltere'yi tamamen terk etmişlerdi. Madison ve Anurak artık Singapur'da yaşıyordu; Madison Amerikan okulunda müdür olmuştu, Anurak eğitim teknolojisi girişimlerine fon sağlayan bir yatırım firmasında çalışıyordu. Celeste'se geçen ekimde tam ona yakışır şekilde spontane bir karar alıp Fransız bir finansçı/DJ'yle gitmişti. Şimdi Paris'te,

Ninova

Scanned with CamScanner

Canal Saint-Martin'de küçük bir dairede yaşıyorlardı; Celeste, diplomat çocuklarının gittiği anaokulunda öğretmenlik yapıyordu.

Eloise'le Nico Brooklyn'e taşınmıştı. Eloise ceza hukuku üzerine küçük bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyordu. İlk çocuklarını bekliyorlardı, ismi Mia Lucille Adelaide Demopoulos olacaktı; adını her harfiyle yaşayacak bir kız.

Adelaide hayatındaki kadınları, ailesini ve küçük yeğenini düşündü. İsmini taşıyacak olan o bebeği düşündü. Onlarla telefonda konuşurken yüreğinin nasıl da kabardığını, kapatmadan önce her seferinde *Seni seviyorum* demeden edemediğini. Brennan'a âşık olmanın şömine başına kıvrılıp sıcak çay içmeye benzediğini, onun varlığının yudum yudum kemiklerini, kalbini ve ruhunu ısıttığını düşündü.

Her aşkın aynı hisler uyandırmadığını biliyordu elbette. Ama Adelaide bu hisleri –ister romantik ister platonik isterse aile sevgisi olsun– hep sarsıcı ve baş döndürücü bir yoğunlukta yaşardı: ailesine, arkadaşlarına, hayalî karakterlere, sahiplendiği köpeği Fitz'e ve şimdi Brennan Uralla-Burke'e karşı... Sevdi mi tam severdi. Bildiği tek yol buydu.

Rory Hughes öyle sevmiyordu. Onun kalbi Adelaide'ınkinden tamamen farklı çalışıyordu, bunu yeni yeni fark ediyordu. Rory'nin aşkı geçmişe aitti, bugüne değil. Lise aşkıyla evlenmişti, hayatını paylaşmak istediği kişinin o olduğunu anlaması yıllar sürmüştü. Çünkü Rory hiçbir zaman gelecek hayalleri kuran biri olmamıştı. Ama Adelaide öyle değildi. O, Rory'yle tanıştığı andan itibaren birlikte kuracakları geleceği hayal etmişti. Her zamanki gibi ilk bakışta, sırılsıklam âşık olmuştu, hiç tereddüt etmeden. Bu, kış mevsiminde denizde yüzmek gibiydi. Heyecan verici ama aynı zamanda can yakıcı, acı verici ve katlanılmaz derecede soğuktu. Onlarınki hiçbir zaman huzurlu bir aşk olmamıştı, Adelaide ne kadar uğraşırsa uğraşsın ilişkilerine sıcaklık katamamıştı.

Ninova

Scanned with CamScanner

Şimdi, geriye dönüp baktığında, Rory Hughes'ın Adelaide'ı sevdiğini fark etmiş olabileceğine inanıyordu. Tıpkı Nathalie gibi Adelaide'ın da onun kalbinin küçük bir parçasına sahip olacağını (aynı şekilde Rory de her zaman onun kalbinin küçük bir parçasına sahip olacaktı). Ama bunun doğru olup olmadığını asla tam olarak bilemeyecekti. Çünkü Adelaide'ın bilmediği çok şey vardı. Hâlâ var.

Mesela Adelaide, Brennan'ın çekmecesinde bir yüzük ve Paris'e iki tren bileti sakladığını da bilmiyordu. Dört hafta sonra, sabah altıda onu uyandırıp hazırlanmasını söyleyecekti; onları muhteşem bir macera bekliyor olacaktı. Brennan çoktan valizlerini toplamış, gece yarısı Montmartre'da bir evlilik teklifi planıyla hazırda bekliyor olacaktı. Celeste mimosalar, kruvasanlar ve mutluluk gözyaşları eşliğinde otelin barında onları karşılayacaktı. (Şu anda Brennan bile Fransa'ya doğru yola çıkmadan önceki gece her şeyi ağzından kaçırarak kendi planını mahvedeceğini bilmiyordu. Pizza Express'ten söyledikleri pizzaları yerken, *Siktir, daha fazla bekleyemeyeceğim,* diyerek yatak odasına koşup yüzüğü kaptığı gibi önünde diz çökecekti. O sırada Fitz de pizzadan kalanları çalmış olacaktı.)

Adelaide çok yakında bir kadın başkan adayının kampanya ofisinden telefon alacaktı. Nişanlandıktan sadece birkaç gün sonra kampanyanın iletişim ekibine katılması teklif edilecekti, Amerika Birleşik Devletleri'nin ilk kadın başkanının seçilmesinde minicik de olsa rol oynayacaktı. (Güney Carolina'da Jack in the Box bisküvilerden yemekten hızla kilo alacak ve Brennan'a, *Düğün hazırlıklarına koşturmak yerine kilo alarak ter dökü̈yorum,* diye şaka yapacaktı.)

İki yıl sonra İngiltere'de, sarmaşıklar ve peri ışıklarıyla kaplı eski bir malikânede evleneceklerdi. Brennan lacivert, şık bir takım giyecek ve Adelaide koridorda yürürken gözleri dola-

Ninova

Scanned with CamScanner

cakti. *Inanamıyorum*, diye fısıldayarak birbirlerine bakıp güleceklerdi. Kendi yeminini yazacak, yemininde Brennan'ı bir öğle uykusuna benzeterek sıcak, huzurlu ve büyü gibi bir şey diye tanımlayacaktı. (Bir zamanlar Rory'yi de güneş sanmıştı ama bunu yüksek sesle söylemeyecekti. Tıpkı İkarus gibi sıcaklığına kapıldığını da. Artık hepsi geride kalmıştı.) Brennan da kendi yeminini yazacaktı. Adelaide'a kusursuz olduğunu, içindeki ışığı da karanlığı da her bir zerresiyle daima seveceğini söyleyecekti. Sırf canı istiyor diye her pazartesi ona çiçek getireceğine söz verecekti. Annesi onları kötülüklerden korusun diye düğün boyunca etraflarında kokulu tütsüler yakacak, çiftin yalnızca güzel enerjiyle çevrili olmasını dileyecekti.

Bu unutulmaz günün ardından öyle anlar yaşanacaktı ki zor ve hiç geçmeyecek gibi hissettirecekti. Kötü sonuçlanan hamilelikler, yas tutmaları gereken daha fazla ölüm, daha fazla huzursuzluk, kalp kırıklıkları ve taşınması gereken ağır yükler olacaktı. O günlerin geleceğini henüz bilmiyordu ama bir şekilde hepsini atlatacağını biliyordu. (Tıpkı bugüne kadar her zor günü atlattığı gibi.)

Bir gün Mia Lucille'i ilk kez kucağına alacak, minik parmaklarını ve parmak uçlarını sayacak, sonsuza dek en yakın arkadaşı olacağına söz verecek, ona yıllar evvel Eloise'le Londra'da yaptıkları bekârlığa veda kaçamağını fısıltıyla anlatacaktı. Madison ve Celeste'in düğünlerinde yanlarında olacak –egzotik bir adada ve Côte d'Azur'un kıyılarında–, terli ellerini avuçlarının içine alarak onlara muhteşem göründüklerini ve göz kalemlerinin akmadığını söyleyecekti.

Hayır, bunların hiçbirini henüz bilmiyordu. Tek bildiği, hayatta olduğu, nefes aldığıydı. Dünyadaydı. Ve her şey yoluna girecekti.

Ninova

Scanned with CamScanner